

TRAUMA

KEN
McCLURE

Strhující
lékařský
thriller
autora románů
Rekviem,
Krize a Chameleon

KEN McCLURE

TRAUMA

Copyright © Ken Begg, 1995

Translation © Libuše Chocholová

Copyright ©ALPRESS, s. r. o.

Všechna práva vyhrazena.

Žádnou část knihy není dovoleno užít
nebo jakýmkoli způsobem reprodukovat bez písemného
souhlasu držitele práv, s výjimkou krátkých citací
nebo odkazů, které tvoří součást kritického hodnocení.

Z anglického originálu Trauma
přeložila Libuše Chocholová
Redakční úprava Vratislav Konečný
Grafická úprava obálky Tomáš Řízek
Vydalo nakladatelství Alpress, s. r. o. Frýdek-Místek,
v edici Klokan, 2004
shop@alpress.cz
Tisk a knihařské zpracování Centa, spol. S.r.o., Vídeňská 113, Brno
Vydání druhé, V nakladatelství Alpress první
ISBN 80-7218-476-8

PROLOG

John Main se vydrápal až na vrchol kopce a otočil se, aby přehlédl město až k Forthskému zálivu a k vrcholům Fife na obzoru. Po namáhavém výstupu sotva popadal dech a ruce měl celé zablácené, jak se musel po čtyřech prodírat vlhkým podrostem. Zase už začalo pršet, ale to mu bylo fuk. Všechno mu bylo fuk. Vlastně ani nevěděl, co tady pohledává, ale mělo to něco společného s perspektivou. Jediné, co zjistil, bylo, že to nenašel. V hloubi duše věděl, že to tady nenajde, ale nedokázal se ubránit svým instinktům. Objevil balvan a posadil se na něj. Byl porostlý vlhkostí nasáklým mechem, ale to mu bylo taky fuk.

Od západu se přihnaly dešťové mraky a pozvolna zakryly horizont. Pomalu se ztrácel i záliv a vzdálené vrcholky. Barvy vybledly a město pohltila jednotvárná šed'. Byla odtud vidět nemocnice, která sehrála v jeho tragédii tak důležitou úlohu. Tragédie? Bylo to to pravé slovo? Existovalo vůbec nějaké vhodné slovo pro to, co prožil? Jestli ano, on je neznal. Slova mohou popsat události, které se dají nějak utřídit. On potřeboval něco, co by popsalo kompletní destrukci jeho života, rodiny a všeho, co na světě miloval. Z místa, odkud se díval, nemohl vidět úrazové oddělení nemocnice — to bylo z druhé strany budovy a příliš daleko — ale věděl, že tam je a že mají napilno jako vždycky. Přijíždějí a odjíždějí ambulance, vozíky přivázejí k rentgenu pacienty s frakturami. Závěsy kolem jednotlivých kójí zakrývají šití a obvazování ran před pohledy vystrašených příbuzných. Proč? Proč to všechno neskončilo po té strašlivé noci, kdy je tam všechny tři přivezla ambulance z chladné a mokré silnice? Mariino nádherné tělo beznadějně poničené, Simon v hlubokém bezvědomí. Jen on, přestože řídil vůz, vyvázl s několika povrchovými rankami a oděrkami. Při té nesnesitelné vzpomínce pohlédl vzhůru k nebi. Vymyslelo tenhle krutý žert neviditelné božstvo? Stále před sebou viděl tvář primáře, který mu přišel formálně sdělit, že Marie je mrtvá. Ten člověk nevěděl, že tím vynáší rozsudek smrti nad ním samotným. Odsoudil

ho k doživotnímu umírání, k doživotnímu peklu osamělosti a bezútěšnosti, které se před ním rozevřelo jako nekonečná poušť.

„A Simon?“ zeptal se tehdy.

„Je to velice vážné. Potrvá zřejmě pár týdnů, než budeme vědět něco určitějšího.“

Minuly týdny a osud mu uspořádal svůj poslední žert. Osobně si ho přizval k vykonání definitivního neodvolatelného kroku, kterým vyvrcholilo jeho zoufalství. Jiný muž v bílém plášti mu oznámil, že Simonův mozek neprojevuje žádné známky funkčnosti. Umělé dýchání a výživu tříletého chlapečka udržovaly pouze přístroje, ale Simon byl už prakticky mrtvý. Dá John souhlas, aby byly přístroje odpojeny?

„Ano.“

To slovo se v Mainově hlavě ozývalo jako obžaloba. Takové nepatrné slovo: vyřkla je Marie, když ji požádal, aby si ho vzala. Slovo, které jim oběma přineslo takovou radost, když se jí zeptal, jestli je těhotná. Slovo, které řekl bankovní úředník, když se potřebovali přestěhovat do většího domu, a které řekla jeho sestra, když ji požádali, jestli by se svým mužem nepohlídala pár dní Simona, aby on mohl vzít Marii do Paříže a tam s ní oslavit výročí svatby. A teď, teď se to slovo úplně proměnilo: teď tím slovem usmrtil svého syna.

Opodál se k zemi snesly dvě vrány a upoutaly jeho pozornost. Brzy zjistil, že se vrátily k tělu mrtvého králíka. Uvědomil si, že je vyplašil, když se blížil k vrcholu kopce. Čekaly, až jim umožní pokračovat v hostině, ale pak usoudily, že i když tam Main stále ještě trčí, není nebezpečný. Pozoroval je, jak mrtvolku zpracovávají zobáky a máchají přitom křídly, aby udržely rovnováhu. Na scénu se jako sklapnuté deštníky snesli střemhlav další dva ptáci a propukl boj. Jak se to všechno lišilo od disneyovských scének zachycených na tapetě v Simonově pokojíku! Antropomorfické blbinky, kterými se všichni těšili v blažené nevědomosti toho, co se vzápětí stane. Stejně normálně zřejmě všechno pokračuje svou cestou i dole ve městě pod ním. Nikdo netuší, jaká je realita. Znovu zabloudil pohledem do míst, kde stála nemocnice. Věděl, že její osazenstvo se opravdu maximálně snažilo. Dělalí, co bylo v jejich silách. Nebyla to

jejich chyba. Skutečně, když se to vzalo kolem a kolem, nemohl pochopit, proč vlastně všechno a všechny tolik nenávidí.

1

Edinburgh, 14. února 1993

McKirrop vychutnával lahodnost horké polévky v žaludku, jako by to byl teplý ostrůvek uprostřed prázdnoty, která tam vládla. Loudal se s posledním soustem chleba, jak dlouho jen to šlo, než se konečně pomalu a ztuhla zvedl. Pracně si zapnul kabát na všechny knoflíky a vydal se ke dveřím. Bylo na čase pustit se zase do křížku se zimou. Pravidla byla pravidla, a jedno z nich znělo: jakmile dojíš, padej. Jídlna byla na společenský život příliš malá a fronta lidí týden od týdne delší. Ne, že by ta místnost byla nějak zvlášť teplá a útulná, ale přece jen poskytovala jakýsi dočasný azyl před ledovým východním větrem, který sužoval Edinburgh. McKirrop zamumlal cosi jako poděkování směrem k dívce od Armády spásy, která stála u dveří.

„Dejte na sebe pozor,“ řekla mu, když šel kolem ní, „A na shledanou zas ve středu.“

McKirrop na ni krátce pohlédl, ale hned se zas raději díval pod nohy. „Čím to je, že všechny ty holky nosí tak tlusté brejle?“ pomyslel si.

Když vyšel na mokrou dlažbu, napřel se mu vítr do levé tváře, tak se raději pustil doprava. Mohl si vybrat, protože vlastně neměl kam jít. Zaslechl, jak na něj někdo volá jménem, ale ignoroval to. Jenže volání se ozvalo znova. Zaslechl za sebou kroky. Byl to Flynn. McKirrop už ho zahlédl v jídelně, vzadu ve frontě, ale tvářil se, že ho nevidí.

„Kde ses sakra coural?“ zeptal se Flynn. „Všichni se už po tobě ptají. A Bella kvůli tobě usychá před vočima.“

Flynn doprovodil svou poznámku výbuchem bronchitického smíchu. Byl dobře o hlavu menší než McKirrop a s neučesanou hřívou prošedivělých vlasů vypadal trochu jako Cikán. Oba dva muži

měli vousy a podle vzhledu je nikdo nemohl považovat za nic jiného než za dva vyřízené ztroskotance. A těmi skutečně byli.

„Byl sem pryč,“ zavrčel McKirrop.

„Přišel si k nákejm prachům?“ vyptával se Flynn.

„No jasně. Na voběd k Armičce Špásovní sem se dal pozvat jen z vosobní sympatie,“ ušklíbl se kysele McKirrop.

Flynn zase propukl v řehot, ale oči měl podezíravé. „S tebou byla dycky sranda, McKirrope.“

McKirrop neodpověděl. Koukal na Flynna roztržitě, jako by myslel na něco jiného.

„Tak se zas večer vrátíš ke kanálu?“

„Možná.“

„Ty máš něco v pácu,“ uhodil na něj Flynn s přivřenýma očima.

McKirrop se jen neurčitě usmál a potřásl hlavou. „Ale, nic takovýho,“ uklidnil ho.

„No, tvoje chyba, když nepřídeš,“ hecoval ho Flynn, vyhrnul si límec a přikrčil se do něj. „Figgy a Clark dali dohromady nákej šesták. Chtěj koupit pár flašek a budou se slavit Belliny narozeniny.“

„Belliny narozeniny?“

„Má je zejtra. Už vo tom mluví kolik dní.“

„Kolik jí bude?“

„Kristepane, to nevím!“ zahulákal Flynn. „To je snad každému fuk, ne?“

McKirrop se zase zasmál a Flynn na to hned reagoval. „Tobě ale možná ne?“ nadhodil.

„Proč zrovna mně?“

„Páč seš Bellinej favorit,“ popichoval ho Flynn. „Furt se ptá jen po tobě. Neletíš na ni náhodou taky? Taková romance v naší partě.“

„Ježíš,“ zamumlal McKirrop. „To bych na tom musel bejt už kór moc špatně.“

„Jo, víš, co se vo tom říká?“ zašeptal Flynn spiklenecky. „V bouři je každej přístav vítanej.“

„Kristepane! Kvůli Belle by to musel bejt hurikán,“ vykřikl McKirrop.

„No tak, co říkáš? Přídeš tam, nebo ne?“

„Možná,“ odpověděl McKirrop.

Flynn pokrčil rameny. „Jak je libo. Nákej životabudič při sobě nemáš, co?“

McKirrop na okamžik zaváhal, ale pak vytáhl z kapsy kabátu púllitrovou láhev Bellovy whisky, ještě ze dvou třetin plnou.

„Boha jeho, taková kvalitka!“ zaječel Flynn, sáhl po lahvi a otevřel uzávěr spíš dlaní než prsty. Dal si pořádný lok, než mu ji McKirrop zase sebral. „To stačí,“ zavrčel.

„Tak my se nalejváme pravou skotskou?“ mumlal Flynn vyčítavě. „To už se nedivím, že se s takovejma, jako sme my, nezhazuješ. Už ti počítám nejsme dost dobrý.“

„Ale to je blbost,“ řekl McKirrop. „Dělal sem nějakou fušku pro jednu ženskou nahoře na Braids Way, to je všechno.“

„To ti nevěřím,“ popichoval ho Flynn. „Ty máš v pácu něco jinýho.“

„Na to ti kašlu, jestli mi věříš,“ odsekl McKirrop úplně změněným tónem, „A teďko vodprejskni, než ti rozmáznou kebuli!“

Flynn zvedl ruce a předstíral, že se vzdává. „Dyt' už jdu, už jdu,“ opakoval. „Jenom abys eště rád nepřilez zpátky, až ti ten tvůj kšeftík vybuchne.“

„Vodprejskni!“ opakoval McKirrop a rozmáchl se po něm rukou. Flynn uhnul ráně a dal se na ústup. Jak se šoural pryč, ohlédl se přes rameno. „Lakomej parchant,“ mumlal si pro sebe, ale pak se obrátil a soustředil se na cíl své cesty.

Znovu se dalo do deště. McKirrop procházel tmavými ulicemi, s rukama hluboko v kapsách kabátu. Byl to dvouřadový vojenský zimník, dar jakési charity, na jejíž jméno si už nevzpomínal. Ostatně byly všechny na jedno brdo. Panebože, jak nesnášel ty jejich úsměvy, ale to nebylo důležité. Důležité teď bylo, najít si na noc nějaké přístřeší a dostat do sebe pár panáků. Jestli ho jeho mravní úpadek něčemu naučil, byl to důraz na slůvko „teď“. Žádná minulost, žádná budoucnost. Teď - v přírodě to zřejmě znalo každé zvíře, jenže člověk je výjimka. Lidské bytosti tráví svůj život buď tím, že se vyžívají v minulosti, nebo tím, že si dělají plány do budoucna.

McKirrop se obezřetně ohlédl a zjistil, že je stále sám. Flynn ho nesledoval. Když se ještě přesvědčil, jak to vypadá v obou zbylých směrech, prolezl železnou bránou na hřbitov. Cítil se v bezpečí.

Chvilíčku počkal, aby vychutnal příjemné osamění, a pak se vydal na druhý konec. Hřbitov se už pomalu stával jen rozlehlým a nepřehledným prostorem, kde se dalo lehce zabloudit. Jeho majitelé, kteří v něm viděli pouze perspektivní stavební parcely, ho nechávali volně zarůstat. Řada cest podlehla dravosti plazivého podrostu a mechu, jen stěží se dala projít, ale McKirrop se v nich už vyznal docela dobře. Kde bylo třeba, rozhrnoval podrost rozpřaženými rukama a podlézal nízké větve, až se dostal ke svému novému „domovu“, kde se usadil v posledních dvou týdnech: k hrobníkově boudě, kterou už dlouho nikdo nepoužíval.

Přestože část hřbitova byla dosud v provozu, na kopání a zasypávání hrobů se najímali podle potřeby dělníci zvenčí. Pokud si vzpomínal, říkalo se tomu racionalizace práce. Nebylo už potřeba skladovat nářadí a zařízení na místě. Co nebylo dost dobré Úřadu veřejných prací, zabezpečilo McKirropovi domov.

Byl tu klid a bouda byla docela dobře zajištěná proti větru a dešti. Jeho nově nalezená patronka ze čtvrti Braids mu poskytla příležitost, aby si tu vytvořil i trochu komfortu. Když jí dělal pořádek v garáži, kterou od smrti jejího manžela nikdo nepoužíval, přišel při té příležitosti k svítilně, několika svíčkám a propanbutanovým kamínkům, která patřila k výbavě náhradních součástí uložených v plechové bedýnce. Panička mu navíc ještě slušně zaplatila a vypadalo to, že i v budoucnu se pro něj nějaká příležitostná práce najde. V garáži byla ještě řada všelijakých pěkných věcíček, které by třeba někdy potřebovaly „uložit někam jinam“. Zatím však měl v úmyslu dál hrát roli poctivého řemeslníka, který se dostal do nesnází, a jí dopřát roli Matky Terezy nebo Milosrdného Samaritána nebo co si vlastně představovala, že je. Symbióza! To bylo to slovo, na které se snažil upamatovat. On a ta ženská budou pokračovat ve své symbióze. Tohle byla hranice budoucnosti, o které byl McKirrop ještě ochoten uvažovat. Stiskl rezavou závoru na dveřích a odtáhl ji. Petlice byla polámaná, ale budila zdání, že funguje, takže plnila odstrašující funkci, a on ji vždycky, když ráno odcházel, dal zase pečlivě na místo. Vlezl dovnitř a honem za sebou zavřel dveře, aby už byl pryč z toho větru. V boudě bylo chladno a vlhko a páchlo to tu po hlíně a hrubé pytlovině, ale aspoň tu nefoukalo. To už samo o

sobě bylo pravé požehnání. Zašátral v rohu pod pytlovinou a vytáhl baterku. Rozsvítil ji a v její záři instaloval uprostřed na podlaze kamínka a zapálil je. Když spatřil modrý plamen a uslyšel uklidňující hučení hořáku, spokojeně zabručel. Pohlédl na jediné okénko, které tu bylo, aby se ujistil, že závěs z pytloviny, který přes něj přehodil, je stále na místě. Bylo sice vrcholně nepravděpodobné, že by v noci do těchhle končin vůbec někdo přišel — ostatně platilo to i ve dne — ale nemělo cenu zbytečně riskovat.

Malá čtvercová bouda se brzy vyhřála. Nebylo tu žádné větrání, ale to bylo jedno. Líbil se mu pach plynu. Byl předzvěstí tepla a lépe se mu v něm spalo. A kontrola z plynárny, která by to zakázala, sem asi těžko přijde. Při té myšlence se McKirrop musel usmát a vytáhnout láhev. Pořádně si z ní přihnul. Takhle si dávat panáka u ohně ve vlastním bejváku! I tahle myšlenka ho přiměla k úsměvu. Domov, to bývala vila se čtyřmi ložnicemi ani ne deset mil odsud, saab před vchodem a stará whisky v barové skříňce. Jenže to bylo před sto lety a nemělo cenu se s tím obírat. To bylo tenkrát a teď je teď, a to je důležité. Teď je v teplíčku, nad hlavou má střechu a po ruce flašku. Co lepšího si může přát? Ti parchanti tam dole u kanálu ať si klidně pořídí ubrečenou opici se všema těma hovadinama o zašlý slávě. On se má prima tady.

Asi ke třetí ráno se McKirrop z nějakého důvodu začal mátožně probouzet. Ne že by měl ponětí o čase, ale věděl, že už odespal hezkých pár veršů. Když se hrabal na nohy, zavadil rukou o prázdnou láhev a odhodil ji pryč. Vzbudily ho zvuky přicházející ze hřbitova. Myšlenka, že by to mohli být policajti, pronikla mlhovinou v jeho hlavě a přiměla ho k ostražitosti. Třeba podnikají jednu z těch svých okružních pátraček. Po nich následuje odvšivení, sprcha a vydrhnutí karbolkovým mýdlem, a pak zase šup na ulici. Návrat do společenství. Seděl tiše a naslouchal jako noční zvíře. Bylo slyšet těžkopádné pohyby a hlasitý šepot. Jakmile hluk čas od času zesílil, snažil se ho někdo ztišit.

McKirrop poklekl a odhrnul z okna cípek pytloviny. V černočerné tmě nic neviděl, ale odněkud zaslechl hlas, který říkal: „Tak si s tím pospěšte.“ Po několika vteřinách zahlédl mezi stromy záblesk baterky. Bylo to odsud asi pětadvacet metrů, v té části hřbitova, kde

se ještě pohrbívalo. McKirropovi se sice ulevilo, že ti vetřelci zřejmě nejsou policajti a že zřejmě nemají zájem ani o něj, ani o jeho „majetek“, ale zato se ho zmocnila zvědavost. Pootevřel trošičku dveře, aby líp slyšel, co se to tam děje.

Bylo slyšet, že se pracuje s lopatou, a to ho vzrušilo. Odjakživa zastával názor, že když se chce vrah zbavit mrtvol, má k tomu nejlepší příležitost na hřbitově, a což teprve na takovém, jako je tenhle, o který se nikdo nestará. Jestli tam někdo — ať už je to kdo chce — někoho zahrabává, nebude na škodu o tom vědět. Třeba by z toho pro něj něco káplo, možnost trošinku vydírat, no ne? Nebo odměna za informaci?

Ale co když ani nezahrabávají mrtvolu, co když je to kořist z nějaké loupeže, kterou by on mohl později vyhrabat a zdrhnout s ní. Málem už cítil na zádech sluneční teplo a slyšel chřestit kostky ledu ve sklenici. Ale nejdřív musí zjistit, oč jde.

McKirrop se protáhl dveřmi a pomaloučku se po zemi plazil ke zdroji těch zvuků. Zdálo se, že jsou tam čtyři chlapi. McKirrop teď už viděl, že dva vyhazují hlínu a druzí dva jim svítí baterkami. „Tak dělejte přece,“ vyštěkl jeden z těch, co svítili, když jeden z kopáčů přestal pracovat.

„Já nevím, třeba bysme přece jen neměli...“ začal ten kopáč, ale zarazil ho hlas chlapa, který mu mířil baterkou rovnou do obličeje.

„Hele, všichni s tím souhlasili. Jsme tady, tak koukej makat!“

Oba kopáči se vrátili k práci a McKirrop teď už viděl, že nic nezahrabávají. Naopak něco vykopávali, nebo spíš někoho! Kopali přímo vedle nově instalovaného pomníčku.

„Hajzlové!“ mumlal si tiše McKirrop. Dokonce i jemu, člověku stojícímu mimo společnost, kterému hned tak něco nepřišlo, připadalo znesvěcení hrobu odporné. Na hřbitově byly všelijaké stopy vandalismu, většinou různé barevné mazanice nebo poražené náhrobní kameny, ale takhle daleko to podle něj ještě nikdy nedošlo. Fascinovaně sledoval, jak hloubení pokračuje a světlo baterek ozařuje hrůznou scénu. Náhle zaslechl, jak jeden rýč narazil na dřevo. Nastalo ticho.

„Máme to,“ oznámil jeden z kopáčů.

„Tak to vyndejte nahoru,“ přikázal ten s baterkou a dřepnul si na bobek.

Kopáči zmizeli z dohledu. Oba se sklonili, aby vyprostili rakev a vyzvedli ji nahoru. McKirrop zatajil dech. Šlo jim to až překvapivě snadno, a teď už McKirrop viděl proč. Byla to malá bílá rakvička. Rakvička pro dítě.

McKirrop cítil, jak mu do krku stoupá žluč. Tohle bylo už trochu moc. V bezmocné hrůze zatřásl hlavou, když viděl, jak se tři z nich jali páčit víko, zatímco čtvrtý jim svítil baterkou. Konečně se ozvalo zapraskání a víko se nadzvedlo.

McKirrop to všechno sledoval, ale dál už to nedokázal vydržet. „Vy hajzlové!“ zařval a vyskočil. „Vy špinavý prohnílí parchanti! Necháte to dítě na pokoji!“ Řítil se podrostem směrem ke světlu, máchal rukama a ječel ze všech sil. Ve skutečnosti to však znělo jako ubohé přeskakující jódlování.

Ti čtyři na okamžik zpanikařili, ale pak McKirropa naplno ozářil kužel světla. Ten s baterkou vykřikl na své prchající komplice: „Dyt' je to jen starej vožralka!“

Když k němu McKirrop doběhl, chlap se světlem šikovně ustoupil stranou a udeřil ho baterkou do obličeje. McKirrop padl na zem vedle otevřené rakvičky. Snažil se vydrápat na nohy, ale to už se kolem něj shlukli všichni čtyři. Kopanec do boku ho znovu srazil k zemi.

„Koukejte na toho starýho blázna,“ poškleboval nad ním jeden z chlapů. „Ten se zřídil, co?“

„Prašiví parchanti,“ zamumlal McKirrop, ale hlava ho tak bolela, že ani nemohl normálně myslet.

„Dejte tomu blbýmu starýmu bláznovi pořádně do těla, a pak mizíme,“ přikázal jeden z chlapů. „Moh ho zaslechnout někdo vod těch aut, co parkujou venku, a moh by začít čmuchat.“

Zhroucené McKirropovo tělo zasypaly kopance. Aby unikl ránám, převaloval se ze strany na stranu, ale marně. Po zvlášť surovém kopnutí do žaludku začal zvracet a pocítil v ústech whisky a žluč.

„Počkat,“ zavelel jeden z chlapů a kopance ustaly. Chlap si klekl a zblízka zasyčel McKirropovi do ucha. „Kdyby se tě někdo náhodou ptal, kohos tady v noci viděl, tak jsi neviděl nikoho! Rozumíš?“

McKirrop zamručel.

„Nemůžeš si vůbec na nic vzpomenout, jasný?“ McKirrop znovu jen zabručel.

„Jinak...“

Na McKirropovo bezmocné tělo se sneslo další krupobití kopanců a bolest ukončilo teprve bezvědomí.

McKirrop otevřel oči, ale prudké světlo ho přinutilo, aby je zase honem zamhouřil. Nikdo mu nemusel vykládat, kde je. Po čichu poznal, že leží v nemocnici; cítil typický pach dezinfekce a anestetik. Postel zakrýval závěs, ale za ním se ozýval ruch. Přejel si rukou přes prsa a ucítil, že je má pevně zabandážovaná. Působilo mu bolest pohnout nohama a na levé čelisti dole měl velkou bouli. Sakra! Chtělo by to frťana.

Ležel klidně, civěl na strop a vzpomínal, co se mu stalo na hřbitově. Jestlipak se tam zas bude moct vrátit, nebo už mu jeho boudu vyklidili a dali na ni pořádný zámek? Je to ale hnusná smůla. Všechno se tak hezky dařilo. Teď se bude muset zas přestěhovat dolů ke kanálu k Belle, Flynnovi a k ostatním. Flynn mu možná bude dělat potíže kvůli tomu včerejšímu výstupu, ale Bella ho přijme s radostí. Ať už je to jak chce, čím dřív odtud vypadne, tím líp.

Nakoukla k němu sestra, a když viděla, že je vzhůru, usmála se na něj. „Tak jakpak se cítíte?“ zeptala se.

„Ale docela fajn,“ odpověděl McKirrop přeskakujícím hlasem. Mluvení mu ještě působilo obtíže.

Sestra odhrnula závěs a vpustila dovnitř mladou ženu v bílém plášti. Měla vyhrnuté manžety a kolem krku jí visel stetoskop.

„Dostal jste pěknou nakládačku,“ řekla, když sestra zmizela a shrnula za sebou závěs. „Já jsem doktorka Lasseterová.“

McKirrop se na ni podíval a opatrně se usmál. Jednak ho pohyb úst bolel a jednak ho napadlo, že vypadá hrozně mladě. Měla bystré a poctivé oči, jemnou pleť nedotčenou líčidlem. Blůzu měla naškrobenou a upravenou, tmavé vlasy si sčesala a sepnula dozadu. Ale co přišlo McKirropovi opravdu zvláštní — vypadala, jako by jí na něm skutečně záleželo, a to ho úplně vyvádělo z míry. Poprvé po dlouhé době pocítil něco jako bezbrannost. Nemohl si ani

vzpomenout, kdy to bylo naposled. Ten pocit neměl rád; připomínal mu jiný, dávno minulý způsob života, o němž si myslel, že už ho definitivně hodil za hlavu. Byl by řekl, že už je vůči pocitům tohoto druhu imunní. Holky od Armády spásy jsou sice poctivé a myslí to dobře, ale to je něco jiného. Vztahy k nim jsou tak neosobní, jako by byly z jiné planety, z jiného světa. Nedívají se na vás jako na svébytnou bytost, ale spíš jako na položku v účtu, který spravují. A co se týče dobrodinců ze střední třídy, ti se na vás stěží podívají. Pro ty jste jenom figurka, na kterou je třeba se usmát a usměrnit ji. „Budu v pořádku,“ zabručel.

„Můj šéf tu bude za chvíličku a podívá se na vás,“ ujistila ho lékařka.

„Váš šéf?“

„Já jsem teprve začátečník. Doktor Stubbs se musí přesvědčit, jestli jsem něco neopomenula.“

„To není potřeba. Sem v pořádku,“ trval na svém McKirrop a snažil se zdvihnout na loktech. „Jen kdybyste mi dali moje šaty.“

„Ne tak zhurta.“ Doktorka ho zase jemně přitlačila dolů a dodala: „Ostatně je tady někdo, kdo si s vámi potřebuje promluvit, dřív než vás napadne někam odejít.“

„A kdo?“

„Například policie. Stal se z vás případ z první stránky novin.“

To McKirropa vyplašilo. Najednou ho někdo strkal do společnosti, na kterou se díval jako na nepřítele. „Co tím chcete říct?“ zeptal se.

„Něco vám ukážu,“ oznámila mu doktorka, jako by ji právě cosi napadlo. Odešla a zakrátko se vrátila s novinami. Nastavila je tak, aby si je McKirrop mohl přečíst. Titulek hlásal: „SATANISTICKÝ HOROR NA HŘBITOVĚ.“

McKirropovi klesla hlava zpátky na polštář. Vůbec neslyšel, jak mu doktorka článek předčítá. Zase si vzpomněl, jak do něj kopaly boty, a slyšel hlas toho chlapa: „Nikoho jsi neviděl, rozumíš?“

„Ten chudák musí prožívat úplné peklo,“ řekla doktorka.

„Jakej chudák?“ zeptal se McKirrop.

„Otec toho dítěte.“

McKirrop svažtil tvář. „Já vám nerozumím.“

„Pan Main,“ vysvětlovala mu lékařka. „Před pár měsíci měl s rodinou bouračku. Jeho žena byla na místě mrtvá, ale tříletý chlapeček byl, když ho přivezli do nemocnice, pořád ještě naživu. Připojili ho na resuscitační přístroje, mozek však měl nenapravitelně poškozený. Minulý měsíc musel ten člověk v té beznadějně situaci dovolit, aby přístroje odpojili.“

„Chudák chlap,“ zamumlal McKirrop.

„A teď tohle,“ řekla. Položila noviny na postel, aby si je McKirrop mohl přečíst sám. Když McKirrop přejížděl novinovou zprávu očima, cítil, jak se mu zrychluje tep.

„Včera v noci zasáhla srdce města pohroma v podobě satanistického rituálu. Mrtvé tělíčko právě pohřbeného chlapečka někdo vyzdvihl z hrobu a vyňal z rakve. Církevní a policejní kruhy zatím nemají nejmenší ponětí, jaké příšerné věci se s tělem mohly dít. Chlapcův otec, John Main (35), byl včera v noci příliš rozrušen, než aby nám k tomu něco sdělil. Člověk, který přespával na hřbitově a zřejmě vetřelce vyrušil, musel být převezen do nemocnice, neboť byl surově zbit, když se snažil násilnému činu zabránit. Policie čeká, až ho bude moci vyslechnout.“

V novinách byla dále detailně popsána autohavárie, při níž zahynula Marie Mainová a posléze i její synek Simon. Krom toho tu byl rozhovor s jakýmsi církevním hodnostářem o vzývání ďábla. Autoři v něm odsuzovali šíření těchto praktik a upozorňovali, že se vyskytují daleko častěji, než by si lidé mysleli. Redakční článek nadepsaný Naše nemocná společnost rozebíral tuto otázku ještě širěji a pohoršoval se nad tím, že dnes převládají materiální hodnoty a upadá morálka.

„Myslíte, že můžete policii nějak pomoci?“ zeptala se laskavě doktorka, když McKirrop dočetl.

Chvilí neodpovídal a pak řekl: „Nic sem neviděl.“

„Ale vždyť jste přece musel...“

„Už sem řekl! Nic sem neviděl,“ zavrčel.

Sekundářky se McKirropovo náhle změněné chování nedotklo. Jenom vstala a pokrčila rameny: „Když neviděl, tak neviděl. A teď vás musím trochu připravit na tu návštěvu.“

Když McKirrop na sobě pocítil její ruce, zase ho přepadl onen náznak bezmoci. „Nezlobte se, že sem na vás tak vyjel.“

Omluva mu zanechala v ústech kyselou příchut'. Omlouvání bylo pro něj cosi jako kvadratické rovnice. Od té doby, co se s obojím potýkal, už uteklo hodně vody.

„Jsem zvyklá na horší řeči,“ uklidnila ho lékařka.

„Jakže se menujete?“

„Doktorka Lasseterová. A jak se jmenujete vy?“

McKirrop na ni krátce pohlédl. „Je to doopravdy nutný?“ zeptal se.

„Asi ano,“ odpověděla doktorka. „Když to nepovíte nám, určitě to budete muset říct policii. Žádnou průkazku ani kreditní kartu jsme u vás nenašli...“

McKirrop spatřil na její tváři náznak úsměvu a na oplátku se také pokusil o jakýsi úšklebek.

„McKirrop, John McKirrop. A nemám žádný příbuzný!“ zdůraznil. „Vůbec žádný.“

McKirropa vyšetřil první asistent Jednotky pro úrazy hlavy, který se příliš nenamáhal zakrýt svůj odpor k takové činnosti a z následujícího mytí rukou vytvořil trochu víc než jen rutinní proceduru.

„Prodělal jste slabý otřes mozku. Máte tři zlámaná žebra a pár oděrek, ale jinak jste v pořádku.“

„Znamená to, že můžu jít?“ zeptal se McKirrop.

„Co se mne týče, čím dřív, tím líp, ale ještě s vámi chce mluvit policie.“

Lékař odešel a McKirrop se za ním podíval. „Snobskej parchant,“ zavrčel, když se vrátila Sára Lasseterová.

„Doktor Stubbs je velmi dobrý lékař.“

„To snad eště neznamená, že to nemůže bejt snobskej parchant!“ odpověděl McKirrop celý užaslý, že se takhle pouští do konverzace.

„Asi ano,“ souhlasila Sára, čímž McKirropa značně překvapila. „Už se cítíte na tu policii?“

McKirrop přikývl. Sára Lasseterová udělala pár kroků a pak se otočila: „Budete se snažit pomoci, že ano?“ McKirrop znova přikývl.

K rozhovoru s McKirropem přišli dva policisté. Jeden z nich, inspektor, který podle McKirropova odhadu vypadal spíš jako bankovní ředitel, byl malý uhlazený pán se zastřiženým knírkem a náznakem bříška. Druhý byl seržant s příšernou rýmou. Kůži pod nosem měl od ní doruda rozedřenou. Oba byli od začátku nepříjemní a zřejmě považovali za nejlepší postup co nejvíc ho zastrašit, aby z něj něco dostali. Když neuspěli s touhle taktikou, začali být ještě agresivnější.

„Tak především, co jste vlastně na tom místě pohledával?“ zeptal se ho seržant, přičemž se musel na chvíličku rozloučit s kapesníkem u nosu.

„Dyk vám povídám! Můj pokoj v Holyrood Palace se zrovinka maluje, tak sem se rozhod zalehnout tam.“

„Neprovoďte, McKirrope,“ pohrozil mu inspektor.

McKirrop se vůbec necítil zastrašený. Na policii pohlížel jako na přirozeného nepřítele. Už dávno si připadal imunní vůči všemu, čím by mu mohli vyhrožovat. Neměli toho ostatně moc v zásobě. Nejhorší, co by mu mohli udělat, bylo zavřít ho do vytopené a suché cely se stravou třikrát denně a střežbou nad hlavou. Policejní zastrašování ho zdaleka nevyvádělo z míry tolik, jako upřímný zájem Sary Lasseterové.

„Přece jste musel něco vidět!“ trval na svém seržant.

McKirrop potřásl hlavou. „Neměl sem šanci. Skočili po mně dřív, než sem stačil votevřít hubu. Mám štěstí, že sem naživu.“

„Říkáte ‚skočili‘. Tak kolik jich bylo?“

„Těžko říct. Víc než jeden určitě.“

„Mladí? Staří?“

„Dyť byla tma. Neviděl sem je.“

„A co hlasy?“

„Voni nic neříkali. Jen do mě mlátili vostošest.“

„A nebyl vy jste tam náhodou s nimi? Že je to tak? Nedělal jste jim zeď? Kolik vám zaplatili, abyste držel hubu?“ vyptával se inspektor s obličejem těsně u McKirropovy tváře.

„Já nevím, vo čem mluvíte.“

„Houby nevíte. Vy je zkrátka kryjete, že jo? Ale proč sakra? Vždyť ti pacholci vykopali z hrobu dítě. Dítě, prokristapána. A vy neřeknete ani muk! Toto pro vás nic neznamená? Dovedete si představit, jak je jeho táta zoufalý?“

„Už sem vám řekl. Já nic neviděl.“

Oba policisté na sebe pohlédli a pokrčili rameny. „Je tohle nákeř život,“ ušklíbl se inspektor. „Nevím, proboha, jak jsem tuhle práci mohl tak dlouho vydržet. Potřebuju trochu čerstvého vzduchu.“

McKirropem to nepohnulo.

„Ještě můžem vytáhnout ty svoje trumfy, šéfe,“ poznamenal seržant.

„Tak dobrá. Jdi na to.“

Mladší muž, v jedné ruce pořád kapesník u nosu, sáhl druhou rukou do kapsy a vytáhl půllitrovku vodky. Postavil ji na skříňku u postele tak, aby na ni McKirrop viděl. McKirrop po ní sáhl, ale seržant ho zarazil. „Nejdřív nám něco povíš.“

McKirrop poulil oči na láhev. Byla to levná vodka s ruským názvem ze supermarketu, ale on ji potřeboval. Strašně moc ji potřeboval. Nervózně si olízl horní ret a představil si, jak ho ten alkohol příjemně pálí v krku. Prožíval vnitřní muka. Potřeboval tu vodku, ale z těch chlapů ze hřbitova měl strach. Příště by nemusel vyváznout jenom s kopanci.

Ale na druhou stranu... třeba by nevadilo, kdyby... McKirrop položil s povzdechem hlavu na polštář a řekl: „No tak dobrá. Povím vám to.“

Seržant vytáhl zápisník a přisedl si k McKirropově posteli. Inspektor si vybral místo v nohách. McKirrop se znova natáhl pro láhev, ale ani teď ho nenechali. „Nejdřív pěkně zpívej. Oslava bude až potom.“

„Tak teda byli čtyři, ale jejich tváře sem neviděl, páč na sobě měli takový kapuce.“

Kapuce?“

„Takový bílý kukly jako Kukluxklan, s dvouma dírama pro voči a s jednou pro hubu. Vlastně až na toho jejich vůdce.“

„A co měl ten?“

„Ňákou zvířecí masku, něco jako berana nebo kozla. Mělo to rohy a von držel Ňákou takovou hůl.“

„Jakou hůl?“

„Něco jako ta biskupská berla.“

„Jako pastýřská hůl?“

„Jako arcibiskupskej kříž,“ řekl McKirrop.

Policistovi zaškubalo v koutku úst. Moc se snažil zjistit z McKirropovy tváře, jestli si z nich neutahuje. Ale McKirrop zůstával úplně vážný. V jeho očích se zračila jen jakási prostoduchá sebejistota.

„Tak dál.“

„Dva z nich vykopali to dítě, ty druhý se dívali. Stáli vokolo hrobu a zpívali.“

„Co zpívali?“

McKirrop pokrčil rameny: „To nevím. Nejsem katolík.“

„Chceš říct, že to bylo latinsky?“

„Možná že jo.“

„Panebože,“ povzdechl si seržant. „Co bylo dál?“ vyptával se inspektor.

„Votevřeli rakev a vytáhli z ní to dětský tělo.“

„Dál.“

„Položili ho na víko vod rakve a ten jejich vůdce nad ním řekl Ňáký slova a pak... vyndal takovej dlouhej nůž a...“

„A co?“

„To už sem nemoh vydržet,“ řekl McKirrop. „Dělal sem, co sem moh, abysem je zastavil, ale bylo jich na mě moc a dali mi pěkně do těla.“ Udělal přestávku a ukázal si opatrně na žebra. Pak pokračoval. „Jejich vůdce řekl, že jestli něco prozradím živý duši, tak se vrátěj a vyříznou mi srdce.“

„No, udělal jste dobře, že jste nám o tom pověděl,“ řekl tiše inspektor. „Máte to všechno zapsáno?“ zeptal se seržanta.

Jeho kolega přikývl, vstal a sklápł notes.

McKirrop se natáhl pro láhev, ale seržant ho předešel.

„To byla dohoda!“ zaúpěl McKirrop.

„Každý ví, že nemocniční řád zakazuje konzumovat na pokojích alkohol.“ Seržant zastrčil láhev do kapsy.

„Vy všiví parchanti! Já vám řek všechno! Dávám všanc život!“
Seržant pokrčil rameny.

„Banda všiváků,“ zamumlal McKirrop.

Seržant se tázavě zadíval na inspektora a ten přikývl. Vytáhl láhev z kapsy a nalil trochu kořalky do sklenky na McKirropově nočním stolku. McKirrop ji do sebe chvatně vrazil a policisté se obrátili k odchodu. U dveří se inspektor ohlédl a řekl: „A pokud jde o tu boudu, McKirrope, dali jsme příkaz, aby tam pověsili nový zámek...“

Za pár minut poté přišla Sára Lasseterová. Vypadala potěšeně. „Slyšela jsem, že jste policii hodně pomohl,“ řekla. „To jsem ráda. Čím dřív ty lidi chytanou, tím líp.“

McKirrop na ni krátce pohlédl a pak odvrátil oči. „Takže já můžu jít?“ zeptal se.

„Když na tom trváte. Myslím, že vás tady držet nemůžeme.“

„Aby bylo jasno. Tady mě nikdo zdržovat nechce. Jo, kdybych byl Královna matka, tak to by mě připoutali zlatejma řetízkama k posteli, ale Johna McKirropa? Koukejte, ať už je ten starej votrapa venku. Kazí nám tady vovzduší. Je to tak?“

„Něco na ten způsob,“ přiznala Sára Lasseterová. Podívala se McKirropovi do očí a neuhnula. To on sám přerušil kontakt a upadl zase do rozpaků. Sára vyšla ven a vrátila se s balíčkem šatstva a nějakým lejtrem. „Tady nám to budete muset podepsat,“ řekla.

„Co to je?“

„Je to formulář, kterým potvrzujete, že odcházíte na vlastní zodpovědnost. Pro nás je to záruka, že nás nikdo nemůže popotahovat, kdyby se vám v důsledku vašich poranění něco přihodilo.“

McKirrop spěšně podškrábl papír a vrátil jí ho. „*Te absolvo, te absolvo*,“ pronesl s povzdechem.

„Děkuju vám, otče,“ usmála se Sára.

„Vy ste katolička?“

„Já ano, ale jestli se nepletu, tak vy jste tvrdil policii, že nejste.“

McKirrop pokrčil rameny, ale neřekl nic.

„Ještě se vrátím, až se oblečete.“

McKirrop byl připravený vyjít zase na ulici. Právě si zapínal poslední knoflík na kabátu, když se Sára Lasseterová vrátila. „Já vím,

že to není nic moc, ale myslela jsem, že si budete potřebovat koupit něco k jídlu.“ Natáhla ruku. Měla v ní pětilibrovou bankovku. McKirrop na ni pohlédl — to byla poslední věc na světě, kterou čekal.

„To je vod vás vážně moc pěkný,“ řekl, ale byl znechucený, jak se ho zase zmocnily rozpaky. Vzal si peníze a strčil je do kapsy.

„Mnoho štěstí,“ popřála mu Sára a ustoupila, aby mohl projít.

McKirrop zabručel a pak se nejistě zarazil.

„Zapomněl jste něco?“ ptala se Sára.

McKirrop ještě chvíli váhal a pak řekl: „Víte, jak ste povídala...“

„Ano?“

„Jako že se táta toho dítěte cejtí blbě...“

„Tak co?“

„Ale nic,“ zamlouval to McKirrop, který právě dobojoval vnitřní zápas. Hodnoty starého života v něm málem zvítězily nad dneškem, ale nakonec to vzdaly. Otočil se a šel.

2

Krámek s lihovinami našel McKirrop necelých tři sta metrů od špitálu. Za pět liber od Sáry Lasseterové dostal dvě levné láhve bulharského vína a plechovku silného ležáku. Transakce proběhla, aniž by si s prodavačem vyměnili jediné slovo. Takovými zákazníky se obchod příliš nechlubí.

Když McKirrop vyšel z obchodu, zahrnul do první uličky a otevřel si pivo. Hltavě ho vyzunkl a plechovku hodil za hlavu. Hlasitě si odříhl a sáhl do igelitové tašky, kterou měl u nohy, pro jednu z vinných láhví. Rychle zašátral v kapse kabátu po malém nožíku, který používal na vytahování zátek. Praxí tento úkon dovedl k naprosté dokonalosti. Dokázal přesně odhadnout úhel, pod jakým nůž nasadit. Otevření láhve perořízkem pro něj představovalo asi stejný problém jako obdobný výkon pomocí speciální vývrtky pro číšníka z Café Royal.

Když měl v sobě i půl láhve vína, cítil, že ostré hrany života jsou trochu obroušeny a že se může vydat na cestu.

McKirrop zahlédl Bellinu partu už z mostu. Bella seděla na zídce a rozvláčně řečnila. Jako obvykle.

„Ale ne, snad to není naše superhvězda,“ zahulákal Flynn, když spatřil McKirropa sestupovat po schodech vedoucích na cestu po nábřeží kanálu.

McKirrop se rozhodl poznámku ignorovat a šel si sednout vedle Belly na zídku u vody. Igelitku s vínem položil pod nohy a zeptal se: „Tak jak ses měla, Bello?“

„Bud' vopatrná. Bello,“ nabádal ji Flynn, „nebo si tě natošup nacpe do svýho porsche a přetřizne tě.“

„Sklapni už hubu, Flynnne!“ vyštěkla Bella. Ostatním po té poznámce zamrzly úsměšky na tváři. Bella se obrátila na McKirropa: „Měla jsem se fajn, John. A co ty?“

„Tak tak.“

Bella byla silná ženská s jestřábím profilem a svěží pletí. Byla považována za hlavu party díky tomu, že si vždycky dokázala uchovat sílu osobnosti. Z jakýchsi záhadných důvodů se zdála být imunní vůči apatii, která často přepadala ostatní. Bylo snadnější Bellu poslechnout, než se jí stavět do cesty. McKirropa měla ráda a neskryvala to. Jemu to připadalo zábavné a občas i užitečné. Kdykoli byl poblíž, její hlas přešel z obvyklého štěkání k jemnějšímu a kultivovanějšímu tónu. To ho pokaždé v duchu fascinovalo. Snad si nemyslí, že ji nikdy neslyšel mluvit normálně? I její chování se měnilo. Stávala se z ní téměř koketa; nakláněla hlavu ke straně a odhazovala si rukou vlasy z čela jako nějaká holčina, co se baví s kluky před školou.

Bella promluvila i za ostatní: „Už sme tu všichni slyšeli vo těch hajzlech ze hřbitova a vo tom, co tam prováděli. Doufám, že je chytěj a uříznou jim koule. Dítě! No řekni. Dítě!“

Ozvalo se pobouřené sborové mručení. McKirrop přikývl.

„Vod tebe to ale byla vodvaha, když si je chtěl zarazit,“ zavrkala Bella.

Flynn pohrdavě odfrkl.

„Toho si nevšímej!“ štěkla Bella, která se zase vrátila ke svému obvyklému hlasovému projevu. „Ten akorát žárlí. Kdyby tam byl

von, podělal by se strachy, a jak by zdrhal, celou cestu z krchova by klouzal po vlastních hovnech.“

McKirrop a zbylá čtveřice se zasmáli, jen Flynn se zakabonil a Bella na něj upřeně hleděla, dokud neuhnul očima.

„Moc tě zmlátili?“ zeptala se Bella zase už soucitně a starostlivě.

„Zlámali mi pár žeber,“ prohodil McKirrop a rozhalil košili, aby bylo vidět obvazy.

„Parchanti,“ zamumlala Bella. „Copak tu tomuhle člověku nedá nikdo ničeho napít?“ vykřikla.

„Nedělej si starosti, něco tady mám, Bello,“ uklidnil ji McKirrop. Vytáhl bulharské víno a podal jí ho. „Napij se. No tak, cvakni si.“

Bella se usmála. „Po tom, cos zkusil, si zasloužíš něco fajnovějšího.“ Otočila se a zahulákala: „Figgy! Gin!“

Okamžitě přicupkala mrňavá vychrtlá postavička, zachumlaná do umatlané větrovky s usmoleným límcem z umělé kožišiny. Muselo mu být ke čtyřicítce, ale až na zažloutlou pleť pořád ještě vypadal jako malý chlapec. Uši mu trčely od hlavy, neustále se křenil a přitom odkrýval své zkažené zuby. McKirropovi připadal jako šimpanz, který chce předvést vůdci smečky, jak je blažený pod jeho vedením. S neměnným úsměvem podal McKirropovi láhev s Gordonovým ginem.

„Tak do toho,“ pobídla ho Bella. „Hrdiny mezi sebou zrovna furt nemíváme.“

McKirrop nepotřeboval dvakrát pobízet. Dal si pořádného loka a blaženě do sebe vstřebával příjemné pálení, které se mu rozlévalo v hrdle. „Ježíš, tohle je voprawdu něco fajnovýho!“ zvolal.

„Tak si dej eště,“ vybízela ho Bella, která si zatím otevřela víno a přihýbala si. McKirrop si ještě jednou lokl a vrátil láhev Figgymu, který s ní zase odcupkal na své místo.

„Víš, na co sem myslela?“ pravila Bella. „Ty bys moh tu svou historku prodat novinám. Dneska na tohle blbnutí kolem d'ábla letí fůra lidí. Určitě by ti vysolili balík.“

„Myslíš, že jo?“

„Je mi divný, že už se na tebe nevrhli.“

„Já sem se dobrovolně vodhlásil ze špitálu,“ řekl McKirrop zamyšleně.

„No tak proto,“ prohlásila vítězoslavně Bella. „Určitě tě teďka všichni hledaj.“

„A víš, že můžeš mít pravdu,“ souhlasil McKirrop a pomalu se pro tu myšlenku začínal zapalovat. „Koncem tejdne bysme se všichni mohli koupat v brandy.“

„To je vono, chlapče,“ souhlasila Bella. „Přece bys nezapomněl na starý kamarády, že ne?“

McKirropovi stačil výraz jejích očí, aby pochopil, že by se o jeho čtrnáctidenní nepřítomnosti ráda dověděla něco víc.

„Něčemu takovému uvěřím, až to uvidím,“ zamumlal kysele Flynn.

„Drž klapačku,“ vyjela na něj Bella. Najednou změnila téma: „Kristepane, já mám ale hlad. Kdo má náký prachy?“

McKirrop vytáhl všechny drobné, které mu zbyly z pětilibrovky.

Bella se ohlédla přes rameno a zavolala: „Pojďte sem, syčáci! Kolik máte?“

Mlčenlivé procesí přineslo Belle své příspěvky. Bella všechno spočítala a vyhlásila: „Je toho dost na pár porcí ryby. Figgy! Mazej do rybárny a přines je! Clarku, ty jdi s ním. Aby nám s těma prachama nezdrhnul.“

Figgy a Clark odešli pro jídlo a ostatní opět zasedli a nechali kolovat bulharské víno. Flynnův soused odmítl podávanou láhev a hlava se mu začala prudce třást. Ostatní se na něj zvědavě zadívali.

„Pozor, de na něj ten jeho záchvat,“ varovala Bella.

Hned nato se chlap celý roztřásl. Ze začátku to bylo jenom mírné chvění, ale postupně sílilo, všechny končetiny se začaly zmítat v křeči, ztratil rovnováhu a spadl ze zídky na cestu. „Strčte mu něco mezi zuby!“ křičel McKirrop a prohledával si kapsy, jestli by něco nenašel. Neobjevil však nic. Bella to všechno sledovala bez známky většího znepokojení. „Nechte ho bejt,“ řekla. „Bude zas v pořádku. Jako dycky.“

McKirrop se snažil muže popadnout, aby ho zkontroloval, ale ten sebou zmítal tak prudce, že bylo nebezpečné se k němu jen přiblížit. Když záchvat začínal odeznívat, zpozoroval, že muži stéká po bradě pramínek krve. „Prokousnul si jazyk,“ řekl. Nikdo mu neodpověděl.

„No no, klídek, brouku,“ řekla konejšivě Bella, když začal chlapík přicházet k sobě. „Za minutku budeš v pořádku.“

Mluvila tak nezúčastněně, že to vypadalo, jako by četla návod na přípravu omáčky.

Další dva pomohli muži na nohy a posadili ho znovu na zídku. Nepřestával plivat krev.

„Kde sou ty syčáci s tou baštou?“ huderla Bella. „Za tu dobu už to mohli přinést nejmíň z Glasgowa.“

„Už dou,“ hlásil McKirrop, který zahlédl nad schody postavu.

„To není Figgy,“ namítla Bella, jakmile postava sestoupila po schodech níž.

Ted' už i McKirrop viděl, že má pravdu. Světlo už bylo slabé, ale muž sestupující se schodů byl sám a na Figgyho i Clarka byl příliš vysoký a vzpřímený. Jak se cizinec přibližoval, parta zmlkla.

„Můžete mi, prosím vás, poradit?“ zeptal se uhlazeným tónem. „Hledám chlapíka, který se jmenuje McKirrop.“

McKirrop se už chtěl ozvat, ale Bella ho šťouchla do žeber. „Přide na to,“ řekla.

„A na co?“ zeptal se pokojně příchozí.

„De vo to, jak byste si to cenil,“ odpověděla Bella.

Muž sáhl do náprsní kapsy a vytáhl peněženku. Vybral z ní pětilibrovku a podal ji Belle: „Byl bych vám velice zavázán.“

Bella chňapla po bankovce a zastrčila si ji za výstřih. Otočila se k McKirropovi. „Tohle je von!“ prohlásila a triumfálně se zachechtala.

Cizinec se rozpačitě usmál. Podíval se na McKirropa. „Tak vy jste John McKirrop?“ zeptal se.

McKirrop byl podezíravý. Něco se mu na tom chlapíkovi nezdálo, ale nedokázal by říct co. Možná to bylo prostě tím, že byl střízlivý a dobře oblečený. Úspěšnost z něj zrovna sálala — i když zas nijak panovačně nebo povýšeně nevypadal. Ale to bylo tím, že něco potřeboval. Usmíval se a mluvil zdvořile, v pohledu však měl něco neupřímného.

„A kdybych byl? Kdo to jako chce vědět?“ zeptal se konečně McKirrop.

„Jmenuji se Rothwell. Jsem žurnalista.“

Bella se rozzářila. „Dyt' sem ti to povídala, no ne?“ řekla McKirropovi a pak i ostatním. „Neříkala sem mu to?“ Všichni sborem přisvědčili.

„Nemohl bych si s vámi pohovořit soukromě?“ zeptal se Rothwell.

„Co byste nemoh,“ souhlasil McKirrop. „Můžeme se třeba trochu projít, jestli chcete.“

„Přideš vo svačinu,“ namítla Bella. „Figgy už je tady.“

McKirrop viděl, že se Figgy s Clarkem vrátili s teplým jídlem a podávali Belle balíček v novinovém papíru, aby ho rozdělila.

Rothwell na ně okamžik hleděl: „Mám pro vás takový návrh,“ řekl. „Toho jídla stejně nemáte dost pro všechny. Což kdybych vám ještě něco přikoupil. Tady chlapi by pro to mohli zajít, zatímco si budeme s Johnem povídat.“

„To zní rozumně,“ souhlasila Bella. „Možná byste moh přihodit i trochu nakládanejš cibulek?“

„Co si vyberete,“ prohlásil Rothwell a vytáhl náprsní tašku podruhé. Dal Belle tři pětilibrovky a pak už věnoval pozornost McKirropovi. „Že bychom šli?“

McKirrop a Rothwell spolu pomalu kráčeli po pobřežní cestě a promluvili, teprve když byli dostatečně daleko od party. Nakonec Rothwell prohlásil: „Půjdu rovnou k věci, pane McKirrope. Mé čtenáře by velice zajímalo, co jste včera v noci zažil na hřbitově.“

McKirrop váhal, než promluvil. Rothwell se mu zamlouval čím dál míň. Ten člověk měl v sobě něco divného: hlavu držel zpříma, ruce nedbale zastrčené do kapes drahého pláště. To nebyla arogance, jen náramná sebejistota, jako by ten člověk o sobě nikdy v životě nezapochoyboval. Čas od času se mu na naleštěných botách odrazila světla z ulice.

McKirrop sám nevěděl proč, ale Rothwell mu nepřipadal jako chlápek od novin, i když musel připustit, že se ještě nikdy s žádným reportérem nesetkal. Jeho představy vycházely spíš z toho, jak se žurnalisté projevovali v televizi. Na druhou stranu přišel svého času do styku s řadou policajtů, právníků a advokátů. A na ty musel myslet při pohledu na Rothwella, na pána s dobrým postavením, který má podporu úředních autorit, profesionála, kterému by jindy

nedělalo problém zatočit s lidmi, jako byl on. „Vopravdu?“ odpověděl. „A proč?“

„Moji čtenáři jsou pochopitelně znepokojeni představou, že ve městě jsou vykrádači hrobů. Ptají se, co je za tím. Kolují všelijaké pověsti o vzývání ďábla a podobně. Všechny by velice zajímalo, co jste tam opravdu viděl.“

„Jak velice by je to zajímalo?“ zeptal se významně McKirrop.

„Řekněme, že by je to zajímalo v ceně dvě stě liber.“

„Řekněme radši tři sta,“ odpověděl McKirrop.

„Dobře, tak tři sta. A teď mi povězte, co jste viděl.“

„Nejdřív prachy.“

„Nejdřív povídání,“ řekl Rothwell roztomile a klidně a ani přitom nezvolnil pomalý, rozvážný krok.

Už ušli po cestě asi půl kilometru a kráčeli teď zvlášť temným úsekem, kde se kanál stácel pod most.

„Byli tam čtyři,“ spustil McKirrop. „Měli na hlavách kukly, takže jsem je dobře neviděl. A ten jejich kápo, ten měl na sobě masku jako kozel a...“ McKirrop vyličil Rothwellovi tutéž historku jako policii. Když domluvil, byl zklamán Rothwellovou slabou reakcí. Rothwell jen krácel dál, pomalu a rozvážně. Pak řekl: „Tohle všechno už jsem se dověděl od svých kontaktů u policie. Doufal jsem, že přijdete s něčím navíc.“

„Ale já byl k smrti vyděšený, co vám mám povídat,“ dodal McKirrop v naději, že ho tím víc naladí.

„Muselo to jistě být strašidelné,“ uznal Rothwell. „Opravdu strašidelné.“ Při té poznámce se otočil a upřeně se na McKirropa zadíval.

„To teda bylo,“ odpověděl McKirrop a trochu se pod Rothwellovým pohledem ušklíbl.

„Povězte mi o tom mrtvém dítěti.“

„Bylo to příšerný, hrozný,“ breptal McKirrop a vrtěl hlavou. „Ubohý malý škvrně. Člověk si říká, kam ten svět spěje, dyž můžou něco takovýho udělat...“

„No právě,“ přerušil ho Rothwell. „Řekněte mi, co jste vlastně viděl.“

„Ten vůdce...“

„Ten s tou kozlí maskou?“

„Jo, ten. Vytáh ten svůj dlouhej nůž a rozříz tělo toho dítěte.“

„Jak ho rozřízl?“

McKirrop pokrčil rameny a řekl: „Tak ňák nad ním držel ten nůž v natažených rukách, asi takhle.“ McKirrop předvedl jak. „Pak ho pomalu zvednul a zabod ho rovnou do toho dítěte.“

„A co potom?“

„Tak s ním jako zakroutil. Vodtamtud. kde sem byl schovanej, sem to dobře nemoh vidět, ale myslím...“

„Co si myslíte?“

„Myslím si, že tomu dítěti vyříz srdce.“ McKirrop pohlédl na Rothwella a čekal, jak to na něj zapůsobí. Rothwellův výraz však zůstával stále tak neproniknutelný jako dosud. Projevoval vlastně tak málo emocí, že už to McKirropa začalo štvát.

„Z čeho tak soudíte?“

„No držel něco nad hlavou, jako kdyby to obětoval.“

„A potom?“

„Co pořád máte s tím a potom?“ vyhrkl McKirrop. „Není už toho prokristapána dost?“

„Odnесли to tělo?“ zeptal se Rothwell klidně, aniž by reagoval na McKirropovu otázku.

„To se ví. Měli takovej velkej pytel a tam to dítě strčili.“ Rothwell se na něj tiše zahleděl, až se z toho McKirropovi začalo dělat nanic. Oslovil ho: „Vy z toho se mi zdá nechcete nic napsat. Normálně si snad reportéři dělaj poznámky, ne?“

„Já mám velice přesnou paměť,“ odpověděl Rothwell. „Jakpak se ti naši přátelé dostali ze hřbitova?“

„Měli dodávku.“

„Aha, dodávku,“ opakoval Rothwell.

„Černou dodávku, byl to černej transit.“ Zase ten mlčenlivý pohled.

„Dostanu teďka ty prachy?“ zeptal se McKirrop.

Rothwell vytáhl náprsní tašku a odpočítal tři sta liber v dvacetilibrových bankovkách.

„Vy asi nemáte nic drobnějšího?“ zeptal se McKirrop.

„Ne.“

„No tak dobrá,“ zašklebil se McKirrop. „Tak to bude takhle dobrý.“

„A když se vás bude ještě někdo vyptávat, co jste viděl na hřbitově...“ začal Rothwell.

„Jasně,“ odpověděl McKirrop. „Ani muk!“

„Naopak, vy mu zopakujete přesně to, co jste pověděl mně. Jasně?“

„Dyž myslíte,“ zahuhlal McKirrop a pokrčil rameny.

„To jsem rád, že jste mi dobře rozuměl,“ pravil Rothwell. „Moc by mě otrávil, kdybyste na to zapomněl.“

McKirrop cítil, jak mu z téhle skryté hrozby ztuhla kůže za krkem. Rothwell se mu vůbec nelíbil. „No tak já bych šel,“ oznámil.

„Vrátíme se společně,“ řekl Rothwell vlídně.

Když se McKirrop s Rothwellem vrátili, parta už téměř končila své rybí a brambůrkové hody. Bella hlásila McKirropovi: „Pro tebe sem něco schovala. A co vy, pane...?“

Rothwell zvedl ruku a zdvořile odmítl. Otočil se k McKirropovi „Obchodní jednání s vámi mě velice těšilo, pane McKirrope.“ Potrásl mu rukou a zamířil ke schodům na silnici. Sotva vykročil, McKirrop mu vyzkoušeným pohybem lehce podtrhl špičku boty a malinko podrazil nohu, takže Rothwell zakopl a upadl. Bella a ostatní okamžitě začali hlasitě projevovat účast a McKirrop přiskočil, aby mu pomohl na nohy. „Už je na čase, aby ta zatracená městská rada něco udělala s těma zatracenejma schodama,“ rozčiloval se a oprašoval Rothwella. „Jste v pořádku, pane Rothwell? Doufám, že ste si nic nepolámal.“

„Jsem v pořádku, děkuji vám,“ řekl Rothwell, jemuž víc vadila újma na důstojnosti než fyzická škoda. „Dobrou noc.“

„Dobrou noc, pane Rothwell.“

Sotva byl Rothwell z doslechu, parta se sesypala okolo McKirropa. Belle zářila očka jak dítěti na Ježíška. „Tak co?“ ptala se celá vzrušená. „Kolik ti to hodilo?“

„Sto liber,“ zalhal McKirrop.

„Stovku? Mizernou stovku?“ vykřikla Bella. „Dyk ta tvoje historka měla cenu pár tisíc.“

„Lidi jako von zacházej s našincem jak s vonucí,“ řekl McKirrop. „S tím nic nenaděláme.“

Ostatní souhlasně přikyvovali a chvilku o tom tiše uvažovali.

„No, aspoň mám tu stovku,“ řekl McKirrop a rozzářil se. „Co byste řekli pořádnému mejdanu. Přineste pár flašek něčeho lepšího a taky třeba kus flákoty!“

McKirrop byl hrdinou večera. Ostatní si ho nemohli dost vynachválit, ovšem s výjimkou Flynna, který se držel zpátky.

„Tak kdo pro to zajde?“ ptala se Bella.

„Co takhle ty, Flynn?“ otázal se McKirrop, dřív než měl kdokoli možnost něco říct.

„Klidně,“ souhlasil Flynn.

McKirrop mu podal dvě dvacetilibrovky a Flynn, doprovázený dvěma dalšími, se vydal nakupovat. McKirrop sledoval, jak odchází, a usmál se. Měl radost, že je zase s partou. Bella se k němu podle očekávání přišla posadit na zídku. A také podle očekávání se do něj zavěsila a strčila mu ruku do kapsy — naoko proto, aby ho pohladila po stehně, ale on ve skutečnosti dobře věděl, co hledá. Proto si taky do kapsy zastrčil tři dvacetilibrovky, což mělo představovat zbytek ze stovky. Ostatní peníze si nacpal zezadu do spodků.

„A copak to tady máme?“ zakňourala Bella svým hlasem roztomilé holčičky a vytáhla bankovky, jako kdyby byla náramně překvapená.

McKirrop po nich zlehka chňapl. „To jsou, holka, moje tvrdě zasloužený prašule,“ prohlásil. Bella se usmála a McKirrop se zašklebil. Vzal jednu bankovku a podal ji Belle.

„Co kdybys nad touhletou převzala ochranu? Jsme tady dole přece jedna velká rodina, no ne?“

Bella popadla bankovku a zastrčila si ji dráždivě do žlábků mezi poprsím. „No dobrá,“ řekla. „Kdybys ji chtěl nazpátek, víš, kde ji hledat.“

McKirrop se zakřenil a vstal. „Musím se jít vyčurat,“ oznámil a namířil si to dál po cestě. Ušel asi padesát metrů a zahrnul doprava do křoví. Zaklel, protože málem ztratil rovnováhu, a musel se zachytit větviček, aby to vyrovnal. Zvolil si právě tohle místo, protože tam dopadalo trochu světla od lucerny, která osvětlovala ohradu

továrních skladů hned za křovím. Chtěl se přesvědčit, co se mu to vlastně podařilo vytáhnout z Rothwellovy kapsy, když předstíral, že mu pomáhá vstát ze země, kam ho dostal svým obratným manévrem.

Původně měl v úmyslu jít po Rothwellově náprsní tašce, odhadoval, že v ní po vyplacení těch tří set liber ještě nějaká ta stovka zůstala — ale ukázalo se, že to je příliš náročné. Musel se spokojit s tím, co se našlo v pravé kapse kabátu. Na omak to byla nějaká karta. Dělal si naděje, že by to třeba mohla být karta Visa nebo nějaká jiná bankovní karta. Ale když ji prozkoumal, byl zklamán. Nebylo to ani to, ani ono, ani to nebyla zlatá karta Amex.

Malá modrobílá kartička byla čtenářská průkazka do půjčovny edinburské Univerzitní knihovny a jediná zajímavá věc na ní podle McKirropova názoru bylo to, že nebyla vystavena na Rothwellovo jméno. Tohle byla služební průkazka, která opravňovala člověka jménem Dr. Ivan K. Sotillo k použití lékařské knihovny této univerzity. McKirrop chvíli uvažoval, než strčil kartičku zpátky do kapsy. Tohle si musí nechat projít hlavou.

Otec Ryan Lafferty si v kostele všiml muže, který seděl v lavici jedné z posledních řad. Kdykoli se na něj podíval, muž schválně uhnul pohledem. Rozhodl se tedy, že to zatím nechá být. Před oltářem poklekl a pokřižoval se. Pak pokračoval dál úzkou zahnutou chodbou, kde byl cítit prach a kadidlo, do přilehlého sálku, aby zkontroloval, jak pokračují přípravy nedělního dobročinného bazaru. Dvě ženy, starší a mladší, tam třídily předměty na hromádky. Ta mladší právě prohlížela nějaké sako, prožrané od molů, s otřepanými manžetami. „To jsou ale lidi, otče! Oni si snad myslí, že tady u svatého Xaviera máme nějaké vetešnictví,“ poznamenala a hodila ten odpuzující předmět stranou.

„Zřejmě tomu nevěnovali patřičnou pozornost, paní Tannerová,“ řekl Lafferty. „Ale určitě to mysleli dobře.“

Laffertyho shovívavý názor na kabát nebyl úplně typický. Částečně ho způsoboval pocit viny, že muže, který seděl v kostele, podezřívá kdoví z čeho. Když ho tam spatřil, jeho první myšlenka byla, jestli náhodou nemá spadeno na pokladničku s milodary, nebo

dokonce na kostelní stříbro. Proto byl rád, že neznámý muž sedí až vzadu, daleko od těch cenností. A teď ho ta nešetrná myšlenka tížila na duši.

Lafferty měl sklon k sebekritice a právě prožíval zvlášť vyhocené období. Poslední dobou byly jeho chvíle určené rozjímání — obvykle okolo desáté večer, když seděl u krbu se sklenicí whisky — naplněny obavami, že jeho církev už nepředstavuje vůbec žádnou pravou komunitu. Byl to spíš klub, jehož členové byli vesměs starší a ženského pohlaví. Ta myšlenka ho znepokojovala ani ne tak proto, že byla pravdivá, ale spíš proto, že mu to tak ve skutečnosti vyhovovalo. Když k sobě dokázal být nemilosrdně upřímný — a to při těch svých nočních sezeních býval — zjišťoval, že vlastně tuto situaci netouží změnit, že si nepřeje vyjít ven do společnosti. Neměl potřebu obracet někoho na víru. Necítil tu touhu, protože měl dojem, že to nemá cenu. Lidem z jeho farnosti mohl být Ježíš Kristus se svým učením ukradený, a cokoli by on říkal nebo dělal, na tom nemohlo nic změnit. Představovat si něco jiného vyžadovalo pevnou víru ve vnitřní dobrotu obyčejných lidí. Cítil hrozný strach, že v tom ohledu selhává. Bylo mu osmatřicet let. Byl katolickým knězem a byl cynik. Nechtěl jím být, ale byl. To slovo ho děsilo, sotva na něj jen pomyslel. Cynismus byl něco jako rakovina požírající jeho víru. Kdyby aspoň mohl věřit, že to je rakovina — nemoc — a ne, jak se obával, smíření s realitou.

„Tak co s tím mám udělat, otče?“ zeptala se žena, která už zase sebrala sako ze země a po Laffertyho poznámce s ním zacházela s přehnaným respektem.

„Vyhod'te to do koše, paní Tannerová. Nehodí se to ani na umytí auta,“ zamumlal Lafferty nepřítomně. Myslel na toho muže v kostele.

„Jak si přejete, otče,“ řekla žena a pokrčila rameny. Tak na co všechny ty nesmysly, že to „mysleli dobře“, řekla si v duchu. Ušklíbla se na svou starší kolegyni.

„Dámy, můžu vás teď na chvíli opustit?“ zeptal se Lafferty. „Mám ještě něco na práci v kostele.“

„Jo víte, že ano, otče,“ odpověděla ta starší.

Ten člověk tam stále ještě byl. Lafferty zůstal chvilku stát ve stínu oltáře, částečně zakryt sloupem, a pozoroval ho. Muž se nemodlil ani nečetl, ale z toho, jak se na sedadle občas zavrtěl, měl Lafferty dojem, jako by se tím, že tam bude jen tiše sedět, pokoušel před něčím utíkat.

Lafferty zakašlal, aby muže upozornil na svou přítomnost, a vyšel zpoza sloupu. Předstíral, že má něco na práci v rohu příčné lodi, a pak teprve vyšel do postranní uličky a přistoupil k cizinci. „Já jsem otec Lafferty,“ řekl. „Myslím, že se ještě neznáme.“

Cizinec se trochu nepřítomně usmál: „Ne, neznáme se, otče.“

Lafferty hleděl na muže, kterému mohlo být něco přes třicet, slušně, ale nijak výstředně oblečeného, s kultivovaným hlasem. Vypadal nesmírně utrápeně. Kruhy pod očima svědčily o tom, že se už delší čas nevyspal. Prsty na rukou jako by spolu neustále nervózně zápasily.

„Vás něco trápí. Mohu vám pomoci?“ zeptal se Lafferty. Znělo to jako docela prostá otázka, ale pro Laffertyho měla daleko hlubší význam. Ve skutečnosti si vůbec nebyl jistý, že by byl schopen někomu ještě jakkoliv pomoci. Ostatně si nebyl vědom, že by to byl dokázal někdy v minulosti. Oddával dvojice, které už pak nikdy neviděl, pohřbíval mrtvé, kteří měli katolické vyznání, a „vedl klub“ při zaběhaných skupinových modlitbách a zpěvu chorálů. Všechny tyto věci by podle jeho mínění mohl vykonávat příslušně oděný robot. On jako osobnost neměl pražádný význam.

Muž téměř omluvně potřásl hlavou. „Já opravdu nevím,“ řekl.

„Chtěl byste se vyzpovídat?“ zeptal se Lafferty.

„Já vlastně... ani nejsem katolík, otče.“

„Rozumím,“ zamumlal Lafferty, přestože nerozuměl. Cizinec vzhledl ke knězi a spatřil v jeho očích bolest. „Víte, já opravdu nevím, co dělat nebo kam jít, aby se mi ulevilo... Chodil jsem jen tak a uviděl jsem váš kostel a v tom momentě jsem si pomyslel, že třeba... že tu třeba najdu, co bych potřeboval. Asi mluvím zmateně, že?“

Lafferty si sedl do lavice vedle neznámého a přiklekl levým kolenem na sedadlo, aby na něj mohl hledět zpřímá.

„Myslím, že byste mi měl svěřit, co vás trápí,“ řekl. „Dobře, nejste sice katolík, ale já jsem pro vás cizí osoba. Člověku často pomůže, když se svěří někomu cizímu. Nechci vás soudit ani diskriminovat proto, že nejste katolík, jde-li o důvěrnou věc. Neptám se vás ani na jméno, pokud si ho chcete nechat pro sebe.“

„Jmenuji se Main, otče. John Main.“

Lafferty mu podal ruku a Main ji krátce stiskl. „Jeli jsme autem navštívit Mariiny rodiče. Simon byl jejich první vnouče a oni na něm velice lpěli. Pršelo... Příšerně pršelo. Pamatuju se, že tu vodu nemohly stěrače ani zvládnout, tak jsem trochu zpomalil. Marie se zrovna smála, že by na takovou cestu snad byl vhodnější člun a vtom se to stalo...“

Lafferty viděl, že Main tu událost znova prožívá. Ale neřekl nic.

„Ztratil jsem kontrolu nad vozem. Nevím proč; snad praskla pneumatika nebo co. Zpětně to vidím nesmírně zpomaleně. Vůz se začal najednou stáčet ke straně, a když jsem se snažil brzdit, udělal hodiny. Všechno by bylo dopadlo dobře, nebýt toho můstku přes dálnici. Víte, takový ten visutý betonový krám. Napálili jsme to do něj. Přesně řečeno, levá strana vozu, kde seděla Marie, se do něj úplně zaryla. Mě to vyhodilo na silnici, ale ona byla na místě mrtvá.“

„Velice s vámi cítím,“ pravil Lafferty. „A co váš syn?“

„Simon byl těžce zraněný, ale když ho hasiči vyprostili z vraku, byl stále ještě naživu. V nemocnici ho napojili na resuscitační přístroje, ale když provedli všechny testy, řekli mi, že poškození mozku je nezvratné. Nezbylo, než přístroje odpojit.“

Lafferty polkl a nevěděl, co na to říct.

„Syna jsem pochoval před pěti týdny. Nikdy jsem nezažil, co je to za pocit být totálně opuštěný, ale připadá mi, že bez Marie a Simona všechno definitivně ztratilo smysl. Nemůžu spát, nemůžu pracovat, nejsem schopný rozumně uvažovat. A teď ke všemu ta věc!“

„Jaká věc?“

„Někdo vykopal hrob mého syna a ukradl jeho mrtvolku.“

„Tak to byl váš syn?“ vykřikl Lafferty. „Četl jsem o tom v novinách. Omlouvám se, že jsem si to neuvědomil, hned jak jste se mi představil.“

„Já se s tím nedokážu vyrovnat, otče. Říkají, že to bylo dílo nějakých okultistů, vyznavačů d'ábla. Nemůžu se s tím smířit. Nejsem blázen, ale mám pocit, jako by mého synka unesli. Uznávám, že je mrtvý a že v tom není žádný rozdíl, ale když nevím, co s ním provedli, je to ještě horší. V duchu jsem doufal, že kněz by mi snad pomohl se v tom vyznat.“

Lafferty měl pocit, jako by se na něj zřítila klenba kostela. Usilovně se snažil nedat na sobě ten šok znát a najít vhodná slova. „Moje zkušenosti s temnými silami byly zatím díkybohu omezené,“ začal. „Vlastně, abych se přiznal, vůbec žádné.“

Main přikývl. Zdálo se, že se mu Laffertyho upřímnost zamlouvá.

Lafferty pokračoval: „Jejich existence se nedá popřít. Náš svět je v podstatě závislý na rovnováze kladných a záporných sil. Jestliže věříme v síly světla a dobra, musíme si přiznat, že existují také síly zla a temnoty.“

„Mám strach, otče. Bojím se o Simonovu duši,“ řekl Main.

„Ti lidé si odnesli tělo vašeho syna, Johna, ne duši.“

Main pohlédl Laffertymu přímo do očí: „Také jsem se snažil si to takhle vysvětlit, ale nepřesvědčil jsem se. Kdyby to tak bylo, proč by tak stáli především o tělo?“

Lafferty cítil, jak se mu svírají útroby. „To nevím,“ přiznal. „Ale můžu se pokusit to vypátrat. Ve městě je církevní knihovna a mám tam kolegu, se kterým si o tom můžu promluvit. Co byste řekl, kdybychom se tak za dva dny sešli? Řeknu vám, co jsem zjistil.“

„Byl bych vám velice vděčný,“ řekl Main.

„Možná byste mi mohl dát svou adresu a telefon, na kterém vás zastihnu, kdybych snad něco zjistil dřív.“

Main mu nadiktoval obojí.

3

Sára Lasseterová sloužila už šestatřicet hodin, ze kterých prospala jen dvě. Když zahájila kurs, který z ní měl udělat kvalifikovanou lékařku, věděla, do čeho jde, ale to jí teď moc platné nebylo. Byla prostě vyčerpaná. A ještě horší byl pocit, že to vlastně nemá žádnou cenu. Jak už to bývá se všemi zlovyky, stalo se „tradicí“ nakládat

sekundářům práce do úmoru. Proto nikdo necítil nutnost tohle změnit. Pokud se vyskytl nějaký podobný popud, vyšel obvykle od sekundářů samých a pak se ti, kteří se odvážili nejvíc zvednout hlas, stávali v očích nadřízených „cucáky“ nebo „bolšány“. Ostatní se z protestní scény raději stáhli, protože se báli, že by to poškodilo jejich budoucí kariéru.

Sára své pocity na toto téma zatím nevyjádřila. Jednoduše proto, že se necítila způsobilá podpořit je nějakou akcí. Věděla, že ji studium a praxe pohlcují natolik, že se nemůže pouštět do podobné politiky. Také si uvědomovala, že jako žena je hned od začátku v nevýhodě. Ať si kdo chce co chce říká, medicína preferuje muže. Na vyšších stupních žebříčku bylo jen málo pozic obsazeno ženami. Sára si to střízlivě spočítala, když v nemocnici ustupovala. Šance byla sedm k jedné ve prospěch mužů. S nikým o tom nemluvila, protože věděla, že feministické tendence jsou každému leda pro smích. Vzala prostě na vědomí, že má-li se na ni pohlížet jako na rovnocennou, musí být zkrátka lepší. Právě teď procházela jednoročním povinným výcvikem v klinické medicíně a své síly i slabosti, přednosti i zápory podřizovala perspektivě svého budoucího zaměření. Prvních šest měsíců strávila na všeobecné chirurgii, kde si vedla tak dobře, že ji doporučili na místo, které teď zastávala. Na prestižní Jednotku pro úrazy hlavy. Kdykoli se jí někdo ptal na plány do budoucna, Sára vždycky odpovídala, že konečně začne dělat se svým otcem praktickou medicínu. Teprve v poslední době si uvědomila, že slůvku „konečně“ přikládá čím dál větší význam.

Sára vyrůstala v norfolkském městečku jako jediná dcera venkovského lékaře a jeho ženy, která se každodenně zapojovala do vedení manžellovy ordinace natolik, že se nakonec stala vlastně jeho partnerkou. Sára zdědila po otci intelekt, ale matčinu nevyčerpatelnou trpělivost a schopnost vidět v každém to lepší bohužel nezdědila. Považovala se spíš za realistku. V mládí si prošla obdobím, kdy se rodičům vymkla z rukou a přiváděla je k zoufalství. Trvalo to bezmála půldruhého roku, co se vzpírala všem uznávaným hodnotám a úplně zdivočela. Vykašlala se na učení, na staré přátele a dala se dohromady s partou, kterou tenkrát považovala za vzrušující. Všechno najednou skončilo tak, jak začalo, naštěstí dřív, než se Sára

stihla dostat do vážnějších průšvihů. Najednou už jí ti hoši v kožených bundách, kteří pili, kouřili a „půjčovali si“ auta, nepřipadali vůbec zajímaví. Naopak se z nich téměř přes noc stali otravové a tupci.

Navenek se její vztahy s rodiči zase urovnaly, ale Sára si uvědomovala, že rány, které jim způsobila, jsou hluboké. Zvláště otec se nemohl smířit s jejími vylomeninami. Snažila se to ze všech sil napravit tím, že dohonila učení a byla přijata na lékařskou fakultu Glasgowské univerzity.

Sára věděla, jak byl otec pyšný, když promovala. Ale byla si také vědoma, že jeho skutečným přáním je, aby po jeho boku vstoupila do praktické medicíny a jednou převzala péči o jeho pacienty, kteří mu dávno přirostli k srdci. Sama sebe už téměř přesvědčila, že je to i její přání, ale v koutku duše si musela připustit, že v tom velkou roli hraje pocit viny za bolest, kterou způsobila.

V současné době Sáru ani tolik netrápilo, jak neuvěřitelně je unavená a fyzicky vyčerpaná, jako spíš to, že její přímý nadřízený ji zcela nepokrytě nemá rád. Doktor Derek Stubbs jí ze své funkce prvního asistenta byl pramálo nápomocný, a ona nevěděla proč. Měla podezření, že v tom vězí určité snobství dělnické třídy. Chtěl, aby každý věděl, že si cestu nahoru musel probojovat z velice ubohého prostředí. Jako by pohrdal každým, kdo neprodělal totéž, ačkoli sám očividně dělal všechno pro to, aby se od svého původního prostředí distancoval. Ať už byly důvody jaké chtěly, byl velmi nepřístupný k jakékoli komunikaci ze Sářiny strany. A to byla velká škoda, protože jinak by se toho od něj mohla hodně naučit. To by však znamenalo klást otázky, a klást otázky Stubbsovi vedlo pokaždé jen k pokrčení ramen a vyhýbavé odpovědi. Jeho výraz současně jako by naznačoval, že tyhle věci už by dávno měla vědět sama.

Zato šéflékař Jednotky pro úrazy hlavy, doktor Murdoch Tyndall, by mohl sloužit jako model dobrého vychování a vystupování. Byl to příjemný pán okolo padesátky, který vypadal, že by dokázal úspěšně zastávat roli pravého aristokrata ve filmech Disneyovy produkce. Jeho vzhled provázela ovšem také výborná reputace v léčení pacientů s poškozením mozku. Nicméně jeho profesionální úspěchy byly daleko zastíněny úspěchy jeho bratra.

Cyril Tyndall byl profesorem virové epidemiologie na lékařské fakultě univerzity a světová autorita v oboru tvorby a výroby vakcín.

Přestože bratři Tyndallové pracovali v odlišných oborech medicíny, úspěchy Cyrila Tyndalla ve vývoji zvířecích i lidských vakcín měly bezprostřední vliv na práci jeho bratra. Farmaceutická firma Gelman Holland, která nadělala obrovské jmění výrobou Cyrilových vakcín ve své licenci, nejenže podpořila lékařskou fakultu nezanedbatelnými fondy, aby měl Cyril co nejlepší podmínky pro svou další práci — což bylo čistě komerční gesto — ale vytvořila ještě další dvoumilionový grant pro fakultní kliniku. To se mnoha lidem jevilo jako promyšlený propagační manévr, ale společnost trvala na svém: chce jen zdůraznit, že si uvědomuje svůj závazek k špičkové medicíně a výzkumu.

K všeobecnému úžasu a potěšení byl dar společnosti Gelman Holland následován stejnou částkou od ministerstva zdravotnictví v neobvyklé formě přímého grantu. Se souhlasem obou stran využila nemocnice fond k vytvoření Jednotky pro úrazy hlavy. Oficiálním cílem bylo vybudování špičkového národního pracoviště, ale nebylo žádným tajemstvím, že to současně představovalo propagandistické gesto, demonstrující, jak skvěle může pro veřejné blaho spolupracovat stát a soukromá společnost na poli zdravotní péče. Vláda to jasně považovala za perspektivní směr vývoje. Budoucích zdrojů ze státní pokladny bude stále méně a méně a do zdravotní péče by se měly stále více zapojovat komerční zájmy. JÚH — nebo správněji Jednotka pro úrazy hlavy Gelman Holland, ačkoli ji tak nikdo nikdy nenazval — byla v provozu čtrnáct měsíců a už si získala mezinárodní reputaci, hlavně při diagnostikování rozsahu mozkového poškození. O to mělo zásluhu především speciální monitorovací zařízení, jehož projekt byl stěžejním dílem Murdocha Tyndalla. Důsledkem přesunu Murdochova hlavního zájmu do výzkumu bylo přenesení značné části všeobecného provozu JÚH na bedra prvního asistenta Dereka Stubbse. A to bylo právě to neštěstí, které potrefilo Sáru.

Sára bydlela v nemocnici na ubytovně lékařského personálu, i když — přesněji vzato — bydlela spíš na JUH. Ve svém pokoji trávila pramálo času. Teď ji však čekalo volno. Podívala se na

hodinky a ujistila se, že jí už zbývá jen hodina a pak bude mít plných dvanáct hodin pro sebe. Před odchodem se ještě chtěla podívat na jednu svou pacientku. Zašla na oddělení, aby si promluvila se staniční sestrou.

Dotyčná pacientka, asi padesátiletá žena, která se stala před sedmi měsíci obětí nehody, od níž řidič ujel, měla být tento den propuštěna. Sára to považovala za rozumné, pokud se dcera té paní bude moct uvolnit, aby se o ni postarala. Pacientka tvrdila, že to udělá, dceru však nebylo možné sehnat. Sára se šla zeptat sestry, jestli se jí to podařilo a jestli si podle jejího mínění dcera dokáže s pacientkou poradit.

„Ještě pořád nezavolala,“ informovala ji staniční sestra, „a já jsem ke všemu přesvědčená, že to určitě sama nezvládne.“

„Tak to nevím, co máme dělat,“ uvažovala Sára. „Jestli ji dnes nepustíme domů, bude zničená. Snad bych té dceři měla zavolat ještě jednou.“

V té chvíli přišel na inspekční pokoj Derek Stubbs. „Nějaké problémy?“ zeptal se, když viděl, jak ustaraně se Sára tváří.

Sára mu vyložila situaci, ale on jenom stroze poznamenal: „Doktorko Lasseterová, vy jste lékařka, a ne nějaká sociální pracovnice. Tak je nechte, ať se postarají.“

„Dobře, doktore Stubbsi,“ procedila Sára mezi zuby.

„Nechte to na mně,“ řekla laskavě staniční sestra a Sára přikývla na souhlas.

„Ano, doktore Stubbsi, ne, doktore Stubbsi, klaním se uctivě, doktore Stubbsi,“ mumlala si Sára pro sebe. Vešla do vestibulu lékařské ubytovny a odhodila tašku. Našla tam tři kolegy, jednu ženu a dva muže. Všichni se na ni podívali.

„Zdá se, že ty a drahoušek Der jste zase pořádali přátelskou výměnu názorů,“ soudil Harry Whitehead, vysoký klátivý spolubydlící s brýlemi bez obrouček a s řídnoucí ofinou světlých vlasů. Proužkovaná košile ještě zdůrazňovala jeho vychrtlost, ale hlas měl silný a hluboký.

„Máš pravdu,“ odpověděla tiše Sára. „Podle něj nedokážu nic udělat správně.“

„Tak si to tak neber, Sáro,“ utěšoval ji druhý muž, Paddy Duncan, starší sekundář z všeobecné chirurgie.

„Sedni si s námi, Sáro. A uklidni se,“ dodala Louisa Vernonová, která sloužila na gynekologicko-porodnickém oddělení. „Víš, že je to jenom na šest měsíců.“

„Já už počítám minuty, a vůbec se mi to nelíbí! Když si vzpomenu, že jsem se považovala za nejšťastnější doktorku z ročníku, protože jsem se dostala na JUH, tak bych...“

„Málokdy něco vyjde tak, jak si to člověk představuje. Budeš se muset naučit ty jeho rány chytat. Ale teď už ho pusť z hlavy.“

„To se řekne,“ povzddechla Sára. „Jdem všichni na nějakou činu. Pojď s námi.“ Tahle představa Sáru nadchla. „To zní skvěle. Už jsem z těch oschlých sendvičů a čajových břeček k smrti otrávená.“

Lafferty začínal mít obavy, že se Main už neobjeví. Čekal ho během odpoledne, ale teď už bylo skoro sedm. Právě začal uvažovat, co si počít, a váhal, zda má Mainovi zavolat domů, nebo jestli má celou věc nechat plavat. Vtom však John Main vešel do kostela a všechny úvahy se ukázaly zbytečné. Setřásal s ramen snůh.

„Je tam zima?“ zeptal se Lafferty.

„Přímo mráz,“ odpověděl Main. „Ale poslyšte, vy tu taky nemáte zrovna přetopeno.“ Na důkaz svých slov si začal třít paže.

„Nemůžeme si bohužel dovolit nechávat topení zapnuté, ale mohli bychom si jít promluvit tamhle.“ Ukázal před sebe. „Tam to bude příjemnější.“

Main následoval Laffertyho nízkými dřevěnými dveřmi, natřenými na modro a zasazenými do kamenného oblouku nalevo od sloupu za kazatelnou. Připadal si jako Alenka v říši divů. Když prošli dveřmi, odbočili zase doleva a vešli do malého pokojíku, kde měl Lafferty na dveřích pověšené své sutany. Všechny visely na jediném háčku, který je málem nepojmul. Main za sebou opatrně zavíral, aby se nesespaly na hromadu.

V pokoji byla dvě omšelá a ne právě pohodlná křesla, umístěná po obou stranách starého plynového krbu; na stěně proti jedinému oknu se tyčila řada polic nacpaných knihami. U okna, jehož oblouk byl vyplněn skleněnou mozaikou, stál stůl s hromadami modlitebních knih a zpěvníků, které vypadaly, jako by byly stažené z oběhu pro

svůj chatrný stav. Řada náboženských obrazů visela na holých stěnách, natřených špinavě krémovou barvou, což je jedna ze dvou barev tolerovaných veřejnými institucemi. Ta druhá je zelená.

Lafferty vybídl Maina, aby si svlékl kabát a posadil se. Sám zatím poklekl u kamen a u syčícího plynu začal opatrně škrtat zápalky. Zapálila ho až ta třetí a plamínky vyšlehly tak, že Lafferty musel rukou ucuknout. Spálené chloupky však bylo cítit i tak. Main si všiml, že jeden hořák je poškozený; mezi ostatními modrými plápolaly jeho plamínky žlutavě.

„Tak jak se cítíte?“ zeptal se Lafferty.

„Jsem v pořádku. Zjistil jste něco?“ Lafferty lehce svažtil čelo. „Výsledky jsou spíš negativní. Strávil jsem řadu hodin v církevní knihovně a měl jsem dlouhý pohovor s otcem McCandrewem od svaté Anežky. Ten věnoval okultismu řadu studií. Výsledkem je, že nikdo nemá tušení, nač by ti lidé mohli tělo vašeho synka potřebovat.“

Main zavřel oči, a zatímco se s tou zprávou vyrovnával, mnul si ukazováčkem horní ret. „Takže nejsem o nic dál.“

„Ne,“ souhlasil Lafferty. „Ale na druhé straně je také dobré vědět, že v satanistickém rituálu ani v análech o čarodějnictví není známa žádná ceremonie, která by si žádala tělo čerstvě pohřbeného dítěte.“

„To můžete mít pravdu.“

„Ale vy to zřejmě přece jen potřebujete vědět určitě,“ usoudil Lafferty, když pozoroval jeho obličej.

Main přikývl. „Ano, potřebuju to vědět.“

„Mluvil jste od té doby s policií?“

Main se usmál a řekl: „Proto jsem přišel pozdě. Byl jsem na policejním komisařství, abych se dozvěděl, co zjistili.“

„No a?“

Main se trpce ušklíbl: „Nezjistili vůbec nic, aneb, jak oni říkají, ‚Vyšetřování pokračuje‘.“

„Asi se nemají čeho chytit. Jestli ovšem nezaslechli, že by se tady v okolí vyskytovali nějakí satanisté. Myslíte, že něco vědí?“

„Říkají, že ne.“

„V tom případě zřejmě nemají tušení, kde začít. Ať bylo počínání těch lidí jakkoli ďábelské, nemají zřejmě policejní záznam a nejsou patrně ani ve spojení s podsvětím, takže policii chybějí informace.“

„Nepochybuju, že by vám policie byla vděčná, kdyby věděla, jak shovívavě posuzujete její činnost,“ poznamenal Main trpce.

Lafferty to nechal bez povšimnutí. „Uvažoval jsem, jestli by nebylo užitečné promluvit si s tím chlapíkem, co byl tu noc na hřbitově.“

„Příběh toho starého ožralky otiskly všechny noviny. Každý morbidní detail,“ namítl Main. „Co jiného bychom se od něj ještě mohli dovědět?“

Lafferty pokrčil rameny. „To člověk nikdy neví. Třeba by se vyskytl nějaký drobný užitečný fakt nebo detail, který přeskočil ve snaze předhodit našemu ctěnému tisku takový příběh, po jakém baží.“

Main chvíličku přemýšlel. „Možná že je to přece jen dobrý nápad. Omlouvám se za ty své řeči. Jsem vám za všechnu tu námahu opravdu hrozně vděčný.“

„To nic nebylo,“ ujistil ho Lafferty. „A omlouvat se nemáte za co.“

„Zítra se pokusím toho chlapíka vystopovat.“

„Ne,“ řekl pevně Lafferty. „Nejlepší bude, když to udělám sám.“

„Proč?“

„Vy jste... příliš vehementní. Mohl byste ho vystrašit. Bude lepší, když tam půjdu já. Kdoví? Třeba je to katolík, a jestli ano, tak knězi by snad nelhal, nebo ano?“

Main mu s úsměvem poděkoval. „Ale to by vám zabralo hroznou spoustu času.“

Lafferty se zatvářil žalostně: „Víte, měl bych uvažovat o opravě varhan, o stavu střechy, o tom, kolik zpěvníků musíme vyměnit a jak je třeba šetřit při nákupu květin na Velikonoce, ale všechny tyhle věci můžou počkat. Můžou počkat tak dlouho, než se vaše duše zbaví trápení kvůli Simonovi. Hlavní starostí křesťana by měli být lidi, a ne cihly, malta a rozpočet.“

Main odcházel z kostela s tím, že zase přijde tak za dva dny, pokud se už dříve nedoví něco nového. Lafferty ho pozoroval a

přemýšlel o tom, jaký zvrat přinesl do klidného chodu „klubu“ fakt, že se tak začal věnovat Mainovi. Už se musel s kvadrátkem v ruce omluvit těm dvěma dámám, jichž se dotkl při přípravě dobročinného bazaru, a poprosit je za prominutí. A teď aby se omlouval ještě Sdružení matek, že se neukáže na jejich odpolední sešlosti. Totéž se týkalo biblického cvičení pro seniory.

Přece však bude muset trochu promluvit do duše mladé Marii O'Donnellové o jejím chování vůči druhému pohlaví. Její matka si to přála. Podíval se na hodinky a rozhodl se, že si to odbude ještě dnes večer. Rozepjal ruce a zhluboka rozjímal. S rozjívěnými kluky byla těžká práce, ale s rozjívěnými holkami... Obával se, že v souvislosti s touhle slečnou bude ještě spousta srdceryvných scén.

John Main za sebou zavřel dveře bytu a ticho ho zavalilo jako odporná chladná pokrývka. Hluk, smích, světlo a spěch vystřídalo najednou ticho a tma. Zůstal chvíli stát opřený zády o dveře, než si poručil, že nesmí znovu propadnout depresi. Rozsvítil světla — všechna, co v bytě byla — a zapnul televizi. Potřeboval taky teplo, proto ještě navíc k ústřednímu topení zatopil v plynovém krbu, a teprve pak cítil, že se přece jen trochu zahřál.

Na telefonním záznamníku měl řadu vzkazů, které si pustil, zatímco v předsíni svlékal kabát. První byl od sestry Anny. Znovu ho vybízela, aby se s ní co nejdřív spojil, a ptala se, jestli by s ní nechtěl nějaký čas pobýt. S Annou nebyl ve styku od Simonova pohřbu. A od té doby, co ti pacholci odnesli Simonovo tělo, nestýkal se vůbec s nikým. Nechtěl se o tom s nikým bavit. Stejně mu nikdo nemohl pomoci. Při obou pohřbech už na něj navršili tolik soucitu, že víc by už sotva unesl. Ani by to ničemu nepomohlo. Jak je to všechno hrozné, věděl nejlíp sám, a že je ho všem líto, také.

Možná že to znělo nevděčně, ale čeho je moc, toho je příliš. Následoval vzkaz od Mariiny matky. Měl by jí zavolat. Má o něj hroznou starost.

Main si nalil pořádnou dávku ginu a všiml si, že bude muset zítra koupit další láhev. Toniku už taky mnoho nezbývalo. Snad by mohl zajít do nákupního střediska a nakoupit i nějaké potraviny, místo aby stále jen otvíral plechovky a balíčky z kuchyňských přihrádek, hrabal se v mrazáku a živil se hotovým jídlem. Main se tomu nápadu usmál.

Byl to snad krůček k návratu do života? Rozhodl se však, že do obchodu, kde nakupovala pro rodinu Marie, nepůjde. To by přece jen bylo trochu moc.

Třetí hlas ze záznamníku byl Artur Close, vedoucí oddělení anglistiky na merchistonské škole, kde Main pracoval. Uklidňoval Maina, aby si s ničím nedělal starosti. Ostatní si ochotně rozdělí jeho hodiny. Všichni mu vyjadřují svou nejhlubší účast, učitelé i žáci. A on sám, Close, spolu s ředitelem souhlasí, aby si vzal tolik volna, kolik jen bude potřebovat.

Main se ušklíbl nad tou „dohodou“. Poznamenal nahlas: „Trčíš ředitelovi v zadku až po uši, Arture. Je vůbec div, že vidíš, kam jdeš!“

Okamžitě pocítil výčitky kvůli tomu, co řekl. Začal se tlouct do čela a nadávat si.

„Kristepane! Co se to s tebou děje?“ ptal se sám sebe. „Jsou všichni normální a hodní a dělají, co považují za správné. Vždyť oni se ti snaží pomoci, prokristapána!“

Main se schoulil na židli a dal si pořádný hlt ginu. „Seber se,“ poručil si tiše. „Seber se.“

Zatímco mu gin pomalu uklidňoval rozjitřené nervy, díval se na zprávy. Pak si vzpomněl, že při příchodu viděl za dveřmi nějakou poštu. Přinesl si ji z předsíně a usadil se, aby ji otevřel. Předběžný účet za elektřinu ve výši čtyřicet sedm liber a osm pencí, varovná nabídka od pojišťovací společnosti. „Myslete na budoucnost své rodiny, co s ní bude, kdybyste náhodou zemřel?“ chtěli vědět. Main to hodil do koše. Třetí obálka jako by obsahovala nějakou kartu a byla vyplacena polovičním poštovním. Main ji otevřel a spatřil pastelově vybarvený pugét, nahoře se zlatě vysázeným nápisem „Upřímnou soustrast“. Otevřel destičky. „Myslíme na vás, George a Marta Thorntonovi,“ stálo tam.

Main svažtil čelo. Kdo proboha jsou George a Marta Thorntonovi? Pak si vzpomněl. Byl to párek, který s Marií poznali na loňské letní dovolené. On byl lahůdkář z Leicesteru a ona patrně nejpitomější ženská, jakou kdy potkal. Znovu se podíval na vršek karty a pomyslel si, zaplaťpánbůh, že snad ještě neexistují karty s

textem „Litujeme, že ti pacholci vykopali vašeho synáčka z hrobu“. Nakonec si vzpomněl, že má v mrazáku jedno balení kuřete na kari.

McKirropova hvězdná dráha trvala tři dny. V té době ho vyhledali další tři reportéři a každý z nich doufal, že z toho příběhu o satanistickém rituálu vytěží něco zbrusu nového, jenže McKirrop všem vylíčil přesně to, co Rothwellovi. A na tom všem vydělal jenom dalších sto liber. Za to, co musel ten starý ožralka všechno napovídat, to nebyla zrovna moc vysoká odměna. Existovala nejistá šance na získání dalších peněz pro celou partu. Museli by ovšem být svolní stát se subjekty sociálního průzkumu pro barevnou přílohu Nedělního Skotska. To se však mělo stát až někdy v budoucnu, jak jim řekli. Časopis musel nejdřív vyhovět módnímu zájmu o bonsaje. zabývat se popularitou westernových klubů ve středním Skotsku — kam chodili návštěvníci převlečení za kovboje — a konečně hloubkovou studií drogové závislosti ve vnitřních centrech městského osídlení. Reportér odhadoval, že by snad mohli přijít na řadu někdy v srpnu.

Sto padesát liber utratil McKirrop s ostatními. Zbývalo mu ještě dvě stě padesát liber, které před nimi zatajil. Možná bylo na čase někam se pohnout. Třeba do Londýna. Tam by aspoň bylo větší teplo. Ale nejdřív se rozhodl zkusit štěstí s výpůjční kartou do knihovny, kterou štípnul z Rothwellovy kapsy. Možná že existovalo úplně nevinné vysvětlení pro fakt, že Rothwell vlastnil výpůjční kartu do lékařské knihovny, ale pokud ano, rád by je slyšel. Konečně bude ho to stát jen poplatek za telefon. A pro člověka s jeho prostředky...

McKirrop vytáhl kartu z kapsy a prohlížel si ji. Třeba by ani neměl volat rovnou Rothwellovi. Jméno Sotillo nebylo zrovna běžné; takových asi v telefonním seznamu moc nebude. Možná že by za kartu dostal i odměnu, kdyby milému doktorovi řekl, že ji našel na ulici. Každá libra dobrá.

V telefonní budce seznam nebyl. McKirrop si musel zjistit na telefonních informacích číslo a naučit se je nazpaměť, protože neměl čím, ani kam si je poznamenat. Opakoval si číslo pořád dokolečka, než se odvážil vytočit je nešikovnými prsty na číselníku. Zazvonilo to čtyřikrát a pak se ozval ženský hlas.

„Potřeboval bych mluvit s doktorem Sotillem,“ řekl McKirrop.

„A co mám vyřídit? Kdo volá?“

„Jen mu řekněte, že možná uslyší něco, co pro něj bude užitečný.“ Zatímco čekal, slyšel, jak se žena v dálce směje. „Ano, takhle to řekl, miláčku,“ slyšel ji říkat. Vtom někdo uchopil telefon: „Haló, kdo je tam? Co si přejete?“

McKirrop zkoprněl. Na okamžik oněměl a pak sluchátko beze slova zavěsil. Hlas, který uslyšel, patřil chlapovi z nábřeží. Rothwellovi. Ani v nejmenším o tom nepochyboval.

Tohle ovšem stavělo věci do úplně nového světla. Rothwell nebyl vůbec Rothwell. Ten člověk lhal. A lhal patrně i v tom, že je reportér, pomyslel si McKirrop. Měl pravdu, když mu už tenkrát připadal podezřelý. Jenže proč? Proč nějaký doktor Ivan K. Sotillo předstíral, že je reportér? Proč se vlastně ve skutečnosti zajímal o to, co se té noci stalo na hřbitově? A hlavně, co to může znamenat pro Johna McKirropa?

Cestou zpátky ke kanálu pracoval McKirropův mozek na plné obrátky. Vrtalo mu hlavou, o co Sotillovi může jít. Pokud si vzpomínal, Sotillo prostě jen naslouchal jeho příběhu, který se shodoval s tím, co už předtím vykládal policajtům, a vypadal, že je s tím docela spokojený. Vlastně ho dokonce pobízel, aby tutéž historku vykládal eventuálním dalším zájemcům. Tak o tohle tady šlo! Sotillo se jen ujišťoval, že příběh, který už měla policie, se bude shodovat s tím, co vyjde v novinách. To Sotillovi vyhovovalo, protože ... stejně jako on znal ten příběh úplně jinak!

A tenhle fakt, rozhodl se McKirrop, bude stát pana doktora Sotilla velikánský balík. Když ty karty dobře rozehraje, tak na konci té hry si bude moci dovolit přestěhovat se do míst daleko teplejších, než je Londýn. Vzpomínal si, že když se šel jednou ráno ohrát do místní knihovny, viděl tam takovou knihu. Jmenovala se Magické kouzlo Provence. Byly v ní nádherné obrázky. Jo, Provence, rozhodl se McKirrop, to bude pro něho ten pravej flek.

Přestože při jednání bude na koni on, McKirrop váhal vydat se za Sotillem na vlastní pěst. Vzpomněl si na tísnivý pocit, který ho přepadl, když s ním byl o samotě na cestičce u kanálu. Z toho člověka sálalo něco hrozivého. Možná že Sotillo je doktor, ale

rozhodně to není žádná měkkota. Bylo v něm o moc víc, než co bylo vidět na povrchu, a čím víc toho bylo, tím víc McKirropovi připadalo lepší to nepoznat. Chvilí nad tím dumal a nakonec usoudil, že bude potřebovat pomoc. Někoho, kdo by mu kryl záda aspoň jako svědek.

McKirrop si musel přiznat, že okruh jeho přátel a známých se v posledních několika letech scvrkl prakticky na nulu. A když chtěl být nelítostně upřímný, musel připustit, že vlastně nemá na světě opravdového přítele. Tenhle stav trval už nějaký čas, ale dnes poprvé byl nucen vzít ten fakt na vědomí. A nebyl to příjemný pocit.

Na krátkou chvíli byla jeho pracně nabytá schopnost zablokovat minulost vážně ohrožena. Jako by se před ním zvedl závoj, musel se rozpomenout na šťastnou, úspěšnou osobnost se širokým okruhem přátel a kolegů. Všichni ho měli rádi a viděli v něm zábavného a bezstarostného dobrého ducha každé společenské události. I tenkrát se jmenoval McKirrop. Jméno zůstalo, ale jediní lidé, se kterými se dnes stýkal, byli kumpáni z Belliny party. Kdyby si měl pozvat někoho na pomoc, musel by to být někdo z nich, a to v něm nevzbuzovalo velké nadšení.

McKirrop v duchu zamíтал jednoho člena party po druhém, až zbýval jen Flynn a Bella sama. Flynnovi sice moc nevěřil, ale kdyby situace vypadala opravdu divoce, byl Flynn jediný, kdo by mu za takových okolností byl něco platný. Mohl by mu věřit, kdyby mu dostatečně zaplatil? Zaobíral se myšlenkou dát Flynnovi dvacet liber, aby ho provázela na schůzku se Sotillem a aby mu byl nápomocný v případě, že by došlo na výhrůžky nebo maléry. Dovedl si však představit, že by Flynn bez nejmenších výčitek přešel na druhou stranu, kdyby mu to vyhovovalo.

Bella byla ženská a nedalo se s ní proto počítat v nějaké surové záležitosti. Tahle galantní myšlenka vyvolala na McKirropově tváři bezděčný úsměv. Hluboký omyl. Ve skutečnosti by Bella pravděpodobně dokázala vymlátit duši z většiny členů party. Začal se přiklánět k možnosti využít Bellu. Nejvíce ze všech se blížila tomu, co by se dalo nazvat přítelem, a jako svědek by patrně měla odstrašující účinek. Sotillo by si tolik netroufl, kdyby u toho byla ženská. McKirrop se rozhodl, že Bellu večer požádá o pomoc.

„Tak abysme měli jasno,“ řekla Bella. „Ty chceš, abych s tebou šla na rande s tím chlapem, a když pudu, vysolíš mi dvacet liber. Je to tak?“

„Správně,“ řekl McKirrop, trochu nervózní z toho, že Bella tak huláká. Nechtěl, aby ostatní věděli, oč jde. Proto si Bellu odvedl trochu stranou.

„Ten chlap je mi dlužnej. A já tě tam potřebuju jako svědka, aby mi to vopravdu dal.“

„A co je to za chlapa? Jak to, že je ti dlužnej prachy?“ vyptávala se Bella, jejíž důvěřivost taky nebyla bez mezí.

„Ten reportér,“ prozradil jí z náhlého popudu McKirrop. „Ten, jak se tu vochovejtal tu první noc, co sem se vrátil. Pamatuješ?“

„Jo,“ řekla Bella. „Ten se mi líbil. Měl šajna, jak mluvit s dámou.“

„No tak ten mi eště všeko nezaplatil. A já ho nechci nechat, aby svej m šéfům namluvil, že už mi všechny ty prachy dal, dyž to není pravda.“

„Ale von přece vyplázl sto liber,“ divila se Bella a předvedla, že má daleko lepší paměť na čísla, než se McKirropovi zamlouvalo.

„Ale měl mi dát eště padesát, až ten článek vyjde,“ vymýšlel si McKirrop. „A to už vyjít musel.“

„A dáš mi těch dvacet?“

„Jasně,“ přisvědčil McKirrop. „Sme kámoši, ne?“

Bella se usmála. Tahle poznámka ji potěšila. „Kámoši,“ opakovala po něm. „A kdy se s tím chlapem sejdem?“

„Eště sem s ním nic nedomluvil,“ řekl McKirrop. „Budu mu teprv telefonovat a řeknu mu vo ty prachy.“

„Tak já du s tebou,“ oznámila Bella a začala se trochu nejistě zvedat.

McKirropovi se podařilo odradit ji od toho jedině tak, že jí dal nějaké peníze. „Co kdybys nám radši koupila flašku a eště bysme si dneska dali do nosu, páč zejtra žádněj chlast, dokavad' nebude po ty schůzce.“

Bella moudře kývla. „To je správný,“ souhlasila. „Já to říkám vodjakživa, chlast a kšeft se nemaj míchat.“

Když si McKirrop v budce připravoval na poličku vedle telefonu mince, potily se mu ruce. Vytočil Sotillovo číslo a napůl doufal, že se nikdo neohlásí.

„Haló?“

„Rád bych mluvil s doktorem, prosím.“

„Kdo volá?“

„Doktor McKirrop.“

„Okamžik.“

McKirrop se usmál svému vtípku. Nemusel dlouho čekat, a už z toho, jak nejistě promluvil Sotillo do telefonu, bylo jasné, že tuší nějakou nepříjemnost. „Doktor McKirrop?“

„Stačí McKirrop. Já nejsem vo nic víc doktor než vy žurnalista, Sotillo. Nebo radši Rothwelle?“

„Kdo jste?“

„Počítám, že to víte docela dobře.“

„Co po mně chcete?“ zeptal se Sotillo.

„Prachy. A pěkněj balík.“

„Proč bych vám pro všechno na světě měl dávat nějaké peníze? Už jsem vám jich dal dost.“

„Proto, že když mi je nedáte, začnu zpívat a počítám, že tím byste nebyl zrovna moc nadšenej. Nebo jo?“

„Zpívat?“ zahučel pohrdavě Sotillo. „A o čem, prosím vás? Koho bude zajímat žvanění takového ožralého cvoka, jako jste vy?“

„Možná že policajty a možná že vopravdický reportéry. Je to konečně docela dobrá historka, ne?“

„Jestli si opravdu myslíte, že někoho budou zajímat bláboly alkoholické trosky, tak jen začněte. Poslužte si,“ řekl Sotillo.

McKirrop byl právě na tohle připravený. Zachoval chladnou hlavu a vynesl trumf. „Možná že mi napřed věřit nebudou, ale vaše kartička do knihovny mi je pomůže přesvědčit. A potom, až vás vostatní z naší party popíšou jako toho chlápka, co dělal, že je novinář, tak se vás možná zeptaj na všechno možný i policajti.“

Následovala dlouhá pauza a to McKirropa potěšilo. V telefonu bylo slyšet, jak v místností něco haraší, a dalo se tušit, že Sotillo kontroluje, jestli ta kartička v kabátě opravdu chybí.

„Co prosím vás vlastně chcete?“ zeptal se Sotillo, jehož hlas přešel do tlumeného šeptání.

„Dyť vám to povídám,“ zopakoval McKirrop. „Prachy, a dost prachů.“

„Co to znamená dost?“

„Pět tisíc liber.“ McKirrop zavřel oči a skočil do toho rovnýma nohama.

Sotillo po něm nejdřív tu sumu vyhrknul, ale pak řekl: „To je úplně směšné. Vy jste se asi zbláznil. Snad bych přistoupil na pět set jako nálezné za mou kartu, abyste mi dobře rozuměl, ale pět tisíc? Jste blázen.“

„Jak si přejete,“ poznamenal suše McKirrop. Dal tím najevo, že hodlá zavěsit.

„Počkejte!“ zarazil ho Sotillo. „Nechte mě přece chvilku v klidu uvažovat.“

McKirrop byl vzrušený. Cítil, že se blíží okamžik, kdy dosáhne svého. Už skoro litoval, že nepožádal o víc. Ale vždyť konečně není všem dnům konec...

„Tak dobrá,“ přisvědčil posléze Sotillo. „Ale potřebuji čas, abych takovou částku sehnal.“

„Zejtra,“ prohlásil McKirrop.

„To je moc brzy,“ zaprotestoval Sotillo.

„Zejtra a basta.“ Takhle to vždycky říkají ve filmech.

Sotillo vzdychl. „No dobrá,“ řekl. „Přijďte ke mně domů. V sedm.“

„Nene,“ namítl McKirrop. „Nikam domů. Přijďte ke kanálu, tam k tomu mostu, co sme spolu mluvili naposled. V sedm.“

„Výborně.“

McKirrop položil telefon a nohy se pod ním podlamovaly. Dokázal to! Pět tisíc liber! Nikdy ani v nejbujnějších snech si nedovedl představit, že dostane takový balík. Už se viděl na cestě do Provence.

4

O'Donnellovi bydleli v osmém patře věžáku na Skotské ulici. Byl to jeden ze čtyř domů, které tvořily čtverec. Dva přední hleděly na okruh, který obchvacoval jižní část města. Druhé dva měly nerušený výhled na železniční seřazovací nádraží. Výška domů způsobovala, že se dole na asfaltovém čtverci neustále rozléhala ozvěna všeho rámusu.

Když se Lafferty blížil k Melia Court, skupina výrostků tam hrála fotbal. Jejich smích střídáný nadávkami se nesl vysoko večerním vzduchem. Jeden z nich si všiml Laffertyho kolárku a k pobavení svých rozjívěných kamarádů spustil s chechotem: „Všechno krásným jasem září!“

„Dobrý večer, chlapci,“ pozdravil je Lafferty a zpřímá se na ně zadíval.

Sklopili hlavy a zase se pustili do fotbalu.

Po celou jízdu výtahem musel Lafferty zadržovat dech, aby se mu neudělalo zle z intenzivního zápachu moči. Sotva vnímal sprejem vyvedené nápisy na otlučených plechových stěnách zdevastované kabiny, které navrhovaly, co by se mělo provést se Svatým otcem. Ani fakt, že Sharon miluje Billyho, na něj zvlášť nezapůsobil. Konečně sebou kabina trhla, dveře se líně rozevřely, a on mohl vystoupit na chodbu v patře. Rychle vyšel na pavlač, aby se zhluboka nadýchl a rozhlédl.

Čerstvý vzduch tu ovšem také zrovna nebyl. Páchla tu smažená cibulka a emulzní barva. Hluk a smrad dieselových motorů z okruhu pronikal až nahoru a Laffertymu, stojícímu na křižovatce dvou chodeb, se pomalu zarosilo čelo. Smích, nadávky a rány laciného míče, odrážejícího se od asfaltu, stoupaly vzhůru a sváděly nerovný boj s naplno puštěným televizorem a povykem manželské hádky o patro výš. Lafferty se vydal ke dveřím O'Donnellových a zazvonil.

Žena ve dveřích si utírala ruce do utěrky. „Otče!“ vykřikla. „Ani jsem vás dneska večer nečekala!“

„Jen se nedejte rušit, Jano. Myslel jsem, že bych si snad mohl popovídat s Marií,“ řekl Lafferty. „jestli není doma nebo se vám to nehodí, nic se neděje. Můžeme se domluvit na jindy.“

„Ale jo, je doma, otče,“ ubezpečila ho Jana O'Donnellová a nejspíš se ohlédla. „Jen pojďte dál. Vytáhnu ji z jejího pokoje.“

Lafferty následoval drobnou ženu do obývacího pokoje. Na gauči seděli dva asi desetiletí kluci, dvojčata, a koukali na televizi. „Ahoj, kluci,“ pozdravil je Lafferty a posadil se proti nim. „Na co se díváte?“

„Na Billa,“ utrousil jeden z nich. Tónem své odpovědi dal nepokrytě najevo, že nestojí o vyrušování.

„Vypněte tu televizi, Neile,“ poručila jí matka. „Otec Lafferty k nám přišel na návštěvu.“

Navzdory nevrlosti svých synků se Jana O'Donnellová ustavičně strnule usmívala.

„Nemohli by se třeba dívat vedle?“ navrhl Lafferty. „Nemají ve svém pokoji také televizor?“

Jana O'Donnellová nebyla tím návrhem příliš nadšená, ale kluci vyrazili jako střely. „Není to správné,“ namítla. „Neměli by koukat na televizi, když jste tady.“

Lafferty si domyslel, že ji to všechno uvádí do rozpaků, uhodl, na co myslí.

„Časy se mění, Jano,“ poznamenal. Jana O'Donnellová jen krátce přikývla, jako by tím chtěla naznačit, že i když je to pravda, ona s tím stejně nesouhlasí.

„Přivedu Marii,“ řekla a vyšla z pokoje.

Lafferty se rozhlížel kolem sebe, ale spíš než zařízení, které se vyskytovalo s malými odchylkami prakticky v každém sídlištním bytě, vnímal specifické zvláštnosti. Na krbové římse ležel odznak s čerstvě vyrytým jménem Josefa O'Donnella. Zkřížené šipky uprostřed napovídaly, za co trofej získal. Na rohu krbu ležel román Maeve Bincheyové a na něm brýle Jany O'Donnellové. Podle plastického obalu poznal Lafferty, že je to kniha vypůjčená z veřejné knihovny. Kolik asi lidí z domu ještě chodí do knihovny, myslel si — a odhadl, že by se dali spočítat na prstech jedné ruky. Když pro nic jiného, tak proto, že do nejbližší knihovny by se odsud muselo zajet autobusem. Vlastně do nejbližšího čehokoliv se muselo autobusem. To byl důvod, proč bylo tohle bydlení tak neoblíbené.

Lafferty zaslechl za dveřmi šepem vedenou hádku. Trvalo celou věčnost, než se matce podařilo postrčit děvče dovnitř.

„Chystala se zrovna ven, otče,“ usmívala se už zase Jana. „Ale na pár slov si ještě před odchodem čas najde.“

Lafferty vstal a usmál se. „Jsem rád, že tě zas jednou vidím, Marie.“

Dívka, oblečená do kožené bundy a upnutých džínů, se na něj podívala zpod vlasů, které jí spadaly až do očí, a utrousila: „Sorry, měla sem dost fofry.“ Z hlasu jí číselo otrávenost. Setřásla z ramene matčinu ruku.

„Jano, co kdybyste nás nechala, abychom si trochu popovídali?“ navrhl Lafferty.

„Tak já teda zatím postavím na čaj,“ řekla Jana O'Donnellová.

„A ty se posad', Marie,“ vyzval ji přívětivě Lafferty. „Máš v plánu něco mimořádného?“

„Dem se projet na nábřeží,“ odseklo děvče.

„To asi na motorkách, ne?“

Marie přikývla. Bylo to pěkné děvče, trochu malé na patnáct let, ale postavičku mělo dobře rostlou.

„No, to musí být zábava. Ale ty jsi asi ještě mladá na vlastní motorku, ne?“

„Já se vozím se Stevem.“

„To je tvůj přítel?“

Marie přikývla: „Má GPZ 500.“

„No, Kawasaki jsou dobré motorky.“

„Vy se vyznáte v motorkách?“ zeptala se překvapeně Marie.

„Že jsem kněz, neznamená ještě, že musím být starý otrava,“ odpověděl Lafferty. „Motorky se mi vždycky líbily. Jsem úplně vedle z toho, co všechno dneska může člověk na ulici vidět. Těch nádhernejch mašin.“

„Stevova motorka je nejhezčí. Dává si na ní záležet. Chce se na motorky specializovat. Je vopravdu dobrej. Každý to říká.“

„Kolik je Stevovi, Marie?“ zajímal se Lafferty.

„Asi třiaadvacet. Co na tom sejde?“ zeptala se Marie vzdorovitě.

„No, že tobě je teprv patnáct.“

„Já nejsem žádný dítě! Vím, co mám dělat.“

„Možná že ano,“ řekl Lafferty mírně. „Ale tvoje maminka si o tebe dělá velké starosti, a to není v pořádku.“

„Pořád jí říkám, ať se nestará, ale vona neposlouchá. Co můžu dělat?“

„Maminka si o tebe dělá starost, protože tě má ráda. Zkus se na to podívat jejíma očima.“

„Vona se mejma vočima nekouká na nic.“

„Třeba jste obě trochu paličaté,“ řekl Lafferty.

„Du ven se Stevem a do toho mi nikdo mluvit nebude!“ prohlásila neústupně Marie.

Lafferty pokrčil rameny a zeptal se: „A co tomu všemu říká tatínek?“

Odhodila si vlasy z čela a předvedla černomodrou podlitin nad pravým okem. „Tohle.“

„A ty chceš přece jen jít dneska večer ven?“

„Dneska hraje v hospodě šipky. A já du ven se Stevem,“ řekla Marie vzdorně.

„A chudák maminka to schytá z obou stran.“

Marie popuzeně vybuchla: „Ale to by neměla! Já nechci, aby byla taková! A nechci bejt jako vona! Já nechci strávit život ve vejškovy králíkárně a každej večer čekat, až se nějakej vožrala vrátí domů. Já chci normálně žít. Chci se trochu bavit. Co je na tom špatnýho? Nic mi nepovídejte. Ten váš zatracenej kostel beztoho závisí na takovejch, jako je vona.“

Tohle Laffertyho zranilo. „Co tím chceš říct?“ zeptal se.

„Však víte,“ odsekla Marie.

„Tak mi to vylož.“

„Sou to všechno vovce. Zpitomělý vovce. Dávaj všechno co mají, dělaj, co se jim poručí. Ano, důstojnosti, ne, důstojnosti a takhle marněj svý votravný životy, protože se jim nabulíkovalo, že se za to někdy potom budou mít dobře. Ale to nebudou, že ne? Protože žádný někdy potom neexistuje. Je to všechno zatracenej podfuk!“

„Marie! Dej si pozor na pusu!“ zahřměla Jana O'Donnellová, která vpadla do pokoje. „Jak se opovažuješ s otcem Laffertym takhle mluvit? Odpusťte, otče. Nevím, co to do ní vjelo. Vážně nevím.“

Lafferty zvedl ruku a uklidňoval ji: „Nemáte se za co omlouvat, Jano. Marie má právo na svůj názor a já jsem polichocen, že mi ho

svěřila. V jejím věku je jedině zdravé všechno zpochybňovat, jinak by na světě nebyl žádný pokrok.“

„Vy jste moc shovívavej, otče.“

Lafferty potřásl hlavou a prohlásil: „Marie na mě působí jako inteligentní, zralá dívka, která si umí vytvořit vlastní názor a sama se rozhodnout, co je dobré a co ne. Myslím, že jí můžete důvěřovat.“

Jana O'Donnellová pohlédla beze slova na dceru, ale Laffertyho potěšilo, že se v očích Marie O'Donnellové objevila jiskřička něhy.

„A ty, mladá dámo,“ oslovil ji Lafferty, „ty bys měla dokázat, že si takovou důvěru zasloužíš.“

„No jo, otče,“ řekla Marie O'Donnellová. „Ale mám už zpoždění. Budu muset padat.“

„Tak se dobře bav,“ řekl Lafferty. „A můžu ti dát jednu radu?“

„Ano, otče?“

„Najdi si kluka s CBR 600. Ta strčí GPZ 500 do kapsy.“ Když Marie odešla, Jana O'Donnellová přinesla čaj a položila ke krbu talířek dietních sušenek. „Poslužte si, prosím,“ nabízela.

Lafferty si vzal sušenku a poznamenal: „Zdá se mi, že vás něco trápí, Jano.“

„Pořád myslím na to, co udělá Josef, až přijde a zjistí, že zase vypadla ven s těmi motorkáři.“

„On ale přece normálně není žádný surovec, nebo snad ano?“ zeptal se Lafferty.

Janina tvář znězněla. Ohradila se: „Ani nápad, otče. Ale naše slečna ho dokáže vytočit. A to se právě stalo tuhle večer.“

„Viděl jsem, že to zanechalo jisté stopy,“ podotkl Lafferty. Jana O'Donnellová tonula v rozpacích. „Zasloužila si to,“ zašeptala. „Po tom, co mu řekla. Řekla mu do očí, že je starej ožralka.“

Lafferty mlčel, a tak musela Jana pokračovat. „Josefovi nikdy nepřálo štěstí. Ani nedokážu spočítat, kolikrát byl bez práce, a tak si navyk dát si sem tam skleničku.“

„V jádru je to ale dobrák...“

„Myslíte, že bych si s ním měl taky promluvit?“ zeptal se Lafferty.

Jana chvíli uvažovala. Nakonec řekla: „Ne, myslím, že ne. Ale řeknu mu, že jste tu byl a že jste se setkal s Marií.“ Pohlédla

Laffertymu do očí. Porozuměli si. Lafferty se krátce pomodlil a zvedl se k odchodu.

„Moc vám děkuju, že jste přišel.“

„Na shledanou v neděli.“

Lafferty se vracel po chodbě a zastavil se na tomtéž místě jako předtím, aby se podíval na světla dopravy na okruhu. Opouštěl ten dům s tíhou v srdci. To O'Donnellovic děvče bylo rozčilené, ale tím, co mu řekla, trefila do černého. Ted' bude mít dost práce, aby si to přebíral. Ano, církve opravdu závisela na ženách typu Jany O'Donnellové. Na těch slušných, pracovitých, přívětivých a bohabojných ženách, pro které byla víra základním kamenem života. Otázkou bylo, jestli na nich církve jen závisela — což byl ochoten uznat, nebo zda to vsutku hraničilo se zneužíváním, jak to ze sebe vychrlila Marie O'Donnellová? Takovou otázku by právě ted' jen nerad přidával ke všem ostatním aktuálním problémům, ale obával se, že jejímu řešení se nakonec stejně nevyhne. Mohl doufat nanejvýš v krátký odklad. Ted' musí hledat opilce, který se stal svědkem exhumace malého Maina.

McKirrop rázoval po cestě vždycky deset metrů tam a zase zpátky jako na stráž a plácal se přitom rukama po těle. Předstíral, že to dělá, aby se zahřál — pořád si Belle stěžoval, jaká je mu zima — ale v jeho neklidu hrály velkou roli nervy. Nehledě na to, že se oba zoufale potřebovali napít.

„Kristepane, tak se přece zastav!“ vyštěkla Bella.

McKirrop začal máchat rukama ještě víc a nadával: „Kde ksakru vězí?“

„Dyk sme tu teprv pět minut,“ ohradila se Bella.

„Mně se to zdá jako zatracený hodiny.“

Bella ho pozorovala, jak neklidně pochoduje v podvečerním přítmí, a začalo v ní klíčit podezření. „Co seš takovej podebranej?“ ptala se. „Vo co ti vlastně de?“

„Už sem ti to přece řek,“ odpověděl McKirrop. „Ten mizera mi visí prachy. Padesát babek.“

„No tak proč seš z toho tak nervózní?“

„Protože sem zmrzlej jak psí hovno. A ty už si dej pohov.“

„Dostanu těch dvacet babek, jo?“

„Jo. Dohodli sme se,“ vyštěkl McKirrop. „Tak co tě žere? Jsme snad parta, ne?“

„No to je pravda, Johnnie,“ řekla Bella tiše. „Ale jestli přede mnou máš nějaký tajnosti...“

„Žádný tajnosti před tebou nemám, prokristapána! Ale kde trčí ten pacholek?“ McKirrop zase začal pochodovat, ale zarazil se, jakmile se z mostu ozvalo zavolání.

„McKirrope?“

Podíval se nahoru a spatřil za zábradlím temnou siluetu. Stáhlo se mu hrdlo.

„Máte ty prachy?“ zaskřehotal.

„Dočkej času. A vy tu kartu máte?“

„Mám ji v kapse.“

„Přineste mi ji sem.“

„Jen pojd'te vy dolů.“

„Vo jakou kartu de?“ zeptala se Bella stínu nad zábradlím.

„Von zkrátka ztratil svou kartu z knihovny, to je všechno,“ řekl stroze McKirrop, kterého otrávil, že se Bella vmísila do rozhovoru.

„Kdo to tam s vámi je, McKirrope?“ zeptal se shora hlas. „To je jenom moje kámoška Bella, je tu jako svědek, že všechno bude podle pravidel,“ odpověděl McKirrop. „Chce vidět, jak mi předáte ty prachy.“

„Jo, já sem svědek,“ zakrálala Bella. „Koukejte mu dát ty prachy, co ste mu dlužnej.“ McKirrop si přál, aby Bella už konečně držela klapáčku.

„Jdu dolů,“ oznámil Sotillo.

McKirrop cítil, jak mu buší srdce. Už jen pár vteřin a bude mít v ruce pět tisíc liber. Pět táců! Uslyšel skřípění Sotillových kroků na strmé písčité pěšině vedoucí na cestu. Takhle zní kroky člověka, který nese pět tisíc liber. McKirropovi se začalo zoufale chtít na záchod. Rukou si v kapse zimmíku stiskl rozkrok a skrčil hlavu mezi ramena. Uvolnil cestu Sotillovi, který sestupoval se svahu bokem jako krab.

„Kde máte tu kartu?“ zeptal se dole Sotillo.

McKirrop ho nemohl ve tmě pořádně rozeznat, ale měl dojem, že Sotillo má stejný problém jako on. Zdálo se, že na to doplácí víc on, protože zatímco Sotillo vypadal nevzrušeně a klidně jako vždycky, jemu cukaly svaly na tvářích, jako kdyby mu tam někdo zapíchl elektrody; v krku měl sucho jako na poušti. „Kde jsou prachy?“ zakrákoral.

Sotillo vyndal ruku z kapsy. Světlo stačilo, aby bylo vidět, že drží bílou obálku. „Tady.“

McKirrop po ní chňapl levičkou, zatímco pravou rukou vytáhl z kapsy kartu.

„Tady máte tu kartu.“ Sotillo si ji vzal a McKirrop otevřel obálku, aby prozkoumal její obsah, spíš hmatem než očima. Nebylo pochyb, byly to bankovky. Tučný balíček bankovek.

„Máš to?“ zeptala se ze stínu Bella.

McKirrop na ni už skoro zapomněl. Důvěra se mu už zase vracela jako po šňupnutí kokainu. „Jo, mám,“ odpověděl a ani hlas už se mu nedral ze staženého hrdla jako předtím.

„S váma je radost dělat kšefty,“ řekl Sotillovi. „Třeba si to ještě někdy zvopáknem.“

„Bál jsem se, že tohle řekneš,“ odpověděl Sotillo. Mluvil zvolna a temně, jako by se mu splnily nějaké chmurné předtuchy.

„Ne,“ řekl. „Ten náš kšeftík, jak tomu říkáš, skončí tady, a to hned.“

„Jak si přejete, pane,“ souhlasil lehce McKirrop. V Sotillově hlase bylo něco tak hrozivého, že se bál, aby si nenadělal do kalhot. Všechno jeho nově získané sebevědomí v mžiku zmizelo a v duchu si přál, aby byl svou poznámku radši spolkl. „To byl jen takovej fór.“

„Hele, pod' vocaď,“ naléhala Bella, která cítila, že něco visí ve vzduchu. „Máš svý prachy. Tak si dem dát panáka.“

Popadla McKirropa pod paží a obrátila se k odchodu. Najednou však její sevření povolilo. McKirrop slyšel, jak vykřikla: „Kdo to k čertu je? Vo co vám de?“ Rychle se otočil a uviděl ze stínu vystoupit dvě atletické postavy. Zablokovaly jim cestu.

„Co to na mě zkoušíte, Sotillo?“ zeptal se McKirrop s hranou kuráží.

„Koukej mi vrátit prachy,“ řekl Sotillo mrazivě.

Nastala elektrizující pauza. Pak se ozvala Bella: „Kristepane, vrať mu to. Todle všechno za těch mizernejch padesát babek nestojí.“

„Padesát babek! Tak tohle vám nakukal?“ zasyčel Sotillo. „Obávám se, že k vám ten váš... kolega nebyl tak docela upřímný.“

Bella se obrátila na McKirropa. „Ty hajzle! Já věděla, že máš něco za lubem. Parta, jo? Že prej sme parta! Přivedu si Flynnu, aby ti v tom vymáchal tu tvou prolhanou hubu! Vo kolik šlo?“ ječela. „Vo kolik do prdele šlo?“ Vrhla se na McKirropa.

Oba atleti se pohnuli, aby ty dva, kteří na sebe plivali oheň, od sebe odtrhli.

„Když se do sebe dají dva zloději, dá se čekat to nejhorší,“ pravil Sotillo dvěma mlčenlivým silákům, kteří Bellu a McKirropa svírali. „Za těchto okolností bych měl, pánové obavy, aby si ti dva vzájemně nezpůsobili nějakou vážnou a trvalou újmu na zdraví.“

Lafferty už jednou u kanálu byl, začal tam své pátrání po muži, o kterém teď věděl, že se jmenuje John McKirrop. Sám si na to jméno nevzpomněl, ale sdělil mu je jeden ze dvou ztroskotanců, které u kanálu objevil. A ten mu také řekl, že by se tam McKirrop měl později ukázat. Oba muži se zdáli potěšeni, že mu mohou být nápomocní, a téměř se předháněli, aby mu toho o McKirropovi sdělili co nejvíc.

„Je to statečnej člověk,“ řekl jeden z nich. „Víte vo tom, že se snažil ty syčáky na hřbitově zarazit, když chtěli vykopat to dítě?“

„To jsem slyšel.“

„Počítám, že by za to měl dostat nákou medajli.“

Druhý ožralka vážně přisvědčil. „Nebo aspoň náký vodškodnění za ty rány, co tam schytl.“

„Rány?“

„Dyt' ho zmlátili.“

„Skoro ho utloukli,“ dodal druhý.

„To jsem nevěděl...“ přiznal Lafferty.

„No jo, jenže u takovejch, jako sme my, na to každej zatraceně kašle. Račte odpustit.“

„Bůh ne,“ odpověděl Lafferty. „Na to nezapomínejte.“

„Tak jo, otče,“ souhlasil nepříliš přesvědčeně ožralka.

„Až se John objeví, vyřídíte mu, že bych si s ním později rád promluvil?“

„Jasan, otče.“

Když Lafferty sestupoval z mostu na pobřežní cestu, rozeznal tam šest postav. Jen co přišel blíž, viděl, že jeden chlapík z hloučku vyděděnců buď spí, nebo je v bezvědomí. Ležel rozvalený přes cestu a vyvrácená hlava spočívala na něčem, co vypadalo jako lehátko ze spacího vagónu.

V ruce stále svíral prázdnou láhev. Lafferty ho opatrně překročil. „Je v pořádku?“ zeptal se anonymní skupiny před sebou.

„A kdo to potřebuje vědět?“ zavrčel ze tmy hlas.

„Otec Lafferty od svatého Xaviera. Už jsem tu jednou byl, hledal jsem Johna McKirropa. Je tady někde?“

„McKirrop, McKirrop. Furt jen McKirrop,“ zahudral hlas. „Ne, není tu.“

„A nemohl byste mi říct, kde bych ho našel?“ zeptal se Lafferty.

„Pan McKirrop je teďka zrovna na námluvách,“ ozvalo se ironicky.

„Na námluvách?“

„Šel na procházku s dámou, otče, s překrásnou lejdou Bellou Grassickovou. A mám ňák strach, že s sebou nemaj gardedámu.“

Parta vybuchla smíchy.

„Já bych s ním opravdu rád mluvil, jestli je to možné,“ naléhal Lafferty.

„Šli támhle tudy,“ vyštěkl hlas. „Už je to dobrá hodina.“

„Děkuji vám, pane...“

„To máte *fuk*,“ odpověděl hlas.

„Já myslím, že ne,“ zdůraznil mírně Lafferty.

„Flynn,“ zabručel hlas.

„Bůh vám žehnej, pane Flynnne.“

„Rači kdyby se tu vobjevil s ňákým sakem a párem bot,“ poškleboval se hořce Flynn. Ostatní ho zase odměnili výbuchem smíchu.

„Minulý víkend byl u svatého Xaviera bazar,“ řekl Lafferty. „Ještě tam nějaké věci zůstaly. Zaskočte si zítra odpoledne do kostela, uvidíme, co by se dalo udělat.“

Mlčení, které zavládlo, znamenalo pro Laffertyho v určitém smyslu morální satisfakci a s tou se vydal po cestě směrem, který mu ukázal Flynn.

Čím víc se Lafferty vzdaloval od kanálu, tím byla cesta temnější, a brzy mu začalo být hezky chladno. Teploměr musel být už skoro na nule. Co to ten Flynn plácal o nějakých „námluvách“? Přece snad McKirrop a ta ženská, kterou jmenoval, nemohli být... nebo že by si z něj ta sebranka od vody dělala blázný? Kolárek na krku někdy k takovým věcem provokoval. Někteří lidé spojovali celibát s přítroublostí. Lafferty často litoval, že takový je rub kněžského hávu. V mnohém ohledu působil jako bariéra mezi ním a lidmi, které si chtěl získat.

Vzpomínal si, že v minulosti se vyskytla řada případů, kdy knězi sundali kolárky a odešli do zapadlých končin, aby se dopídili pravdy o obyčejném životě. Podle Laffertyho to byl počin, který neměl význam. Když budete celý den sedět ve studeném bytě na sídlišti, neznamená to ještě, že se dovíte, proč tam jste. Nedovíte se nic o tom, co to znamená být nezaměstnaný a bez naděje na práci v příštích dvaceti letech. To se nedá napodobit. Musel byste to zažít, abyste mohl popsat, jaké to je.

Hladina kanálu po jeho levici zachytila slabé odlesky světla, a když se Lafferty podíval vzhůru, uviděl, jak zpoza vysoké hradby mraků pomalu vylézá měsíc. S povděkem uvítal aspoň nějaký zdroj světla; cesta byla už příliš temná. Něco před ním přeběhlo přes cestičku a zašustilo v podrostu. Doufal jen, že to nebyla krysa; to bylo jedno z božích stvoření, se kterým nechtěl mít nic společného. Ze vzdálené houštiny zahoukala sova.

Když obcházel zatáčku, směřující k dalšímu mostu, měl dojem, že nad zábradlím spatřil siluety dvou nebo tří lidí.

Ale nebyl si tím jistý, ostatně nemělo to význam, protože mířili pryč od kanálu, a ne dolů na cestu. Což byla úleva.

Netoužil po tom srazit se na téhle úzké cestičce se sportovci provozujícími jogging, nebo dokonce s cyklisty na horských kolech. V té tmě by mu kněžská čerň moc nepomohla.

Jak se Lafferty přiblížil k mostu, zůstal najednou stát jako přimražený. Nahoře svítila jen jediná pouliční lampa. Trochu světla z ní dopadalo i dolů na cestu. Ne moc, ale pro oči přivyklé tmě ho bylo dost, aby rozeznaly, co tam je. Spatřil, že na břehu těsně u vody leží dva lidé. Že by McKirrop a ta žena?

„Jste v pořádku?“ zavolal. Když dvojice neodpovídala, zavolal znova. Ale nezaregistroval žádný zvuk ani pohyb. Žádné nadávky ani harašení v trávě. Nic.

„Haló, vy tam!“ zkusil to ještě jednou.

Ale kromě sovy, která si k zahoukání trefně zvolila právě tento okamžik, aby jen zdůraznila ticho, se neozval ani hlásek. Dvojice na břehu se nehýbala. Lafferty si uvědomil, že ti dva na břehu jsou alkoholici. Možná že jsou opilí do nemoty. Došel až k nim a poklekl, aby jednoho z nich, toho muže, vzal za rameno a pořádně s ním zatřásl.

McKirropova hlava se překulila a objevil se obličej s mnoha oděrkami na obou tvářích a hrozivou ranou na čele, které zjevně dostalo zásah něčím těžkým. Lebka byla na tom místě hluboko vpáčená dovnitř a sražená krev tvořila černou břečku. Z rozbitého skla všude okolo usoudil Lafferty, že zbraň, která tohle způsobila, byla láhev.

„Milosrdný Bože,“ zašeptal Lafferty. Zaměřil svou pozornost na ženu. Ležela v McKirropově stínu a musel ho trochu odstrčit, aby se k ní dostal. Teprve pak zjistil, že její hlava vůbec nespočívá na břehu. Visela dolů a byla ponořená do vody. Lafferty se na kluzké trávě s těžší udržel, ale podařilo se mu vytáhnout ženinu hlavu z vody a pak ji celou přesunout na břeh. Žena měla oči široce otevřené, ale měsíc, který se právě znovu vynořil z mraků, už neviděly. Lícni kost na jedné straně byla proražená a oko nad ní vypadlo z důlku. Jazyk jí visel z úst. Lafferty tiše zašeptal modlitbu, ale pak to s ním trhlo. Ženské tělo vydalo bublavý zvuk. Z úst jí vyhrklo trochu vody s vodními řasami, jako by trochu ublinkla. Byla určitě mrtvá, ale zřejmě zapracoval nějaký latentní svalový spasmus. Nějaký ztracený

elektrický impuls, bloudící jejím tělem, předal své poslední poselství. Když se tělo sesulo do klidu, Lafferty se nad ženou pomodlil a pak se obrátil k McKirropovi.

Zase mu přišel na mysl výrok „námluvy“ a to ho přivedlo k výrazu „milenecká rozmíška“. Nevěděl proč, ale nemohl se zbavit tohoto nereálného myšlenkového postupu. Milenecká rozmíška. Milosrdný bože, jak málo se tenhle výraz hodil k popisu scény, kterou měl u nohou. Ale noviny to nepochybně budou takhle interpretovat. Jenže co k tomu vedlo? O co se prali? O flašku? O ženinu počestnost? Už to tu měl zase, takovou zaběhnutou frázi z jiného světa.

Lafferty se pomodlil i nad McKirropovou mrtvolou a vtom, právě když otevřel oči, spatřil, že se jeho ruka pohnula. Prsty mrtvého muže se hýbaly jako bílý pavouk. Na ukazováčku vystupovala v měsíčním světle jizva. Laffertyho ten pohled fascinoval. Ujišťoval se, že to nemůže být nic jiného, než zase náznak nějakého posmrtného svalového spasmu, ale prsty ve svém pohybu nepřestávaly. Státe jako by něco hledaly, jako by se vztahovaly z bezedné hlubiny, tápaly po nějakém doteku. Je vůbec možné, že by McKirrop mohl tak strašlivou ránu do hlavy přežít? Lafferty si k němu klekl a zkoušel najít na krční tepně puls. Nic necítil. Až pak — najednou — slabounce, tam něco přece jen bylo. Ťukalo mu to pod prostředním prstem jako třepetavý motýl. McKirrop žil!

Lafferty se po všech čtyřech drápal blátivou pěšinou na most. Prudkost a naléhavost jeho pohybů pracovala proti němu, neustále ztrácel půdu pod nohama a klouzal zpátky. S posledním zoufalým vypětím sil se vytáhl nahoru a dal se do běhu k nejbližším stavením, což byla skupina bungalovů, zhruba sto metrů vzdálená. Když dospěl k prvnímu domku a rozrazil zahradní branku, byl k smrti zadýchaný a kalhoty měl obalené blátem. Bušil na dveře oběma rukama tak dlouho, až uviděl, že se blíží světlo, a uslyšel, že někdo jde ke dveřím.

„Kdo je?“ ozval se ustrašený ženský hlas.

„Potřebuju zavolat záchranku,“ odpověděl Lafferty. „Strašně to spěchá. Prosím vás, otevřete.“

„Jděte pryč!“ řekl hlas za dveřmi. „Jděte pryč, nebo zavolám policii.“

„Poslyšte, já jsem otec Lafferty z kostela svatého Xaviera. Dole na nábreží u kanálu leží těžce raněný člověk. Nutně potřebuje do nemocnice.“

„Už jsem vám řekla! Jděte pryč! Nic si na mě nevymejšlejte! Zavolám policii. Myslím to vážně!“

„Ježíši Kriste!“ zvolal Lafferty. Zoufale spustil ruce a chvíli bezhlesně pohyboval rty. Pak to vzdal a přes sousední živý plot si razil cestu k vedlejšímu domu. Znovu zabušil na dveře. Nikdo neodpovídal a dům zůstal temný.

V třetím bungalovu měl konečně štěstí. Chlapík s plechovkou piva v ruce otevřel dveře ještě dřív, než k nim Lafferty doběhl.

„Co se to tu sakra děje?“ ptal se.

Lafferty mu to pověděl.

Když zavolali ambulanci i policii, zeptal se muž Laffertyho: „Můžu něco udělat?“

„Snad kdybyste měl nějaké příkrývky a baterku,“ navrhl Lafferty.

„Samozřejmě.“

Manželka toho člověka pohotově vytáhla ze skříně v hale dvě příkrývky a on sám přinesl z garáže svítilnu.

„Vemte si tuhle. Ta pořádně šajnuje. Chcete, abych tam šel s vámi?“

„Ne,“ řekl Lafferty. „Zůstaňte radši tady a řekněte řidiči ambulance, kudy má jet. Já budu čekat dole na cestě na východní straně mostu.“

„Fajn,“ přikývl muž.

5

První byla na místě policie, dva příslušníci v policejní pandě, která byla náhodou poblíž, když se ozvalo hlášení. Laffertymu se ulevilo, že tím jeho tísnivé čekání končí. Jediná známka života, kterou v posledních minutách pozoroval, byl slaboučký puls na

McKirropově krku. V duchu se však pořád zdráhal uvěřit, že by někdo s tak příšerným zraněním hlavy mohl ještě žít.

„My už si to tady převezmeme, otče,“ řekl mu starší ze dvou konstáblů, kteří se dostavili na nábreží; ten druhý vypadal jako chlapec. Lafferty se vztyčil. Záda měl celá ztuhlá z té dlouho trvající shrbené pozice. Policista poklekl, aby se podíval na těla, a Lafferty slyšel, jak zašeptal:

„Prokristapána.“ Otočil se a vyzval chlapce: „Pojď se na to podívat, Briane.“ Jeho kolega přidřepł vedle něj. Jenom zaúpěl a honem odvrátil hlavu, jako by mu jediný pohled úplně stačil.

„Neříkal jste, že jeden z nich je pořád naživu, otče?“ zeptal se starší policista, zatímco z dálky se už ozývalo přerušované kvílení ambulance.

„Ten muž,“ odpověděl Lafferty. „Vůbec na to nevypadá, ale žije. Zkoušel jsem mu puls na krku.“

Pak sledoval, jak si policista sundává rukavice a pokládá McKirropovi na krk ruku. „Ted' už tam nic není,“ řekl. Na Laffertyho nehybné tváři se míhaly záblesky měsíčního světla, odraženého od hladiny kanálu; pohlížel dolů a v očích se mu mísil smutek se zmatkem. Policista se podíval stranou, ale zůstal klečel a prsty se lehce dotýkal McKirropova krku, jako by chtěl předvést, jak respektuje Laffertyho tvrzení, že ten člověk žije.

„Bože! Něco cítím!“ vykřikl najednou. „Měl jste pravdu. Je to slaboučké, ale je to tam.“

Bylo slyšet, jak sem od mostu běží lidé. Byla to osádka sanitky a policisté z dalšího vozu. Dva záchranáři, oblečení do zelených overalů a vyzbrojení kufříky s vybavením pro první pomoc, přispěchali na nábreží a začali se věnovat McKirropovi. Policejní inspektor, který také právě dorazil, zatím požádal Laffertyho, aby mu řekl, co vlastně našel.

„Pohnul jste těmi těly, otče?“

„Musel jsem pohnout s tím mužem, abych se dostal k ženě,“ přiznal Lafferty.

Policista pokrčil rameny. „Ono to vlastně asi nebude hrát velkou roli. Vypadá to na jasný případ pořádné rvačky mezi dvěma opilci.“

Ale musíme to aspoň zběžně prošetřit. Kde jsou sakra ti chlapi ze soudního?“

Přihrnuli se další policisté, tentokrát z bílého skříňového bedfordu, a zatlačili Laffertyho do pozadí. Měli na sobě overaly a přezůvky. Místo teď bylo lépe osvětleno, protože instalovali generátor. Prostor akce vyznačili pásy z umělé hmoty s nápisy POLICIE a okolo ležících těl natáhli plátěné zástěny.

Když se Laffertymu naskytla příležitost, zeptal se inspektora: „Pořád mi nejde do hlavy, kdo koho praštil, jestli mi rozumíte?“

„Jak to myslíte, otče?“ zeptal se policista, dávaje najevo, že se musí věnovat důležitějším problémům.

„Kdybychom předpokládali, že McKirrop se snažil utopit Bellu...“

„Vy ty lidi znáte, otče?“ přerušil ho policista, když slyšel, že je Lafferty nazývá jmény. Otočil se a poprvé se na něj pořádně podíval.

„Svým způsobem ano,“ odpověděl Lafferty. „Pátral jsem po McKirropovi, abych se ho zeptal na pár věcí ohledně Simona Maina, toho chlapečka, jehož mrtvolka byla ukradená ze hřbitova. V době, kdy k vyloupení hrobu došlo, tam McKirrop přespával.“

„Tak to je on?“ zeptal se policista zamýšleně.

Lafferty rozvíjel dál svou původní myšlenku: „Jestli McKirrop utopil Bellu, mohl to stěží udělat potom, co dostal tu příšernou ránu do hlavy, a jestli to udělal předtím, kdo potom praštil jeho?“

Inspektor, který pozoroval, jak pokračuje práce záchranářů, odpověděl: „Na mě to dělá dojem, že se ten páreček nějak pohádal. McKirrop tu ženskou praštil — od toho má tu rozbitou tvář. A ona ho na oplátku vzala lahví — možná že to byl už jen takový reflexivní pohyb — a potom se sama svalila a padla hlavou do vody.“

„Aha,“ zabručel Lafferty, ale v hlase mu zněly pochyby. „Takhle jsem o tom tedy neuvažoval.“

„Budeme potřebovat vaše svědectví, otče.“

„Samozřejmě.“

Když Lafferty sdělil policistům podrobnosti, čekal, dokud sanitáři nenaložili McKirropa na nosítka a nechystali se s ním šplhat nahoru na most.

„Jestli proti tomu nic nenamítáte, rád bych jel s ním. Mohl by umřít, než tam dojedete.“

„Dobře, otče,“ řekl vedoucí lékař.

Když se vydali vzhůru po strmé stezce, Lafferty se obrátil a chtěl inspektorovi oznámit, že odchází, ale ten právě instruoval fotografy a personál ze soudního lékařství, kteří měli u kanálu stále ještě spoustu práce. Přes zábradlí mostu se pak ještě jednou podíval na osvětlenou scénu pod sebou. Mezi plátěnými závěsy byla mezera. Belliny oči byly stále upřené k nebi, lhostejné ke všemu, co se kolem ní děje. Myšlenky mu zalétly k Hieronymu Boschovi.

Ambulance nabrala rychlost a svými sirénami vyklízela prostor na silnici, po níž mířili k nemocnici. Lafferty se chytil postranního držadla a pozoroval, jak se na McKirropovo tělo i přes bezpečnostní pásy přenášejí nerovnosti silnice. Z úst mu trčela průhledná trubice a jeden z ošetřovatelů stále hlídal jeho životní funkce.

„Jak to s ním vypadá?“ zeptal se Lafferty klečícího ošetřovatele.

Muž pokrčil rameny: „Má na kahaníku. Už jste mu dal poslední pomazání?“

Lafferty přisvědčil. Jak cesta pokračovala, uvažoval, jestli to, čeho je svědkem, je výrazem dobra, které bylo lidstvu vrozené. Mohla by takhle zkušenost přispět k posílení jeho pokleslé víry? Nebo aspoň být protilékem proti zoufalství, které ho zachvátilo, když našel McKirropa a Bellu a spatřil, co si ti dva způsobili? Všechny bariéry teď padaly, jen aby byl zachráněn život člověka, který se obrátil ke společnosti zády. Nebyl snad tohle důkaz soucitu, pochopení a lásky ve společenství? Anebo to všechno jelo jakoby pod řízením automatického pilota? Policie, ambulance, lékařská služba. Možná že na tom v tomhle případě tak moc nezáleží, uvažoval Lafferty.

Nebylo pravděpodobné, že se McKirrop ze svých zranění vyléčí, a kdyby přece, společnost mu ještě dlouho nedopřeje klid. Ve hře byla ještě Bellina smrt.

Ambulance zpomalila a prudce zahnula doprava. Dojeli do nemocnice. Vůz ještě ani nestál, a zadní dveře už se rozletěly. Nosítka vyklouzla na speciální vozík z úrazového oddělení a na něm odsvištěla do budovy. Zdravotník, který celou cestu seděl u McKirropa, v chůzi rychle předával úrazovému týmu všechny informace a údaje. Všichni zmizeli uvnitř a ponechali Laffertyho

jeho anonymitě a opuštěnosti. Řidič ambulance pozavíral dvířka vozu a zeptal se: „Tak co, ještě pořád žije?“

Lafferty přikývl.

„Někdy je to děsně zvláštní, jak člověk dokáže viset na životě.“

„Děsně,“ souhlasil Lafferty a vydal se také do nemocnice.

Když si recepční všimla Laffertyho kolárku, vyloudila úsměv; zdálo se, že zbědovaný stav ostatních jeho svršků nebere na vědomí. „Co pro vás můžu udělat, otče?“ otázala se.

„Jde mi o toho muže, kterého sem právě přivezli. Jmenuje se McKirrop. Nemá stálé bydliště. Jestli je to možné, rád bych tu počkal a zjistil, jak to s ním vypadá.“

„Samozřejmě, otče. Posad'te se tady a některý z lékařů vám určité brzy podá zprávu.“

Během pár minut se z nábřeží dostavili také oba policisté. Když se ohlásili u recepční, přidali se k Laffertymu.

„Ani jsem si nevšiml, že máme policejní doprovod,“ poznamenal Lafferty.

„Poslali nás sem,“ řekl jeden z nich. „Máme tu čekat, jestli přijde k sobě.“

Lafferty si zhluboka povzdechl. „To může trvat dost dlouho.“

„Toho se taky obáváme,“ odpověděl policista. „Trávíme půlku života čekáním ve špitálech a u soudů. Vy jste toho chlapíka znal, otče?“

Lafferty pokrčil rameny a odpověděl: „Ne tak docela, ale myslel jsem si, že počkám, abych se dozvěděl, jak mu je. Je to hrozná věc, když člověk nemá nikoho, kdo by se o něj zajímal.“

„Můj názor je, že kdyby prostě zkapal, ušetřil by nám spoustu trablů,“ prohlásil druhý policista. „Když se takoví dva otrapové rozhodnou oddělat jeden druhého, tak mně je to fuk — a zrovna tak každému, kdo má zdravý rozum.“

„Kevina trochu žere, že přišel o svoje osobní volno,“ vysvětloval první policista s ohleduplností, kterou jeho kolega zřejmě nesdílel.

„Vypadá to tak,“ poznamenal suše Lafferty.

„No řekněte, jakou to má cenu?“ reptal Kevin dál. „Všechn ten čas, námaha a výdaje kvůli nějakému ožralému pobudovi, kterej,

jestli se mu podaří odtud vypadnout, se zase nechá zmlátit do bezvědomí nebo sám zřídí někoho jinýho. Jestli neprovede něco ještě horšího. Tak má to nějakou cenu?“

Horská dráha Laffertyho filozofie se opět prudce zhoupala dolů.

Čas plynul a policista Laffertyho zase opustil, poněvadž už vyčerpali všechna témata k rozhovoru. V nemocnici byla oddělená čekárna pro pacienty a pro jejich příbuzné. Policista, který byl na velkém úrazovém oddělení už jako doma, měl přístup do obou. Lafferty však měl pocit, že by měl zůstat mezi příbuznými a neplést se do cesty lékařskému personálu. Věděl ostatně, že by tam stejně nebyl moc platný. Chvilí se pokoušel číst nějaký starý časopis z hromádky na stolku u dveří, ale v místnosti bylo tak špatné osvětlení, že ho z toho málem rozbolela hlava, a tak to raději vzdal.

V místnosti čekalo hodně lidí. Byla tam matka s dcerou, které se k sobě úzkostlivě tiskly, stále si vzájemně šeptaly slova útěchy a tím si vytvářely uprostřed neštěstí svůj vlastní důvěrný ostrůvek. Byli tam dva výrostci, kteří se každou chvíli chodili napít kokakoly z automatu na chodbě. Skoro spolu nemluvili, jen stále obraceli stránky v časopisech, ale zřejmě z nich nic nevnímali. Starší pán v gumáku tam seděl s rukama v kapsách a zíral na podlahu, zabraný do svých myšlenek. Skupina čtyř lidí, tři muži a žena, kteří zřejmě nepocházeli z žádné nóbl čtvrti, se neustále šeptem domlouvali, „na jaké verzi se dohodnou“. Nejvíc toho napovídal jeden z nich. Měl na sobě jakousi světle modrou uniformu se žlutými lesklými kosočtverci na rukávech a na vnější straně kalhot. Černé vlasy měl ulízané dozadu jako rocková hvězda z padesátých let a vpředu mu sem tam chyběl nějaký ten zub. Na nohou měl bílé tenisky se svítivě zelenými tkaničkami. Značku Lafferty nerozeznal, ale zdálo se mu, že to není ani jedna z těch, které se těší oblibě mezi školní mládeží.

Chlapík vstal z lavice a poklekl před ostatními, něco do nich hustil a pomáhal si přitom ukazováčkem, celým zahnědlým od nikotinu. Lafferty slyšel jeho hlasitý šepot:

„Když jim všichni řeknem to samý, tak nemůžou nic dělat. Vůbec nic. Ale musíme držet pohromadě. Jste pro?“ Oba muži přikývli, žena však vypadala vystrašeně a nejistě. Lafferty odhadoval, že jí snad ještě není ani třicet, ale splihlé vlasy a nažloutlá plet' ji dělaly

starší. Často uvažoval, že by stálo za vědecký výzkum sledovat vliv chudoby na předčasné stárnutí. Podle jeho zkušeností jím byla postižena dobrá polovina žen z městských věžáků. Ze spousty půvabných dívek se do třicítky staly čarodějnice s vpadlými tvářemi. „Jste pro?“ opakoval muž ještě jednou a zadíval se na ženu. Nervózně přikývla, ale už nic nenamítala.

Muž se rozhlédl a zachytil Laffertyho pohled. Letmo se usmál a předstíral, že se dívá jinam, načež se zase vrátil na své místo. Občas se ještě ohlédl přes rameno, aby se přesvědčil, jestli stále zůstává terčem pozornosti. Na Laffertyho se nikdo neusmíval ani ho nezdravil. Ne že by se k němu chovali nepřátelsky, cítil však, že jeho kolárek tu působí jaksi nepatříčně. Ti lidé kolem nepředpokládali, že by tady čekal jako ostatní obyčejní smrtelníci. On patřil k těm nahoře. A byl tu kvůli „konání“, ne kvůli „čekání“.

Ve dveřích se objevila sestra a podívala se na kartu, kterou držela v ruce: „Paní Simmondsová?“ zavolala.

Matka s dcerou vyskočily a sestra k nim přistoupila, aby jim něco sdělila. Když domluvila, propukla matka v tichý pláč, který jí škubal rameny. Vstal a přistoupil k nim.

„Mohu pro vás něco udělat?“ zeptal se mírně dcery.

„Ne, děkujeme,“ odpověděla ostře dcera. Objala matku, jako by ji chtěla před Laffertym chránit.

Lafferty taktně ustoupil a šel si zas sednout. Měl však pocit, jako by měl hlavu plnou rozbitého skla.

Do čekárny vešel indický lékař v rozhaleném bílém plášti; z pravé horní kapsy mu vykukoval stetoskop. Rozhlížel se kolem a Lafferty k němu přistoupil. Doktor byl malinko cítit potem. „Vy asi čekáte na zprávy o McKirropovi,“ řekl. Lafferty si všiml, že slůvko „pan“ vypadlo. Společnost už McKirropa zase zařadila tam, kam patřil.

„Ano,“ odpověděl. „Jak se mu daří?“

„Bohužel to není valné. Je div, že takové poranění hlavy vůbec dokázal přežít. Momentálně je stabilizovaný a hodláme ho předat na Jednotku pro úrazy hlavy hned, jak s ním budeme moci pohnout. Ale kdy, nebo jestli vůbec přijde k vědomí, to ví Bůh.“

Lafferty měl na jazyku otázku „ten váš, nebo ten můj?“, ale spolkl ji. „Děkuju vám za zprávu,“ řekl raději. „Můžu si ráno zase zavolat?“ „Jistěže.“

Když se chystal k odchodu, spatřil Lafferty u čajového automatu jednoho z policistů a zastavil se u něj. „Vy ještě pořád zůstáváte?“ zeptal se.

„No jo,“ odpověděl policista rezignovaně. „Jak ho jednou nasadili na mašinky, můžou nás tu taky nechat čekat půl roku pro případ, že by náhodou přišel k vědomí.“

„Váš kolega z toho asi moc nadšený není,“ poznamenal Lafferty, když si vzpomněl na jejich předchozí rozhovor.

„On je Kevin dobřej, otče. Ale fakt je, že takhle práce občas leze člověku na mozek. Při tom, co každěj den zažijete... začnete koukat na svět nějak jinak — prostě vás to tak nějak dostane, víte?“

Lafferty přikývl. „Ano, vím.“

Když vyšel ven a potřásl rameny, aby se zahřál, podíval se na hodinky. Bylo půl dvanácté. Rozhlédl se po obloze a viděl, že se zatím úplně vyjasnilo. Ale teplota zároveň poklesla už hezky pod nulu.

Ve tři ráno probudilo Sáru Lasseterovou pípání, na které už zareagovala skoro jako automat. Natáhla si kalhoty a svetr, protože v pokoji byla mrazivá zima — nemocnice vypínala topení v ubytovně v jedenáct večer a zapínala v šest ráno. Než šla spát, přichystala si všechno oblečení na hromádku, aby byla schopná se rychle obléct, kdyby to bylo třeba, třeba i v úplné tmě. Zašátrala pod postelí a vklouzla nohama do mokašínů s nízkým podpatkem. Oblékla si bílý plášť a pípátko si připnula na horní kapsu. Pak ještě zkontrolovala, zda má v ostatních kapsách všechno, co bude potřebovat. Když se ujistila, že ano, povzdechla si: „Tak do toho.“ Vyklouzla z pokoje a tiše za sebou zavřela, aby nikoho ze sousedů neprobudila.

Když mířila od ubytovny přes dvůr do nemocniční budovy, byla venku taková zima, že jí to až bralo dech. Na dlažbě byla pěkná námraza, takže musela dávat dobrý pozor, kam šlápne, a přece dvakrát skoro upadla. Jakmile prošla lítačkami, obklopilo ji příjemné teplo, ale stejně si stále ještě mnula ruce, když vstupovala na JÚH a

sháněla se po staniční sestře, která sloužila noční. „Zvonil jste, pane,“ zavtipkovala hlubokým hlasem, když viděla, že se sestra blíží.

„Lituju, paní doktorko, ale máme příjem z úrazovky.“ Sestra podala lékařce desky, ve kterých byl pouze jediný list papíru.

„John McKirrop!“ vykřikla Sára. „Snad to není tentýž John McKirrop?“

„Už asi jo,“ odpověděla sestra. „Ale tentokrát je na tom o moc huř. Vpáčená fraktura lebky. Policajti si myslí, že dostal flaškou. Skoro určitě má poškozený mozek, ale z úrazovky říkají, že je momentálně stabilizovaný, a nemůžou se dočkat, aby nám toho černého Petra předali.“

„Chudák,“ řekla Sára, zatímco četla zprávu. „Už ho tady máme?“

„Zrovna ho vezou nahoru,“ odpověděla sestra.

Sára uslyšela, jak se otvírají dveře výtahu. Otočila se a viděla nočního zřízence, jak s vozíkem manévruje ven. Když s ním chtěl vjet do dveří vstupní jednotky, musel ho pořádně vytočit, aby mu neujižděla přední kolečka. Doprovázela ho sestra.

„Tak tady ho máte,“ řekla sestra a přidržela vozíku druhé dveře. „Kam ho chcete položit, paní vrchní?“

„Alfa čtyři,“ oznámila staniční a postavila se do čela průvodu, aby ho nasměrovala do kóje v jednom ze tří malých pokojů, které na JÚH byly. Každý ze tří pokojů, Alfa, Beta a Gama, byl určen pro čtyři pacienty a každá jednotlivá kóje v nich byla vybavena přístroji na zajištění životních funkcí a monitorovacím zařízením, obojím špičkové úrovně. V tuto dobu byla jednotka osvětlena pouze tlumenými nočními lampami, které šířily uklidňující nazelenalý přísvit. Sáře tohle noční osvětlení vždycky připomnělo akvárium.

V pokoji Alfa byla už tři lůžka obsazená pacienty s poraněním hlavy, které vyžadovalo intenzivní péči nebo záznam činnosti mozku, případně obojí. Okolo každé postele byly elektronické přístroje a zapisovače. Bylo slyšet jemný hukot topení a klimatizace a kromě toho tikající relé, která určovala, kdo a kdy se nadýchne. Vozík z úrazovky přistavili k prázdné posteli a opatrně přemístili McKirropovo tělo na jeho nové stanoviště. Zřízenec a sestra odzdola vozík zase odvezli a Sára s vrchní sestrou se ujaly McKirropa.

„Tak se do toho dáme,“ řekla Sára a začala připojovat k McKirropovu nehybnému tělu první z řady trubiček a elektrod. Sestra rozsvítila nad lůžkem bodovou lampičku, která na pacienta vrhla kužel bílého světla, aniž by rušila bledě zelené osvětlení sousedních lůžek. Sára s vrchní sestrou mlčky pokračovaly v práci, dokud nebyl McKirrop kompletně napojen na celý systém. Teprve pak mohla Sára do jeho příjmové karty zapsat první informace, které odečetla z elektronických přístrojů. Když skončila, pohlédla na McKirropa: „Milý Johno McKirrope, je pro mě záhadou, že pořád ještě žiješ. Patrně musíš náramně lpět na životě.“

„A proč, to ví Bůh,“ dodala vrchní sestra. Obě pozorovaly, jak se McKirropův hrudník zvedá a klesá ve shodě s pohyby dýchacího přístroje.

Sára se usmála: „Kdo ví, třeba je to výstřední milionář?“

„Nebo je bláznivě zamilovaný,“ napadlo sestru.

„Anebo strašně namíchnutý.“ Sára se podívala na hodinky a zapsala do karty čas. „Pacient přijat na JÚH ve tři čtyřicet šest, momentálně stabilizovaný,“ komentovala zápis.

Vrchní sestra se podívala na kapesní hodinky, které měla připevněné na zástěře. „Souhlasí,“ řekla.

„No já myslím, že je to prozatím všechno, co jsme mohly udělat,“ dodala Sára a odstoupila od postele. „Jak jsou na tom ostatní?“

„V pohodě. Všichni dnes v noci sekají dobrotu — aspoň zatím.“

„Kéž by to tak šlo dál,“ řekla Sára. „Já jdu zas na kutě.“

„Doufám, že už vás nebudu muset rušit,“ usmála se vrchní sestra.

Sára si nerušeně pospala čtyři hodiny, ale pak už musela zase vstát a začít s každodenní prací. Dnes měl mít Tyndall velkou vizitu a to znamenalo, že Stubbs bude obzvlášť háklivý a bude se snažit předvést, že jednotka šlape jako hodinky. Sára se rozhodla, že si oblékne úzkou tmavou sukni a černý rolák. Vlasy si vzadu svázala do uzlu. Úplně nakonec si vybrala brýle se širokými obroučkami, to všechno s vědomím, že bude vypadat jako přísná paní učitelka — nebo Audrey Hepburnová v roli jeptišky, jak jí to jednou předhodil Paddy Duncan. Sára přikládala takovým opatřením důležitost. Vzhled měl svůj význam, a ona chtěla, aby ji brali vážně.

Tyndallova vizita začínala vždycky přesně v devět třicet, takže Sáru překvapilo, když ještě v devět pětadvacet nebylo po Stubbsovi ani stopy. Už se začala obávat, že bude muset Tyndalla doprovázet a referovat mu o případech sama, když se objevil udýchaný Stubbs a proklínal vybitou baterii svého auta. Oběma rukama si uhladil vlasy, stáhl si pod bílým pláštěm manžety košile a pak beze slova převzal od Sáry statusy. Sára si všimla, že vrchní sestra a denní staniční sestra komentovaly Stubbsovu hrubost významnými pohledy.

Stubbs si nestačil ve stasech projít ani jediný odstavec, a vtom už přesně v půl vstoupil do inspekčního pokoje Murdoch Tyndall.

„Dobré jitro vespolek,“ pozdravil primář s úsměvem a oči mu přitom zarejdily po místnosti, jen aby mu nic neušlo. Stubbs počkal, až dozní asynchronní sbor pozdravů, a pak pravil: „Dobré jitro, pane. Všechno je připraveno.“

Tyndall si navyklým pohybem zamnul ruce a odpověděl: „Dobře, tak začneme.“

Sára se usmála na sestru Rocheovou, vrchní pro celou jednotku, když Tyndall se Stubbem po boku vyrazil jako první. Za nimi následovali husím pochodem ostatní, což Sáře vždycky připomínalo nějakou feudální ceremonii. Jako kdyby dvořané provázeli zámeckého pána po jeho panství. Průvod se zastavil u každého lůžka a Stubbs všude přečetl ze zápisů ve statusu poznámky o stavu pacienta a spěšně je ilustroval hodnotami, které zapsaly přístroje. Tyndall přikyvoval, občas se na něco zeptal Stubbse nebo ošetrovatelského personálu. Otázky, které se týkaly ošetrovatelské problematiky, kladl sestře Rocheové, která je buď zodpověděla sama, nebo, pokud to bylo třeba, přehrála dotaz na někoho jiného.

Když průvod došel ke kóji Alfa 4, kde ležel McKirrop, propadl Stubbs panice. Začal listovat v papírech, ale nemohl nic najít. „Toto je...“ začal koktat.

Sára dobře věděla, že Stubbs nemá ani potuchy, jaký pacient před ním leží. Na předběžnou informaci prostě nezbyl čas. Ale protože se ji Stubbs rozhodl ráno po příchodu ignorovat, ona se zas rozhodla, že ho nechá potit co nejdéle. Zahlédla, jak sestra Rocheová studuje vlastní nohy, aby zakryla úsměv, který jí cukal koutky úst, a raději se podívala stranou, aby se nenakazila.

„Lituji, pane... Ale tady zřejmě nemám žádnou informaci...“
koktal Stubbs. Podíval se na Sáru a zeptal se: „Doktorko
Lasseterová, můžete nám o tomto pacientovi sdělit nějaké
podrobnosti?“

„Jistě, pane,“ usmála se Sára nevinně. „Pan McKirrop byl přijat
dnes brzy ráno po úrazu, který se mu stal v jakési opilecké rvačce.“

Odepnula novou přijímací kartu v nohách postele, které si Stubbs
vůbec nevšiml, a podala mu ji.

„Ne, povězte nám to vy, paní doktorko,“ přerušil ji Tyndall.

„Ovšem, pane primáři,“ řekla Sára a vzala zase kartu Stubbsovi z
rukou. Provrtával ji přitom vražednými pohledy. „McKirropa našli
včera v noci na nábřeží téměř mrtvého. Na první pomoci úrazového
oddělení se ho podařilo stabilizovat a pak ho předali k nám, protože
má poraněnou hlavu. Jde o vpáčenou frakturu lebky, přičemž rozsah
zlomené kosti je v průměru asi tři centimetry. Zařídila jsem příjem na
jednotku dnes ráno ve čtvrt na čtyři a indikovala jsem intenzivní péči
prvního stupně.“

Tyndall udělal krůček dopředu a podíval se na McKirropa.
„Intenzivní péči prvního stupně,“ opakoval zamyšleně. „Aby byl
pacient ušetřen veškeré námahy, že? Myslíte, že si jednoho dne
dokážeme poradit i s mrtvým?“

„K tomu máme ještě daleko,“ odpověděla Sára. „Přístroje dělají
vlastně jen to základní.“

„Ale stále je vylepšujeme,“ řekl Tyndall — trochu mrazivě, jak
Sára postřehla. Pozdě si uvědomila, že Tyndall zbožňuje techniku, a
kousla se do rtu.

Tyndall svraštil čelo a poznamenal: „Ten pacient mi připadá nějak
povědomý, paní doktorko, nebo se mýlím?“ A prohlížel si
bezvědomého Johna McKirropa zblízka.

„Nemýlíte, pane primáři,“ odpověděla Sára. „Pan McKirrop byl
krátce naším pacientem už minulý týden. Zbili ho a on přitom utrpěl
otřes mozku. Je to ten člověk, co vyrušil ty vykrádače hrobů na
Newingtonském hřbitově.“

„No ano, je to ten chlap, co bydlel na hřbitově.“

„Vandrák,“ podotkl Stubbs.

„Tenhle náš McKirrop je nějaký smolař, ne?“ poznamenal Tyndall.

„Asi to souvisí se způsobem života,“ řekl Stubbs.

Tyndall se na něj podíval: „Všichni jsme v rukou Božích, doktore Stubbsi.“

Stubbs se matně pousmál. Tyndall se obrátil k Sáře a zeptal se jí: „Co dnes s panem McKirropem podnikneme?“

Sára se po očku podívala na Stubbsa, protože očekávala, že se do toho vmísí, ale nestalo se to, a tak prohlásila: „Navrhovala bych provést celou škálu mozkových testů, pane. Je pravděpodobné, že v důsledku té hluboké fraktury tam bude rozsáhlé poškození mozku.“

„Už máme rentgenové snímky?“

„Ano, pane primáři. Udělali je už v noci na úrazovém oddělení. Máme je v komoře.“

„Tak se na ně snad podíváme, ne?“

Celá svita se odebrala do komory s řadou světelných panelů po stěnách. Sára na jeden z nich připevnila snímek McKirropovy lebky a odstoupila. Tyndall si nasadil na nos brýle a tlumeně sykl.

„To je ale spoušť. To je div, že to vůbec přežil.“ Obrátil se zase na Sárů. „Můžu vidět přijímací protokol?“

Sára mu ho podala a Tyndall přešel údaje očima. „Provedeme tedy ty testy,“ souhlasil, „ale nějakou dlouhodobou perspektivu bych u pana McKirropa neočekával.“

„Ne, pane primáři,“ souhlasila Sára.

Tyndall se znovu zahleděl na kartu a četl nahlas: „John McKirrop. Věk okolo padesáti, bez stálého bydliště, příbuzní žádní, informace podejte... Otec Ryan Lafferty?“ Podíval se přes brýle na Sárů.

„Vyrozuměla jsem, pane, že otec Lafferty přijel v sanitce spolu s panem McKirropem. Přál si být informován o jeho zdravotním stavu, takže na úrazovce ho napsali místo příbuzných. Nikoho jiného nemá.“

„Jaký zájem má ten otec Lafferty na pacientovi?“

„Mám takový dojem, že chtěl s panem McKirropem mluvit o tom, co se stalo na hřbitově s tím Mainovým chlapečkem.“

„Vážně?“ zeptal se nepřítomně Tyndall.

„Čeká tu i policie, aby mohli pana McKirropa vyslechnout. Zdá se totiž, že v té rvačce přišla druhá strana o život.“

Tyndall se zatvářil znechuceně a stejně tak i Stubbs. Tyndall přitom lehce vrtěl hlavou, zatímco Stubbs pohrdavě ohrnul rty.

„Budou asi zklamaní, ale co člověk ví. Řada z nás už toho v tomhle řemesle prožila tolik, že nás už nemůže překvapit, jaké kousky lidské tělo někdy dokáže. Přál bych si, abyste mě laskavě o McKirropově stavu průběžně informovali.“

Sára i Stubbs řekli jednohlasně: „Ano, pane primáři.“

Jakmile Tyndall odešel z jednotky, jako by si celý tým vydechl úlevou. Všichni krom Stubbs se tomu usmáli. Tomu planuly oči vztekem a Sára nepotřebovala hádat třikrát, aby si domyslela, komu to patří.

„Prosil bych vás na slovíčko, paní doktorko,“ vyštěkl a vyšel z místnosti. Sára pokrčila rameny a chtě nechtě ho následovala. Ještě zahlédla, jak sestra Rocheová zvedá oči k nebi, a přijala to přátelské gesto s úsměvem. Stubbs otevřel dveře do rentgenové laboratoře, postrčil Sáru dovnitř a zavřel. „Co to má znamenat, že ze mne děláte blázna?“ cedil skrz zaťaté zuby.

„Nevím, o čem to mluvíte, doktore Stubbsi,“ odpověděla Sára chladně.

„S tím McKirropem jste mě shodila. To dobře víte.“

„Ale kdepak, doktore. Vy jste přece neměl ani chvilku času, abych vás mohla informovat.“

„To jste udělala schválně!“ řval Stubbs. „Snažila jste se, abych vypadal před doktorem Tyndallem jako blbec!“

„Ale to je přece směšné. Jednoduše nebyl čas, abych vám o přijetí pana McKirropa řekla.“

„Zařídila jste to tak, abyste na Tyndalla udělala dojem! Myslíte si, že jsem hlupák, nebo co?“

„Co já si o vás myslím, není důležité, a raději bych to nechala bez komentáře,“ procedila Sára ledově.

Bylo to poprvé, co se odvážila něčeho jiného než se Stubbsovi podvolit a cítila se přitom dobře. Na Stubbsově tváři se objevil nejdřív záblesk překvapení a pak i nejistota, a to jí udělalo ještě líp.

„Příště mě asi obviníte, že jsem vám vybila baterii, abyste přišel pozdě.“

„Tak tohle už bylo trochu moc, doktorko Lasseterová,“ zvýšil Stubbs varovně hlas.

Sára se zhluboka nadechla a řekla stroze: „Teď, jestli dovolíte, pane doktore, musím jít pracovat.“

Obrátila se na podpatku a nechala ho tam stát. Žaludek se jí svíral a puls divoce pádil, ale přinutila se zvednout hlavu a vyplout z místnosti krokem, ze kterého číselo sebevědomí. Vrátila se na inspekční pokoj a stoupala si na chvíli k oknu. Dívala se ven a snažila se uklidnit. Ruce se jí ještě třáslly.

„Je všechno v pořádku?“ zeptala se sestra Rocheová.

„Děkuju, sestro, v pořádku.“

6

Lafferty chtěl zkusit, jestli nenajde Johna Maina doma, a vydal se k němu do bytu. Usoudil, že osobní setkání bude lepší než ho zavolat telefonem, a nechtělo se mu čekat další den, až Main přijde ke svatému Xavierovi. Už si myslel, že nikdo není doma, ale když zazvonil podruhé, někoho uvnitř zaslechl. Dveře se otevřely a za nimi se objevil John Main. Vypadal zbědovaně. Měl na sobě triko s nápisem „Merchistonská škola“ na prsou a džíny. Byl bos a rozčuchaný. Těžká víčka svědčila o tom, že spal.

„Otec Lafferty? To je ale překvapení...“

„Šel jsem okolo. Tak jsem si řekl, že sem zaskočím a řeknu vám, jak pokračuju.“

Lafferty měl pocit, že tahle malá lež v zájmu věci posloužila aspoň k tomu, že se v Mainových očích rychle objevil záblesk zájmu.

„Pojďte dál,“ zval ho Main a ustoupil, aby mu otevřel dveře. „Budete mi muset prominout ten nepořádek.“

„Kdybych tak dostal libru pokaždé, když tohle slyším,“ odpověděl zlehka Lafferty. Vešel do obývacího pokoje a zjistil, že Main nepřeháněl.

Main začal sklízet věci, nebo spíš shromažďovat ten čurbes na jedno místo. Poskládal neumyté talíře, hrnky, skleničky a příbory na

malý stolek a vyzval Laffertyho, aby se posadil. Lafferty si sedl a litoval, že nepřináší žádné dobré zprávy. U krbu stála prázdná láhev od ginu a vedle ní sklenice se zaschlým plátkem citronu na dně. To všechno vysvětlovalo, proč Main vypadá tak neupraveně.

„Můžu vám něco nabídnout?“ vyptával se Main. „Čaj? Kávu?“

„Káva by mi přišla vhod, ale nerad bych vás obtěžoval,“ řekl Lafferty.

„To mě neobtěžuje, sám bych jedno kafe potřeboval.“ Tahle poznámka nasměrovala Laffertyho pohled zase k láhvi u krbu. Main si toho všiml.

„Doufám, že mi neuděláte kázání o škodlivosti alkoholu,“ řekl.

„To mě ani nenapadne,“ odpověděl Lafferty. „Někdy dovede být takový panák opravdovým požehnáním.“

Tahle poznámka Maina překvapila, byla pronesena naprosto věcně. Cítil, že jeho sympatie k Laffertymu, které se zrodily hned při jejich prvním setkání, se ještě o něco prohloubily. Odešel do kuchyně postavit vodu na kávu.

Lafferty se rozhlížel po pokoji, který svědčil o tom, že v něm žije nešťastný, osamělý člověk. Pak zaujalo jeho pozornost něco, co spatřil na jídelním stole. Do kruhu uspořádané bílé kartičky, každá s jedním písmenem abecedy, a uprostřed převrácená sklenice. Pomalu vstal a přešel ke stolu. Když se Main vrátil, ještě tam stál. „Duchaříte?“ zeptal se.

Zdálo se, že Maina otázka zaskočila. Zřejmě už na to zapomněl. „Ano,“ odpověděl a snažil se získat rovnováhu. „Myslel jsem si, že to aspoň zkusím.“

„A zkusil jste?“ zeptal se mírně Lafferty.

Mainova rovnováha se začala zase hroutit. Chytil se oběma rukama opěradla židle a zadíval se na stůl. Slova ze sebe dostával zřejmě jen stěží. „Chtěl jsem... Potřeboval jsem... Prostě jsem musel zkusit navázat nějaký kontakt s Marií a Simonem. Potřebuju vědět, co se vlastně stalo. Potřebuju vědět, jestli je Simon v pořádku.“

Lafferty viděl v Mainových očích bolest. Sám cítil, jak se mu dojetím stahuje hrdlo. „K takové činnosti je třeba nějaká další osoba, pokud je mi známo.“

Main přikývl: „Včera večer jsem se v hospodě setkal s jednou ženskou, která mi tvrdila, že pomocí magické tabulky získala kontakt se svou matkou. Tak jsem ji požádal, jestli by mi neukázala, jak to funguje, a ona mi to předvedla.“

„A co se stalo?“ zeptal se Lafferty.

„Nic.“

„Nic?“

„Jenom nějaké nesmysly, že Simon ‚odpočívá v pokoji‘, ale přistihl jsem ji, že švindluje.“

„Aha. Slyšel jsem, že tohle dokáže být nebezpečná hra.“

„Když nemáte co ztratit, vsadíte cokoliv,“ odpověděl Main.

Lafferty si všiml, že uprostřed stolu leží zvláštní karta. Bylo na ní napsáno *Simon Main, JÚH, Beta 2*. Ještě tam byla nějaká další čísla a v levém dolním rohu řecké písmeno.

„Tuhle tabulku měl Simon pověšenou v nohách postele,“ zašeptal Main. „Vzal jsem si ji ten den, co se rozhodlo o vypnutí přístrojů. Teď jsem si myslel, že by neškodilo mít na stole něco, co se Simonem přímo souviselo.“

Lafferty přikývl a poznamenal: „Neříkal jste něco o kafi?“

„Už pro něj jdu.“

„Podařilo se vám najít toho ochmelku?“ zeptal se Main za pár minut, když už popíjeli kávu.

„Víte, proto jsem vlastně přišel,“ přiznal se Lafferty. Vylíčil Mainovi předešlý večer. Když skončil, Main zvrátil hlavu dozadu a hořce se zasmál. „To je mi ale ironie.“

„Tomu nerozumím,“ řekl Lafferty.

„McKirrop skončil s poškozením mozku na JÚH a tam byl taky před smrtí i Simon.“

„Ach bože. To je mi líto.“

„To jsou ty absurdity života. Je nějaká naděje, že se z toho ten McKirrop dostane?“

„Myslím, že pramalá. Jeho zranění je moc vážné, Oni si taky nemyslí, že by to přežil.“

Main rezignovaně potřásl hlavou: „No, stejně byla jen mizivá šance, že by nám mohl říct něco nového, ne?“

Lafferty přítakal. „Ano, to je pravda. Ale upřímně řečeno, byla jediná, kterou jsme měli.“ Když spatřil na Mainově tváři výraz prázdnoty, zalitoval, že tu poslední poznámku vůbec vypustil z úst.

Oba muži mlčky pili kávu, dokud Lafferty neporušil ticho: „Uvažoval jste o tom, že se vrátíte do práce? Možná že byste se třeba cítil líp, kdybyste musel myslet také na něco jiného.“

Main se neradostně usmál: „Já vím, že to myslíte dobře, ale já prostě musím najít ty pacholky, co mému chlapci provedli tu hroznou věc. A v tom mi návrat do práce nepomůže.“

Lafferty váhavě přikývl a tiše se zeptal: „A co teď hodláte dělat? Máte nějakou představu?“

„Chci to zkusit s novinami,“ odpověděl Main.

„Nerozumím,“ na to Lafferty.

„Chtěl bych přesvědčit novináře, aby se do té události zase zakousli, aby naše slavná policie pocítila tlak a trochu sebou hodila.“

Lafferty se nadechl, aby něco poznamenal, ale Main už zase pokračoval: „A jestli mi chcete namluvit, že dělají, co můžou, nenamáhejte se. Mohli by dělat víc!“

„To je možné,“ připustil Lafferty.

Odložil prázdný šálek a zvedal se k odchodu. „Kdyby McKirrop přece jen přišel k sobě a kdybych měl šanci s ním promluvit, zase se stavím. Mezitím zajdu znovu do knihovny a uvidím, jestli tam něco nenajdu.“

Když Main vyprovázel Laffertyho ke dveřím, vypadal už přece jen trochu uvolněně. Řekl mu: „Nemyslete si, že vám nejsem vděčný. Naopak jsem, opravdu jsem.“ Vztáhl k němu ruku a Lafferty mu jí potřásl.

„Kdybyste mě potřeboval, víte, kde mě najít.“

Když se Lafferty vrátil ke svatému Xavierovi, shledal, že mu jeho uklízečka, paní Groganová, připravila oběd. Nepatřilo to k jejím povinnostem, ale byla to žena se silným mateřským instinktem, a tak příležitostně kromě uklízení a nákupu uvařila také nějaké teplé jídlo. Lafferty jí za to byl vděčný. Sám vaření příliš nemiloval a jeho mizerná výživa toho byla nejlepším důkazem. Rubem té péče ovšem bylo, že paní Groganová, žena pevných zásad, považovala za nutné

ho během jídla seznámit se svými názory na světové dění. Jejím dnešním tématem bylo tržní hospodářství. Rozhodně nebyla jeho příznivkyní.

Po obědě probral Lafferty svůj diář. Pamatoval si, že má před sebou dvě domácí návštěvy, ale úplně zapomněl na schůzku se snoubenci, Annou Partlandovou a jejím mládencem. Měl to zapsáno na půl čtvrté. Annu měl rád; bylo to rozumné děvče, které svým rodičům nikdy nezpůsobilo jedinou chvilku úzkosti, ani během puberty, ani později během studia na učitelském ústavu. Opravdu výjimečná, pomyslel si. Jejího snoubence ještě neznal, ale Anna i její rodiče si přáli, aby svatba byla v kostele svatého Xaviera, a proto navrhl tuhle schůzku. Chlapec byl katolík, takže nebyl důvod držet obvyklý proslov o budoucí výchově dětí, určený pro „smíšená manželství“.

Jak den pokračoval, Sára s úlevou konstatovala, že se jí Stubbs vyhýbá. Byla ráda, že si ráno dokázala prosadit svou, ale z incidentu měla pořád ještě trochu šimrání v žaludku. I když ošetrovatelskému personálu neřekla nic, bylo zřejmé, že o její výměně názorů se Stubbsem vědí a že se všemožně snaží chovat se k ní mile. Pocit, že je má na své straně, jí pomáhal upevňovat sebedůvěru.

Provedla kompletní vyšetření mozkových funkcí u šesti pacientů, které měla na starosti, a zapsala každému do jeho karty údaje o tom, jak se k dnešnímu dni jeho stav zlepšil, eventuálně nezlepšil. U čtyř se stav nezměnil; u jednoho z nich byl dokonce patrný určitý pokles mozkových funkcí, ale poslední pacient jménem Trevor Brown na Beta 2 se jevil výrazně zlepšený, co se týče odpovědí na elektrickou stimulaci. Brown byl už po třináct týdnů v komatu, ale Tyndall předpovídal, že selepší. Některým odborníkům se u komatózních pacientů do žádných předpovědí moc nechtělo. Špičkové přístroje, které dostali na JÚH, byly však tak dokonalé, že umožňovaly zachytit i ty nejslabší známky mozkových funkcí a na nich založit vlastní prognózy. Zvláště skenovací aparát Sigma — na jehož vývoji se Murdoch Tyndall významně podílel — se v ověřovacích pokusech, kterými právě procházel, osvědčoval opravdu výborně.

Na rozdíl od jiných monitorovacích zkoušek, k nimž dostačovalo jen připojení povrchových elektrod, aparát Sigma vyžadoval, aby do hlavy pacienta byly implantovány dvě hloubkové elektrody. Procedura se nehodila pro všechny pacienty, ale u těch, kteří implantáty měli, bylo možné dosáhnout neuvěřitelně citlivého hodnocení mozkové aktivity. Tyndall vytvořil pro hodnocení výsledků tabulku a z ní vzorec, podle nějž se daly předpovědět šance pacienta na uzdravení.

Sára dosadila Brownovy údaje do Tyndallova vzorce a došla k názoru, že Brown se během příštích šestatřiceti hodin začne probírat z komatu.

Když si odnášela své pracovní karty do inspekčního pokoje, prošla Alfou a zjistila, že příjmová karta Johna McKirropa stále visí v nohách postele. To ji zmátlo. Domnívala se, že Stubbs bude chtít McKirropovy testy provést sám — zvláště když si Tyndall vyžádal průběžné informace. Podívala se po Stubbsovi a našla ho, jak pomocí lupy a pravítka hodnotí nějaký elektroencefalogram. Zakašlala, aby si jí všiml.

„Co je?“ otázat se Stubbs, aniž by vzlédl od práce.

„Jdu kvůli testům Johna McKirropa...“

„Jen si je udělejte. Ten vandrák je váš.“

„Ale doktor Tyndall si speciálně přál, aby byl...“

Stubbs se otočil a pravil chladně: „To byla od něj zdvořilost. Ale vy jste teď jeho modrooký miláček, tak to udělejte a informujte ho o tom, co jste našla. Já osobně považuju McKirropa za ztracený případ. Byla by to pro mne jen ztráta času. Stejně umře. Když budeme mít štěstí, dostaneme snad povolení využít jeho orgány k transplantaci.“

Sára se kousla do jazyka, protože tušila, že se ji Stubbs snaží mermomocí vmanévrovat do hádky. Nechala jeho cynismus bez povšimnutí a odpověděla prostě: „Dobře, pane doktore.“ Bylo důležité, aby neztratila pevnou půdu pod nohama, kterou si na Stubbsovi vydobyla, a rozhodla se to řešit tím, že bude při jednání s ním naprosto chladná a strohá. Vrátila se na inspekční pokoj a požádala sestru Rocheovou, aby ji přidělila nějakou ošetřovatelku, která by jí pomohla s McKirropovými testy.

„Jistě,“ řekla Rocheová. „Dám vám sestru Barnesovou. Momentálně je u pultu. Bude to pro ni trochu změna.“

„Pult“ byla computerizovaná monitorovací stanice, která byla situovaná mezi vchodem do Bety a Alfy na jedné straně a Gamy na druhé. Sestra, která tam sloužila, měla ze své otáčecí židle přehled o všech třech. Před sebou měla řadu monitorů, kde se soustřeďovaly údaje o vitálních funkcích všech dvanácti pacientů. Jednotka byla vybavena řadou červených světél. Kdyby některý pacient začal selhávat ve svém úsilí žít, světla by se rozsvítila a zároveň by zazněl varovný bzučák. Teď sestru Barnesovou vystřídala u pultu sama sestra Rocheová.

Sára se nejdřív ujistila, že McKirropův krevní tlak je přijatelný a puls pravidelný, a pak mu začala zdobit hlavu věncem elektrod. Nejdřív ale musely se sestrou zajistit co nejlepší elektrický kontakt. Toho dosáhly tím, že příslušné oblasti na McKirropově hlavě napřed oholily a očistily, pak vetřely do kůže vysoce vodivý gel a teprve pak přilepily elektrody. Poranění na přední části McKirropovy lebky vylučovalo, že by se mohly chirurgicky implantovat sondy Sigma.

„Při tomhle si vždycky vzpomenu na ty odporné pokusy, které jsme museli na škole provádět při biologii,“ podotkla sestra Barnesová. „Víte, ty na žábách.“

„To mi ani nepřipomínejte,“ řekla Sára s úšklebkem. „Byli jsme tenkrát pěkná banda sadistů. Jak vypadáme?“

„Myslím, že už to máme všechno,“ odpověděla sestra.

Nakonec Sára vyladila osciloskop, aby byl tvar křivek na obrazovce co nejostřejší. „Zkontrolovala byste seřízení zapisovače?“

Sestra Barnesová odstoupila od pacienta a postavila se k přístroji, který zapisoval mozkovou aktivitu na běžícím papírovém pásu. „Můžete,“ řekla.

Sára četla údaje z osciloskopu: „Osa X — pět.“

„V pořádku.“

„Osa Y — pět.“

„Souhlasí.“

„Amplituda čtyři.“

Sestra otočila knoflíkem o jeden dílek doprava a pak oznámila:
„Souhlasí.“

„Zesílení, deset.“

„Souhlasí.“

„Tak jedem.“

Sestra Barnesová stiskla na zapisovači zelené tlačítko START a registrační pera začala kreslit svou stopu na papír, pohybující se určenou rychlostí. Jak hroty jezdily po papíru nahoru a dolů a zanechávaly za sebou tenoučkou červenou čáru, vydávaly slabý skřípavý zvuk. Zazněl bzučák a pera klesla na základní linii. Sára utrhla dokončený záznam a založila nový pro další test. Trvalo jí pětadvacet minut, než získala potřebné informace pro první zhodnocení McKirropova stavu. Poděkovala sestře Barnesové a odnesla si složku i se záznamy a údaji na lékařský pokoj, aby je tam podrobně analyzovala.

„Lékařský pokoj“ byl poněkud nadnesený název pro to, čím doopravdy byl. Ve skutečnosti to byla jedna z vedlejších místností původního oddělení, která v době, kdy se budovala JÚH, nebyla nijak zmodernizovaná. Ležela blízko hlavního vchodu, vcházelo se do ní z hlavní chodby od výtahů a byla úsporně vybavená stolem, třemi židlemi v různých stadiích rozpadu a kávovarem, který Sára zapnula, sotva vešla.

Na dveřích visel reklamní kalendář místních garáží a na stěnách byly tu a tam připíchnuty letáčky různých farmaceutických firem, které aspoň trochu oživovaly prázdné plochy fádni zelené malby. Jedinou výhodou té místnosti bylo ticho — kromě dnů, kdy přšelo; to tam potom bublala voda z okapové roury, umístěné venku hned vedle okna. Ale momentálně byl klid. Na jednotce platilo nepsané pravidlo, že tady vás nesmí nikdo vyrušovat, leda by šlo opravdu o nejnutnější případ. Proto se té místnosti také říkalo „Věž ze slonoviny“.

Sára při hodnocení McKirropových testů ztratila pojem o čase. Závěry, ke kterým docházela, byly tak neočekávané, že musela všechno dvakrát prověřovat. Tyndallův požadavek, aby byl informován o výsledcích, na ni vložil dvojnásobné břemeno. Tohleto nesmí zvorat. Uvědomila si, že má na stole hrnek s vychladlou

kávou, a trochu z něj upila. „Tak, Johne McKirrope,“ řekla tiše, „jestli se opravdu zásadně nepletu, nejste na tom s tím vaším poraněním zdaleka tak špatně, jak si všichni myslí. Otázka je, jak je to možné?“

Sára ještě chvíli zamyšleně hleděla na papíry, které měla před sebou rozložené na stole, a pak se rozhodla, že se na McKirropa půjde ještě jednou podívat. Na chodbě se potkala se sestrou Rocheovou, které končila služba.

„Netušila jsem, že jste ještě pořád tady,“ podivila se sestra. „Neměla jste už mít po službě?“

„Už se dlouho nezdržím,“ usmála se Sára. „A kromě toho mám v noci stejně službu na telefonu.“

„Tak vám přeju, aby byla klidná.“

„To si přeju taky,“ odpověděla Sára.

Kývla na pozdrav noční staniční sestře, která zaujala své místo u pultu, a zašla na Alfu 4. Z horní kapsičky vytáhla tužkovou svítilnu, odkryla McKirropovi nejdřív pravé, pak levé víčko a posvítila mu do očí. „To jsem z toho tumpachová,“ mumlala si pro sebe a schovala baterku. Postála u nohou postele a pozorovala McKirropův obličej, jako by v něm hledala nějaký klíč k záhadě, ale trubičky a elektrody ho zbavovaly jakýchkoliv známek osobnosti.

Ten vandrák, jak ho nazýval Stubbs, musel být zřejmě zamlada docela pohledný chlap. A mohl být dosud, nebýt toho života nadivoko, alkoholu, větru a deště, které na něm zanechaly své stopy. Měl pořád ještě vysoké lícní kosti, ale tváře pod nimi byly vpadlé a oči zapadly do důlků orámovaných tmavými kruhy. Ale okolnost, že ho pomocný personál umyl a očistil a že rána na čele byla skrytá za čistě bílým obvazem, dodávala McKirropovi jakousi klidnou důstojnost.

„Počkat,“ řekla Sára, jak ji najednou něco napadlo. Zašla do rentgenové laboratoře a vyhledala snímky McKirropovy lebky. Našla tam ty, které s pacientem přišly už z úrazovky a jež taky ukazovala ráno Tyndalloví. Měla však matný dojem, že z rentgenu přišla nějaká další obálka.

Po krátkém hledání našla snímky, zastrčené stále ještě v obálce, ve které byly doručeny. Ted' si vzpomněla. Viděla sice, že je zřízenec

přinesl, ale to ještě předpokládala, že McKirropovy testy bude dělat Stubbs, tak je zase pustila z hlavy. A Stubbs si je zřejmě ani neprohlédl.

Sára je připevnila na světelný panel a nasadila si brýle. Jeden ze snímků jí k tomu, co už věděla, neřekl nic nového, ale ten druhý přímo potvrdil to, co si začínala myslet. Trochu neobvyklý úhel McKirropova čela způsobil, že frontální lalok jeho mozku ustoupil víc dozadu než u většiny jiných pacientů. Rána, která na první pohled vypadala tak příšerně, ačkoli z hlediska utrpeného šoku a traumatu byla i tak dost vážná, nezpůsobila zdaleka tak velké poškození mozku, jaké předpokládali. A právě proto vyznívaly vyhodnocené testy tak optimisticky.

S trochou štěstí by John McKirrop mohl svůj poslední úraz přežít a ještě jim přeríkat násobilkou. Zdálo se dokonce možné, že by mohl do rána nabýt vědomí. To Sáru postavilo před dilema. Má u pacienta čekat, než přijde k sobě, a tím si ověřit správnost své teorie, nebo má hned teď zavolat Tyndallovi a svěřit se mu se svou diagnózou a předpoklady? Rozhodla se, že to udělá, i když tušila, jak bude Stubbs zuřit. Ale kdyby se byl sám podíval na snímky, mohl zjistit totéž, co objevila ona, a mohl teď místo ní vybírat oříšky z čokolády. Ještě než Sára zavolala ze služebního pokoje Tyndallovi, rozložila si na stolku sestry Rocheové všechny důležité záznamy, aby ji žádný z Tyndallových případných dotazů nepřivedl do úzkých. Na židli vedle sebe měla i rentgenové snímky. Zatímco čekala, až se Tyndall ozve, měla trochu sucho v ústech.

Když se v telefonu ozval ženský hlas, řekla: „Prosím doktora Tyndalla.“

Chvilí bylo ticho a pak si Tyndall vzal telefon.

„Tady je doktorka Lasseterová, pane primáři,“ ohlásila se Sára. „Přál jste si být informován o stavu pana McKirropa.“

„Jistěže,“ pravil Tyndall přívětivě. „Chcete asi říct, že zemřel?“

„Ne, pane primáři, vůbec ne. Domnívám se, že se z toho může dostat a možná bez většího mozkového poškození.“

„Mluvíme o tomtéž pacientovi, paní doktorko?“ zeptal se Tyndall. „Jde o toho vagabunda z nábřeží?“

„Ano.“ Sára se pustila do výkladu o tom, co jí prozradily testy mozkových funkcí.

„Měl doktor Stubbs možnost vidět ty vaše výsledky?“

„Ne, on toho pacienta předal mně.“

„Aha,“ pravil Tyndall. Sára vycítila, že o jejích výsledcích trochu pohybuje, ale ze zdvořilosti to nechce říct naplno.

„Myslím, že pro to existuje určité vysvětlení, pane primáři,“ řekla. Vylíčila Tyndallovi, jak došla k závěru, že poškození McKirropova mozku bylo minimalizováno zvláštním úhlem utváření lebky, a jak se jí to potvrdilo i na nových rentgenových snímcích.

Ted' už byl Tyndall spokojenější. „To se vám povedlo, doktorko Lasseterová,“ řekl. „Bystrý úsudek je nejcennější lékařský nástroj.“

„Děkuju vám, pane,“ odpověděla Sára a cítila se v tu chvíli líp než kdykoli za celou dobu, co nastoupila na JÚH. Svět se jí díky Johnu McKirropovi a jeho ustupujícímu čelnímu laloku začal najednou jevit mnohem příjemnější.

„Podle údajů, které jste mi sdělila, bychom tedy mohli očekávat, že John McKirrop nabude v dohledné době vědomí,“ uvažoval Tyndall.

„To ano,“ odpověděla Sára.

„Děkuji vám za zprávu.“

„Bylo mi potěšením, pane primáři.“

Rozhovor s Tyndallem napumpoval do Sárovy nové rezervy energie. Rozhodla se, že zůstane na JÚH tak dlouho, dokud McKirrop nenabude vědomí. Koneckonců, byl to její úspěšný den. Stal se pro ni pamětihodným už proto, že se dokázala postavit Dereku Stubbsovi, ale kdyby se jí podařilo být u toho, až se McKirrop probere z bezvědomí, byla by to ta pravá třešnička na dortu. Nedokázala si tu zprávu nechat jen pro sebe, šla si popovídat se staniční sestrou.

„S touhle ránou na hlavě?“ zvolala ošetřovatelka, když Sára vyslovila předpoklad, že se McKirrop probere.

Sára jí vysvětlila, proč to vypadá horší, než to ve skutečnosti je.

„No, jestli myslíte,“ pokrčila sestra rameny.

„Chcete se vsadit o padesát penicí?“

„Dobrá. Když se pohne, hned vás zavolám... Nebo radši ne. Padesát pencí je padesát pencí.“

Sára se vrátila na lékařský pokoj a pečlivě přepsala všechny své poznámky týkající se Johna McKirropa do jeho statusu. Měla pěkný rukopis, psala svým oblíbeným plnicím perem značky Schaeffer, naplněným světle modrým čínským inkoustem. Pro Sárú se stalo téměř fetišem dbát o to, aby její poznámky byly vždycky jasné a čitelné. Odmala ji znechucovalo, jak se mnozí lidé přizpůsobují stereotypům. Spousta jejích kolegů jako by se cítila povinná *škrábat* jen proto, že jsou doktoři a tím pádem se to od nich očekává. Z těchže důvodů dovedla odhadnout, jaké kdo bude mít auto, jak se bude oblékat, na jaký dům si bude dělat zálusk, a někdy dokonce, jak na kterou otázku odpoví. Tatínek jí kdysi trpělivě vysvětloval, že jeho profese — a teď také její — vyžaduje podřídit se určitému životnímu standardu, poněvadž veřejnost to od ní očekává. Něco takového Sára ani na okamžik neuznala.

John Main ležel v posteli a nemohl spát. Slyšel, jak se v kuchyni automaticky vypnul motor lednice a v celém domě nastalo absolutní ticho. Podíval se na digitální budík u postele a přesvědčil se, že zelené číslice ukazují tři hodiny v noci, hodinu, kterou si už takhle v poslední době přečetl mnohokrát. V tuto dobu „před úsvitem“ bylo v ovzduší něco, co umocňovalo strach a tíseň. Bylo to tím tichem, nebo tmou? Možná že tmou. Možná že temné síly využily nepřítomnosti světla, aby se prodraly k vyděšeným a zranitelným lidem, kteří leželi obnažení bez ochranné příkrývky spánku. Ztráta Marie a fakt, že odešla navždy, na něj nikdy nedoléhaly bolestněji než v těchto hodinách po půlnoci, kdy do úsvitu bylo ještě daleko. Stesk se v tom čase dokázal proměnit ve skutečnou fyzickou bolest.

Ale i tahle bolest byla zanedbatelná proti zoufalství z nejistoty, co se stalo se Simonovým tělem. Sám tomu dobře nerozuměl, možná proto, že na takovou situaci nemohl být nikdy připraven. To nemohl nikdo. Nejblíže analogie, kterou si dokázal v duchu přivolat, byla žena, kterou kdysi viděl v televizi. Její dcera byla zavražděna, ale tělo se nikdy nenašlo. Ta žena věnovala celý svůj život pátrání. Na její pohled nemohl zapomenout. Teď věděl, co asi cítila.

Jeho schůzka s lidmi od novin nedopadla nejlépe; nedokázal je přesvědčit, aby tu událost v novinách trochu víc rozmázli a nespokojili se jen s krátkou zprávou, že policii se stále ještě nepodařilo nikoho zatknout.

Novinář, se kterým mluvil, byl zdvořilý a vlídný, dokonce dal najevo, že on sám by byl ochoten vyhovět jeho pošetilým přání, jenomže pro noviny to byla prostě stará událost. Denně volal na policii a denně se dovídal, že vyšetřování pokračuje. Ten kněz Lafferty se opravdu snažil, ale ani on ještě na nic nepřišel. Takže co zbývalo? Co by měl udělat?

Main vstal z postele a pleskal bos do kuchyně dát vařit vodu. Kuchyňská podlaha ho chladila do nohou a ten pocit byl vítaným zásahem do neustálého myšlenkového kolotoče v jeho hlavě. Nerozsvítil, postával tam ve tmě a pohlížel z okna na siluety střech. Občas zkusil konečky prstů kovovou konvici, jestli už je teplá, až mu konečně spálila prsty a způsobila tím další rozptýlení. Voda se začala vařit a konvice se vypnula; kouzlo zmizelo. Main si odnesl kávu do obýváku a zapnul televizi.

Dávali nějaký černobílý film. Po několika minutách si vzpomněl, že je to nějaký příběh Denise Wheatleyho, jen název mu nějak vypadl z hlavy. Mělo to něco společného s děblem. Rozhodně to nebyla zábava pro něho; přepnul radši na jiný kanál. Obrazovka se zbarvila a ozvala se hlasitá populární hudba, ale v Mainově hlavě stále přetrvával černobílé obrazy z předchozího filmu. Vzpomněl si, že před časem četl od Wheatleyho nějaké knihy a tehdy se mu docela líbily. Svět okultismu má v sobě něco morbidně fascinujícího, dokonce i pro nevěrce, za jakého se Main považoval.

Neměl by se teď věnovat právě tomuhle, hlouběji se zajímat o okultismus, přečíst a vyhledat o něm, co se dá? Ale to už přece dělá Lafferty. Ve věci čarodějnictví a vzývání děbla dokonce konzultoval nějakého kolegu. Jenže ten člověk je přece jenom kněz. Jeho znalosti budou zřejmě jen akademické. A pokud jde o praktiky provozované v takové společnosti, byl by ten poslední, kdo by o nich něco věděl.

Ale po jakém druhu lidí by vlastně měl pátrat? Na to není jednoduchá odpověď a není znám ani žádný osvědčený přístup. V nejlepším případě může doufat, že najde někoho, kdo se v těch

věcech vyzná. Právě ta myšlenka ho zavedla do světa spiritismu. Když policie neví o žádném organizovaném praktikování okultismu a nic není známo ani katolické církvi, měl by se on sám pokusit něco zjistit oklikou a hledět posbírat nějaké drby nebo fámy.

Zkušenost s ženou, která pracovala s magickou tabulkou, ho příliš nepovzbudila. Jakmile však zjistí, že se pohybuje v okruhu působnosti nějakého šarlatána, není vyloučené, že se od něj potáhne nějaká spojovací nitka mezi spiritisty. Než se do něčeho pustí, musí si to ještě promyslet.

Maina něco přimělo, aby přecvakl televizi zpátky na kanál s Wheatleyovým filmem. Právě tam mělo dojít na potrestání padoucha. Dábel povoláný z pekelných hlubin ho honil po železničních kolejích a nebylo naděje na únik. Main se otrásl a zjistil, že v pokoji nezapnul topení. Byla tam zima jak v morně.

Ryana Laffertyho trápily tak hluboké chmury, že ve tři ráno vstal a šel do kostela hledat útěchu v modlitbách. Hodina strávená ve vlhku a chladnu na kolenou mu fyzicky mnoho neprospěla a byl z ní celý ztuhlý, ale v duši cítil přece jen úlevu, protože vyslovil nahlas své pochybnosti a obavy. Jeho odhodlání pomoci Johnu Mainovi nebo zmírnit jeho zoufalství, způsobené exhumací jeho chlapečka, zatím nepřineslo nic a nedařilo se mu ani pomoci rodině O'Donnellových. A navíc mu stále neodbytně leželo v hlavě to, co ze sebe vychrlila na adresu církve Marie O'Donnellová. Ať se snažil, seč byl, nedokázal její bouřlivý výbuch pominout jako neopodstatněný — a to ho trápilo.

Není to všechno zkouška jeho víry? říkal si. Nezkouší ho takhle Bůh? Jestli ano, nevychází z toho právě úspěšně. To, co začalo pochybnostmi o vlastních kněžských schopnostech, přerostlo teď v otevřené úvahy o tom, jestli by vůbec měl knězem být!

Lafferty samozřejmě prošel leccjakou krizí už dřív, tak jako snad každý kněz. Přinejmenším každý, kterému na věci záleželo, protože zpytování sebe sama je pro kněze zásadní úkol. Druhá možnost bylo ctihodné pokrytectví. Když se ohlížel zpátky, pak první krizí prošel, když studoval třetím rokem v semináři, ale to bylo takové mladistvé zpanikaření. Podařilo se mu z něj dostat díky vlídnému přístupu

představeného koleje, který to všechno už zažil mnohokrát a dobře věděl, jak takové situace řešit. „Nikdo neříká, že stát se knězem je snadné, Ryane. Není to snadné, je to naopak ukrutně těžké a musí to tak být.“

Druhá krize byla vážnější. Tenkrát se zamiloval do Jany. Jana Lowryová ovdověla po třech letech manželství, když letadlo jejího muže, vojenského pilota, narazilo při výcviku na jakési horské skalisko. Jana hledala útěchu v církvi a přišla za Laffertym jako za knězem. Právě se odstěhovala ze služebního bytu a vrátila se do města, kde žili její rodiče. Ti navštěvovali kostel svatého Petra a to byla první farnost, kterou Lafferty spravoval.

Ačkoli byli s Janou prakticky stejně staří a on měl ve své práci dosud pramálo zkušeností, podařilo se mu vyvést ji z nejhorší zuřivosti i zoufalství, které v ní její ztráta vyvolala. Když na to teď vzpomínal, choval se k ní spíš jako oddaný bratr, který pečuje o sestru, než jako kněz, který se stará o svého farníka. Výsledkem však bylo, že se Jana postupně se svým neštěstím smířila a neztratila víru. Naneštěstí pro Laffertyho přerostl časem jeho pocit smutku a soucitu s Janou v cosi hlubšího a on začal vážně pochybovat o svém poslání. Tušil, že i Jana cítí něco podobného, ale jeho láska k ní zůstala nevyslovená a ona sama, naštěstí, první krok neučinila. Po zoufalém vnitřním zápase zašel za biskupem a se vším se mu svěřil.

A podruhé v jeho mladé kariéře nastavila matka církev své sympatizující ucho, patřící tentokrát biskupovi Patricku Morrisonovi. Ten rozpoznal Laffertyho úzkost a prozradil mu, že i on sám prošel v jednom období své kněžské činnosti podobnou krizí. „Jistě, jsi kněz, ale zároveň jsi přece jen muž. A Bůh to ví. A Bůh tomu tak chce.“

Morrison přesvědčil Laffertyho, že by své poslání neměl opouštět, ale že by mu pomohlo, kdyby přesídlil jinam. A tak se dostal ke svatému Xavierovi. Morrison měl pravdu. Jeho láska k Janě se rozplynula v pouhou náklonnost, až po několika letech s potěšením vyslechl od kteréhosi starého farníka, který mu stále ještě posílal vánoční gratulace, že se Jana znovu provdala a že má dvě děti, které se jmenují Carol a Ryan. Jak toho farníka napadlo, aby ho informoval právě o této události, zůstalo Laffertymu utajeno. Možná že jeho tvář tenkrát prozrazovala víc, než tušil.

Lafferty zjistil, že už nedokáže usnout, a tak se zase vrátil do kostela. Tentokrát se modlil za Marii O'Donnellovou a také za Johna McKirropa, aby mu bylo dopřáno procitnout už proto, aby mohl vnést světlo do záhadného zmizení mrtvého Simona Maina.

7

Sára na lékařském pokoji usnula. Seděla u stolu, na kterém si mezi papíry vyklidila malé místečko, hlavu opřenou o složené ruce. Chvilku před půl třetí jí noční staniční sestra jemně zatřepala ramenem a probudila ji.

„Paní doktorko!“

„Hmm?“ zamumlala ospale Sára.

„Mám dojem, že pan McKirrop přichází k sobě.“ Jak Sára zaslechla to jméno, byla okamžitě úplně vzhůru. Vyskočila, namasírovala si paže a řekla: „Výborně, jdeme tam.“ Sestra už nad McKirropovým lůžkem rozsvítila lampu, která ho osvětlovala jako reflektor na jevišti; auditorium přitom tonulo v nazelenalém přitmí. Dřív, než Sára dorazila k lůžku Alfa 4, zahlédla, že McKirrop hýbá hlavou. Vypadal vystrašeně, jako by ještě prožíval nějaký hrozný sen.

„Slyšíte mě, Johne?“ zeptala se Sára sklánějíc se až k němu. McKirrop přestal trhat hlavou a Sára s uspokojením konstatovala, že reaguje na její hlas. Kývla na vrchní sestru. „Myslím, že mě slyší.“

„Johne, slyšíte mě?“

McKirrop slabě zasténal a obrátil hlavu doleva.

„Jste v nemocnici, Johne, v té samé, co jste byl před týdnem, když vás zmlátili na hřbitově. A já jsem doktorka Lasseterová. Pamatujete se na mě?“ Sára vyslovovala jednotlivá slova velmi pomalu a zřetelně.

McKirrop pronesl své první slovo, trochu zkomolený pokus o slovo „hřbitov“.

„Máte na hlavě další ránu. Pamatujete se z toho na něco?“

„Hřbitov...“ mumlal McKirrop. „Chuligáni... mě zbili.“

„To bylo už minule, Johne,“ opravila ho Sára.

„Rakev... vykopali... rakev toho kluka...“

„No dobrá,“ řekla vlídně Sára. „Byl jste moc statečný. Chtěl jste je zadržet.“ Byla nadšená, že McKirrop zřejmě žádným zásadním poškozením mozku netrpí. „Odnесли tělo toho chlapce, Johna, ale vy jste jim v tom chtěl zabránit.“

McKirrop zase zavrtěl hlavou, jako by ze sebe chtěl zoufale vyrazit slova.

„...Votevřeli rakev... votevřeli rakev...“

Hlas mu začal slábnout, jako by ho už mluvení unavilo. „To je v pořádku, Johna. Je to výborné. Krásně si pamatujete, co se stalo. Brzy budete jako rybička. Teď si odpočiňte. Pořádně se vyspíte a ráno si popovídáme.“ Sára vstala, postavila se vedle sestry a hleděla na McKirropa, který zase upadl do spánku.

„Dlužím vám padesátipenci,“ řekla sestra.

„Asi bych měla zavolat Tyndallovi,“ prohlásila Sára.

„V tuhle dobu?“ zvolala sestra.

„Chtěl, abych ho informovala, kdyby McKirrop nabyl vědomí.“

„Kvůli vám jen doufám, že tím myslel i tři třicet ráno!“ podotkla sestra.

Noční sestra zasela do Sářiny duše semínko pochybností. Tyndall přece řekl hned, jak McKirrop nabude vědomí. Neřekl to snad? Neřekl náhodou hned ráno? Poklepávala konečky prstů na telefonní přístroj a uvažovala, jestli má zavolat, nebo ne. „Ale, do háje s tím,“ uzavřela to a zavolala.

„Tyndall,“ ozval se na druhém konci chraplavý hlas.

Bylo jasné, že spal.

„Doktor Tyndall? Tady je Sára Lasseterová z JÚH. Před deseti minutami se John McKirrop probal z bezvědomí.“

„Opravdu?“ řekl Tyndall a odkašlal si. „Je orientovaný?“

Sára vyslala k nebi tiché díkyvzdání. Nezdálo se, že by Tyndall považoval její zavolání za nevhodné. „Ano, pane primáři. Je samozřejmě ještě zesláblý, ale myslím, že se vážného poškození mozku už nemusíme bát.“

„Vzpomíná si, jak přišel k těm poraněním?“

„Ne. Myslím, že trauma pro tu dobu způsobilo amnézii, ale podle všeho si vzpomíná na tu událost na hřbitově, která se stala před pár týdny. Dlouhodobá paměť není tedy zasažena.“

„Skutečně? A co o tom říká?“

„Pamatuje se, že ho zbili, potom co otevřeli rakev toho dítěte.“

„A co ještě?“ zeptal se po krátké pomlce Tyndall.

„To je asi všechno, pane. Je hodně vyčerpaný a já ho nechtěla víc nutit do řeči. Teď usnul.“

„Dobře,“ řekl Tyndall. „Nechte ho odpočívat. A vám gratuluji, paní doktorko.“

„Děkuji vám, pane primáři. A co s policií a s tím knězem? Žádali o informaci.“

„Cože chtěli?“

„Policie si přála mluvit s panem McKirropem, hned jak se probere.“

„Aha, chápu. No, myslím, že jim můžeme zavolat až ráno. McKirrop snad nikam neuteče.“

„Ne, pane.“

„Tak dobrou noc, paní doktorko. Díky, že jste mě informovala.“

Sára položila sluchátko a bylo jí báječně. Rychle ještě zkontrolovala pacienty a oznámila staniční sestře, že se vrací na ubytovnu. Opustila jednotku s úsměvem na tváři a padesáti pencemi v kapse. Když přišla do svého pokoje, musela řešit dilema, jestli si má uvařit hrnek kafe, nebo jít rovnou do postele, když jí na ni zbývají nanejvýš tři hodiny času. Rozhodla se pro postel.

Cítila, jak se jí z krve pomalu odplavuje adrenalin, jehož hladina jí v poslední hodině výrazně stoupla, a jak na jeho místo nastupuje únava. Sotva si složila šaty do pohotovostní hraničky — jen tak pro všechny případy — cítila, jak se jí zavírají víčka. Když zhasínala lampičku u postele, měla už ruku těžkou jako olovo. Usnula během pár vteřin.

Když po třech hodinách nerušeného spánku zařinčel budík, začala Sára jako obvykle sakrovat. Vystrčila ruku a chvíli tápala kolem, než se jí podařilo ho najít a zastavit zvonění. Pokoj se opět ponořil do ticha.

„Ještě ne,“ fňukala. „Ještě přece nemůže být...“

Ale bylo, a ona přece jen po několika dalších milosrdných minutách vstala a šla se umýt. Byla ráda, když dole v jídelně zastihla u snídaně Paddyho Duncana: od té číny ho neviděla.

„Mělas divokou noc?“ zeptal se Paddy.

„Ani ne,“ odpověděla Sára. „Vlastně jo a ne,“ dodala po úvaze.

„Co to znamená?“ chtěl vědět Paddy.

Sára mu vyprávěla o případu McKirrop.

„To jsi zvládla skvěle,“ pochválil ji nadšeně Paddy. „A říkáš, že Stubbs ho už odepsal jako ztracený případ?“

Sára přikývla a dodala: „Mám takový dojem, že už v něm viděl spíš supermarket orgánů.“

„Zdá se, že je to jeho koníček,“ řekl Paddy. „Zastává názor, že pokud jde o svolení k transplantaci, měl by ji vyloučit pouze předběžný nesouhlas, a jinak by se předpokládal samozřejmý souhlas. Tenhle názor je teď ohromně populární.“

„O tom jsem nikdy vážně neuvažovala,“ prohlásila Sára.

„Třeba bys měla.“

„Proč?“

„Zrovna na pracovišti, jako je JÚH, je to problém, který se může vyskytnout dost často.“

„To je fakt,“ souhlasila Sára.

„Jak teď vlastně vycházíš s drahouškem Stubbssem?“ zeptal se Paddy. „Už je to lepší?“

„Tak vysoko bych to nehodnotila,“ odpověděla Sára. „Ale dala jsem mu na srozuměnou, že nejsem jen jeho rohožka přede dveřmi, a myslím, že to věci trochu prospělo.“

„To ti přeju,“ řekl Paddy.

„A co ty? Volali tě v noci?“

„Dvakrát,“ odpověděl Paddy. „K pacientovi, kterému jsme minulé pondělí provedli rutinní operaci kýly. Dostal do rány infekci a ta jen neochotně reaguje na léčbu. Myslel jsem, že by to mohla být pseudomonáda, tak jsem včera v noci, když už mu horečka stoupla skoro na 40, nasadil pyopen. Dneska ráno bychom měli dostat výsledky z laboroky. Chystali se udělat oxidázový test přímo z exsudátu. Jen doufám, že jsem se propána nesplet.“

„Určitě ne,“ utěšovala ho Sára.

Podívala se na hodinky a honem si utřela pusu ubrouskem: „Čeká nás další den plný práce a radovánek. Ahoj.“

„Ahoj, Sáro.“

Ačkoli se Sára v noci moc nevyspala, bylo jí skoro do tance, když stoupala po schodech a procházela lítačkami na JÚH. Včerejšek se jí vydařil, a tak doufala, že by to mohlo nějaký čas vydržet. Vzpomněla si, co jí jednou otec řekl o medicíně: „Čas od času zažiješ skvělý den, který ti vynahradí všechny ty zpackané. A když ochutnáš úspěch, je to jako droga. Pak už jenom toužíš zažít ten pocit znova. Je to, jako by člověku na pár hodin dovolili usednout na místo Boha.“

A pak najednou postřehla, že něco není v pořádku. Sestra Rocheová prošla kousek od ní, ale jako by ji nepoznala. Další sestra, kterou potkala, se na ni sice usmála, ale nezdálo se, že by toužila se s ní zastavit. Sára vešla na inspekční pokoj, ale nikdo tam nebyl. Odtud zamířila na Alfa 4 podívat se na Johna McKirropa. Postel byla prázdná. Povlečení bylo stažené a elektronické přístroje po obou stranách postele byly vyhaslé a mlčenlivé.

Sára tam stála dočista zmatená, protože si nedovedla nijak vysvětlit, jak to, že je postel prázdná. Proč by s ním proboha hýbali? Rozhlédla se okolo a spatřila sestru Rocheovou, vycházející z pokoje Beta. Tentokrát ji Rocheová pozdravila a zašla za ní.

„Kde je, prosím vás, pan McKirrop, sestro?“ zeptala se Sára rozpačitě, protože se jí ta otázka zdála absurdní. V tváři měla bezbranný výraz.

„Pan McKirrop přede dvěma hodinami zemřel,“ sdělila jí tiše Rocheová.

„Ale to není možné!“ vykřikla Sára. „Vždyť se dnes ráno okolo půl čtvrté probral z bezvědomí. A vypadal dobře.“

„Doktor Stubbs si zřejmě myslel, že smrt pana McKirropa se dala očekávat,“ odpověděla Rocheová.

„Doktor Stubbs?“ zvolala Sára.

„Byl tady, když u pana McKirropa zanikly veškeré mozkové funkce. Společně s doktorem Tyndallem došli k souhlasnému názoru, že není naděje na jejich obnovení, takže pacienta nechali v klidu zemřít. Proto jsme vás ani nevolali, paní doktorko,“ řekla Rocheová, aby předešla Sářiným námitkám.

„Jak se k tomu vůbec dostal doktor Stubbs?“ zeptala se Sára, kterou ty zprávy úplně zdrtily.

„Slyšela jsem, že ho k tomu případu přivolal doktor Tyndall,“ odpověděla Rocheová.

Sára si zmateně mnula čelo. „Je doktor Stubbs momentálně přítomen?“ zeptala se.

„Myslím, že je ve Věži ze slonoviny,“ odpověděla Rocheová.

Sára se vydala k lékařskému pokoji. Vstoupila bez klepání. „Co se to k čertu děje?“ zeptala se. Jediným ústupkem etice byla skutečnost, že to řekla tlumeným hlasem. Vyznělo to jako rozhořčený šepot.

„No dovolte,“ ohradil se dotčeně Stubbs.

„Co je to za nesmysl, že McKirropovi vyhasly všechny mozkové funkce? Já jsem s ním v půl čtvrté mluvila!“

„Paní doktorko, buďte tak laskavá a uklidněte se. Vy se domníváte, že jste s ním mluvila, ale vzhledem k poškození, jaké McKirrop utrpěl, to mohl být nanejvýš nesouvislý náhodný blábol.“

„Ale on vůbec neměl masivní poškození,“ tvrdila Sára.

„Nesmysl!“ namítl Stubbs. „A co to asi měl uprostřed hlavy? Mateřské znamínko?“

„Zvenčí to vypadalo opravdu velmi špatně,“ řekla Sára. „ale McKirrop měl abnormálně utvářené čelo. Zvláštní úhel lebky chránil jeho frontální lalok, který byl posunutý dozadu. Bylo to vidět na rentgenovém snímku.“

„Nic takového jsem nezjistil,“ řekl Stubbs. „Samozřejmě, protože jste neviděl druhou sérii snímků. Rentgenové oddělení nám je poslalo včera ráno. Vy jste se ani neobtěžoval se na ně podívat.“

Stubbs se na chvíličku odmlčel, aby mohl uvážit význam Sárina sdělení. Když si uvědomil, že by se v hádce mohl dostat na nejistou půdu, rozhodl se její kritiku ignorovat a uzavřel: „To je všechno stejně jen akademická debata. EEG vypadal jako solná poušť v Utahu.“

„To není vůbec pravda. Včerejší testy jeho mozkových funkcí se zdály velice nadějně.“

„Jestli říkáte, že jste tam něco takového viděla, tak jste musela mít špatně nastavené monitory,“ ušklíbl se Stubbs.

„Jak se opovážujete!“

„Já se můžu opovážit čehokoliv, protože já jsem tu první asistent, kdežto vy začátečnice, které ještě teče mlíko po bradě,“ rozzuřil se

Stubbs. „Podařilo se vám udělat ve všem naprostý zmatek. Lasseterová, a jestli vůbec chcete dostat ještě nějakou šanci, důrazně vám doporučuji, abyste okamžitě změnila postoje!“

Sára celou cestu zpátky do ubytovny běžela, ani neviděla na cestu pro slzy, které se jí hrnuly z očí. Nedokázala rozlišit, jestli je vyvolal vztek, nebo lítost.

„Nevěřím tomu,“ huhlala si pro sebe, když už seděla na posteli. „Prostě tomu nevěřím. McKirrop jasně vypadal, že bude v pořádku. Vylízl by se z toho. Vím to bezpečně.“

Právě se pořádně vysmrkala, když zapípal signál.

„Doktor Tyndall by s vámi rád mluvil, doktorko Lasseterová,“ ohlásila sestra na druhém konci telefonu. „Pokud možno hned.“

Sára si opláchla v umyvadle na pokoji obličej a tiskla si k němu dobrých třicet vteřin ručník, aby se vnitřně uklidnila. Rozbrečet se před Tyndallem byla ta poslední věc, kterou by si přála. Když cítila, že se jí vrací klid, několikrát se zhluboka nadechla, upravila si neposlušné prameny vlasů a vyrazila na JÚH. Tentokrát bez tančení.

„Jen pojd'te dál, paní doktorko Lasseterová,“ pobídl Sáru Tyndall, když po zaklepání pootevřela dveře a nahlédla dovnitř. „Posaďte se, prosím.“

Sára poslechla a uhladila si sukni. Nebyla si nikdy jistá, jakou náladu může od Tyndalla očekávat. I teď si připadala nejistá. Tyndall však byl zdvořilý a usměvavý jako obvykle.

„Doktor Stubbs mě informoval, že vás rozrušil případ pana McKirropa. Já vás plně chápu. Líbí se mi, když moji lékaři mají na paměti, že jejich svěřenci jsou především lidé a pak teprve pacienti. Každé úmrtí je velmi politováníhodná událost.“

„Ale já tomu opravdu nerozumím!“ spustila Sára vzrušeně. „Byla jsem si úplně jistá, že bude v pořádku. I jeho elektrografické testy tomu odpovídaly, a když dnes ráno přišel k sobě...“

„Kolikrát jste už prováděla celou sadu testů?“ zeptal se Tyndall. Stále ještě se usmíval, ale Sára věděla, že už vystřelil své první torpédo. „Mám na mysli úplně samostatně,“ dodal. Torpédo zasáhlo cíl.

„Včera to bylo poprvé,“ přiznala Sára. „Ale mnohokrát jsem byla u toho, když se prováděly, a jsem si jistá, že se nevyskytly žádné problémy.“

„Prý vám asistovala sestra Barnesová?“

„Ano, pane.“

„Sestra Rocheová mě informovala, že i ona to dělala prvně.“

Sára mlčela. Tohle nevěděla.

„Neuvažovala jste o tom požádat doktora Stubbse, aby vaše výsledky ověřil?“ zeptal se Tyndall.

Sára se kousla do rtu. Bylo jí proti mysli zamíchat do toho Stubbse. „Doktor Stubbs mi nařídil, abych provedla testy pana McKirropa, a přenechal mi všechnu zodpovědnost, pane primáři. Byla jsem šťastná, že vyšly tak dobře. V žádném stadiu se nevyskytl ani jeden problém.“

„Rozumím,“ pravil Tyndall. „Můžete mít samozřejmě pravdu. Je možné, že mozek pana McKirropa dokázal po určitý krátký časový úsek vyvíjet známky aktivity. Je ovšem také možné, že při nastavení výchozích hodnot přístroje došlo k nějakému pochybení ve volbě zesílení.“

„Jsem si jistá, že to bylo v pořádku,“ odpověděla Sára.

Tyndall pokrčil rameny. „Jistě, ručičky hodinek nemůžeme otočit zpátky, paní doktorko, ale musím říct, že když jsem osobně vyšetřoval poranění hlavy pana McKirropa, zdálo se mi samotnému krajně nepravděpodobné, že by mohlo dojít k obnově normální aktivity.“

„Ale ten rentgen, pane! Ten skosený úhel McKirropovy čelní kosti poskytoval mozku opravdu mimořádnou ochranu. To jsem vám už vysvětlovala po telefonu.“

„Aha, rentgenové snímky. Máte je někde po ruce?“ Sára se na okamžik omluvila a šla najít McKirropovy rentgeny. Domnívala se, že na demonstraci nebude ani potřeba světelného boxu. Podržela si snímky u okna jeden po druhém proti světlu, až našla ten, který chtěla, a ten pak také odnesla ukázat Tyndallovi do Věže ze slonoviny.

Tyndall držel film v levé ruce a s perem v pravé ruce sledoval úhel pacientovy lebky.

„Ten úhel je přece velice neobvyklý, pane primáři,“ upozornila ho Sára.

„Vím, co myslíte,“ řekl Tyndall zamyšleně. „Ale přece jen mám obavy, že ta eventuální ochrana nebyla dostatečná. S jistotou nám to řekne pitva.“

„Ano,“ řekla Sára, zklamaná Tyndallovým zdrženlivým postojem. „Ale z bezvědomí se probral,“ namítla a samotnou ji překvapila vlastní neochota ustoupit byt' jen o píd'.

„Uznejme, že pacient něco pronesl, můžeme však tvrdit, že to bylo při plném vědomí? Prověřila jste to sérií zkušebních otázek a odpovědí?“

Sára už otvírala ústa, aby řekla, že ano. Náhle si však uvědomila, že by to nebyla úplná pravda. McKirrop neodpovídal na otázky přímo. Doplnoval pouze slova a věty a ona to pokládala za dvoustrannou konverzaci. „Ne, pane primáři, ale zdálo se, že si pamatuje věci z nedávné minulosti.“

„To mohla být slova zachycená třeba z kosmu, paní doktorko.“

„Takový dojem jsem neměla.“

Tyndall se usmál, ale zároveň dal najevo určitou netrpělivost. „Vždyť mě to taky mrzí, že vám ten váš chlapík zemřel. Ale získávání zkušeností v medicíně je někdy bolestné.“

„Ano, pane primáři,“ přikývla Sára, která poznala, že čas pro jakoukoliv další diskusi vypršel.

„Byl jsem informován, že doktor Stubbs bude dnes dopoledne provádět u dvou pacientů kompletní vyšetření mozku. Proč byste mu nepomohla?“

Sára se zhluboka nadýchlá a musela vynaložit nesmírné úsilí, aby ovládla své city. Připadala si jako nezvedená školačka, která právě dostala za trest domácí úkol. Ale věděla, že kdyby si pustila jazyk na špacír, znamenalo by to konec jejího pobytu na JÚH. A možná i celé její lékařské kariéry. „Jistě, pane primáři,“ řekla tedy ukázněně.

Sára prožila ten ohavný den, jako by ji řídil automat. Asistovala při vyšetřování pacientů Stubbsovi, který s požitkem vychutnával každou vteřinu jejího ponížení.

„Je nesmírné důležité, aby kontrolní zesílení na monitoru souhlasilo se zesílením zapisovače — je to věc, která se dá snadno přehlédnout...“

„Omlouvám se, doktorko Lasseterová, neprovedla jsem něco špatně já?“ zeptala se sestra Barnesová, když nastoupila službu.

„Ne, sestro,“ odpověděla Sára. „Jsem si úplně jistá, že žádná z nás neudělala nic špatně, ale i kdyby to tak bylo, byla bych za to zodpovědná já.“

„Třeba to byla nějaká maličkost?“ vyptávala se sestra.

„Možná,“ odpověděla Sára. Poznámka byla dobře míněná, ale jestli si to sestra Barnesová opravdu myslela, byla úplně vedle. Poslední věc, kterou Sára před odchodem ze služby udělala, bylo, že noční sestře vrátila padesát pencí.

„Za co to je?“ zeptala se sestra.

„Oficiální názor zní, že McKirrop nenabyl vědomí, takže jste sázku vyhrála.“

„Ale vždyť jsem u toho byla,“ podivila se sestra. „Sama jsem to viděla.“

„Nesouvislá zkomolená slova a věty z poškozeného mozku,“ oponovala Sára.

„Kdo to řekl?“

„Doktor Tyndall.“

Sestra se na chvilku zamyslela a pak poznamenala: „Fakt je, že je to můj šéf a určitě je to moc chytrý pán a tak dále, ale tentokrát — kecá.“

Sára najednou zase získala sebejistotu. Až doteď si vůbec neuvědomila, jak hluboce byla nahlodaná pochybami a že bylo jen o vlásek, aby ten oficiální názor sama uznala.

„Ano,“ řekla zamyšleně. „Můj šéf je to taky, ale máte pravdu. Kecá.“

Noční sestra strčila Sáře padesátipenci zpátky. „A už jděte do háje. Vypadá to, že tady bydlíte.“

Sára sešla dolů podívat se na večerní televizní zprávy. Seděla sama v klubovně ubytovny, zařízené spoustou nesourodeho nábytku, která jí vždycky připomínala čekárnu u zubaře. Ale bylo tu i pár

pohodlných křesel, a tak z jednoho, které stálo poblíž televizoru, sklídila haldu novin a usadila se do něj. Protože tam byla sama, shodila boty a natáhla si nohy v punčochách na nízký stolek před sebou.

Po všeobecných zprávách následovala předpověď počasí a po ní přišlo na řadu lokální zpravodajství. Už by ho byla vypnula, ale vtom zachytila jméno „McKirrop“. Klesla zpátky do křesla a dívala se.

„Dnes ráno zemřel v nemocnici John McKirrop, člověk, žijící na okraji společnosti. Před časem se stal svědkem exhumace malého Simona Maina, ve které se pachatelům snažil zabránit a byl za to surově zbit. Dnes podlehl těžkému zranění, které utrpěl v další krvavé rvačce, při níž zahynula i jedna žena. Tentokrát bylo McKirropovo poranění smrtelné. Policie vyzývá případné svědky, aby se přihlásili.

Kamera zachytila úsek cesty u kanálu a policejní zásahové jednotky na místě činu. Následoval plánec okolí a údaje o přibližném čase ženiny smrti. Zpráva konstatovala, že pachatele zločinu na hřbitově se policii dosud nepodařilo zadržet. Sára si myslela, že u televize najde trochu rozptýlení. Místo toho ji znovu přiměli k úvahám o McKirropovi. Odmítla nabídku několika spolubydlících, aby s nimi zašla na skleničku do nemocniční hospody U splávku, protože měla dojem, že po dni, který prožila, by ostatním leda kazila náladu. Předstírala tedy, že si musí ještě něco pročíst. Ale teď litovala, že přece jen nešla. Kromě toho, že jí televize připomněla McKirropův případ, přiměla ji i k úvaze o tom, jakou roli hraje v životě alkohol. Kontrast mezi jejími kolegy, kteří se tam dole v hospodě smáli a žertovali nad několika drinky, a mezi životem Johna McKirropa, zcela zruinovaného alkoholem, byl samozřejmě evidentní.

Navenek šlo o dva rozdílné světy, ale jenom na první pohled. Ve skutečnosti si byly mnohem blíží, než by kdokoli z nich připustil, a zvlášť se to týkalo medicíny. Zátěž tady vede ke stresu, stres k častému pití, časté pití k závislosti a pak už to jede rychle z kopce. Medicína je profese, ve které je více sebevražd a víc alkoholiků než v kterémkoliv jiném. To jim říkali už ve škole.

Sára vstala a nalila si ještě kávu z termosky, která stála na poličce. Káva byla v ubytovně k dispozici po celý den, ale Sára si nebyla jistá, jak často personál připravuje čerstvou. Určitě ne v posledních čtyřech hodinách, usoudila, když ji ochutnala. Měla jakousi přičmoudlou chuť. Ještě se párkrát napila, pak odsunula hrnek stranou a snažila se začíst do knihy.

Otec jí doporučil, aby si přečetla Dialogy s vědci a mysliteli od Renée Weberové a vzala si z nich ponaučení do budoucna. Zjistila však, že není schopná se na čtení soustředit. McKirropův případ jí nešel z hlavy. Nemohla se ho zbavit. Když už potřeť četla jednu stránku a pořád z ní nevnímala vůbec nic, odložila knihu, promnula si oči a pohodlně se v křesle opřela. Znovu se pokoušela logicky si celou situaci promyslet, ale bylo to příliš složité, protože nedokázala dost objektivně analyzovat své city. Byla v nich nevěřičnost, smutek, zlost a... tíseň. Ano, to bylo ono, hlavní roli v tom hrála tíseň, to byl ten prvek, který si dosud nepřipustila. A když ho teď identifikovala, mohla začít pátrat po důvodech. Natočila Johnu McKirropovi podrobný mozkový záznam, který vypadal velice nadějně a sliboval, že pacient nabude vědomí. A to se také o několik hodin později splnilo — alespoň podle jejího názoru. Téhož názoru byla i ošetřovatelka, která s ní pracovala. Ale McKirrop, místo aby se dál zotavoval tak, jak předpokládala, byl nyní mrtvý a její nadřízení jí namlouvali, že záznamy, které natočila, byly nějakou anomálií, hříčkou náhody. Nebo dokonce jejím omylem! Chybou, kterou způsobila svou nezkušeností. A co víc, namlouvali jí, že McKirrop vůbec neprocitl z bezvědomí. Že to byl další omyl daný její nezkušeností.

Sára si v duchu seřadila všechna fakta, ale ta v ní ten pocit tísně nevyvolávala, to už spíš zlost a zklamání. Neklid způsobily otázky, které se za tím vším vynořovaly. Má-li pravdu ona a John McKirrop se opravdu začínal zotavovat, tak čemu to nasvědčovalo? Že se mýlí někdo jiný? Nebo že snad někdo... někdo Johna McKirropa úmyslně zabil? Tahle myšlenka byla absurdní, ale otázka zůstávala otázkou. Odpověď na ni vyžadovala vědecký přístup.

Pitva, pokud k ní dojde, samozřejmě může definovat rozsah poškození, ale patolog, který ji bude provádět, bude pravděpodobně

Hugh Carfax, přítel Dereka Stubbse. Nechtěla tvrdit, že by se Carfax nechal ovlivnit Stubbsovými poznámkami a závěry, ale lidi jsou jen lidi a lidská povaha je lidská povaha. McKirrop byl nula; v životě nic neznamenal, tak proč by se společnost měla zajímat o jeho smrt, nebo lépe řečeno, o její přesnou příčinu?

Sára se až trochu zastyděla za svůj cynismus. Měla pocit, že by měla být trochu pozitivnější — ale jak? Co ona sama může udělat? Najednou se jí rozbřesklo, v čem je jádro problému. Tyndall vyjádřil svou pochybnost, že by nezvyklý úhel McKirropovy čelní kosti mohl ochránit jeho mozek před vážným poškozením. A Stubbs tento názor prakticky potvrdil tím, že údajně natočil z McKirropova mozku plochý záznam, který by měl být důkazem, že kost se do mozku vpáčila a způsobila masivní poškození. Proč jen se na ten záznam nepodívala?

Při té myšlence se v křesle napřímila a zrychlil se jí puls. McKirropovo tělo patrně leží v márnici. Že by tam zašla a přesvědčila se? Vyšetření, které by musela udělat, by zevnějšek rány nijak nenarušilo. Patolog by se nemusel nikdy dovědět, že s mrtvým něco prováděla. Ta myšlenka jí tep ještě zrychlila. „Manipulovat s mrtvolou“ — to znělo hrozně. A asi to také hrozné bude.

Kdyby si lékař provozující léčebnou praxi dovolil provádět cokoli s mrtvolou ještě před legální pitvou, bylo by to považováno za opravdu vážný přestupek. „Jen se podívat“ pro ni mohlo taky znamenat profesionální sebevraždu, kdyby se na to přišlo a někdo se rozhodl ji potopit. Nehodlala sice nic měnit ani zakrývat, ale kdyby ji nachytali, konzultovali by případné pochybnosti především s Derekem Stubbsem. To pomyšlení nebylo právě povzbuzující. Tak co má tedy dělat? Sářina potřeba znát pravdu zvítězila nad lákavou možností zůstat v bezpečí a na McKirropův případ zapomenout. Musela prostě tu ránu na hlavě prozkoumat.

Podívala se na hodinky. Bylo za deset minut deset. Ostatní se nevrátí před jedenáctou. Pokud všechno půjde hladce, bude mít dost času. Zaskočila se do pokoje převléct do džínsů a svetru a oblékla si semišový kabátek.

Když spěchala dolní chodbou ke schodům, které vedly do suterénu, kde byla márnice a pitevna, narazila Sára na první překážku. Uvědomila si, že márnice bude zamčená. Věděla, že jeden klíč je v přední vrátnici, ale to znamenalo záznam o vypůjčení, a pak by se vědělo, že v márnici byla. Vzpomněla si však, že existuje ještě jeden klíč. Zřízenci, kteří měli noční službu, měli k dispozici rezervní klíč pro případ, že někdo v noci zemře a je potřeba ho odvézt z oddělení. Klíč byl umístěn poblíž „penálu“, jak se říkalo krytému vozíku, sloužícímu pro transport zemřelých z oddělení. Vozík byl zaparkován v malém přístavku u domku zřízenců při hlavním vchodu.

Vyšla postranními dvířky z hlavní chodby a zamířila k domku zřízenců. Na cestu dopadalo jen málo světla, a tak nehrozilo nebezpečí, že by ji někdo uviděl. Ale čím víc se blížila k vozíku, tím větší strach se jí zmocňoval. V ústech měla sucho a něco uvnitř ji neustále nabádalo, aby se vrátila. Zapomeň na to, nestojí to za to riziko! Ale nohy odmítaly poslouchat. Už byla blízko domku zřízenců; v oknech se svítilo. Uvnitř spatřila tři muže. Jeden z nich četl noviny, druzí dva se o něčem dohadovali. Slyšela, jak na sebe křičí.

V kůlně s vozíkem byla uklidňující tma. Pomalu stiskla kliku a dveře povolily. Když se je snažila otevřít víc, zavrzaly v pantech. S prsty na klice strnula bez hnutí a horečně přemýšlela, co řekne, jestli se náhle otevřou dveře a nějaký zřízenec ji tady přistihne. Ale zůstalo zavřeno, hádka uvnitř pokračovala a Sára opatrně vklouzla dovnitř. Zavírala za sebou se zaťatými zuby, jak se bála, aby dveře znovu nezavrzaly. Pro tu chvíli byla v bezpečí. Věděla, že klíč obvykle visí na stěně na háčku, nad kterým byla znázorněna lebka se zkříženými hnáty. Kdysi se jeden ze zřízenců rozhodl provést tohle vylepšení pomocí červeného a černého fixu a podle toho si také pamatovala, že tam ten klíč visel. Všimla si ho při „orientačním okruhu“, kdy ji s ostatními novými zaměstnanci prováděli po celé nemocnici. Ve tmě, která tam momentálně panovala, nemohla pochopitelně lebku s hnáty vidět. Nezbylo jí než tápat po stěně, až se prsty dotkla klíče a sevřela jej v dlani. V tom okamžiku v domku za stěnou zazvonil telefon.

Sáře se zastavilo srdce v očekávání toho nejhoršího. Na některém oddělení zřejmě někdo zemřel a teď volají zřízence, aby odvezli mrtvolu. V nejbližší vteřině otevrou dveře a najdou ji tu. Stála ve tmě, svírala v ruce klíč a oči měla zavřeně, jako by se modlila. Dveře do domku se otevřely a hlasy bylo slyšet zřetelněji.

„To už je potřetí, co nás ta zatracená staniční volá,“ hartusil jeden ze zřízenců.

„Možná že potřebuje společnost,“ nadhodil druhý.

„Ta toho tak potřebuje.“

Dveře se zase zavřely a hlasy obou odcházejících zřízenců se ztlumily. Sára ulehčeně vydechla a snažila se zklidnit nervy. Jakmile nastal klid, vyklouzla z přístavku, jak nejtíšeji dokázala, i když instinktivně by se nejradši dala do běhu. Vedle však pořád ještě zůstával jeden zřízenec. Naposledy se kolem sebe rozhlédla a zamířila k márnici.

Když stiskla vypínač, místností se rozlilo fluoreskující světlo. Srdce jí bilo tak prudce, že si musela na okamžik odpočinout a opřít se o stěnu. „Ničeho se neboj. Už jsi skoro u cíle,“ říkala si. Podívala se na řadu chladicích boxů před sebou. Nejdřív musela najít McKirropovo tělo. Na každém boxu byla v kovovém rámečku zastrčená karta, označující osobu a patro, v kterém leží — každý box měl tři. John McKirrop byl uložen v prostředním patře boxu č. 4.

Sára uvolnila masivní kovovou závoru na dveřích a uskočila, protože přesně v téže chvíli zavrčel motor lednice. V duchu si vynadala za svou nervozitu a sklonila se k visačce na palci nohy, patřící mrtvému v prostřední řadě. Potvrdila jí, že pod prostěradlem je mrtvola Johna McKirropa. Sára si přitáhla vozík a postranní klikou ho zafixovala na požadovanou výšku. Když ho měla připravený a zabrzděný, vytáhla desku s McKirropovým tělem a připevnila ji na vozík pomocí kovového háku, který tam visel na řetízku. Vytáhla ho ještě o kus dál a zavřela dveře lednice. Zapadly s klapnutím, které jako by se rozlehlo po celém sále.

Sára zavezla vozík do pitevny a rozsvítila tam světla. Tím se zároveň s hučením zapnula řada větráků. Řekla si, že není nutné mrtvolu přemísťovat na pitevní stůl; své vyšetření může provést

přímo na vozíku. Stejně pochybovala, že by se jí samotné podařilo přesunout McKirropovo tělo na stůl. Postavila však vozík souběžně k jednomu ze stolů, aby měla v případě nutnosti přístup k vodě a elektřině. Rozsvítila obrovskou plochou lampu nad stolem a nasměrovala ji tak, aby McKirropa ozářilo bílé prudké světlo bez stínů. Na kovový tác si vybrala sadu nástrojů a připravila si jej k ruce. Pak stáhla s McKirropovy hlavy nepříjemně studené a provlhlé prostěradlo.

Smrt dodala McKirropovu obličej pergamenově bledý odstín a rána uprostřed hlavy vypadala jako černá díra. Sára ještě trochu upravila směr lampy, aby bylo osvětlení dokonalé. Sebrala z tácu kovovou sondu a změřila jí hloubku rány. Okamžitě jí pokleslo srdce. Bylo úplně jasné, že lebeční kost musela na čelním laloku mozku způsobit masivní lézi.

„Ale jak to?“ mumlala si Sára. Jak to, že rentgen McKirropovy lebky vypadal, jako by byl frontální lalok nedotčený? Jak to, že se na něm neobjevilo, že kost skutečně pronikla do mozku? Vždyť hloubka té promáčkliny byla — Sára ji změřila — jeden a půl centimetru.

„To jsem blázen,“ řekla a zavrtěla hlavou. Přejížděla kovovou sondou jemně nahoru a dolů po povrchu a najednou ji něco udeřilo do očí. „Tohle přece není ten úhel!“ zamumlala. Ověřila si to ještě jednou a nabyla přesvědčení, že úhel McKirropovy čelní kosti nesouhlasí s úhlem, který viděla na rentgenu.

Sárin puls, který se v posledních minutách stačil zklidnit, se zase rozutíkal. Pro tohle bylo jen jediné logické vysvětlení. McKirropova lebka byla vpáčena hluboko dovnitř až po tom, co byly pořízeny snímky! Sáře vypadla z ruky sonda a odrazila se od tvrdých dlaždic podlahy. Sára zůstala chvilku absolutně bez hnutí, ale pak začala uvažovat o tom, co počít.

Potřebovala důkaz! Potřebovala nezvratné podklady! Pitva, která bude na tomto těle provedena, dojde prostě k závěru, že pacient zemřel na masivní poškození mozku zaviněné vpáčenou frakturou lebky. Tu způsobil těžký tupý předmět, například dno láhve od vína. To bude přesně ten nález, který všichni očekávají. Rychle pátrala ve skříních patologie, až našla to, co hledala. Polaroidní fotoaparát. Ještě chvilka hledání, a našla do něj i film. Postavila se za vozík, aby

vyfotografovala ránu, ale když udělala dva snímky, zarazila se. Co tohle vlastně prokáže? ptala se sama sebe. Budou to pouze fotky zející rány, které nic nedosvědčí.

Krátce se zamyslela a pak ji něco napadlo. Běžela do vedlejší malé kanceláře a prohledala zásuvku psacího stolu, až našla světlý plastový úhloměr. Spěchala s ním zpátky a přiložila jej ze strany k ráně. Pak nasadila kovovou sondu tak, aby sledovala úhel kosti. Úhloměr posunula těsně za ni, aby bylo vidět, jaký úhel svírá kost s vodorovnou rovinou, a pak pořídila čtyři snímky. Když se tyhle fotky porovnají s rentgenovými snímky McKirropovy lebky, prokážou významnou změnu, ke které v úhlu kosti došlo.

8

Sára začala všechno sklízet. Tamponem, navlhčeným v čistém alkoholu, očistila povrch rány na McKirropově hlavě a snažila se přitom odstranit všechny stopy po zásahu, i když jich tak moc nebylo. Tlak, který vyvinula, byl minimální a nebylo důvodu, aby patolog zaznamenal něco mimořádného. Otřela nástroje a vrátila je na původní místo. Použité tampony i jejich obaly vyhodila do odpadkové nádoby, jejíž obsah bude spálen. Nakonec opět přetáhla roušku přes obličej mrtvého a zavezla vozík zpátky k boxu v márnici.

Když se chystala přemístit desku, na níž spočívalo tělo, z vozíku do příhrady chladicího boxu, zjistila ke svému zoufalství, že s čepem, který jistí desku na vozíku, nedokáže hnout. Zkoušela to znovu a znovu, ale trčel tam jak přibitý. Vyrazil na ní studený pot. Nedostane mrtvolu zpátky! Vyvíjela takové úsilí, až se jí z toho rozbouchalo srdce, ale marná snaha. Jak se prsty usilovně snažila pohnout kovovou součástkou, zlomila si dva nehty, až vykřikla bolestí. Nějaký nástroj! Potřebuje nějaký nástroj!

Zaběhla znova do pitevny a vrátila se s kladívkem a dlátkem. Byly to sice nástroje na lidské kosti, ale stačily dvě rány kladívkem, a čep se pohnul. Třetí rána, a vyskočil ven a houpal se na svém řetízku. Deska mohla lehce vklouznout na příslušnou polici.

Když byla McKirropova mrtvola bezpečně uložená, Sára se ještě dvakrát přesvědčila, že nikde nic nezapomněla. Zhasla světla,

přistoupila ke dveřím a poslouchala, jestli je venku klid. Nic nebylo slyšet, pootevřela tedy dveře a honem se rozhlédla oběma směry, než se odvážíla vyklouznout na chodbu. Zamkla za sebou a rychle běžela chodbou ke schodům do přízemí.

Jakmile vyšla po schodech nahoru, musela se zastavit a zklidnit. Bylo po všem, zvládla to, zjistila přesně to, co potřebovala. Když pak vykročila hlavní chodbou, přinutila se jít naprosto sebejistě. Na chodbě bylo rušno, sestry měly přestávku na jídlo a proudily chodbou sem a tam. Když bude Sára vypadat, že někam cílevědomě spěchá, nikdo si jí ani nevšimne.

Sára došla ke dveřím, které vedly na cestu k hlavní vrátnici. Na chvilíčku se zastavila, aby se rozmyslela. Zatím dělala všechny úkony v obráceném pořádku, téměř bez uvažování. Teď však v kapse nahmatala klíč od márnice a pohlédla přes sklo dveří do venkovní tmy. Až dosud šlo všechno opravdu hladce, ale teď začala uvažovat, jestli jí ještě stačí nervy na to, aby to všechno dokončila. Je vůbec ještě schopná zvládnout složitou proceduru vracení klíče? Ne, rozhodla se po krátké úvaze, rozhodně není. Adrenalinové rezervy už měla na nule a bylo pošetilé pokoušet dál štěstí. Na stres, který s tím byl spojený, už neměla sílu. Ten klíč se prostě ztratí. Co se stane. Klidně si dají udělat nový. Otočila se od dveří a vracela se chodbou zpátky. Když pak šla přes dvůr k ubytovně, upustila klíč nad mříží od kanálu. Lehké žbluňknutí ohlásilo konec operace.

Když Sára zavřela dveře svého pokoje, pocítila slabost v kolenou. Klesla na postel a shledala, že se jí třesou ruce. V ústech měla sucho a bála se, že snad bude zvracet. Teprve teď, když měla dost času přemýšlet o všem, co odhalila, se jí celá situace zdála ještě daleko horší. Po nervovém vyčerpání začínal pomalu nabývat převahy strach. Tím, že našla odpověď na jednu otázku, otevřela Pandorinu skříňku se spoustou dalších. McKirrop byl zavražděn; zavražděn někým z nemocničního personálu, usoudila. Musel to být někdo z personálu, ujistňovala se. Na JÚH neměly návštěvy volný přístup a McKirropa stejně nikdo navštívit netoužil.

Ale kdo z nich by chtěl zabít zbědovaného alkoholika a proč? Znamenal snad pro někoho hrozbu? Sára si prostě nedovedla představit rozumný důvod, jediný, který ji napadal, byl nerozumný: Johna McKirropa zabil Derek Stubbs, protože výsledky jejích testů na tomto pacientovi pro něj byly trapné a měl pocit, že z něj udělaly blázna. McKirropova náhlá smrt ten trapas ukončila a on nad ní zase nabyl vrchu. Její výsledky byly zdiskreditovány a profesionální schopnosti zpochybněny.

Ale něčeho tak odporného by přece snad nebyl schopen ani Stubbs.

Sára však zjistila, že tu myšlenku nedokáže úplně zavrhnout. Vzpomněla si na Stubbsův štítivý postoj k McKirropovi. Hleděl na něj jako na bezcenný předmět, který na JÚH jenom zabírá místo a který by snad mohl mít cenu výhradně jako potenciální dárce orgánů. Ale měl McKirrop skutečně tak malou cenu, že by bylo možné obětovat dokonce i jeho život? A vsadit ho do hry o něčí kariéru? Stubbs byl nepochybně nepříjemný člověk, ale byl to vrah? Tomu se Sára přece jen zdráhala uvěřit, ale jejímu seznamu záhadných otázek to příliš nepomohlo.

Nemohla McKirropovu smrt zavinit nějaká bizarní náhoda? Nějaká neopatrná chyba ošetřujícího personálu třeba při převazu jeho rány? Sára zavrtěla hlavou a uznala, že to je směšná představa. Její jedinou předností bylo, že Sáriny úvahy aspoň na chvíli odvedla od přesvědčení, že někdo z personálu JÚH úmyslně popadl tupý předmět a zarazil jím McKirropovu lebeční kost hluboko do mozku.

Sára prožila neklidnou noc plnou hrozných snů, v nichž figuroval hlavně McKirrop, ale ráno hned po snídani byla už zase ve službě na JÚH. Její první myšlenkou bylo zmocnit se rentgenových snímků, které zachycovaly původní zranění McKirropovy lebky. Ty budou pro obhajobu jejích důkazů rozhodující. Zašla rovnou do rentgenové místnosti a prohledávala velké lepenkové desky na regále pod světelnými panely. Pročesávala je znovu a znovu, ale nebylo pochyb. Desky s McKirropovými snímky tam nebyly. Tohle tedy nečekala a do pocitu zklamání se začal vtírat pocit zvláštní prázdnoty v žaludku.

Ještě jednou prohledala celou místnost, pak se otočila na podpatku a rozhodným krokem kráčela rovnou na inspekční pokoj za sestrou Rocheovou.

„Sestro, v regále nejsou rentgeny pana McKirropa,“ oznámila jí.

Rocheová se obrátila v otáčivé židli a zadívala se na ni přes brýle. „Ne, paní doktorko,“ řekla. „Pan McKirrop je mrtvý. Jeho rentgenové snímky byly vráceny do Lékařského dokumentačního střediska s ostatními nálezy. Tak se to dělá vždycky.“

Sára cítila, jak se červená. „No ovšem,“ řekla. „Jsem to ale zmatkář.“

„Chtěla jste se podívat na něco speciálního?“ zeptala se Rocheová.

„Ani ne,“ usmála se Sára, aby skryla rozpaky. „Jenom na nějakou maličkost. Poběžím a vyřídím to, než na to zapomenu.“ Pokusila se ještě o úsměv, pak se otočila a vyšla z místnosti s pocitem, že má boty plné připínáčků.

„McKirrop, John McKirrop,“ opakovala Sára, protože se zdálo, že úřednice je trochu nahluchlá. „Zemřel včera ráno.“

Úřednice se otočila od pultu a nasadila si brýle, které nosila zavěšené na zlatém řetízku kolem krku. Jala se přejíždět prsty po řadách lepenkových desek a nakláněla přitom hlavu ke straně, aby viděla přes dolní půlku bifokálních čoček. „A odkud říkáte, že byl?“

„JÚH,“ opakovala Sára.

„Máme tady Johna McCluskeye ... a Johna McIntyrea.“

„McKirrop,“ cedila už Sára mezi zatátnými zuby.

„A hele, tady ho máme. Pro oči nevidím,“ zachichotala se žena. Vytáhla desky a podala je Sáře. Ta hned otevřela obálku s rentgenovými snímky. Byly tam dva.

„Ale byly tři!“ zareptala hlasitě. Vytáhla oba snímky a prohlížela si je proti světlu. Chyběl samozřejmě ten, který hledala. „Schází jeden snímek!“ řekla.

„Prosím? Co že schází?“ zeptala se úřednice.

Sára se na ni tupě podívala. „Jeden snímek,“ řekla nepřítomně. Napadlo ji, že to nemůže být náhoda.

„To je typické,“ konstatovala žena. „Dneska je všude samý šlendrián. Určitě se to válí někde na oddělení.“

Sára status vrátila a odcházela z Lékařského dokumentačního střediska jako omámená. Naděje na důkaz, že John McKirrop byl zavražděn, se sesypala. Bez toho snímku neměla v ruce nic. Kdyby teď vznesla obvinění, nikdo by je nebral vážně. Spíš by měli za blázna ji. Její teorie by všem připadala absurdní. Vandrák zavražděný zaměstnancem nemocnice? Absolutně směšné.

Sára podnikla zoufalé pátrání po snímku po celé JÚH, jen aby se ujistila, že přece jenom omylem nevypadl z desek, ale nenašla nic. V hloubi duše předem věděla, že ho nenajde. Někdo její úvahy předběhl. Už jen z toho pomyšlení ji zamrazilo. Napovídalo to, že někdo vytušil, že by mohla po snímku pátrat. Během jejího horečného hledání přišel na lékařský pokoj Derek Stubbs. „Copak hledáte?“ zeptal se stroze.

Sára cítila, jak jí za krkem naskakuje husí kůže. „Jen jeden rentgenový snímek,“ odpověděla.

„Vy jste ztratila rentgen?“ zeptal se Stubbs sarkasticky.

To Sáře zase narovnal záda.

„Já určitě ne,“ odpověděla. „Vypadá to, že zmizel někde po cestě mezi tímto oddělením a Lékařským dokumentačním střediskem. Já se jen snažím ho objevit.“

„O jakém snímku to vlastně mluvíte?“ chtěl vědět Stubbs.

Sára se mu podívala přímo do očí a řekla: „O jednom ze snímků hlavy Johna McKirropa.“

Stubbs vydržel Sářin pohled celou věčnost, teprve pak se klidně zeptal: „A nač ho vlastně potřebujete?“

„Jen jsem se na něj chtěla ještě jednou podívat,“ odpověděla Sára a bedlivě sledovala, zda ho nepřistihne při nějaké reakci, která by svědčila o špatném svědomí.

„McKirrop je přece mrtvý,“ pravil příkře Stubbs. „Nemyslíte, že bychom se měli raději věnovat těm pacientům, kteří jsou ještě naživu, než se některý z nich rozhodne ho následovat?“

„Ovšem, pane doktore,“ odpověděla Sára se zaťatými zuby.

Ještě než mohl kdokoli říci něco dalšího, zazněl u pultu poplašný signál a sestra, která u něj měla službu, volala: „Beta tři! Srdeční zástava! Steven Miles!“

Stubbs se Sárou běželi do pokoje Beta postarat se o pacienta a osobní přestřelka musela jít stranou. Vzápětí přispěchala sestra Rocheová s „havarijním“ vozíkem a Stubbs se ujal velení. Na monitoru srdeční činnosti u pacientova lůžka se místo hrotů objevila rovná čára a pravidelné pípání nahradil nepřerušovaný tón. Pacient byl sedmnáctiletý chlapec, který vypadl z okna ve třetím patře a utrpěl frakturu lebky. Byl v komatu už čtyři týdny, ale tohle byla první známka komplikací.

Stubbs střídavě prováděl masáž srdce a píchal mu injekce kardiostimulačních farmak. Pak převzala jeho práci Sára, zatímco on se chystal aplikovat elektrické šoky. Po devadesáti sekundách společného úsilí byl totiž výsledkem pouze jeden osamělý hrot na osciloskopu.

„Začínám!“ oznámil hlasitě Stubbs.

Sestry odstraňovaly všechno z cesty. Sára podala Stubbsovi stimulační elektrody.

„Zpátky!“ zavelel Stubbs a všichni odstoupili od lůžka, aby mohl být na pacientovu hrud' přiveden elektrický proud. Ozvala se hlasitá tupá rána a pacientovo tělo na lůžku nadskočilo, jak je zasáhlo probíhající napětí. Monitor začal znovu pípat a na horizontální ose osciloskopu začaly opět naskakovat ostré hroty. Avšak zvukové signály nebyly pravidelné, po dvou krátkých následovala pauza, pak znovu tři krátké a po nich už jen jednotvárný tón. Stubbs znovu přiložil elektrody; tentokrát se monotónní zvuk ozval už po dvou pípnutích. Ani třetí pokus nebyl úspěšný. Stubbs se narovnal a odložil šokovací přístroj.

„Ztratili jsme ho,“ konstatoval, zatímco všem drásal nervy vytrvalý monotónní zvuk. Stubbs natáhl ruku a vypnul monitor.

Odešel a na pokoji s mrtvým sedmnáctiletým tělem zůstala Sára s dvěma sestrami.

Rocheová se obrátila na mladší sestru: „Má implantované sondy Sigma. Zavolejte laskavě do laboratoře.“

Sára se nabídla: „Já to zařídím, sestro. Stejně je musím požádat, aby mi poslali ještě nějaký registrační papír.“

Elektrody Sigma se musely pacientům po smrti vyjmout, a to byla náročná procedura. Elektrody byly drahé, ale pokud nebyly poškozené, mohly být použity znovu, když se očistily a sterilizovaly. Prováděli to technici z lékařské fakulty. Když pacient s elektrodami Sigma zemřel, personál JÚH je ihned povolal, aby si odvezli tělo. Sára zavolala číslo, které bylo napsáno v inspekčním pokoji na stěně u telefonu, a dozvěděla se, že tým ihned přijede. Zároveň jí také přivezou registrační papír. Během deseti minut bylo tělo Stevena Milese pryč.

Po zbytek dopoledne visel nad JÚH mrak. Tak tomu bylo vždycky, když zemřel někdo mladý. Každému se to zdálo nespravedlivé, jako kdyby se stala nějaká osudná chyba, a všichni z toho byli smutní. Okolo třetí odpoledne však bylo prázdné lůžko na Beta 3 zase obsazené. Přivezli nového pacienta. Byl to čtyřiačtyřicetiletý dělník z demoliční čety, kterého padající zdivo zasáhlo do hlavy. Prázdná kóje přestala být zdrojem smutných úvah; vakuum zaplnila nová výzva k akci.

Tým záchranné služby už pacienta před převozem na JÚH stabilizoval. Sára mu znovu zkontrolovala puls a tlak, jestli se transportem nezhoršil. S uspokojením konstatovala, že je stále dobrý, a začala mu připevňovat na hlavu registrační elektrody. Když umísťovala poslední, přišel do kóje Stubbs. „Všechno v pořádku?“ zeptal se.

„Hodnoty jsou ustálené,“ odpověděla Sára.

„Co krevní testy? Nabrala jste vzorky?“

„Ano, 30 ml. Už jsem je poslala do biochemické laboratoře.“

„Asi bude potřebovat chirurgický zákrok,“ pravil Stubbs. „Poslala jste vzorek na křížové testy?“

„Ano, také už je na cestě,“ odpověděla Sára. „Ale zatím je na to asi ještě hodně zsláblý, ne?“

„To jistě. Takže co navrhujete udělat mezitím?“

„Ráno provést kompletní elektrografické vyšetření mozku.“ řekla Sára. „To by nám mohlo poskytnout nějaké informace o stupni poškození, aniž bychom ho vystavili eventuálnímu dalšímu stresu.“

„Tak to запиšte. Můžete to provést.“

Sára na ten návrh nijak nereagovala. Řekla pouze. „Dobře. Mají se mu zavést elektrody Sigma?“

Stubbs zakroutil hlavou a odpověděl: „Nemyslím. Oblast traumatu je dobře definovaná a limitovaná. Ale rozhodneme to, až uvidíme rentgenové snímky.“

„Dobře.“

Sára se bála podívat se Stubbsovi přímo do očí, aby neuhodl, z čeho ho podezírá. Na druhé straně ji stále něco nutilo, aby ho otevřeně nařkla z účasti na smrti Johna McKirropa, a byla tedy ráda, když odešel. Po chvíli za ní přiběhla sestra Barnesová. „Sestra Rocheová vás prosí, jestli byste nevzala nějaký telefonní hovor.“

Sára šla za sestrou na inspekční pokoj, kde stála sestra Rocheová s rukou na sluchátku. Tlumeně jí sdělila: „Týká se to pana McKirropa.“

Sáru to překvapilo. Převzala telefon: „Haló, tady je doktorka Lasseterová. Co si přejete?“

„Dobrý den, paní doktorko. Já jsem otec Lafferty. Chtěl jsem se zeptat, jak se vede panu McKirropovi.“

Sára se nešťastně plácla do čela, protože si teprve teď vzpomněla na jméno z McKirropovy přijímací karty a na prosbu o informaci.

„Ach bože, moc se omlouvám,“ řekla. „Hrozně mě mrzí, že jsem vám nezavolala dřív. Pan McKirrop včera ráno zemřel. Policii jsem informovala, ale na vás jsem bohužel úplně zapoměla. Velice mě to mrzí. Neslyšel jste to v televizi?“

Lafferty poznal, že je Sára upřímně nešťastná. Odpověděl, jak dokázal nejmírněji: „Já žádnou televizi nemám.“

„Ach, opravdu mě to mrzí,“ opakovala Sára. „Stejně si to hrozně vyčítám. Nevím, jak se mi to mohlo stát. Opravdu velice...“

Lafferty se snažil Sáru upokojit, že se nestalo tak velké neštěstí, a pak se zeptal: „Předpokládám, že vůbec nepřišel k sobě?“

„Ale ano, přišel,“ zakoktala Sára, která cítila rozpaky a výčitky kvůli své nepozornosti. „Vlastně ne, nepřišel...“

„Obávám se, že vám nerozumím,“ řekl Lafferty.

„Odpusťte,“ odpověděla Sára, která se začala zaplétat do spirály omluv. „Ono je to totiž trochu nejasné... Oficiální názor je, že pan McKirrop nenabyl vědomí.“

„A neoficiální názor?“ zeptal se Lafferty celý zmatený.

„Já osobně se domnívám, že na krátkou dobu ano,“ špitla Sára tiše.

„No, musím říct, že mě zpráva o jeho smrti zarmoutila. Doufám, že jeho život na nebesích bude snadnější než ten pozemský.“

„Taky doufám,“ přidala se Sára.

„Děkuju vám, paní doktorko.“

Telefon zmlkl a Sára položila sluchátko. Znovu si přejela rukou po čele a nepřestávala mít na sebe zlost.

Lafferty ztrápeně vzdychl a s odporem pohlížel na telefon před sebou. Cítil se hluboce deprimovaný. McKirrop zemřel, aniž by mu poskytl možnost rozhovoru, a tím pádem nebyli ve svém pátrání po okolnostech spojených s krádeží těla malého Simona Maina ani o krůček dál. Přečetl už kdejakou knihu, která se týkala černé magie a satanistických rituálů.

Díval se do prázdna, ještě když vešla paní Groganová a postavila před něj šálek čaje. Byla už oblečená k odchodu.

Lafferty se podíval na hodinky: „Už odcházíte, paní Groganová?“

„Ano, otče. Na shledanou zítra.“

Lafferty pozoroval, jak paní Groganová zavírá zahradní branku. Zamávala mu. Také zvedl ruku na pozdrav a pak se vrátil ke knize, kterou měl za sebou na stole: Skotské čarodějnictví od Nicholase A. MacLeoda. Když se Laffertymu nepodařilo najít nic užitečného v obecně akademických knihách o satanismu, rozhodl se, že bude pátrat, zda by motivem exhumace Simona Maina nemohl být nějaký krajový rituál. Existovaly takové precedenty. V řadě měst a vesnic po kraji měli svérázné slavnosti a zvyky, pocházející až z pohanských dob.

John Main si navlékl koženou bundu, zkontroloval, jestli má v kapse klíče, a vydal se na svou druhou večerní obchůzku po

hospodách. Nepředvídaná smrt Johna McKirropa mu vnukla nový nápad, takže se rozhodl svůj plán průzkumu spiritistických spolků zatím odložit. McKirropovu smrt komentovali v televizi, proto se historie ze hřbitova může dostat znovu na přetřes. Po hospodách by se o tom mohlo povídat. Za těchto okolností by někdo, kdo o tom něco ví, mohl dostat chuť dát se o tom do řeči, třeba jen aby udělal dojem. Main si předsevzal, že postupně projde všechny hospody v okruhu jedné míle okolo hřbitova a vyslechne si tam každý drb.

Přestože důkazy mu chyběly, považoval za logické, že pachatelé z jiného teritoria by si patrně vybrali nějaký jiný hřbitov. To by ovšem znamenalo, že aspoň někteří — když už ne všichni — kdo byli do zločinu zapleteni, žijí někde poblíž. A jestli tomu tak bylo — tady bylo to veliké „jestli“ — mohl o tom někdo jiný třeba něco vědět, i kdyby to byly jen samé dohady. Minulá noc mu neposkytla žádné vodítko. Tak ještě dnešní večer a možná zítra, než začne veřejnost na tu historii zase zapomínat.

Main vešel do baru U zkřížených klíčů a zjistil, že je tam poloprázdno. Byla to zřejmě dělnická hospoda. U tří stolků se hrálo domino a dva chlapi v montérkách házeli vzadu ve výklenku šipky. Podle Mainova odhadu to tu na doupě satanistů zrovna nevypadalo, jenomže — jak vlastně takový satanista vypadá? Jako Christopher Lee? Peter Cushing? Jak chodí oblečený? V černé hedvábné kápi? Kdyby to byla pravda, nebylo by nic těžkého je najít.

„Co si dáte?“ zeptal se výčepní, když Main, stále se rozhlížeje kolem sebe, dorazil k nálevnímu pultu.

„Jeden ležák,“ odpověděl Main. Byl by si dal radši velký gin, ale bylo ještě brzy a měl před sebou dlouhou trasu.

„Pětasedmdesát,“ řekl výčepní a postavil před něj sklenici. Main mu podal librovku a rozhodl se, že trochu popojede.

„Tak McKirrop prej je nebožtík,“ nadhodil. Výčepní na něj vyvalil oči. „Kterej McKirrop?“ zeptal se.

„Ten starej vagabund, co chtěl odehnat ty vykrádače hrobů. Bylo to v televizi.“

„Vykrádače hrobů?“ opakoval po něm výčepní a Main definitivně usoudil, že tenhle pán asi žádná špička v raketovém výzkumu nebude.

Jeden ze zákazníků se zapojil do hovoru: „Ale, Briane, přece víš, ty parchanti, co nahoře na hřbitově vykopali to dítě.“

„Jo ták.“

„Vodporní pacholci,“ řekl další muž.

„Nojo,“ nato výčepní.

Jinak už nereagoval nikdo. Main dopil a šel. Ani v druhém, ani v třetím baru nedopadl líp. Ve čtvrtém už si poručil gin s tonikem, dílem proto, aby trochu oživil tu jednotvárnou řadu ležáků, ale hlavně, že už měl všeho dost. Oblakem jeho posedlosti se začal prodírat nepříjemný paprsek realismu. Celý jeho plán byl nejspíš hloupost. Počin zoufalce, kterému došly všechny nápady. Bylo na čase, aby se poradil s rozumem; bylo na čase, aby se vzchopil, vrátil se do práce a začal skládat dohromady střípky svého života. Tohle všechno Main vyčetl ze dna své dopité sklenice, zatímco se opíral o barový pult. Bylo to poprvé, co ho začalo opouštět odhodlání, a ten pocit se mu nelíbil. Příliš se podobal beznaději. „Ještě jednou?“ zeptal se barman.

Main vzhlédl a pokrčil rameny. „Proč ne.“

Nadcházející půlnoc zastihla Maina v barovém salonku hospody zvané Mayfieldský hostinec. Přestal už počítat podniky, které ten večer vystřídal, a s každým neúspěchem upadal do větší deprese. Bylo to znát na množství zkonzumovaného alkoholu, takže už zdaleka nebyl střízlivý, i když úplně opilý také nebyl. Alkohol jen, jak už to umí, spíše umocnil jeho rozpoložení. Svíral rty do trpké čárky a v očích mu seděl nesnesitelný smutek. Pro barmanku to byla jen další tvář u baru, chlapík, který pokojně nasává a stačí si sám. Zas jeden smutný chlap. Takových chodí po světě houfy.

Vypadalo to, že v tomhle baru je široký výběr zákazníků. Ostatní hospody většinou přitahovaly téměř výlučně hosty nějakým způsobem spřízněné. Tady obsadili dva stoly studenti. Vypadali ošuměle, ale jejich hlasy je prozradily. Zřejmě se chystali na nějaký mejdan a dohadovali se, jaké pití by s sebou měli vzít.

„Prosím tě, jen ne ten jed na krysy, cos přines minule k Mandy!“ varoval jeden z chlapců vlasatce, který vybíral peníze. „Tejden jsem z toho měl sračku.“

„Tus měl kvůli zkouškám, a ne kvůli tomu zatracenýmu vínu,“ prohlásil výběrčí.

„O zkouškách mi nemluvte!“ vykřikla jedna z dívek, která sice vypadala jako víla, ale házela do sebe jedno pivo za druhým. „Nemám ani jednu.“

Main začal obhlížet jednotlivé dvojice, rozsazené po lokále. Většinou to byla mládež, ale seděl tam i pár středního věku. Bylo na nich vidět, že už toho dost vypili. Muž měl u nohou malý kufřík, a ani se nesvlékl z pršipláště. To zavazadlo nebyla aktovka, spíš menší kufřík, s jakým se jezdilo v padesátých letech na svátky do Blackpoolu, nebo s jakým cestovali němečtí špióni ve starých anglických filmech či v jakém by si mohl vozit své náčiní Crippen. Main marně hádal, co to může být za lidi. Nějací obchodníci? Třeba s alkoholem?

U baru postávali dva dělníci v montérkách. Asi šli rovnou ze sichty. Ruce měli ušpiněné černým šmírem. Main je tipoval na mechaniky. Nejspíš by se to dověděl, kdyby se zaposlouchal do rozhovoru, který během poslední čtvrt hodinky zazníval stále dramatičtěji. Slovník však měli silně omezený.

„Sem mu to vybalil kurva na rovinu. Na tuhle vaši zkurvenou práci se vám můžu vysrat.“

„Tos mu řek správně, vole.“

U stolu poblíž automatu s cigaretami seděli tři mladíci, kterým mohlo být něco přes dvacet. Každou chvíli vybuchli v hurónský chechot a Mainovi připadalo, že si dělají šoufky ze študáků. Mezi těmi dvěma společnostmi panovala napjatá atmosféra. Main věděl, že pro určitou skupinu mladých lidí jsou studenti něco jako pro býka rudá barva. Jedna z dívek od studentského stolu vstala a zamířila na záchod. Přitom mýjela stůl, kde seděli ti tři mladíci. Jeden z nich, ten největší, v kožené bundě a džínkách, se k ní natáhl a něco jí řekl. Main neslyšel, co to bylo, ale viděl, jak děvče zrudlo a parta mladíků se rozřehtala. Main pohlédl ke studentskému stolu a zpozoroval, jak se jeden z chlapců dopáleně zvedá. Kamarádi ho však zadrželi.

„Vykašli se na ně, Neile, kašli na ně,“ radili mu. „Nestojí to za to.“

To je rozumná rada, pomyslel si Main. Ten chlapec nevypadal, že by se mohl postavit tomu v kožené bundě, přestože jeho věc byla spravedlivá. Mezitím se dívka vracela ze záchodu, a když procházela kolem těch tří, úzkostlivě se jim vyhýbala pohledem. Ale nedělo se už nic a brzy nato se studenti zvedli k odchodu.

Ve dveřích se s nimi minul podsaditý mladík v džínové bundě. Byl to nakrátko ostříhaný zrzek a podle jasně patrné vyholené hranice vlasů nad ušima Main usoudil, že se nechal ostříhat právě dnes. Mladík se rozhlédl, spatřil trojici u stolu a namířil rovnou k nim.

Main o ně už pomalu začínal ztrácet zájem, když vtom uslyšel, jak ten nový říká: „Tak že prej ten prohanej parchant McKirrop už natáh brka.“

Main ztuhl, sotva to jméno zaslechl. Otočil se k baru, ale naproti v zrcadle mohl vidět, co se děje za ním.

„Kterej?“ zeptal se další z mladíků.

„No ten starej vožrala z krchova.“

Mainovi se stáhlo hrdlo napětím a nedočkavostí. Právě když už se chtěl vzdát všech nadějí, někdo vyřkne McKirropovo jméno. Úplně strnul ve snaze zachytit každé slovo.

„Neblbni?“ podivil se ten v kožené bundě.

„Bylo to v televizi. Nákej vobejda mu rozmlátil palici.“

„To dobře udělal.“

„Ale dyť von to snad nemyslel tak zle,“ namítl jeden z těch čtyř, ale ostatní se na něj obořili.

„Ten starej hajzl nás moh dostat do pěknýho průseru, vole,“ řekl ten, co přišel naposledy.

„No jo, no jo,“ hájil se ten, který se odvážil jít proti smečce. „Asi máš pravdu.“

„Na to vem jed, že mám pravdu!“

„No, teď už nám snad žádněj průšvih nezavaří,“ ozval se další.

Všichni se na chvilku odmlčeli, ale pak se jeden zeptal: „Říkali ještě něco?“

„Nic moc,“ pokrčil zrzek rameny. „Jenom že to jako byl ten dědek, kterej na tom krchově tak hrdinsky zaválel.“

„Kecy!“ ušklíbl se ten v kožené bundě. „A co eště?“

„Jenom že policajti furt nic nevěděj.“

Nato se všichni rozesmáli.

Main cítil, jak mu ve spáncích pulsuje krev. Večer když vyrážel, doufal, že splasí nanejdvůž nějakou tu fámou, útržek informace. Tohle však vypadalo na úplné terno! Byli to oni. Zřejmě právě ti, které hledal. Ale satanisti? Takoví chuligáni? Nedávalo to smysl. Leda že by to byly jen placené síly, najaté, aby tu špinavou práci udělaly za někoho jiného. To už se zdálo pravděpodobnější. Ale co už v celé téhle záležitosti vůbec mohlo dávat smysl?

Main si teprve teď uvědomil, že z nejružnějších důvodů nabyl dojmu, jako by satanismus a čarodějnictví byly jakýmsi „kratochvílemi“ střední třídy, něco jako tenis nebo lyžování — zkrátka jako by se to hodilo pro lidi s bílými límečky. Mohl se ovšem mýlit. Po pravdě řečeno neměl nejmenší tušení, jaký typ lidí tíhne k okultismu. Jedno se mu však zdálo jisté: ti čtyři, ať už byli d'áblůvými ctiteli, nebo jen placenými přísluhovači, o zmizení Simonova těla určitě něco věděli. Main přivřenýma očima pozoroval muže v zrcadle. V duchu je viděl, jak vyzvedávají mrtvolku jeho synka z hrobu a vydávají ji napospas noci. Při té představě musel na chvíli zatnout pěsti a pevně stisknout víčka, aby ovládl touhu někoho zmrzačit.

„Není vám špatně?“ uslyšel ženský hlas. Nezněl však z něho opravdový zájem. Main otevřel oči, aby barmanku uklidnil. „Ne, díky, to je v pořádku. Jen mě hrozně rozbolela hlava.“

Dívka se na něj podezíravě zadívala a Main tušil, že uvažuje, jestli by neměla přivolat šéfa. Nuceně se usmál a doufal, že si to rozmyslí.

„Migréna, víte?“ vysvětloval. „Moje životní kletba.“

„No, já jen, jestli to určitě zvládnete...“

„Už je to v pořádku.“

Dívka šla po své práci, ale čas od času na něj úkosem pohlédla. Main viděl, že něco šušká jednomu zákazníkovi, taky se okamžitě podíval jeho směrem. Pak ten host podotkl něco, čemu se zasmála. Zdálo se mu, že to zní, jako když nad močálem letí kachna.

Jeden z mladíků odešel od stolu směrem na pány. To byla pro Maina výzva k akci. Počká si, až tam zajde ten nejslabší z nich. Tím myslel toho, který nad McKirropovou smrtí projevil jakýsi náznak soucitu. Půjde za ním a pokusí se z něj dostat, co se dá. Všichni se napájeli pivem, takže byla šance, že nebude muset čekat moc dlouho. Jen by si ta potrhlá barmanka nemusela krátit dlouhou chvíli tím, že na něj bude každého upozorňovat. Už zase po něm koukala, a tak se zmohl na další úsměv. Šlo to ztěžka.

Výrostek, na kterého se Main zaměřil, odcházel na záchod jako třetí. Třicet vteřin nato ho Main následoval. Byl by se do něj pustil hned, jak na toaletu vstoupil, ale viděl, že nejsou sami. S takovou možností nepočítal, ale jako výstraha se to hodilo. Musíš být opatrnější.

Main předstíral, že se dívá do zrcadla a trochu si prohrábl vlasy. Konečně ten nežádoucí muž odešel. Když se za ním zavřely dveře, Main se obrátil a klukovi, který močil u žlábků, se úplně tiše postavil těsně za záda. Ten patrně vycítil, že něco není v pořádku. Zpola se obrátil, ale to už mu Main přirazil obličej ke kachlíkové stěně a sevřel ho vši silou.

„Co to do pr...“

Main mu rukou hmatl do obličeje, aby ho umlčel. Kluk si zmáčel kalhoty i boty, jak to nestačil zarazit včas.

Maina přepadla téměř nepřekonatelná touha způsobit mu pořádnou bolest. Chtěl, aby trpěl. Chtělo se mu vši silou, kterou sebere, mlátit pěstí do toho obličeje, ale zároveň mu to v tom okamžiku nahánělo hrůzu. S největším úsilím se opanoval a zasyčel: „Ty mrňavej hajzle, já jsem táta toho kluka, kterýho jste vyhrabali! A teď to koukej vyklopit, nebo tě namouduši roztrhnu jak hada. Kde je můj syn?“

Frajerovi lezly strachem oči z důlků. Main trochu povolil sevření, aby mohl mluvit.

„Ale to bylo všechno jinak, pane!“

Main ho zase zmáčkl víc. „Hovno jinak!“ zavrčel. „Dobře jsem slyšel, co jste žvanili o McKirropovi. Tak to vyklop!“

„No jo, dyť jo. My jsme tam tu noc byli, ale bylo to všechno jinak. Úplně jinak.“

„Mluv, hajzle!“

„Já nemůžu... To bolí!“

Main chlapíka nechal, aby se narovnal a trochu odtáhl od stěny. Byla to chyba. Jakmile se napřímil, vykopl kolenem a zasáhl Maina do rozkroku, takže se bolestí složil k zemi. Vtom okamžiku se rozlítly dveře a vešel čtvrtý kumpán, chlapík v kožené bundě.

„Co se to tu do prdele děje?“ křikl na kámoše, který si držel tvář nad zhrouceným Mainem.

„Ten chlap říká, že je táta toho kluka.“

„Kterýho kluka? Co to meleš?“

„Toho kluka z hrobu na hřbitově, prokristapána.“

„Ježíši.“

Jak je Main zaslechl mluvit o Simonovi, vjela do něj nová síla. Bez ohledu na bolest se znova vrhl na toho, který ho nakopl, a zasadil mu ránu na bránici. Mladík zalapal po dechu a skácel se dozadu na mokrou podlahu. Main na něm ležel. „Kde je?“ chrčel s vyceněnými zuby. „Kde je Simon?“

„Kamaráde, ty to máš všechno úplně popletený,“ domlouval mu chlapík v kožené bundě, ale Main si vedl svou.

„Kde je?“ opakoval a popadl ležícího kluka pod krkem.

„Sundej ho, prokrista!“ zakvílel mladík.

Jeho kumpán Maina prudce nakopl do žeber, a když se Main bolestí zkroutil do klubíčka, nakopl ho ještě jednou, tentokrát ze strany do tváře. V hlavě mu explodovala bolest, ale nadzvedl se a pokoušel se potácivě vstát a znovu zaútočit. „Kde... je?“

„Ten parchant se dočista zbláznil,“ kňoural první frajer; hlas měl samým strachem vysoký a skoro holčičí.

Když se Main přiblížil, zasadila mu kožená bunda děsivou ránu, která ho znovu poslala na zem. I přes svou bolest zahlédl, že útočník sahá na okenní parapet po láhvi s dezinfekcí a v duchu si říkal, že to nebude nejlepší zbraň; byla z umělé hmoty a měkká. Ale jak se škrábal na nohy, chuligán na něj vychrstl obsah láhve a tekutina ho naplno zasáhla do obličeje. V okamžiku měl oči plné žíravého roztoku.

Main zařval bolestí a zároveň slyšel zapadnout dveře, kterými výrostci prchali. Křečovitě svíral víčka, ale nemohl zabránit

stupňující se palčivé bolesti v očích. Vrávorál směrem, kde tušil umývadla, a zuřivě hledal kohoutky. Zdálo se mu, že je všechno nepřátelské, nemilosrdné a nepolapitelné. Konečně nahnátl jeden kohoutek a spustil vodu. Jako šílenec si ji šplíchal do obličeje v hrůze, že snad navždycky oslepne. Mlhavě vytušil, že na toaletu přišli další lidé.

9

Main měl pocit, že strašlivý tlak uvnitř hlavy už déle nevydrží, ale věděl, že chce-li si zachovat zrak, mdloby si prostě nemůže dovolit. Musel si dál vyplachovat oči, aby je zbavil zhoubné chemikálie. Takovou bolest v životě nezažil. Oči měl v jednom ohni a tlak v hlavě jako by je pomalu vytlačoval z důlků. Pronikavý pach chlóru ho dráždil v hrdle; šok měl na svědomí přerývaný, nepravidelný dech. Zběsile nabíral rukama vodu a cákal si ji do obličeje.

Bolest nesmírně pomalu ustupovala a k Mainovi začaly pronikat okolní zvuky. Byly tam už dlouhou dobu, ale strach ze slepoty a zničující bolest dosud vymazávaly z Mainova vědomí všechno ostatní. Z počátečního chaosu zvuků se prodrál jeden silnější hlas.

„Co se vám proboha stalo?“ ptal se.

Main si stále promýval oči. Dech se mu pomalu zklidnil.

„Něco jsem se vás ptal!“ dorážel hlas.

„Žíravina... v očích,“ vypravil ze sebe s námahou Main.

„No, to od vás byla pěkná blbost.“

Kristepane! pomyslel si Main. Ani se nenamáhal na tenhle komentář odpovídat.

„Podívejte se na ten svinčík tady!“

„Copak sakra můžu?“ vybuchl Mam, když mu ten stupidní návrh došel.

„Jak se vám prokristapána ta žíravina dostala do očí?“ naléhal tazatel, přece jen trochu mírněji.

„Někdo ji na mne chrstnul,“ procedil Main se zaťatými zuby.

„Hergot, takovýhle věci já ve svý hospodě trpět nebudu. Tohle je slušnej podnik. Takový věci se tady nedělají.“

„No to je výborný,“ ucedil Main kysele. Bolest už natolik ustoupila, že byl schopen se trochu krotit, ale nepřestával s oplachováním.

„Co to tady vedu, nemusel jsem ještě ani jednou volat policajty, a nehodlám to udělat ani teď. Seberte se a koukejte mazat. Takový jako vy mi tady chyběli.“

„Nemáme přece jen zavolat ambulanci, Johnne?“ navrhl nějaký další hlas v pozadí, ale jen tak zkusmo, aby nenarazil.

„Žádnou ambulanci tu taky nechci. Helejte, vy! Pakujte se! Slyšíte?“

Nějaká ruka se chopila Mainova ramene. Setřásl ji, aby se mohl dál omývat. „Tak slyšel jste?“

Main konečně zvedl hlavu z umývadla a chvíli nechal vodu stékat s obličeje. Pomalu otočil hlavu a opatrně pootevřel jedno oko.

Obraz měl rozmazaný, ale přece jen viděl — a to bylo hlavní. Před oči mu vyplul navztekáný obličej hostinského. Byl to tlust'och s mohutnou dolní čelistí a hnědou bradavicí vedle ohrnutého nosu, ale pro Maina to byl nejkrásnější pohled na světě. Narovnal se a rukávem si přetřel oči. Byl o kus větší než hospodský, a ten hned opatrně o krok ucouvl.

Také hned nasadil mnohem smířlivější tón. „Podívejte, já jenom chci, abyste šel pryč. Nebudu volat policii, ani po vás nežádám, abyste zaplatil tu škodu, jenom se vás chci zbavit. Chápete?“

Main se na něj s trpkostí podíval, ale ve skutečnosti se cítil docela dobře. Beze slova se sbíral k odchodu. Malá skupinka zvědavců u dveří se rozestoupila jako Rudé moře. Jeden z nich si dokonce musel sušit sako, které mu Main postříkal, když si odhodil dozadu mokré vlasy. Při odchodu z baru ještě zaslechl, jak barmanka každému vykládá, že se jí „ten člověk“ už předtím zdál nějaký divný. Choval prý se fakt podezřele.

„Všude je plno cvoků,“ prohlásil ještě někdo, než se za Mainem definitivně zavřely dveře a on se octl sám na klidné ulici, kde ho přívětivě pohladila temnota.

Celou cestu domů šel pěšky. Měl k tomu řadu důvodů; jednak cítil rozpaky, že po hospodské rvačce vypadá hrozně, jednak měl čas

cestou v klidu přemýšlet. Ale hlavně chladný noční vzduch dělal dobře poraněným očím. Nutil je ovšem k slzám, které mu ztěžovaly vidění, ale zároveň byly příjemné. Okolo každé lucerny viděl rozmazané kolo.

Při chůzi si osahával žebra a uvažoval, jestli snad nemá některé zlomené. Došel k názoru, že ne. Podobně usoudil, že poranění na tváři je jen povrchové, i když mu už pořádně otékalo. Vzpomněl si na hostinského a unikla mu řada nadávek. Když to však klidně uvážil, vlastně se všechno vyřešilo optimálně. Kdyby se do toho zamíchala policie, vzbudilo by to zájem tisku — a vedení Merchistonské školy by sotva bylo nadšené, že se jeden z jejích učitelů připlctl do hospodské rvačky, ať už její okolnosti byly jakékoliv.

Když Main konečně došel domů, uvařil si kávu a odnesl si ji na gauč. Měl cukání zavolat na policii a popsat ty čtyři chlapy, ale zdravý rozum nakonec zvítězil. Rozhodl se, že nejlepší bude počkat do rána. Policie už si na jeho netrpělivé pobídky k akci navykla a nechtěl, aby vzhledem k časně ranní hodině pustili jeho sdělení druhým uchem ven jako blábol zmateného opilce.

Main se cítil absolutně střízlivý, ačkoliv toho vypil dost, teď se mu zdálo, že to bylo nejméně před rokem. Rozhodl se však jít na policii, až bude vypadat klidně a rozvážně. Momentálně mu zrcadlo v koupelně připomnělo, že bojoval v osamělé bitvě a prohrál ji, a ještě k tomu ty oči, stále tak strašlivě podlité krví. V lékárnice našel nějaké oční kapky. Zůstaly tam od minulého léta. Marie i Simon tehdy trpěli sennou rýmou. Chvilí mlčky zíral na lahvičku v ruce, ale pak ji rychle otevřel, aby zahnal sentimentální vzpomínky. Namočil dva vatové tampony do chladné tekutiny, sedl si zase na gauč a přiložil si je na oči.

Jak tam tak tiše seděl, všechna bolest, trápení a ponížení, které zažil, ustupovaly do pozadí před vědomím, že našel lidi, kteří vyloupili hrob jeho synka. Pravda, unikli mu, ale jenom na chvíli. Fakt, že je objevil, Potvrdil jeho hypotézu. Byli to lidé z okolí. Policie už je najde a odhalí, co udělali se Simonem. Pocit beznaděje byl ten tam.

Main začal probírat všechno, o čem ty může slyšet mluvit. Jedna podrobnost mu však stále nešla z hlavy. Pořád trvali na tom, že „to bylo úplně jinak“. Co mělo být jinak? Nešlo jen o ta slova, ale hlavně o výraz jejich tváří, když to říkali — a tvrdili to oba dva. Vypadali ukřivděně dokonce jako neprávem nařčení. A přece oba přiznali, že tam tu noc byli. Tak co to mělo znamenat?

Mluvili o McKirropovi jako o „prolhaném starém parchantovi“. V tu chvíli myslel, že jde o McKirropovo tvrzení o vlastním hrdinství. Ted' se mu to však rozleželo.

V čem jiném mohl McKirrop lhát? Snad to nakonec nebyl on, kdo se vloupal do Simonova hrobu?

Na Maina začala padat únava, ale než se jí poddal, přinutil se při dobré paměti sepsat všechno, co slyšel. Přidal i podrobný popis oněch čtyř mužů. Vybavoval si je docela snadno. Aspoň dvě z těch tváří si bude přesně pamatovat až do smrti. Kéž by uměl kreslit. Ale neuměl. Policii bude muset stačit verbální popis.

Ryan Lafferty se ve spánku už pokolikáté převrátil, než usoudil, že blahodárného odpočinku se už nedočká. Ve skutečnosti ještě vůbec pořádně neusnul, spíš se potácel v jakémsi neurčitém území mezi spánkem a bděním, kde číhají starosti jako šelmy v lese. Četba před spaním mu jen zamotala hlavu. V knize o čarodějnictví došel ke kapitole, věnované Aleisteru Crowleyovi, nejodpornějšímu čaroději dvacátého století. Crowley, označovaný za největšího zloducha na světě, se dostal do knihy o skotském čarodějnictví vzhledem k pobytu v Boleskine u jezera Loch Ness. Záznamy uváděly, že Crowley a jeho žáci se jednoho dne rozhodli vyvolat Pána. Crowley a ještě další muž byli zamčeni v místnosti, kde hodlali vykonat satanistický rituál, zatímco ostatní měli čekat až do rána a teprve pak otevřít dveře. Když se tak stalo, našli tam Crowleyho ve stavu „nezkrotného šílenství“. Ten druhý byl mrtev.

Lafferty otevřel oči a pohlédl na strop nad hlavou. Holé větve buku, který rostl před domem, se ve větru komíhaly a jejich stíny vytvářely tajemné pohyblivé vzory. Působily trochu jako pavučina, která se ho snaží polapit.

Vylekalo ho zazvonění telefonu. Natáhl po něm ruku a přitom uvažoval, kdo z jeho farníků by to mohl být. Nevěděl o nikom, kdo by byl vážně nemocný.

Hlas Jany O'Donnellové ho svou naléhavostí rázem úplně probudil.

„Otče! Marie!“

Lafferty se opřel o loket a zeptal se: „Co je s ní? Co se jí stalo?“

„Ach, otče...“ Janě se zlomil hlas. Rozvzlykala se. „Pomalu, řekněte mi, co se stalo?“

„Havárie, otče. Byla to havárka.“

„Na motorce?“

„Ano. Je na tom moc špatně, otče. Opravdu moc zle.“

„A kde je teď?“

„V nemocnici. Zrovna mi to oznámili z policie.“

„Co přesně vám řekli, Jano?“

Jana se zase rozplakala: „Že prý měla škaredou bouračku. Je těžce poraněná na hlavě. Je na nějaké jednotce...“

„Na Jednotce pro úrazy hlavy?“

„Jo, tak nějak to bylo.“

„To je nejlepší nemocnice, do které se mohla dostat, Jano. Tam jsou na úrazy hlavy největší experti.“

„Ach, otče...“

„Já vím, Jano. Chcete hned za ní do nemocnice?“

„Josef už je oblečený.“

„Jedu tam také. Uvidíme se tam.“

Když Lafferty dojel do nemocnice, Jana O'Donnellová s manželem už tam byli. Tiskli se k sobě v čekárně, kde kromě nich nebyl vůbec nikdo.

„Ne, nevstávejte,“ domlouval jim, když se k nim blížil. Vytáhl z řady jednu z laminátových židlí, postavil si ji proti nešťastné dvojici a s lokty na kolenou se k nim naklonil. „Už vám něco řekli?“ zeptal se.

„Právě čekáme, až přijde dolů doktor,“ odpověděla Jana.

Lafferty natáhl obě ruce dopředu, jednou uchopil Josefovou a druhou Janinu ruku. Odříkal modlitbu. Jana řekla na konci „Amen“,

kdežto Josef jen zíral na podlahu, jako by se uzavřel do svého světa. Ozvaly se kroky a Lafferty se otočil. Blížila se k nim mladá žena v bílém plášti. Lafferty vstal.

Žena se podívala na Laffertyho a pak na dvojici. „Pan a paní O'Donnellovi? Já jsem doktorka Lasseterová.“

Pak se otočila k Laffertymu a Jana O'Donnellová ji informovala: „Tohle je otec Lafferty, náš pan farář.“

Bylo vidět, že Sáře to jméno není neznámé, a Lafferty se usmál, když to dala najevo. Poznamenal: „Myslím, že jsme spolu tuhle mluvili po telefonu, paní doktorko.“

„Jak to s ní vypadá?“ vyptávala se Jana.

„Bohužel ne moc dobře,“ odpověděla Sára. „Právě jsme ji napojili na přístroje, které udržují životní funkce. Ještě je brzy, abychom věděli, jak vážně má poraněnou hlavu, ale asi by bylo bláhové, kdybych vám dávala falešné naděje. Je opravdu velice vážně poraněná.“

Jana začala vzlykat do kapesníku a Josef ji k sobě pevněji přitiskl.

„Ví se přesně, co se stalo, paní doktorko?“ otázal se mírně Lafferty.

Sára odpověděla: „Z toho, co jsem vyrozuměla od kolegů z úrazového oddělení, jela jako spolujezdec na motorce. Srazili se s jiným vozidlem. Marii to vyhodilo ze sedla.“ Sářin hlas se ztišil do šepotu. „Myslím, že narazila do stromu.“

Josef O'Donnell, který během celého rozhovoru vytrvale hleděl do země, najednou vzhlédl a prohlásil: „Já toho parchanta zabiju! Vymlátím z něj ten jeho všiváckej život!“

Jana se ho snažila uklidnit a také Lafferty mu položil ruku na rameno. Sára prohlásila mírně: „Jestli mluvíte o tom mladém muži, který motorku řídil, tak ten je bohužel po smrti. Byl na místě mrtvý.“

Josef O'Donnell si oběma rukama zakryl obličej a potřásl hlavou, jako by nemohl unést všechn svůj vztek, žal a zoufalství.

„Odpusťte,“ vzlykal skrz prsty, „já jsem jen...“

„Uklidněte se,“ řekl mu laskavě Lafferty.

„Můžeme Marii vidět?“ zeptala se Jana.

„Jistě,“ odpověděla Sára. „Je ale napojená na přístroje.“

„Co to znamená?“ ptala se Jana.

„Jednoduše řečeno, místo ní dýchá přístroj. Do krku má zavedenou trubici a tou do ní respirátor vhání vzduch. Jedna hadička jí vede do žaludku a další do žíly, abychom jí mohli dodávat příslušná léčiva. Takže na to musíte být připravení.“

Sára je vedla nahoru na JÚH. Josef stále držel Janu kolem ramen a průvod uzavíral Lafferty.

Na schodišti bylo v tuto časnou ranní hodinu chladno, až se Lafferty téměř otrásl, ale jakmile prošli lítačkami na JÚH, ovanul je teplý vzduch. Jana poznamenala, jako by chtěla schválně přerušit mlčení: „Tady je ale teplo.“

„To je kvůli pacientům,“ vysvětlila jí Sára. „Na jednotce, jako je tato, nemohou mít na sobě prádlo ani přikrývky.“

Lafferty pochopil, co tím míní. Marie O'Donnellová na sobě měla jen prostý bílý nemocniční úbor, který umožňoval přístup k jejímu hrudníku a pažím. Z úst jí trčela průsvitná hadička z umělé hmoty a její hrudník se zvedal a klesal podle toho, jak do něj syčící a klapající dýchací přístroj vedle postele pumpoval vzduch. Dráty elektrod byly protaženy mezi obvazy na hlavě a na obličeji jí zůstala rudá podlitina po nějaké povrchové odřenině. Oči měla zavřené a na matku, která se nedokázala ovládnout a poklekla u postele, vůbec nereagovala. Jana jí položila hlavu na rameno a vzlykavě ji těšila.

„No tak,“ řekl Josef, rozpačitě pohladil ženu po rameni a pomohl jí vstát.

„Můžeme tu zůstat?“ zeptala se Jana, když se trochu vzpamatovala.

„To by asi nemělo velký význam,“ odpověděla jí soucitně Sára. „Dnes v noci se nebude nic dít. Ráno jí uděláme testy a ty nám řeknou víc.“

„Ale kdyby se jí přitížilo a...“

„Marie nezemře,“ ujistila ji Sára. „Dýchá za ni přece ten přístroj.“

Jana se na ni překvapeně podívala. „Chcete říct, že nemůže umřít?“

„Víceméně,“ odpověděla Sára. „Pokud je připojená na dýchací přístroj, stále se jí okysličuje krev a tak když to posuzujete technicky, zemřít nemůže.“

Jana O'Donnellová se zatvářila, jako by z ní někdo sňal velké břemeno.

„Je to zázrak, co dneska dokážou,“ poznamenal její muž.

„Ale,“ upozornila je Sára, „je dost možné, že Mariin mozek je tak poškozený, že už se nezotaví.“

„Chcete říct, že by z ní byla živá mrtvola?“ zhrozila se Jana.

„Je to možné,“ přisvědčila Sára. „Ale musíme doufat, že se to nestane.“

„A modlit se,“ dodala Jana s pohledem na dceru. „Otče, vy se za ni budete taky modlit, vidíte!“ žádala Laffertyho, aniž by odvrátila pohled od Marie.

„Vy víte, že budu,“ odpověděl Lafferty.

„Víte co, běžte teď domů,“ navrhla laskavě Sára. „Zkuste se trochu vyspat. Zavoláme vám ráno, až budeme vědět víc,“

Jana se podívala na Josefa a ten přikývl. Objal ji kolem ramen, a než vykročili ke dveřím, pokýval Sáře na znamení díků. Lafferty zůstal stát.

Sára se na něj podívala: „Jsem ráda, že se vám mohu omluvit osobně, otče Lafferty. Opravdu moc lituju, že jsem vás o McKirropově smrti hned neinformovala.“

„To už je všechno omluveno a zapomenuto, doktorko Lasseterová. Už na to nemyslete.“

„To je od vás šlechetné, otče. Mohla bych vám nabídnout šálek kávy?“

„Ten by mi přišel opravdu vhod,“ přijal Lafferty pozvání. Následoval Sáru na inspekční pokoj, kde zapnula elektrickou konvici.

„Ale mám jen instantní.“

„To je výborné, ale nechtěla jste se raději vrátit do postele? Zdá se, že vás povolali jen kvůli Marii.“

Sára přikývla: „To je v pořádku. Taky mám chuť na kávu. Nemyslíte, že jsem to O'Donnellovým pověděla příliš na rovinu — až moc otevřeně?“ Sára se k Laffertymu otočila a překvapila ho bezbranným pohledem. Okamžitě si získala jeho srdce.

„Vůbec ne. Z toho, co jste řekla, si mohu domyslet, že Marii mnoho naděje nezbývá?“

Sára potrásla hlavou. „Upřímně řečeno, ne. Ta helma, kterou na sobě měla, jí správně neseděla a byla už poškozená při nějaké dřívější nehodě. Její poranění je moc ošklivé. Proto jsem si myslela, že musím O'Donnellovy připravit na nejhorší.“

„Udělala jste to s opravdovým citem.“

Sára vzdychla: „Nedovedete si představit, jak se mi ulevilo, že to říkáte. Víte, je to strašné, ale když den co den vidíte ta rozbitá těla a plačící příbuzné, je tak těžké najít...“

„Nový soucit?“ zeptal se Lafferty.

„Přesně tak,“ přikývla Sára. „Cítím, co se se mnou děje, a připadám si tak provinile, ale ten proces otupělosti se nedá zastavit. Jsou chvíle, kdy se za to přímo nenávidím, ale nic s tím nesvedu.“

„Ani nemůžete,“ řekl Lafferty. „To není nic, zač byste se musela stydět. To vám jen vaše tělo dává na vědomí, že nemůže vydržet tíhu všeho toho cizího utrpení. To by bylo pro každého příliš. Netrapte se tím. Uvnitř vás to nezměnilo. Jste pořád ta stejná citlivá osobnost, jakou jste byla předtím, než jste začala s medicínou. Už jen fakt, že vás to trápí, mluví sám za sebe.“

Sára nejdříve na Laffertyho jen mlčky hleděla a pak se přiznala: „Víte, snad bych to neměla říkat, ale tohle je poprvé, co od člověka v kněžském úboru slyším něco potěšujícího.“

Lafferty se zasmál: „Tak jsem snad přece jen nežil úplně nadarmo.“

„Ještě trochu kávy?“

„Děkuju ne, ale byla dobrá,“ řekl Lafferty a zvedal se k odchodu. „Odpusťte, že se ptám, ale to, co jste mi řekla do telefonu o tom, že McKirrop nepřišel k vědomí, mě trochu zmátlo.“

Lafferty si všiml, že Sára při McKirropově jméně doslova ztuhla.

„Jestli mi do toho nic není, klidně mi to řekněte a já budu zticha.“

Sára zoufale toužila promluvit si s někým o McKirropově smrti, ale nejdříve si to musela promyslet. Omezila se jen na to, že se rozcházejí názory, zda McKirrop nabyl vědomí, nebo ne.

„A vy si myslíte, že věděl, co mluví?“ zeptal se Lafferty, když skončila.

„Ano,“ řekla rozhodně Sára. „Nevzpomněl si sice na nic v souvislosti s útokem, který ho k nám přivedl, ale podle mě se naprosto orientoval v tom, co se stalo na hřbitově.“

„Ale to je právě to, o čem jsem s ním chtěl mluvit,“ podotkl Lafferty.

„Vážně?“

„Chtěl jsem totiž pomoci Johnu Mainovi v pátrání po tom, co se stalo s mrtvolkou jeho synka.“

„Chápu,“ řekla Sára. „Chudák, i bez téhle události toho na něj bylo dost.“

„Znáte se s ním?“

„Osobně ne, ale jeho chlapeček na téhle jednotce zemřel,“ odpověděla Sára.

„No ovšem, zapomněl jsem. Můžete si vzpomenout, co McKirrop říkal, když přišel k sobě?“ zeptal se.

Sára se zhluboka nadechla a odpověděla: „Opravdu to bylo jen pár vět, ale na případ ze hřbitova se zřejmě jasně pamatoval. Zmínil se, jak nějací chuligáni otvírali rakev a jak ho zmlátili.“

„Chuligáni? Užil tohle slovo?“

„Ano, chuligáni.“

„Říkal ještě něco?“

„Myslím, že to už bylo všechno.“

„Jsem vám moc vděčný, že jste mi o tom vyprávěla,“ poděkoval jí Lafferty.

„To je to nejmenší, co jsem mohla udělat.“

„Dobrou noc, paní doktorko,“ loučil se Lafferty. „Podle toho, co jste říkala o Marii, se asi zase brzy setkáme.“

Sára lehce kývla a řekla mu dobrou noc. Lafferty odešel.

Když šel Lafferty přes dvůr ke svému vozu, objevovaly se už na nebi šedé pruhy úsvitu. Okolo hlavní brány zahýbal dovnitř mlékařský vůz; jeho malá kola tvrdě drncala po hrbolatém terénu a nahoře unisono řinčel v přepravkách náklad láhví.

„Chuligáni“, to bylo slovo, které se moc nehodí k popisu satanistů, pomyslel si, když se v šeru snažil strefit klíčky do zámku. Chuligáni — to vyvolávalo představu výtržníků, brutálních vandalů

— ale vykrádání hrobů? To bylo přece něco úplně jiného. Motor starého forda escorta naskočil a zároveň se ozvalo zakvílení, které ho varovalo, že by měl věnovat trochu pozornosti uvolněné spojce. Musí to opravdu zařídit co nejdřív.

Teoreticky měla mít Sára volné dopoledne, ale Tyndall měl dnes velkou vizitu a předpokládalo se, že se jí zúčastní, stejně jako i následující lékařské porady. Přišla na oddělení o čtvrt hodiny dřív, aby se mohla podívat na Marii O'Donnellovou. Našla u jejího lůžka Stubbsa a zjistila, že předepsal zavedení sond Sigma.

„Myslíte, že to stojí za to?“ zeptala se. „Ten mozek je zřejmě hodně poškozený.“

„Každý, komu je méně než osmnáct, dostává sondy Sigma automaticky,“ odpověděl Stubbs. „To je předepsáno ve zkušebním protokolu. U starších pacientů máme větší volnost rozhodování, ale tady na naši mladou přítelkyni se pravidla vztahují.“

„Aha.“

„Myslel jsem, že to víte,“ řekl Stubbs.

„Nikdo mi o tom neřekl.“

Stubbs neodpověděl.

„Budete u slečny O'Donnellové provádět skenovací záznamy?“ zeptala se.

„Ano, pokud doktor Tyndall nerozhodne jinak. Proč?“

„Já jenom, že jsem se v noci setkala s jejími rodiči a jejich farářem. Chtěla bych vědět, jak to dopadne,“ řekla Sára. Cítila se při tom sdělení nesvá, jako kdyby Stubbsovi přímo nahrávala, aby ji setřel. A Stubbs ji také hned napomenul: „Vystříhejte se osobního zájmu o pacienta. Myslím, že už jsem vás na to jednou upozorňoval. To vás zničí. Nebudete pak schopná vykonávat správně funkci lékaře. V tomhle medicínském oboru budete za rok úplně vyřízená. Na pacienta musíte myslet výhradně jako na případ. Udělejte pro něj všechno, co můžete, ale držte se přísně neosobního přístupu.“

„Možná že existuje nějaká zlatá střední cesta, doktore Stubbsi,“ prohlásila Sára tónem, který naznačoval, že Stubbs se na tuto cestu rozhodně nestrefil.

„Říkám vám to pro vaše vlastní dobro. Nevydržíte to ani rok.“

„Já stejně nemám v úmyslu usilovat o kariéru v tomto oboru,“ namítla Sára.

„Nojo,“ usmál se Stubbs. „Slyšel jsem. Vás táhne srdce k praktické medicíně — jako vašeho tatínka.“

Sára zčervenala zlostí, ale dávala si pozor na jazyk.

„To je pak něco jiného. S angínami a nežity na zadku se můžete angažovat po libosti. To je náročná práce.“

„Práce praktického lékaře je přece jen trochu rozsáhlejší,“ odporovala Sára.

„No ovšem, zapomněl jsem na těhotenskou poradnu,“ zabručel Stubbs.

Sára se na něj jen opovržlivě podívala.

Stubbs se tvářil, že se s tím snadno vypořádal. Pohlédl na Sárú: „Koukněte se kolem sebe! Tady je to to pravé. Špičková medicína. Dostala jste příležitost pracovat v první linii lékařské vědy, a vy zatím uvažujete, jakou si získáte reputaci školením vesnických ženských o první pomoci!“

„Tak to už je absolutní...“ Sára nemohla najít správná slova, kterými by odrazila Stubbsův výsměch. Ovšem ze všeho nejvíc ji mučil ohavný pocit, že se nechová loajálně. Kdesi v koutku duše totiž část její osobnosti souhlasila úplně se vším, co teď Stubbs říkal.

„Dobré ráno vespolek,“ zahlaholil hlas Murdocha Tyndalla a hádka mezi Stubbem a Sárú uvízla na mrtvém bodě.

„Dobré ráno, pane primáři.“ Přidali se k ostatním, ale přitom se navzájem probodávali očima.

„Můžeme začít?“

Primářská vizita probíhala celkem uspokojivě. Stubbs u každého pacienta informoval Tyndalla o průběhu léčby a Sára odpovídala, byla-li tázána. Marie O'Donnellová byla posledním případem k posouzení, protože byla na Jednotku teprve čerstvě přijatá. Tyndall si přečetl údaje a zabručel: „Tohle nevypadá moc dobře, co?“

„Ne, pane primáři.“

„Uděláte dnes dopoledne komplexní vyšetření?“

„A co sondy Sigma? Budete je implantovat?“

„Udělám to, ještě než odejdu. Máme sterilní sadu?“

Sestra Rocheová odpověděla: „Máme, pane primáři.“

„Víte se něco o příbuzných?“

Stubbs se obrátil na Sáru a ta řekla: „Dnes brzy ráno, když jsme pacientku převzali z úrazového oddělení, jsem se setkala s oběma rodiči. Byl tu také pacientčin farář.“

„To je snad trochu předčasně,“ utrousil Tyndall a sám se svému vtípku pousmál.

„Měla jsem dojem, že ten otec Lafferty je zároveň rodinný přítel,“ pravila Sára.

„Lafferty?“

„Nebyl to také on, kdo se zajímal o toho McKirropa?“

„Ano, pane primáři.“

„Jestli bude takhle pokračovat, tak abychom z něj snad udělali kaplana Jednotky,“ podotkl Tyndall.

Všichni se povinně zasmáli.

„Doufám, že jste jim nedala příliš mnoho nadějí,“ řekl už zase vážně Tyndall.

„Ne, pane, myslím, že si uvědomují, jak je stav jejich dcery vážný.“

„Dobrá,“ prohlásil Tyndall důstojně. „Možná že až dokončíme skenovací vyšetření, budeme s nimi muset pohovořit. Pokud nebude šance na obnovu, nemá smysl to protahovat.“ Obrátil se k Sáře: „Vy zřejmě nevíte, jaké by bylo stanovisko toho kněze k odpojení respirátoru, kdyby k takové situaci došlo?“

„Přesně ne,“ odpověděla Sára. „Ale připadal mi jako nesmírně rozumný pán.“

„Skvělé,“ řekl Tyndall. „Poslední, co bychom tu potřebovali, by byl nějaký pokrytecký blázen, který by všem působil nejrůznější nesnáze.“

„Ano, pane primáři.“

„Tak to bychom měli. Sestro, připravte mi táč a já udělám ty sondy.“

„Ano, pane.“

Tyndall se šel umýt před malým chirurgickým zákrokem, jaký představovala implantace elektrod Sigma do lebky Marie

O'Donnellové. Za několik minut poté zazvonil na inspekčním pokoji telefon a sestra hlásila, že volá paní O'Donnellová.

„Vemte to vy,“ přikázal Stubbs Sáře. „Já se zatím připravím na vyšetření. Můžete jí říct, že s tím budeme hotovi kolem poledne. Pak budeme vědět víc. Tu rutinu už znáte.“

Sára promluvila s Janou O'Donnellovou a oznámila jí, že Mariin stav se nezměnil. Už jí nepřipomínala, že se ani změnit nemůže, dokud za ni všechno vykonávají přístroje.

„Znamená to, že přece jen nějaká naděje zbývá?“ naléhala Jana O'Donnellová.

Sára měla najednou v krku knedlík. Řekla: „To samo o sobě ne, paní O'Donnellová. Znamená to jenom, že její fyzický stav je nezměnný, stále však ještě nic nevíme o rozsahu škod na mozku. Doktor Stubbs se právě chystá provádět důkladné vyšetření. Můžete zavolat zase kolem oběda?“

„Ano, paní doktorko. A děkuju vám.“

„Promluvíme si později,“ řekla Sára.

Lafferty strávil dopoledne v kostele, kde se modlil za uzdravení Marie O'Donnellové, ale také za sebe, aby měl dost síly a dokázal utěšit její truchlící rodiče, bude-li to nutné. Po rozhovoru se Sárrou Lasseterovou v časných ranních hodinách měl obavy, že druhá možnost bude pravděpodobnější. Nevěděl, jak to Jana přijme. Měla vždycky tak neotřesitelnou víru. Kéž by Bůh dal a vydržela jí déle než dcera.

Josef O'Donnell bude zahořklý, a když se uváží, jak provinile se cítí, může z toho být tvrdý oříšek, který bude nutné rozlousknout. Josef vždycky potřeboval něco nebo někoho, na co by si stěžoval. S Marií byli kvůli jejímu chlapci na štíru už celé týdny bylo nabíledni, že Josef má svou dceru opravdu rád, ale když pozná, že už jí to nikdy nebude smět říci a že zemřela ve chvíli, kdy mezi nimi bylo tolik zlé vůle, bude to pro něj těžko k vydržení. Zanechá to v něm pocit podrážděnosti a zrady.

Lafferty jim zavolal, aby se zeptal co je nového. Telefon vzal Josef O'Donnell.

„Je to pořád stejné,“ řekl.

„Žádné známky zlepšení?“

„Dneska ráno dělají nějaké testy.“

„Zavolám ještě později, Josefe.“

„Otče?“

„Ano?“

„Víte, ohledně té hádky, co jsme s Marií měli minulý týden — jak to na ní bylo ještě znát — já jsem jí přece nechtěl ublížit. Chci říct — vždyť ji mám doopravdy rád.“

„To já dobře vím, Josefe. Nedělejte si starosti. Později si o tom ještě promluvíme.“ Lafferty zůstal sedět a přemýšlel o Josefovi, když zazvonil telefon. Byl to John Main a jeho hlas zněl oživeně.

„Myslel jsem si, otče, že byste to rád slyšel, chci říct, já jsem je našel, Ryane. Včera v noci jsem je našel.“

Lafferty musel nejdřív chvíli přemýšlet, než se dovtípil, o čem Main mluví. „Chcete říct, že jste našel ty lidi, kteří odnesli Simona?“ vykřikl.

„Ano, našel jsem je. Všechny čtyři.“

„Jak jste to proboha dokázal?“ vyptával se Lafferty.

Main mu vysvětlil, co ho vedlo k té procházce po hospodách a co se stalo, když svou teorii vyzkoušel v praxi. „Byli v té úplně poslední, do které jsem zašel. Teď jsem byl na policejní stanici s jejich popisem.“

„Popisem?“ řekl Lafferty překvapeně.

Main mu vyprávěl o rvačce v hostinci a o tom, jak téměř přišel o oči.

Lafferty se zamračil: „Už máte ty oči v pořádku?“

„Ještě mě trochu bolí, ale hlavně že vidím. Přežiju to.“

„Tak co je to za lidi? Má o nich policie nějakou představu?“

„Dali mi k nahlédnutí to jejich album zločinců, ale nenašel jsem tam ani jednoho. Připadali mi jako úplně nezajímaví, obyčejní chuligáni,“ řekl Main. „Ale policajti si myslí, že když teď vědí, kde se po nich dívat, určitě je vyhmátnou.“

Zase se objevilo to slovo, pomyslel si Lafferty. „Chuligáni.“

„Proč jste si tak jistý, že jsou to ti praví?“ zeptal se.

„Oni to nepopřeli,“ odpověděl Main.

„Chcete říct, že se přiznali ke krádeži Simonova těla?“ zvolal Lafferty.

„To zase ne. Pořád se mi snažili namluvit, že tomu špatně rozumím, ale McKirropa znali a přiznali se, že tu noc byli na hřbitově.“

„Bohudík. Bojím se, že s knihovnou jsem už byl v koncích. Doufám, že policie ty chlapy brzy chytí. Vždyť to bylo pro vás hrozné trápení.“

„Ani mi o tom nemluvte,“ souhlasil Main. „Ale teď už to máme skoro v kapse. Možná že ti čtyři pracovali pro někoho jiného, ale tohle budem řešit, až je budeme mít.“

„To určitě,“ řekl Lafferty. Nezapomeňte mi dát zprávu.“

„To víte, že jo.“

Lafferty položil sluchátko a zvedl ruce k obličeji. Přejížděl si chvíli po tvářích a Přitom přemýšlel o tom, co mu Main řekl. McKirrop sám použil výraz „chuligáni“, když si je připomínal ve svém tápavém polovědomí, to však nemuselo být považováno za spolehlivé. Teď ale sám Main popsál ty čtyři mužské z hospody taky jako „chuligány“. To znamená, že to ani u McKirropa nebyla jen špatná volba slov. Ti vylupovači hrobů byli opravdu mladí výtržníci. Vrátil se ke své staré teorii. Výrostci přece nekradou mrtvoly. Ale co to tedy mělo znamenat?

Mainova představa může být správná. Mohli pro někoho dělat špinavou práci, ale když je Main konfrontoval, nepotvrdili to. Pořád říkali jen, že „to bylo všechno jinak“.

To je zajímavé, pomyslel si Lafferty. Když nějaký obviněný něco takového tvrdí, je to totéž, jako by říkal, že je nevinný. Ale jestli ti muži připustili, že na hřbitově byli, jak můžou vůbec očekávat, že obhájí svou nevinu?

10

Sára se rozhodla počkat na výsledky testů Marie O'Donnellové — i když by teoreticky po Tyndallově odchodu mohla mít volno. Byla u toho, když Stubbs končil s posledním testem. S hlubokým povzdechem jí oznámil: „Není to ani hraniční obraz. Prostě tam není vůbec žádná aktivita.“ Podal jí výsledky a začal se probírat neuspořádaným stohem papírů, z nichž nejdřív vytrídil grafické tabulky a pak role registračního papíru. Sára nepotřebovala moc času, aby zjistila, že Stubbs má pravdu; nebylo o tom pochyb. Podle všech ukazatelů byla Marie O'Donnellová mrtvá. Dokonce i záznam pomocí vysoce citlivých Sigma elektrod byl zcela plochý. Ta mladá dívka na posteli, jejíž hrud' se zvedala a klesala v rytmu určeném elektrickým relé, byla už zkrátka jen prázdnou skořápkou, ve které nebylo víc života než ve fotografii.

„Zavolám doktoru Tyndallovi,“ řekl Stubbs. „Nemohla byste pozvat rodiče, aby sem odpoledne přišli? Čím dřív to vyřídíme, tím líp.“

Stubbs odešel na lékařský pokoj k telefonu. Za pár minut se vrátil a oznámil: „Doktor Tyndall si to může na dnes odpoledne zařídit, ostatní záležitosti jen na rodičích.“

„Zavolám jim,“ řekla Sára.

„Doktor Tyndall tu bude v půl třetí. Prosím vás, požádejte je, aby přišli raději už ve dvě. Rád bych si s nimi nejdřív promluvil sám.“

Sára pohlédla na Stubbsa a ten neuhnul pohledem. „Výborně,“ odpověděla.

„A mimochodem, doktor Tyndall chce, abyste byla u toho, až s nimi bude mluvit. V rámci výuky.“

Na inspekční pokoj šla pomalu a s těžkým srdcem. Věděla, že O'Donnellovi určitě probděli celou noc v nadějích a v modlitbách, aby se z toho jejich dcera dostala. Teď už budou mít nervy napnuté k prasknutí, a jakmile u nich zazvoní telefon, s úzkostí se po něm vrhnou. Pomalu a váhavě volila čísla, jako by se jí nechtělo uvést do pohybu vlak událostí, který přiveze takové neštěstí. Telefon zvedli, sotva zazvonil poprvé.

„Ano?“ Ozval se úzkostný hlas Jany O'Donnellové. Sára namáhavě polkla a řekla: „Paní O'Donnellová, tady je doktorka Lasseterová z nemocnice. Mohli byste, prosím vás, s manželem odpoledne přijít a promluvit si s doktorem Stubbsem a doktorem Tyndallem?“

„Co se stalo? Zhoršilo se to?“ vyptávala se Jana O'Donnellová.

Sára slyšela, že se v pozadí ozývá Josef O'Donnell a ptá se, co se děje.

„Provedli jsme nějaké testy a teď jde o to, prodiskutovat s vámi jejich výsledky.“

„Prodiskutovat,“ hlesla pomalu Jana O'Donnellová.

„Doktor Tyndall vám to všechno odpoledne vysvětlí,“ řekla Sára laskavě.

„Aha,“ odpověděla nepřítomně Jana.

Sára věděla, že Jana dobře pochopila, o čem se bude na schůzce jednat. Už nebyla úzkostlivá. Její hlas už nebyl rozrušený. Něco ji opustilo. Sára věděla, že to byla naděje.

„Bude vám to vyhovovat ve dvě hodiny?“

„Ano, přijdeme.“

Sára byla ráda, že když bylo třeba sdělit špatné zprávy, Tyndall ze zásady hovořil s příbuznými osobně. Dokázal se chovat dobře k pacientům, a stejně tak dokázal být vlídný i k příbuzným. Měl velkou výhodu, že se pro tuto roli hodil i svým vzhledem, to bylo ve chvílích, jako byla tato, nezanedbatelné. Byl to prostě právě takový člověk, jakého si příbuzní přáli poznat, důvěryhodná úřední osoba, dobře oblečený pán se stříbrnými vlasy, laskavý, citlivý a chápající. Sára se obávala, že Stubbs by naopak mohl být pořádně nepříjemný, a znepokojovalo ji, že chce O'Donnellovy vidět jako první. Snad si nechce dělat zásluhu z toho, že o souhlas s odebráním orgánů požádá dřív než Tyndall? Styk s truchlícími pozůstalými byl součástí lékařské práce. Sára se jim zatím dokázala vyhnout právě jen díky tomu, že Tyndall se s nimi setkával osobně. Ale to nebude trvat věčně. A právě to byl zřejmě důvod, proč si Tyndall přál, aby dnes byla při jeho rozmluvě s O'Donnellovými. Smrt byla na JÚH pravidelným hostem.

Byly už dvě hodiny a po O'Donnellových nebylo stále ještě ani stopy. Sára si všimla, že Stubbs z toho začíná být neklidný. Každou půlminutu se díval na hodinky. Ve čtvrt už viditelně ztrácel trpělivost.

„Kde k čertu jsou?“ ptal se.

Sára si nebyla jistá, jestli má odpovědět, nebo ne, tak jen zamumlala něco o zpoždění. Začíná to vypadat, radovala se v duchu, že se nakonec se Stubbsem vůbec nesetkají. To se také splnilo, když se dvacet minut po druhé objevil Tyndall a O'Donnellovi tu pořád ještě nebyli. Stubbs se ztratil, ale Sára zaslechla, jak při odchodu tlumeně nadává.

O'Donnellovi se dostavili za pět minut půl třetí a Josef se omlouval, že musel měnit pneumatiku. Mumlal něco o ztracených dětech, ale dál to nerozváděl.

Když vstoupila Jana O'Donnellová, Tyndall vstal. Vešla dovnitř nesměle, ačkoliv jí řekli, aby šla hned dál. Považovala přece jen za slušnost lehce zaklepat a nejdřív jen nahlédnout dovnitř. Tyndall se na ni usmál a podal jí ruku. Sára zaznamenala, že i tenhle jeho úsměv měl přesně tu pravou míru. Nebyl ani příliš široký, aby naznačoval, že je všechno v pořádku, ani příliš slabý, aby dělal dojem pouhé společenské zdvořilosti. Byl to úsměv pro důvěrného přítele, pro někoho, kdo chápe a ví, jak se věci mají. Tyndall si pak potřásl rukou s Josefem, který následoval Janu, a nakonec s Ryanem Laffertym, který vešel jako poslední: při jeho příchodu Tyndall tázavě zvedl obočí.

Lafferty mu hned podal vysvětlení: „Paní O'Donnellová mě požádala, abych přišel dnes odpoledne s nimi, pokud vám to nebude vadit.“

„Ale ovšem že ne,“ odpověděl Tyndall. „Prosím, posaďte se.“

Sára a O'Donnellovi se na sebe usmáli. Lafferty se jí zeptal: „Spíte vůbec někdy, paní doktorko?“ Sára na to reagovala jen úsměvem.

Tyndall si sundal brýle a položil je před sebe na stůl. Řekl laskavě: „Půjdu rovnou k věci. U vaší dcery jsme provedli všechna

dostupná vyšetření a řeknu otevřeně, že jejich výsledky nejsou dobré.“

Tyndall se odmlčel a Jana s Josefem se k sobě přitiskli. Sára si všimla, že Jana je navenek klidná, ale držela manžela za ruku tak pevně, až jí zběhly klouby.

Tyndall pokračoval: „U Marie se nám nepodařilo zaznamenat ani ten nejmenší náznak mozkové aktivity, přestože jsme použili široký okruh testů a nejcitlivější techniku, jakou má medicína k dispozici. Nebylo tam nic.“

Sára si uvědomila, že ačkoliv byla ta slova vyslovena s citem, jejich podstata je až brutálně otevřená. Tyndall vůbec neplýtl časem, aby se dostal k jádru věci. Mariin mozek byl mrtvý. Nebyla pro ni už žádná naděje.

„Nemohla by být v nějakém tom komatu, nebo tak?“ zeptal se po chvilce Josef. Jeho hlas zněl ve srovnání s Tyndallovými krásně modulovanými tóny hrubě a nevyrovnaně. Jako kdyby se v té malé místnosti lámal na kusy.

„Ne. Bohužel to tak není,“ odpověděl Tyndall. „Podle všech uznávaných měřítek musíme u Marie konstatovat mozkovou smrt.“

Jana vypadala, jako kdyby se pro ni zastavil čas. Tvář jako by jí ztuhla mrazem, oči se proměnily ve dvě studny hlubokého smutku. Na Josefově obličeji se naopak objevilo jakési horečné oživení, jak se v něm mísilo zároveň překvapení, zoufalství a strach.

„Co to vlastně znamená, ta mozková smrt?“ zeptal se.

„To znamená, že se vaše dcera už nikdy nemůže zotavit. Že se nedá zachránit. Hrozně mě to mrzí.“

„Ale je přece pořád na té mašince, ne?“ vyptával se Josef. „Tak by přece ještě byl čas něco dělat. Chci říct, že člověk každou chvíli čte o lidech, co byli v bezvědomí třeba léta, a pak přišli k sobě!“

Tyndall potřásl hlavou a vysvětlil mu: „Lituju, ale to je něco jiného. To byli lidé, kterým stále ještě fungoval mozek, i když byli v bezvědomí. Ona je ve skutečnosti mrtvá. Přístroje udržují její dýchání a krevní oběh, ale to je čistě mechanický proces. Marie už by toho sama nikdy nebyla schopná.“

„Ale...“

Josef chtěl ještě něco namítnout, oči mu však pomalu zaplavily slzy. Jen vrtěl hlavou, jako by chtěl ty nepřijemné zprávy odehnat.

Jana zvedla jeho ruku ke rtům a políbila ji. Také plakala, ale dokázala mu něžně zašeptat: „Marie je mrtvá, chlapče, musíme se s tím smířit.“

Lafferty se rozhodl zůstat v pozadí. Byl by jim rád pomohl, ale ti dva se utěšovali navzájem. Nikoho dalšího nepotřebovali.

Po několika minutách se Jana O'Donnellová Tyndalla zeptala: „Ted' asi budete chtít ty přístroje vypnout?“

Tyndall mírně přikývl.

Sára to gesto opět ocenila jako jediné správné. Tohle měla být pro rodiče emocionálně nejnáročnější lávka, přes kterou museli přejít, ale lékař je po ní převedl citlivě a starostlivě; vypadalo to téměř jako promyšlený technický proces. Jana a Josef se drželi jeden druhého a přikývli na souhlas. Lafferty stále jen přihlížel.

Tyndall si jakoby v rozpacích položil ruku na čelo: „Ještě se vás musím zeptat na jednu věc.“

Sára se zhluboka nadechla a zadržela dech.

Jana a Josef O'Donnellovi se na Tyndalla pozorně podívali, ale neřikali nic. Tyndall pokračoval, jako by mu slova, která musel vyslovit, působila téměř bolest.

„Víte, je tu možnost, že by Marie mohla třeba ještě pomoci některému jinému nemocnému člověku.“

O'Donnellovi se zatvářili ohromeně.

„Pomoci?“ zeptala se Jana.

Tyndall po krátkém váhání řekl: „Svémi orgány...“

Josefu O'Donnellovi zkameněly rysy a v očích se mu objevil hněv. „Nikdy!“ zahřměl. „Mýho děvčete se nikdo nesmí dotknout. Jasně?“

„Jistěže,“ odpověděl mírně Tyndall. „Pokud si to nepřejete, není o čem hovořit. Vaše přání budeme respektovat.“

Josef se uklidnil skoro stejně rychle, jako vzplanul, a Sára už si myslela, že se Tyndall třeba ještě jednou pokusí získat souhlas k transplantacím, ale nestalo se tak. Zřejmě to považoval za ztracenou záležitost.

„Mohli bychom ji ještě jednou vidět?“ zeptala se Jana.

„Samozřejmě,“ odpověděl Tyndall. Obrátil se na Sáru: „Ujmete se toho?“

Sára přikývla a vedla O'Donnellovy do Mariina pokoje. Když viděla, jak se ti dva lidé nemohou nabažit posledního dlouhého pohledu na dceru, měla stažené hrdlo. Josef O'Donnell chraplavě zašeptal: „Vidíte, že nebude trpět?“

„Ne,“ odpověděla Sára a sama přitom bojovala se slzami. „Ona už je daleko od toho všeho.“

Sára cítila, že může nastat obtížná situace, kdy žádný z O'Donnellových nebude, chtít opustit dceru, kterou vidí naposledy. Sama si nevěděla rady, kolik času jim může dopřát, než je bude muset pobídnout k odchodu. Opět za ni ten problém vyřešil Tyndall. Přišel za nimi a laskavě O'Donnellovy upozornil: „Musíme bohužel vyřídit nějaké formality.“ Odvedl rodiče pryč a Sáru tam ponechal. Téměř vzápětí se k ní přidal Ryan Lafferty, který ji přistihl, jak zápasí se slzami.

„Bůh dal, Bůh vzal,“ řekl.

„Jsou chvíle, kdy tuhle práci přímo nenávidím!“ vybuchla Sára.

Lafferty ji objal kolem ramen a v tu chvíli jí začaly z očí prýštit první slzy.

„Tak se na mě podívejte!“ vzlykala. „To mám být doktorka, a přitom se chovám jak pitomá školačka!“

„Cit není nikdy hodný zavržení, paní doktorko,“ uklidňoval ji Lafferty. „Kéž by na světě bylo takových ‚hloupých školaček‘ víc.“

Sára si kapesníkem otřela oči, trochu se uklidnila, Laffertymu pokývla a řekla: „Děkuju vám.“

Teď přišla řada na něj, aby se také naposledy podíval na Marii O'Donnellovou. Příště ji „uvidí“ až o pohřbu.

„Chcete, abych odešla?“ zeptala se Sára.

Lafferty se neobrátil, ale přikývl a Sára se vytratila.

Když Lafferty hleděl na bledou a klidnou mladou tvář Marie O'Donnellové, také se nemohl ubránit dojetí. Pohlédl na kartu v nohách postele. Marie O'Donnellová, nar. 13. 1. 1978. Devatenáct set sedmdesát osm — vždyť to je jako včera. Jak člověk stárne, běží čas stále rychleji, ale patnáct let života, to bylo opravdu krutě málo.

Lafferty si všiml řeckého písmene na spodním rohu karty. Zdálo se mu, že už ho předtím někde viděl. Ano, bylo to na té kartičce, která ležela v Mainově bytě uprostřed duchařské hry se stolečkem. Tenkrát se nemohl rozpomenout, co na ní bylo za písmeno. Teprve teď si to vybavil. Bylo to řecké písmeno sigma.

Lafferty poručil duši Marie O'Donnellové Bohu, zatímco Josef a Jana vedle plakali a Sára se kousala do rtů. Murdoch Tyndall vypnul respirátor a Mariina hrud' naposledy klesla a znehybněla. V té chvíli bylo mlčení téměř nesnesitelné. Tyndall však opět vše vyřešil a taktně odvedl rodiče z pokoje. „Přijdete na pohřeb, paní doktorko?“ zeptal se Lafferty.

Sára zavrtěla hlavou a odpověděla: „Ne, otče. Bylo by to proti předpisům, které pro Jednotku platí.“ Když si uvědomila, jak chladně a neosobně to vyznělo, dodala: „Víte, je jich tak mnoho.“

Lafferty přikývl a pokojně pravil: „Samozřejmě. Na to jsem nepomyslel.“

„Ne, v tom to není!“ řekla honem Sára, aby se Laffertyho nedotkla.

Z nějakého důvodu by tomu muži za nic na světě nechtěla ublížit. Snad to bylo proto, že se k ní choval laskavě ve chvíli, kdy se cítila zranitelná, anebo naopak právě proto, že podobnou zranitelnost odhalila i u něho. Nevěděla proč, ale náhle si uvědomila, že se musí se vším někomu svěřit a že Lafferty je ta správná osoba.

„Nemohla bych si s vámi o něčem promluvit, otče?“

„Jistě,“ odpověděl Lafferty automaticky a vzápětí se začal sám sebe ptát po důvodu. „Myslíte teď hned?“

„Ne, byla bych radši, kdyby to bylo někde mimo nemocnici,“ řekla Sára a ohlédlá se přes rameno.

„Nechtěla byste tedy přijít k svatému Xavierovi? Mám byt ve vedlejší domě,“ navrhl Lafferty. „Nebo...“

„Ne, to bude fajn.“

„Dnes večer?“

„To je ideální. Dnes večer nesloužím.“

„Řekněme v sedm?“

Do místnosti vešla sestra a Sára změnila tón. „Ano, otče Lafferty, tak to myslím bude nejlepší,“ řekla oficiálně.

A vyprovodila ho ven.

Když Sára dvě minuty před sedmou přišla, Lafferty jí otevřel dveře. Kněžský oděv vyměnil za modré manšestráky a tričko. Uvedl Sáru do útulného, trochu staromódního pokoje, jehož zařízení zřejmě už dlouho nedoznalo žádných změn.

„Co si dáte? Čaj? Kafe? Nebo něco ostřejšího?“ vyptával se Lafferty, když si odbyli uvítání.

Sára, která v rozpacích seděla na krajíčku vybledlé zelené pohovky, chvilku váhala, ale pak řekla: „Jestli to s tím drinkem myslíte vážně, tak bych si dala ráda.“

„Whisky, gin nebo sherry? Je to na vás,“ usmál se Lafferty.

„Tak tedy gin.“

Lafferty otevřel skříňku na nápoje, zašklebil se, když panty pronikavě zaskřípaly, a vytáhl láhev Beefeatera.

„Dřív jsem kupoval Gordona, ale dělají ho teď slabší, zatímco cena zůstává stejná.“

„To jsem nevěděla,“ usmála se Sára.

„Budu vám k tomu muset nabídnout bitter lemon. Zdá se, že už tu nemám žádný tonik.“

„To bude fajn.“

Sobě Lafferty nalil pořádnou dávku Jamiesonovy whisky a posadil se proti Sáře.

„Irská whisky?“ podivila se.

„To souvisí s mým původem,“ usmál se Lafferty. „Co byste čekala při mém jménu a profesi?“

„Ale vy nemluvíte jako Ir.“

„Mojí rodiče opustili Irsko, když mi bylo sedm. Vychovali mě v Liverpoolu.“

„Takže patříte k lidem, jejichž sympatie k ragbyovým internacionálům jsou rozpolcené?“ dobírala si ho Sára.

„S tím já problémy nemám. Jsem zelený.“ Sára přikývla a napila se.

„Tak v čem vám můžu pomoci, paní doktorko?“ zeptal se Lafferty, když si všiml, že se jí do očí vrátil zase ten utrápený výraz.

„Říkejte mi Sáro.“

„Dobrá, Sáro.“

Sára už se nadechla k proslovu, ale zarazila se a potřásla hlavou.

„Víte, snad jsem se měla radši obrátit na policii, ale nemyslím, že by mi uvěřili.“

„Policie?“

Sára přikývla. „Mám podezření, že byl spáchán zločin.“

„V nemocnici?“

„Ano.“

„Jaký zločin?“

„Vražda.“

Lafferty zůstal s otevřenou pusou.

„Vražda?“ vykřikl. „Ale čím?“

„Jednoho z našich pacientů na JÚH, Johna McKirropa. Jsem přesvědčená, že byl zavražděn.“

Laffertymu chvíli trvalo, než strávil čerstvý šok — když zaznělo to jméno, McKirrop. Musel se trochu sebrat, než se tiše zeptal: „Slyšel jsem dobře? Říkáte, že John McKirrop byl zavražděn ve vaší nemocnici?“

„Domnívám se, že ano,“ prohlásila Sára., „Jsem si tím vlastně jistá.“

„Ale proč? A jak?“

„Nevím proč, ale patrně vím jak,“ odpověděla Sára. Vylíčila mu, jak ohledala mrtvolu a jaké důkazy našla.

„A tím vším jste si absolutně jistá?“

Sára přikývla. „Problém ovšem je, že to nemůžu dokázat bez toho originálního rentgenového snímku hlavy. Bez něj se všechno bude zdát v úplném pořádku. McKirrop byl na JÚH přijat s vpáčenou frakturou lebky a ta způsobila masivní poškození mozku. Konec příběhu. Jenom já a vrah víme, že od té doby, co byl přijat na JÚH, se ta fraktura podstatně zhoršila.“

Lafferty zavrtěl hlavou; stále si to všechno nemohl srovnat. „Ale proč?“ ptal se. „Kdo by chtěl zabíjet Johna McKirropa?“

„Nemusím vám povídat, že s tímhle si lámu hlavu také,“ pravila Sára. „Jediný motiv, který mě napadá, se týká mého kolegy, doktora Dereka Stubbse. Vlastně je to můj přímý nadřízený.“

Sára vysvětlila Laffertymu, že Stubbs by si nejspíš připadal jako blázen, kdyby se McKirrop dokázal vylízat ze svého poranění. „Nechal plavat pacienta, kterého považoval za beznadějný případ, a ani se nepodíval na jeho snímky.“

„No jo,“ uvažoval Lafferty. „To víte, já tomuhle tak nerozumím, ale připadá mi to přinejmenším trochu přehnané. Opravdu jste přesvědčená, že by ten Stubbs byl schopen něčeho tak hrozného?“

Sára vzdychla a zavrtěla hlavou. „Víte, nemám ho vůbec ráda, ale tohle si o něm přece jen nemyslím,“ odpověděla. „To je všechno tím, že nemůžu připadnout na žádný jiný motiv.“

„Tak ho budeme muset najít spolu.“

„Já jsem se snažila,“ řekla Sára s trpkým úsměvem.

„A podařilo se vám něco?“

„Napadlo mě, že McKirrop mohl něco vědět, a někdo si nepřál, aby promluvil.“

„To zní rozumně,“ souhlasil kněz. „Netušíte, oč by mohlo jít?“

Sára váhala. Po chvíli mlčení se pokusila: „Zní to možná hloupě, ale já si myslím, že třeba věděl něco o těch satanistech a o tom, co se sběhlo na hřbitově v souvislosti s tím Mainovým chlapečkem.“

V Laffertym poskočilo srdce. „Co vás k tomu vede?“ zeptal se a trochu se napil.

„Viděla jsem Johna McKirropa, když jsme ho prvně přijali, těsně po tom, co mu ti chlapi na hřbitově namlátili. Něco s ním nebylo v pořádku; těžko to dovedu přesně popsat, ale nemůžu se zbavit dojmu, že toho věděl mnohem víc, než co kdy prozradil.“

„Proč si to myslíte?“

„Nejdřív o tom, co se stalo, nechtěl vůbec mluvit. Vypadal vyděšeně. Musela jsem ho přesvědčovat, aby policii řekl, co ví, už kvůli otci toho chlapce. Zřejmě si to pak rozmyslel, ale pamatuju se, že mi tenkrát na chvíli připadlo, jako by rád řekl ještě něco mně. Bylo to, jako kdyby...“

„Jako kdyby si nechával něco pro sebe,“ dodal Lafferty.

„Přesně tak. Jak jste věděl, že právě to chci říct?“

„Mně se na tom, co se stalo na hřbitově, taky pořád něco nezdá. Už jsem přečetl kdejakou knihu o okultistech, mluvil jsem s expertem přes černou magii, ale nic z toho mě ještě nepřivedlo ani trochu blíž k tomu, kdo mohl potřebovat tu mrtvolku a proč. Proto jsem chtěl s McKirropem mluvit, až se probere. Chtěl jsem zjistit, jestli v tom není ještě něco víc, než všude vykládal. Nějaký nový klíč.“

„Rozumím,“ řekla Sára.

„A ještě něco mi nedává pokoj. Vy říkáte, že McKirrop užil slova ‚chuligáni‘, když mluvil o těch lidech, co vykopali hrob malého Maina. Dnes ráno použil téhož slova sám John Main. Volal mi, že ty lidi našel. Podle toho, co říkal na nějaké vyznavače černé mše vůbec nevypadají. To mě ještě víc utvrdilo v podezření, že McKirrop neřekl celou pravdu...“

„Říkáte, že pan Main ty lidi našel?“ přerušila ho Sára.

Lafferty přikývl a v krátkosti jí vylíčil, jak to Main dokázal.

„Teď po nich pátrá policie.“

„To znamená, že až je chytanou, celá ta historie se vyjasní,“ přemýšlela nahlas Sára.

Kněz znovu přikývl.

„Ale co mohl McKirrop vědět, že někomu stálo za to ho zabít, aby nemluvil?“ uvažovala doktorka.

Lafferty zakroutil hlavou. „Tady jsem na vahách,“ řekl. „Třeba tam na tom hřbitově byli ještě další lidé? Někdo, o kom se McKirrop nikdy nezmínil. Anebo v tom je ještě něco úplně jiného, co nás doposavad vůbec nenapadlo.“

„Ale s JÚH to musí mít také něco společného, jestli je to důvod, proč byl McKirrop zabit?“ dohadovala se Sára.

„Asi ano.“

„Mám z toho hrůzu,“ přiznala se Sára.

Lafferty na ní viděl, že to myslí vážně.

„Svěřila jste se se svým podezřením ohledně McKirropovy smrti někomu na JUR?“ zeptal se.

„Ne, vy jste jediný člověk, kterému jsem to řekla.“

„To je dobře. Takže nikdo o vašem podezření neví,“ řekl Lafferty.

„Stubbs ví, že jsem pátrala po zmizelém rentgenovém snímku,“ vzpomněla si Sára.

Lafferty svažtil čelo. „Ale neví proč?“

„Ne.“

„V tom případě bych doporučoval, aby ani jeden z nás nic nepodnikl ani neřekl, dokud policie nenajde ty čtyři muže. Jestli zjistí, že měli dostatečně pádný důvod, aby zabili Johna McKirropa, tak možná ten snímek ani nebudou potřebovat. Zní to logicky?“

Doktorka přikývla na souhlas. „Ano, zní. Jsem vám opravdu vděčná, že jste mě vyslechl. Neumíte si představit, jaká je to pro mě úleva, že jsem to mohla někomu říct.“

Lafferty se usmál. „Mám dojem, že jste právě před římskokatolickým knězem přiznala, že i pro vás má zpověď smysl.“

Když se Sára vrátila do ubytovny, vládl tam rozruch.

„Co se děje?“ zeptala se Paddyho Duncana, když na něj narazila na chodbě.

„Neslyšela jsi zprávy?“ zeptal se.

„Jaké zprávy?“

„Cyril Tyndall vyrukoval s novou vakcínou proti herpesu. Podle toho, co říkali, by měla být stoprocentně účinná a Gelman Holland už má od vlády licenci k výrobě. Koncem roku by měla být dostupná na trhu.“

„To je ohromné, ale co ověřovací pokusy a vyloučení vedlejších účinků? Bez toho to přece nemůžou jen tak pustit do výroby!“ zvolala Sára.

„To mají všechno hotové. Pokusy byly s vládním svolením prováděny tajně.“

„Ale proč tajně? A co na tom má co schvalovat vláda?“

„Protože to je přesně ten typ výzkumu, který chce vláda podporovat,“ usmál se Duncan. „Gelman Holland cpe prachy a prostředky do Cyrila Tyndalla, Cyril vyrobí zboží. Vláda jim k tomu všem umete cestičku, zredukuje byrokracii na minimum a přestřihne červenou mašli. Všichni z toho mají užitek a výdaje daňového poplatníka jsou menší než na normální lékařský výzkum. A pro vládu má takováhle propaganda ohromnou cenu.“

„Ale proč ty tajnosti?“ nevěděla pořád Sára.

„Svatá prostoto,“ dobíral si ji Duncan. „Uvědomuješ si vůbec, co se s takovým prostředkem dá nadělat prachů? Žádný vědec už dneska nehne prstem, aby se o tom předem neporadil se svým právníkem a s patentovým úřadem. Jsou lidé, kteří dokonce usilují o patentování lidského genomu.“

„Takže ono se se nejedná o tradiční vakcínu?“

„Ne,“ připustil Duncan. „To je na tom právě to úžasné. Tohle vůbec není tradiční vakcína. Cyril Tyndall zvolil úplně novou metodu a začal řešit problém opakovaných infekcí ryze technickými prostředky. Využil techniku genového inženýrství, aby identifikoval v lidských buňkách spouštěcí mechanismus pro DNA, který vede k aktivaci latentního viru herpesu.“

„Skvělé!“ zvolala Sára. „To ovšem musel lokalizovat místo, kde se na virus váže represor.“

„To vypadá, jako bys o tom něco věděla?“

Sára přikývla; „Začala jsem se o tenhle problém zajímat už na škole, když jsme sledovali lysogenní fágy bakterií. Napadlo mě, že totéž může probíhat u viru herpesu.“

„Tak mi o tom něco prozrad,“ pobídl ji Duncan.

„Podívej, když chytiš infekci, třeba opar, nakonec se navenek vyléčí a zmizí, ale ve skutečnosti v tobě spí a vzbudí se zase vlivem ozáření nebo stresem nebo čímkoliv jiným.“

Duncan přikývl a doplnil ji: „Když to jednou v sobě máš, je to tam už napořád.“

„Přesně tak. A existuje taková teorie, že nějaká supresivní substance udržuje virus ve spánku, dokud se nestane něco, co ten represor zničí nebo inaktivuje. Když se to stane, virus má zase zelenou, aby se pomnožil a způsobil novou infekci. A vypadá to tak, že profesor Tyndall asi identifikoval aktivátor DNA, který tohle dělá, a přišel na způsob, jak zaručit trvalou inaktivitu viru. Neslyšel jsi, jestli se to týká jen Herpes simplex?“

„Ne, a to je právě to ohromné,“ řekl Duncan. „Prý je vakcína stejně účinná i na formu přenášenou pohlavním stykem, kterou identifikovali ve Státech, ale i proti Herpes zoster. Už žádné pásové opary. Perfektní léčba.“

„Jedna teoretická škola zařazuje viry Herpes dokonce mezi určité typy rakoviny,“ řekla Sára. „To by mohlo pro Cyrila Tyndalla znamenat šanci k získání nejvyššího ocenění.“

„O tom se právě všeobecně mluví. A nejen o Cyrilovi. Na publikaci je podepsaný i Murdoch. Zřejmě rodinná záležitost.“

„Víš to jistě?“ divila se Sára.

„Absolutně. Je to publikováno v posledním čísle Nature. Jsou tam uvedeni čtyři autoři a Murdoch je jeden z nich.“

„Ale Murdoch přece není virolog,“ řekla Sára, kterou to úplně ohromilo.

„Třeba do toho přispěl nějakým geniálním nápadem,“ nadhodil Duncan. „Anebo je to od Cyrila docela jednoduše projev bratrské lásky. Chtěl, aby se jeho bratr stal účastníkem velké chvíle v medicíně.“

„Vědecké rady se na čestné spoluautorství nedívají zrovna s přehnanou důvěrou,“ namítla Sára.

„Vědecké rady se dívají s nedůvěrou na řadu věcí, které jsou každému fuk,“ odpověděl Duncan.

Sára se usmála. „Asi máš pravdu. Ale hlavní věc je, že je na světě ta vakcína.“

„A ty budeš mít šéfíka v dobrém rozmaru,“ dodal Duncan.

„Na tenhle přívažek jsem ani nevzpomněla.“

„Zdá se, že nemocnice už chystá nějakou oslavičku. Kdoví, třeba pozvou i nás poskoky.“

„To by bylo prima. Ještě jsem Cyrila Tyndalla nikdy neviděla.“

Duncan byl překvapený. „Myslel jsem, že ho určitě znáš, když děláš u jeho bratra a tak.“

„Zřejmě se drží dost zpátky.“

„Hele, budou zprávy, tam by mohli o vakcíně něco povídat — nepodíváme se?“

Sára souhlasila a šla s ním do klubovny, kde už se za stejným účelem shromáždilo okolo televizoru asi tucet lidí. Zpráva o vakcíně byla třetím hlavním titulem. Zaznělo mnoho pochvalných komentářů, mluvilo se i o univerzitě a o klinice, ale neobjevily se žádné záběry bratrů Tyndallových ani nemocnice. Místo toho následovala zpráva o kapitálových dotacích města.

„Asi měli málo času,“ usoudil Duncan.

Hlavní zprávy skončily a následovalo místní zpravodajství. Lidé se začali trousit ven, ale Sára na cestě ke dveřím zaslechla, jak Duncan poznamenal: „Páni, to je ale masakr.“ Otočila se zase k obrazovce a spatřila na ní hořící auto a okolo něj hasiče, ohánějící se hadicemi. Ve voze, který zřejmě náhle vzplanul, uhořeli čtyři mladí lidé. V havárii nefigurovalo žádné jiné vozidlo a policie se usilovně snaží zjistit příčinu požáru.

John Main už se chystal do postele, když zazvonil telefon. Váhal, má-li ho zvednout, bál se, že by to mohla být sestra nebo tchyně. Už dva týdny neodpovídal na jejich telefonické vzkazy. Raději počkal, až záznamník odříká formulku a zapíská signál pro volajícího.

„Haló, pane Maine. Tady je inspektor Lenny z policejního komisařství pro Lothians a Borders. Mohl byste se s námi laskavě spojit, jakmile se vám to bude hodit?“

Main popadl telefon. „Tady je John Main, inspektore. Máte pro mě nějaké zprávy?“

„Myslím, že by bylo vhodnější za vámi zajít, pane, než o tom mluvit po telefonu.“

„Výborně, inspektore. Přijďte co nejdřív.“

„Budu tam za čtvrt hodiny.“

Main cítil, jak se ho zmocňuje vzrušení. Policie zřejmě chytila ty grázly. Teď už chybí jen krůček a dozví se, co se stalo se Simonem. Aby mu uběhl čas, zase se oblékl a připravil kávu. Zvonek se ozval, právě když ji dopíjel. Byl to Lenny.

„Omlouvám se, že vás tak pozdě ruším, pane, ale říkal jste, že máte zájem o jakékoliv zprávy, které by se týkaly vašeho synka,“ řekl policista.

„Samozřejmě, inspektore. Našli jste ty chlapy?“

Inspektor hned neodpověděl. Místo toho otevřel aktovku a vytáhl z ní tvrdé desky. Aktovka vypadala jako nová, bylo cítit, jak voní kůží. Lenny otevřel složku. Vybral mezi papíry fotografii a zeptal se: „Poznáváte toho muže, pane?“

Main od něj vzal snímek a prohlížel si rozesmátého člověka, který stál na pláži a držel v ruce sklenici. Nastavoval ji proti kameře, jako by fotografovi připíjel na zdraví.

„Ano, inspektore, poznávám. Je to jeden z těch mužů v hospodě, O kterých jsem vám říkal.“

Inspektor vzal z desek další fotku a vyměnil si jí s Mainem.

„A tenhle člověk?“

Main pohlédl na momentku. Měla jiný formát než ta první a vypadala mnohem starší; měla okraje celé ohmatané a byl na ní vysoký muž, který objímal kolem ramen baculatou dívku v hluboce vystřižené blůzce. On sám měl na sobě havajskou košili a ona měla ve vlasech květinu, ačkoliv podle pozadí museli být v Británii, možná někde u moře v Blackpoolu nebo v Brightonu.

„Ano, toho taky poznávám,“ potvrdil Main. „To je ten hlavní.“ Policista mu podal další fotografii. Tentokrát na ní byl mladík ve vojenské uniformě. Stál v pozoru a čepice mu byla asi trochu velká. Padala mu až do obličeje. V pozadí byla nějaká vojenská budova. Možná se dal vyfotit při propouštění do civilu, uvažoval Main. Tvář byla na fotce mladší, ale Main přesto poznal dalšího chlapíka z hospody.

„Ten tam byl taky, inspektore.“

„A zkusil byste mi popsat toho čtvrtého?“ Požádal ho inspektor, když mu Main vrátil fotky.

Main chvíli přemýšlel. Počkat. „Výška tak sto sedmdesát, široká ramena, krátce ostříhané rezavé vlasy, okolo uší vyholené. Myslím, že měl jednu zlatou náušnici. Když jsem ho viděl, měl na sobě džínovou bundu a kalhoty.“

Lenny přikývl a řekl: „Tak to je on, pane.“

„Takže jste je chytili?“ zeptal se Main.

„Bohužel ne,“ pravil Lenny. „Musím vás s politováním informovat, že všichni čtyři dnes zahynuli při autonehodě. Ty tři fotky jsme dostali od příbuzných. Fotku toho čtvrtého nikdo neměl, ale podle vašeho popisu je to on.“

Na Maina se zřítíl svět. „Co to bylo za nehodu, proboha?“

„Vůz, kterým jeli, shořel. Nikomu z nich se nepodařilo dostat ven. Pokud vím, nebylo v tom žádné jiné vozidlo.“

Main jen kroutil hlavou nad krutostí osudu. „Ale to byla má jediná naděje, jak najít Simonovo tělo,“ zašeptal zoufale.

Vstal a přešel k oknu, jako by se chtěl vzpamatovat z nelítostné pravdy. Chvilí tiše zíral ven do tmy a pak se vrátil k Lennymu.

„Nemůžu pochopit, jak to, že se nikdo z nich nedokázal dostat ven? Auto přece pro nic za nic nevzplane. Pokud je to nějaká závada na elektrice, cítíte zápach, eventuálně vidíte kouř. Zastavíte auto a jdete se podívat, co se stalo. A sám říkáte, že se zřejmě s jiným autem nesrazili. Vždyť to byli mladí zdatní chlapi, prokristapána, žádní nehybní mrzáci!“

„Naši lidé na tom pracují, pane Maine,“ řekl policista. „Zdá se, že ve voze z nějakého důvodu explodovala nádrž. Bylo to staré auto. Možná tam prosakoval benzín a do toho přišel nějaký elektrický zkrat. Lidé ze soudního nám řeknou víc.“

Main chvíli mlčel a pak se zeptal: „Vyslechnete teď pozůstalé, jestli nevědí, že by se ti muži podíleli na zmizení těla mého syna?“

„Ano, zeptáme se jich. Jen co se z toho trochu vzpamatují.“

„Jak jste ty muže poznal, inspektore?“

„Já jsem je neviděl. Ale jeden kolega z dopravního nechal ležet ty fotografie na stole, že je ukážou novinářům. A když jsem si je tam prohlédl, napadlo mě, že ten popis, který jste mi tuhle v noci dal, na ně padne jako ulitý.“

„To jste měl dobrý nápad, inspektore. Jsem vám vděčný, že jste mě o tom informoval.“

„To nestojí za řeč, pane Maine. Spojím se s vámi, kdybych zjistil ještě něco nového.“

Main vyprovodil Lennyho a pomalu a opatrně za ním zavřel dveře. Zůstal stát a chvíli si zaťatými pěstmi tiskl čelo. Víčka měl pevně sevřená. Tupě a rytmicky tloukl do dveří a šeptal: „Ať jdou všichni do horoucích pekel.“

11

Vichr, který v posledních třech hodinách stále sílil, dosáhl kolem druhé ráno síly vichřice, která hnala liják s neutuchající zuřivostí přímo proti oknům Laffertyho ložnice. Byl už stejně nějaký čas vzhůru, takže nemohl tvrdit, že ho bouřlivé počasí vzbudilo. Rozhodně však nemělo na jeho bídné duševní rozpoložení uklidňující vliv. Už chtěl vstát a jít si uvařit čaj když zazvonil telefon. Trhl sebou a zůstal chvilku zírat na přístroj jako na nějakého nevídaného vetřelce. Tyhle telefonáty v popůlnočních hodinách nikdy nevěstí nic dobrého. Nikdy nejde o společenský rozhovor; musí to být nějaká špatná zpráva. V nejlepším případě by to mohl být omyl. Zvedl sluchátko a tiše doufal, že se nebude muset oblékat a jít ven do toho deště.

„Slyšel jste to? Jsou všichni mrtví.“

Hlas to byl mužský a zněl trochu blábolivě, jako by volající byl opilý. Pořád měl ještě šanci, že jde o omyl.

„Kdo je tam?“ zeptal se kněz.

Chvilí bylo ticho. „To jsem já, John Main.“

Laffertymu bylo trapně, že ho hned nepoznal.

„Odpusťte, ale tenhle telefon pořád nějak zlobí. Kdo že je mrtvý?“

„Všichni, všichni čtyři.“

Laffertymu rázem došlo, o kom to Main mluví, a vzalo mu to dech. Měl pocit, že se mu kolem hrudníku stahuje ocelový pás. „Ti lidé ze hřbitova?“ zachraptěl.

„Jsou mrtví,“ opakoval dutě Main, jako by tomu sám nemohl uvěřit.

„A jak?“

„Požár. Policie si myslí, že jim v autě vybuchla nádrž. Všichni jsou mrtví.“

„Chápu.“

„Ale já to k čertu nechápu!“ zavyl Main. „Jak se tohle mohlo stát? Začínám si už sakra myslet, že k sobě přitahuju samé neštěstí.“

„Možná že to není jen otázka štěstí nebo neštěstí,“ zauvažoval nahlas Lafferty, ale hned toho zalitoval. Main byl zřejmě velmi opilý a nemělo cenu se s ním v tomto stavu o čemkoli přít.

„Nerozumím. Co to povídáte?“ blábolil Main.

„Ale nic,“ řekl Lafferty suše. „Ráno vám zavolám.“

Položil telefon, aby se vyhnul další diskusi, a doufal jen, že za chvilku nezazvoní znova. Nezazvonil. Osaměl jen se skučením větru a bubnováním deště, který s nezmenšenou silou útočil na okenní skla. Co se to proboha děje? V útrokách mu začala hlodat tíseň. Jestli má Sára Lasseterová pravdu, byl John McKirrop zavražděn kvůli něčemu, co tu noc viděl na hřbitově. Kromě toho je přesvědčená, že vrah má přístup na JÚH. A teď jsou mrtví další čtyři muži, kteří na hřbitově taky byli. Náhoda? To se mu nechtělo věřit. Ale jestli je pro někoho tak důležité utajit, co se tu noc na hřbitově dělo, proč si s tím dává tak na čas? Lafferty se zachvěl, když ho jeden možný důvod přece jen napadl. Vrah nebo vrazi vsadili na vhodnou chvíli; chladně a trpělivě čekali na příležitost, jak zavraždit všechny čtyři najednou, a tak aby to ještě ke všemu vypadalo jako nešťastná náhoda! Troufalost takového počínání Laffertymu brala dech, ale zároveň svědčila ještě o něčem jiném. Jestliže byli vrazi ochotni čekat, museli se až dosud cítit v bezpečí. Museli spoléhat na to, že ti mladíci sami dobrovolně nic neprozradí. Ale celou tu dobu je určitě museli hlídat. Teprve potom, když je Main našel a ohlásil na policii, museli jednat...

Teď to Laffertymu konečně dávalo jakýsi d'ábelský smysl. Jediná věc, která mu do toho žádným způsobem nezapadala, bylo spojení mezi čtyřmi mrtvými mladíky a JÚH.

Do oken ložnice se opřel zvláště zuřivý nápor vichru a zatřásl jimi v rámech. Duchovní se znova zachvěl a šel si do kuchyně postavit na čaj.

Když se John Main vzbudil, přidala se k beznadějně depresi, se kterou šel do postele, ještě zničující bolest hlavy. Vzpomněl si, že volal Laffertyho, ale na to, co si povídali, už méně. Nedomluvili si náhodou schůzku? Měl mlhavý pocit, že se o nějakém pozdějším rozhovoru mluvilo. Nejlepší bude, když ho zavolá, jen co se trochu vykreše z nejhoršího.

Prvním krokem ke vzpomínání musí být kafe, usoudil, ale když se posadil, málem změnil úmysl. Bolest hlavy se vystupňovala do

takové míry, že ho na chvíli úplně ochromila. Má se pokusit vstát, nebo by bylo lepší svalit se zpátky do postele?

Main skoro proti své vůli pomalu pokračoval ve svém zmrtvýchvstání a dokázal dojít až do koupelny, kde se musel honem opřít oběma rukama o okraj umyvadla. Podíval se na sebe do zrcadla a zavřel oči. To je nadělení, řekl si. Co by řekla Marie, kdyby viděla, jak vypadá? Bylo snadné to uhádnout. Jako by slyšel její hlas, jak ho nabádá, aby se koukal dát dohromady. Opláchl si obličej studenou vodou. To mu připomnělo incident v hospodě. Pořád ještě nemohl uvěřit, že jsou všichni mrtví. Osud k němu ani předtím nebyl právě laskavý, ale tohle už se nedalo vydržet.

Když uvažoval o vrtkavosti osudu, vybavilo se mu v paměti cosi, co mu včera v noci řekl do telefonu Lafferty. Něco jako že by to nemusel být osud? Matně si vzpomínal, že hned potom kněz zavěsil. Těžko mu to mohl mít za zlé. Když si napouštěl do umyvadla horkou vodu na holení, uvědomoval si, že telefonoval namol opilý, a do hloubi duše se za to styděl.

Když si přejížděl holicím strojkem přes obličej, bolela ho dokonce i kůže. Co asi Lafferty myslel tím, že smrt těch čtyř mužů nemusel zavinit osud ani smůla? Že to nebyla náhoda? Že byli zavražděni? Main odtáhl strojek od tváře a přerušil holení. Tahle myšlenka mu připadala stejně alarmující jako lákavá. Byla to mnohem slibnější teorie než nějaká smůla nebo rána osudu. Rychle se doholil a pustil si sprchu. Hlava ho stále ještě bolela, ale beznaděj ho začínala opouštět. Jestli ti čtyři byli zavražděni, potom tím tahle historie zdaleka nekončí. Naopak. Spíš začíná. Znamená to ovšem, že za zmizením Simonova těla vězí další osoby. Problém je v tom, jak se jim dostat na kůži.

Main si stoupl pod sprchu, zvedl tvář a nechal po ní vodu stékat jako vodopád. Přitom přemýšlel dál. Neznal zatím žádný způsob, jak k těm anonymním lidem proniknout, ale tak tomu původně bylo i s těmi čtyřmi, kteří teď byli po smrti. Zreguloval si sprchu na vyšší teplotu. Možná že by to měl trochu rozmáznout v novinách. Mohlo by se to aspoň trochu rozšířit.

Ti lidé, ať už je to kdokoli, se teď určitě cítí náramně jistí v kramflekách, když všichni, o nichž se vědělo, že na hřbitově byli,

jsou mrtví. Možná že by mohl zkusit vyburcovat veřejnost, aby se ptala a o věc zajímala. Mohl by dát novinám echo v tom smyslu, že čtyři uhořelí lidé v autě byli ti, co vykopali jeho syna. Policie už to samozřejmě ví, ale trocha publicistického pozlátka v jejích očích nemůže jeho věci nijak uškodit. Upozornění, že může jít o vraždu, by je konečně mohlo přimět k nějaké pozitivní akci.

Main se opatrně osušil, aby nevystupňoval bolesti hlavy. Ale když se ohnul, aby si utřel prsty u nohou, bolest přece jen zase vystřelila. Na chvíli se musel ve sprše opřít o stěnu, pak teprve se vrátil do ložnice, aby se oblékl.

Lafferty slyšel vyzvánět telefon v domě až do boční kaple. Malá kaple v kostele svatého Xaviera byla jeho oblíbeným místem. Po pravdě řečeno to ani opravdová kaple nebyla, nebyla od kostela úplně oddělená. Byl to jen nevelký výklenek v levé lodi, ale on se tam cítil příjemně. Stál tam malý oltář, pokrytý vybledlou, zlatě lemovanou přikrývkou, šest židlí s dřevěnými opěradly a proutěnými sedadly a jediné mozaikové okno se scénami z Krymu. Kaple byla ke kostelu přistavěna na příkaz a také na náklady bohaté místní rodiny v době, kdy majetné rodiny měly v církevních záležitostech větší slovo než teď. Dnes už téměř celá zmíněná rodina vymřela a pouze starší dáma z kongregace, slečna Catherine Spinelová, reprezentovala tehdejší mecenáše, po kterých byla kaple pojmenována. Spinelová kaple neměla tedy nic společného se spinetem, ačkoli si to lidé často mysleli.

Kongregace neměla kapli ve zvláštní oblibě, ani jako místo pro osamělé bohoslužby, ani k prostému rozjímání, ale Lafferty ji užíval k obojímu účelu. Z důvodů, které nedokázal formulovat, se tu cítil blíž Bohu. Nacházel tady dokonalou samotu. Nebylo těžké uhodnout, proč se tu ostatním nelíbí. Kaple byla obrácená k severu, a proto tu bylo chladno a temno; jen málokdy se dovnitř odrazilo trochu slunečního svitu. A i když se tak stalo, paprsek osvětlil zas jen spíše ponuré než povzbudivé obrazy v okně. Zástupy raněných s ovázanými hlavami, opírajících se o berle z osekaných větví, které za sebou vedla milosrdná sestra s velkým červeným křížem na zástěře.

Lafferty celou tu krátkou vzdálenost k telefonu proběhl, protože čekal, že se mu ozve John Main. Byl to on.

„Volám, abych se omluvil,“ řekl.

„Není třeba,“ ujistil ho Lafferty.

„To proto, jak mizerně jsem se včera v noci cítil. Tak jsem se chytil flašky.“

„Vážně mi nemusíte nic vysvětlovat.“

„Díky. Ale něco, co jste včera říkal, mě přimělo k všelijakým úvahám,“ spěchal Main změnit téma.

„A co to bylo?“

„Víte, jak jste mluvil o tom, že s těmi úmrtími nemusí mít štěstí ani osud nic společného. Jak jste to myslel?“

Lafferty se na chvílku odmlčel. Zvažoval, jak daleko si se svým podezřením může dovolit zajít. „Já sám si nejsem právě jistý,“ řekl nakonec.

Main zřejmě porozuměl jeho pochybám. „Já vím, je to těžké vyslovit podezření a nemít pro ně žádné důkazy, ale všechno to spolu souvisí příliš nápadně, než abychom to mohli pominout.“

„Souhlasím,“ řekl Lafferty, který byl rád, že Main převzal iniciativu.

„Otázka je, co s tím uděláme?“

„Ano.“

„Rozhodl jsem se, že věci trochu popostrčím,“ oznámil Main.

„Jak na to chcete jít?“

„Navedu na stopu novináře. Co tomu říkáte?“

„To je dobrý nápad,“ odpověděl Lafferty po krátké úvaze. „Nemusíme si lámat hlavu jenom my, ať něco dělají i ostatní.“

„No právě.“

„Jenom budete muset být opatrný,“ poznamenal váhavě Lafferty.

„Co tím míníte?“

„Jenom že... jestli smrt těch čtyř nebyla náhoda, máme co dělat s dost odpornými a mocnými lidmi. Dostanete se takříkajíc do palebné linie.“

„Na to už jsem taky pomyslel,“ přisvědčil Main. „Budu si krýt záda.“

Lafferty se vrátil do kaple a snažil se zapudit Maina ze svých myšlenek. Musel se soustředit na pohřeb Marie O'Donnellové, proto sem vlastně přišel. Zoufale si přál, aby ten den proběhl co nejlépe. V poslední době absolvoval řadu pohřbů, kde neznal ani zemřelého, ani jeho rodinu a musel si vymýšlet, jak dát své řeči trochu osobnější ráz. Ale O'Donnellovy znal a věděl, čím vším museli projít. Janina víra procházela krizí, jakou po celá léta nepoznala, zatímco Josef byl zoufalý z napjatých vztahů, které vládly mezi ním a dcerou ještě před smrtí. Měl k těm lidem své povinnosti. Musel jim Mariinu smrt ukázat v takovém světle, aby se s ní dokázali vypořádat bez trvalých pochybností a hořkosti. Neznamenalo to jen děkovat Pánu za život Marie O'Donnellové, ale také uspokojivě vysvětlit, proč zemřela. Ve skutečnosti potřeboval O'Donnellovy přesvědčit, že Pán si přál, aby... aby Marie přeletěla přes řidítka, napasovala se do stromu a rozbila si o něj lebku. Lafferty se na židli naklonil dopředu a složil hlavu do dlaní. Nad ním se skrz obrazy z krymské války prodíralo chladné světlo. Jak je má přesvědčit, ptal se sám sebe, když ani on sám nedokáže uvěřit?

Po chvíli krize pominula. Rozhodl se, že je nejvyšší čas pustit se zase do práce. Měl toho před sebou spoustu, a když se na to vrhne, snad ho to vymaní z beznaděje, třeba jen dočasně. Bylo to východisko z nouze, ale mělo vůbec smysl vzdorovat duševní pustotě, která ho každým okamžikem hrozila znovu zavalit?

Sára se postavila před zrcadlo, aby obhlédla své šaty a účes a podrobila je posledním úpravám. Už dlouho neměla příležitost hodit se do parády a někam vyrazit a cítila se dobře. Ironií bylo, že vlastně nešla nikam ven, ale i recepce bratrů Tyndallových byla dobrá záminka. Doprovod jí měl dělat Paddy Duncan a ona se na tu událost docela těšila. Zase se jednou cítila jako lidská bytost, a ne jako automat čekající na nejbližší zavolání, kterým byla už kolik měsíců.

Derek Stubbs se Tyndallovi nabídl, že převezme službu na JUH, aby se ostatní personál mohl zúčastnit oslavy. Sára si byla jistá, že si touhle ukázkou své nesobecké obětavosti hodlá na své konto u Tyndalla připsat další červené hvězdičky. Podezírala ho dokonce, že musel dlouho zvažovat všechna pro a proti, než došel k názoru, že

příležitost k upevňování kariéry nevyváží příležitost udělat na Tyndalla dojem. Ale co, hlavně že tam jde ona a že se zase jednou cítí jako žena. Ještě si lehce přejela rty světlou rtěnkou, a jakmile se naposledy prohlédla v zrcadle, zaklapla její uzávěr. „Ujde to,“ řekla si potichu a vtom někdo zaklepal na dveře. Byl to Paddy Duncan.

„Vypadáš fantasticky!“ zvolal mladík.

„Díky,“ odpověděla Sára, sebrala kabelku a přesvědčila se, jestli v ní má klíče.

„Připravena?“

„Připravena,“ usmála se Sára.

„Takováhle fešanda by si zasloužila vyrazit do nějakého strašně nóbl podniku,“ poznamenal Paddy. „Jenže místo toho bude k mání nanejdvůh bulharské červené se špitálnickým tlacháním.“

„Já se hlavně nemůžu dočkat, až uvidím velikého Cyrila Tyndalla osobně,“ těšila se Sára. „Člověk se každý den nesetká s někým, kdo se v medicíně postaral o zásadní krok dopředu — o opravdický vědecký objev.“

„Jen se uklidni, nějaké kroky dopředu se dělají pořád,“ brzdil ji Paddy.

„Ale ne opravdové objevy,“ namítla Sára. „Existuje spousta všelijakých ‚badatelů‘, kteří novinám oznámí bůhvíjaký ‚objev‘ a pak — když dosáhnou kýžené publicity — opatrně tvrdí, že ‚všechno jev předběžném stadiu‘. A to je taky obyčejně naposled, co o nich slyšíš. Tohle je ale něco jiného. To je opravdové! Většině lidí ani nedochází, jak obrovský problém představuje taková herpetická infekce, a tohle je určitě jenom začátek. Vždycky nám zoufale chyběly zbraně proti virům. Antibiotika na ně neplatí a řada ostatních ‚zbraní‘ zničí s virem i samotné buňky. Aby se mohly viry namnožit a způsobit infekci, potřebují spolupracovat s DNA v našich vlastních buňkách, a to by teď měla být jejich Achillova pata. Techniky molekulární genetiky jako ta, kterou použil Cyril, to budou právě ty zbraně, které budou s viry bojovat vlastními prostředky. Věř mi, Paddy, to je teprve začátek.“

„Asi máš pravdu,“ souhlasil Paddy, který se dobře bavil Sáriným zápallem. „Doufám jen, že nebudeš zklamaná.“

Sára si s potěšením všimla, že když s Paddym vešla do společenského sálu nad hlavními úřadovny nemocnice, řada hlav se k nim otočila. Snažila se ze všech sil vypadat nonšalantně a na Paddyho otázku, co chce pít, poznamenala jenom: „Myslím, že se nám to nese.“

„Hernajs, ono je to nóbl,“ zašeptal Paddy, když viděl, že se k nim blíží číšnice. „Vypadá to, že se praštili přes kapsu.“

Vzal z podnosu dvě sklenice a zašeptal: „Ale stejně — vsaď se, že je to zase bulharské.“

Sára pomalu upíjela, stihla přitom vstřebávat okolní atmosféru a k tomu ještě odpovídat na Paddyho komentáře. Stále není vidět Murdocha Tyndalla, svěčila se mu.

„Je támhle v koutě,“ poučil ji Paddy. „Je napolo schovaný za Hughem Carfaxem.“

Zrzavého patologa Sára snadno identifikovala, snažila se však dohlédnout za něj. Zaleskly se tam stříbrné vlasy Murdocha Tyndalla, který stál vedle podstatně menšího pána. „Ten jeho bratr je ten, co stojí vedle něj?“ zeptala se Paddyho.

Mladík natáhl krk nejdřív na jednu, pak na druhou stranu a potom usoudil: „Může být. Já ho v životě neviděl.“

„Není Murdochovi moc podobný,“ odhadovala Sára. Pozorovala, že Murdoch — ostatně jako vždycky — je duší celé společnosti. V pravidelných intervalech vysílal úsměvy jako maják a ostatní okolo něj se zřejmě smáli jeho vtipným poznámkám. Ten malý pán si však udržoval zvláštní nezaujatý odstup. Nesmál se, ani nevypadal, že by ho příliš zajímalo, o čem se hovoří. Zřejmě není stavěný na společenské tlachy, usoudila.

„Že bychom se pokusili dostat blíž?“ navrhl Paddy.

Sára nadšeně souhlasila.

Poblíž skupinky Murdocha Tyndalla stála tabule se zákusky, a to použili jako záminku, aby se přesunuli směrem k ní. Paddy vzal z hromádky na druhém konci plastový talířek, pak pomalu postupoval podél stolu a nakládal si na talíř úctyhodný kopec jídla. Sára šla za ním, ale nabrala si jen trochu. Na jídlo bude čas až potom. Okruh okolo Tyndalla se poněkud rozevřel, pár lidí odešlo. Sára postrkovala

Paddyho směrem k vzniklé mezeře bez ohledu na jeho protesty, že si ještě nevzal ode všeho.

„Potom si přidáš,“ hudovala na něj. „Teď se chci setkat se slavným mužem.“

„Uvědom si, že jsi jen doktorskej potěr!“ zasyčel Paddy.

„Ale já s ním chci mluvit,“ odpověděla Sára s úsměvem. „Chci poznat, na jakej motorek jede a čím se liší od nás obyčejných smrtelníků.“

„Štěstím,“ odpověděl Paddy. „Uměním být v pravý čas na pravém místě.“

Sára potřásla hlavou. „Ba ne, v tom bude ještě něco jiného.“

„Nějaký punc velikosti?“ zasmál se Paddy. „Na to nevěřím.“

Zjistil, že Sárin úsměv směřuje nad jeho levé rameno a trochu se otočil, aby viděl, komu je věnován. Murdoch Tyndall se oddělil od skupinky a mířil k nim. Paddy trochu uhnul, aby Tyndallovi uvolnil cestu k Sáře.

„Paní doktorko Lasseterová, vy ale vypadáte doslova kouzelně,“ pravil Tyndall. Budil dojem, že to myslí vážně. „Velice mě těší, že jste přišla.“ Pootočil se k Paddymu: „A tohle je doktor...“

„Duncan, pane,“ představil se Paddy.

„Ano, ano, doktor Duncan. Buďte vítán.“

„Doktor Stubbs byl tak laskav, že dnes večer zůstal ve službě,“ řekla Sára.

„Máte pravdu,“ přitakal Tyndall. „Ale zařídil jsem, že ho později někdo vystřídá, aby přece jen nepřišel o všechnu legraci.“

Sára s Paddym se na sebe podívali. Tak takhle je to, pomyslela si. Stubbs získá červenou hvězdičku a k tomu ještě oslavu. Patrně se za nějakou hodinu objeví ještě v bílém plášti, v roli nesobeckého, obětavého lékaře, který se jen na okamžik utrhl od služby nemocným.

„To je skvělé,“ řekla Sára.

Rychle změnila téma pro případ, že by si Tyndall povšiml letmého úsměvu na Duncanově tváři. „Vůbec jsem netušila, že se zajímáte i o imunologii,“ poznamenala.

Tyndall se usmál, jako by odmítal přeceňovat své zásluhy. „Tady je hvězdou můj bratr, paní doktorko, ale je fakt, že spolu o všem diskutujeme a já příležitostně přispěju nějakou tou myšlenkou.“

„Jste zřejmě příliš skromný, pane primáři,“ namítla Sára.

„Vy se s mým bratrem asi ještě neznáte, paní doktorko?“ zeptal se Tyndall a obrátil se ke skupince za sebou.

Paddy střelil po Sáře pobaveným pohledem, který považovala za nestydatý. „Jsi ďábel,“ zašeptal, když Tyndall vyzval bratra, aby se k nim připojil.

Skutečně to byl ten malý pán, o kterém Sára předtím uvažovala. Pořád ještě bez úsměvu jenom krátce pokývl a potřásl si postupně rukou se Sárrou a s Paddym, které mu Tyndall představil.

„Dovolte, abych vám pogratalovala, pane profesore,“ pravila Sára. „Je to skvělá práce.“

Tyndall se poprvé usmál ostýchavým a do sebe obráceným úsměvem a Sára uhodla, že se v dámské společnosti necítí právě moc doma. „To je od vás hezké, paní doktorko,“ řekl. „Zajímáte se snad o tento směr výzkumu?“

„Molekulární biologie mě lákala už na škole, pane profesore, ale musela jsem studovat tolik různých předmětů zároveň, že jsem se jí nemohla věnovat tak důkladně, jak bych si byla přála,“ vysvětlila Sára. „Vyrozuměla jsem, že jste identifikoval sekvenci odpovědnou za spouštění viru?“

„Ano, je to tak,“ odpověděl Cyril Tyndall.

„Směla bych se zeptat, jak jste k tomu došel?“

„V podstatě jsme identifikovali represor, který se v klidu váže na sekvenci odpovědnou za aktivaci.“

„Ta tedy v normálním stavu drží virus na uzdě?“ vyzvídal Duncan ve snaze zapojit se také do debaty.

„Ano,“ přisvědčil Cyril Tyndall. „A když se nám podařilo tohle, mohli jsme navrhnout protein, který by se na tuto sekvenci navázal ireverzibilně a který by se nedal narušit ultrafialovým zářením, stresem a podobně.“

„Takže virus v těle stále zůstává?“ zeptala se Sára.

„Ano, ale už není možné ho periodicky aktivovat.“

„To je naprosto fascinující,“ zvolala Sára.

„Mám dojem, že nás volají,“ upozornil Murdoch Tyndall potichu svého bratra. Oba pohlédli tam, kam se díval Tyndall, a viděli, že předseda nemocniční rady a sekretář nemocnice na oba bratry gestikulují. Jeden z nich s úsměvem ukazoval na hodinky.

„Obávám se, že se přiblížil čas proslovů,“ pravil Murdoch Tyndall, omluvně pokrčil rameny a rozhodil ruce. „Ještě se uvidíme.“

Sára a Paddy pozorovali sourozence, jak se prodírají davem do čela sálu, jak Murdoch cestou rozvážně děkuje za blahopřání, která jeho bratra zřejmě přivádějí do rozpaků, takže kráčí se sehnutou hlavou, jako by se soustřeďoval na to, kam šlape. Když dvojice vystoupila na malé pódium, zazněl spontánní aplaus. Pak jim potřásl rukou předseda výboru a řada dalších lidí. Sára je sice neznala, ale předpokládala, že mají vztahy k administrativě.

Tajemník nemocnice pronesl krátkou řeč, v níž Tyndallům poblahopřál k úspěchu a zdůraznil, jakou prestiž tím získává i nemocnice. Nemocniční rada si považuje za obzvláštní čest, že je první z řady (tím si byl jist) institucí, které dílo Tyndallů ocení. Tento poukaz na budoucí ceny vyvolal nový aplaus a volání „Bravo, bravo!“ Nato pronesl Murdoch Tyndall roztomilý proslov, v němž sebe stavěl skromně do pozadí a lví podíl na zásluhách přisuzoval svému bratrovi; zdůraznil, že největší odměnou je pro ně vědomí, že pomohli v boji proti chorobě. Následoval další bouřlivý potlesk a řečnění bylo u konce.

Dav se zase rozptýlil do skupinek a začalo se znovu klábosit. Tyndallové mezitím přecházeli od jednoho hloučku ke druhému. Murdoch neustále švitořící a usměvavý, jeho bratr v závěsu za ním.

„Tak co soudíš o tom gigantovi?“ zeptal se Paddy.

„Myslím, že je strašně roztomilý,“ odpověděla Sára. „Je to zvláštní, jak se můžou dva bratři od sebe tak lišit.“

„Jako oheň a voda,“ souhlasil Paddy.

„Ale oba jsou skvělí.“

„Na světě není žádná spravedlnost,“ stěžoval si Paddy. „Dva géniové na jednu rodinu, to je trochu moc.“

„Aspoň vidíš, co dokáže genetika,“ smála se Sára.

Chtěla zrovna následovat Paddyho k bufetu, když si všimla, že se Cyril Tyndall pustil bratrových šosů a kráčí k ní. Chvilku si nebyla jistá a namlouvala si, že musí mířit k někomu jinému, ale pak řekla Paddymu: „Jdi napřed. Já tě dohoním.“

Tyndall došel k Sáře a usmál se, aniž by rozlepil rty. „Nestačili jsme ukončit náš rozhovor, doktorko Lasseeterová.“

Sára cítila, že rudne. Budoucí nositel Nobelovy ceny se osobně obtěžoval ji vyhledat, aby si s ní pohovořil. Byla tím bláznivě polichocená.

„To je od vás nesmírně laskavé, pane profesore,“ zakoktala.

„Promluvit si s lidmi, kteří mají badatelského ducha, je pro mě vždycky potěšením. Nehodláte se přeorientovat na práci ve výzkumu, paní doktorko?“

Tentokrát se Sára poprvé v životě cítila nesmírně trapně, když měla přiznat, že se chystá dělat praktickou medicínu. Styděla se za to, protože cítila, že tím zrazuje otce, a ze všeho vinila Stubbse. Přesto se Tyndallovi se svými plány svěřila.

„To je škoda,“ poznamenal profesor Tyndall. „Bratr mě informoval, že jste mimořádně schopná lékařka. Bylo by neodpuštělné nechat takové nadání ležet ladem.“

„Těší mě, že to říkáte,“ odpověděla Sára, kterou ohromila sama představa, že o ní bratři Tyndallové vůbec hovořili.

„Nechtěla byste se někdy přijít podívat do mé laboratoře? Mohli bychom si o tom ještě pohovořit.“ navrhl profesor.

„Děkuju za pozvání. Přijdu velice ráda.“

„Tak jen mi zavolejte. Murdoch vám dá moje soukromé číslo.“

„Mnohokrát vám děkuji, pane profesore,“ odpověděla Sára, z celé té konverzace úplně omámená. Profesor Tyndall se omluvil a připojil se zase k bratrovi. Paddy se právě blížil s novými zásobami na talíři.

„Musím přiznat, že váliš,“ ocenil ji a pustil se do jídla.

„Profesor Tyndall mě pozval do své laboratoře,“ oznámila mu Sára, stále ještě trochu strnulá.

„To mě nepřekvapuje. Ta tvoje róba je naprosto strhující.“

Sára ho zpražila zdrcujícím pohledem. „Jdi do háje s tím sexistickým nesmyslem,“ obořila se na něj sice tlumeně, ale o to energičtěji.

„Myslíš?“ popíchl ji Paddy. „No, mne tedy nepozval.“

„Profesor Tyndall poznal, že mám zájem o výzkumnou práci. A to taky mám! Proto mě pozval.“

„No jasně,“ souhlasil Paddy a jazykem přitom vyboulil tvář.

„Jsem si jistá, že by profesorovi nevadilo, kdybys přišel taky, pokud tě to ovšem zajímá,“ tvrdila Sára.

Paddy se usmál. „Ani nápad. Za nic na světě bych nedělal křena.“ Lišácky se zašklebil, když viděl, jak do Sáry vjel vztek. Jakmile ale poznala, že si z ní jen dělá šoufky, uklidnila se a prohlásila: „Tak, a teď už dost! Mám hlad jak herec.“

John Main měl taky jednu štěstí. Ten den se ve městě neudála žádná vražda, žádné přepadení banky ani pošty a nic podstatného neshořelo. Jediný větší trhák byla diskuse o subvencích Evropského společenství pro zemědělství — tím se lokální večerníky obvykle nezabývaly. Takže i když si úvodník prvního vydání vzal na mušku „pobouření“ nájemníků nad vlhkostí obecních bytů, hitem druhého a posledního vydání byl titulěk HROMADNÁ SMRT ČTVEŘICE ZE HŘBITOVA.

Main si na rohu v trafice koupil noviny a hned na chodníku se do nich začel. Pod titulkem byla fotografie hřbitova, kde byl Simonův hrob. Ta fotografie už byla publikovaná s původní zprávou, ale tentokrát byla reportáž jiná. Začínala rekapitulací události, při níž byl jeho syn vyhrabán z hrobu, a konstatováním, že policie dosud nezatkla viníky. Když to Main četl, byl sám se sebou spokojený. Právě toho chtěl dosáhnout. Na druhém snímku byl vyhořelý vrak automobilu, ve kterém čtveřice zahynula. Nebyl v tom zapletený žádný jiný vůz a okolnosti požáru zůstávaly záhadné. Policie odmítá v tomto stadiu událost jakkoli komentovat, ale pokračuje ve vyšetřování. Vrchní inspektor Hamish Anderson se ke spekulacím o cizím zavinění nevyjádřil.

Nejvíc Maina potěšil poslední odstavec. Byla to výpověď očitého svědka události. O tom Main dosud nevěděl. Noviny zřejmě poslaly reportéra, aby se trochu poptal v domech poblíž místa neštěstí. A ten získal terno. Jistá paní Katherine Donaldsonová vycházela právě z domu na nákup a v tom okamžiku spatřila, jak před jejich brankou

explodovalo auto. „Byla to hrůza,“ vypovídala. „Byla to taková šupa, že otrásla okny našeho domu, a z vozu vyšlehly plameny. Všude bylo samé sklo. Z toho auta se nikdo nedostal.“

Tohle bylo to, co Main potřeboval. Opravdu došlo k explozi. Teď už byl konečně pevně přesvědčen, že ta hromadná smrt nebyla náhodná. Někdo ty muže zavraždil. Zavolał Ryanu Laffertymu, jestli tu zprávu četl.

„Ne. Co se tam píše?“ zeptal se Lafferty.

Main mu to vyličil a Lafferty jen tiše hvízdł. „To snad s policií trochu zatřese. Udělal jste dobře.“

„Měl jsem štěstí.“

„Tak teď jen počkáme, co se bude dít.“

„Nejlepší na tom je,“ uvažoval Main, „že noviny podle mého budou cítit závazek, aby tu věc dál sledovaly. A tím budou tlačit i na policii.“

„Výtečně,“ pochvaloval si Lafferty a pak se zeptal: „A jak se daří vám?“

„Líp, mnohem líp.“

„To je fajn.“

„Uvažuju, že bych se vrátil do práce.“

„To rád slyším,“ řekl Lafferty. „Už bylo na čase.“

Main se usmál jeho otevřeností: „Máte pravdu. Musím vám poděkovat.“

„Mně nemáte zač děkovat.“

„Ale mám,“ namítl Main. „Byl jsem na nejlepší cestě vzdát se všech nadějí a vy jste mě podržel. Teď se věci daly do pohybu a to je vaše zásluha. Myslím, že tomu přece jen přijdeme na kloub.“

„Taky doufám,“ přisvědčil Lafferty. „Ale stejně jsem pořád přesvědčen o tom, co jsem vám říkal od začátku. Jsem si jistý, že duše vašeho chlapce nebyla ohrožena.“

„Přál bych si, abyste měl pravdu, Ryane.“

„Já vím. A teď se trochu vyspěte,“ řekl vlídně Lafferty.

Main se rozhodl, že si nevezme oblek; přišlo mu, že by to působilo příliš oficiálně, jako kdyby se šel znovu ucházet o své vlastní místo. Zvolil raději sako a kalhoty, kostkovanou košili a univerzitní vázanku. Běžné, ale přiměřené oblečení. Vůz zaparkoval před vchodem do areálu školy a vydal se po šterkem vysypané cestě kolem sportovního hřiště, kde právě třetíáci trénovali ragby. Hargreave, který zastával místo vedoucího učitele pro tělesnou výchovu, do nich zrovna vtloukal, že je potřeba se semknout a spolupracovat, a ne se předvádět jako jednička. „Přihraj, ty blbče!“ řval ten chlapík v teplákové soupravě na blondátego pořízka, který se octl v obklíčení. „Nač tam máš svého spoluhráče?“

„Vždyť jo, pane,“ huhlal chlapec se sklopenýma očima, když se hrabal zpět na nohy.

„Ragby je týmová hra, kluci! Zrovna tak jako život!“

No, ten už si na to dohlídne, pomyslel si Main, otočil se a pokračoval po cestě dál. Hargreave právě hodil do placu základní filozofickou poučku, která překonala staletí. Proč se ho na to nezeptali rovnou? ušklíbl se.

Po pěti minutách povinného čekání — Main už věděl, že lidé, kteří si potrpí na vlastní důležitost, nepřijmou nikdy nikoho hned — ho přivítal ředitel školy, potřásl mu rukou a nabídl mu sherry. Main zdvořile odmítl, protože se obával, aby to nebyl test jeho střízlivosti. V tom se ovšem zřejmě projevil vlastní paranoidní pocit viny za návyky, které si osvojil v posledních několika týdnech a jež měly do střízlivosti dost daleko.

„Tak jak se vám vede, Maine?“

„Už o moc líp, díky, pane řediteli.“

„Opravdu nešťastná historie, po všech stránkách,“ poznamenal soucitně ředitel. „A říkáte, že už se cítíte natolik dobře, že byste se chtěl zas vrátit do práce?“

„Pokud byste souhlasil, rád bych, pane.“

„Víte, samozřejmě bychom vás všichni zase rádi uvítali mezi sebou,“ začal ředitel, „ale opravdu už jste v pořádku? Prožil jste v poslední době takové hrozné věci; málokdo by se s nimi dokázal

vyrovnat tak brzy. Opravdu s vámi hluboce cítíme. Zrovna včera to říkal i pan Close.“

Včera? Podivil se Main a náhle mu začala být podezřelá určitá nejistota v ředitelově chování.

„Měli jsme včera schůzi dozorčí rady a vzhledem k tomu článku v novinách a ke všemu kolem — opravdu to nemohlo přijít v horší čas — se na vás soustředila značná pozornost.“

„Aha,“ řekl opatrně Main.

„Víte všechny ty historky o čarodějnictví, a teď dokonce i fámy, že je tom nějaká vražda. A tohle všechno ještě navrch k tomu, že jste ztratil svou paní, zkrátka... všichni jsme se shodli na tom, že by snad pro vás bylo přece jenom lepší, kdybyste s tím návratem ještě chvilku počkal. Kdybyste si třeba vzal delší dovolenou, než se ten nešťastný případ vyjasní.“

„Chcete tím říct, že to dozorčí rada chápe jako záležitost, která na ni vrhá špatné světlo?“ zeptal se suše Main.

„Tak byste neměl mluvit, Maine,“ odpověděl ředitel trochu dotčeně.

„Ale sedí to, ne?“ namítl Main.

Ředitel se trochu předklonil a položil ruce na stůl. „Johne, členové rady musí respektovat rodiče, a to jsou většinou ty nejméně vypočitatelné bytosti. Tvrdě na nás doléhá hospodářský pokles a prostředky na provoz školy se snižují tak, že sotva vycházíme. Příští rok to bude ještě horší. Musíme se snažit zamezit...“ ředitel se pokoušel najít vhodný výraz, „aby byla škola dávána do souvislostí s jakýmikoliv nepřijemnostmi.“

„Chápu,“ pravil odměřeně Main.

„Víte, všechny ty záležitosti okolo explodujících aut a uhořelých obětí s sebou nesou určitou příchuť — kriminality.“

„A to je zřejmě stránka života, kterou byste před svými žáky nejradši zatajili,“ konstatoval Main.

„To jste mě trochu překvapil, Maine,“ ohradil se dotčeně ředitel. „Očekával jsem od vás trochu pochopení.“

„Ale to já mám, pane řediteli. Rozumím tomu dokonale. Takže jsem propuštěn? Nebo mám dát výpověď raději sám?“

„O tom nemůže být ani řeči, Maine. Jen to nechte nějaký čas odležet a možná, že při troše štěstí se ta záležitost ještě do konce roku vyjasní.“

„A když se nevyjasní?“

Ředitel zase rozložil ruce na stůl a nasadil omluvný výraz. „Potom byste musel udělat co byste pokládal za nejsprávnější, John. Vůči škole i všem ostatním. Ale já tyhle úvahy opravdu zatím považuju za předčasné.“

„Výborně, pane řediteli,“ řekl Main a použil této příležitosti k odchodu. Vstal, podal řediteli ruku, ale do očí se mu nepodíval. Když otvíral dveře, zavolal za ním ředitel: „John, nezapomeňte, že za vámi stojíme!“

Main za sebou zavřel dveře a chvílku za nimi postál. „Samozřejmě,“ zamumlal si pro sebe. „Život je přece týmová hra.“

Když se vracel domů, bylo už po deváté. Bolely ho nohy, v botách měl mokro a byl hladový. Od školy zamířil s autem mimo město, zaparkoval ho na jakémsi odpočívadle a vydal se na dlouhou procházku. Pochodoval přes tři hodiny v botách, které k tomu nebyly vhodné. Na to zpočátku nepomyslel, ale o to víc pak pociťoval, jak v nich má mokro a že má na nohou vinou neupravené cesty bolavé oděrky. Začalo pršet, a tak i oblečení měl skrz naskrz promáčené. Dobrou hodinu si všech těch obtíží ani nevšiml tak byl zmatený a roztrpčený. Měl obavy, že se co nevidět sesype docela.

Zrovna když si začínal myslet, že se pomalu dává dohromady, dokázala ho návštěva školy srazit do takové deprese, jakou ještě nikdy nezažil. Cítil se naprosto opuštěný ve světě, kde si každý hraje na svém písečku a nikdo neříká, co si opravdu myslí. Začínal mít pochyby snad o každé z hodnot, ve kterou kdy věřil. K čemu vlastně je celá ta podělaná škola? K čemu tam ty své žáčky vychovávají? Aby z nich byli takoví prdelkáři jako Arthur Close? Tajtrdlíci bez jediné myšlenky, kteřísi kralují ve svém vlastním omezeném světě, izolovaném od reality mořem samých „pěkných“ věcí, a ignorují všechno „ošklivé“, protože pevně a neochvějně věří, že to samo od sebe odpluje, když to budou ignorovat dost vytrvale? Panebože!

Cestou po schodech ke svému bytu se Main snažil trochu si srovnat myšlenky. Pracně lovil klíče z kapsy vlhkého obleku. Nahlas přitom klel, ale nadávky mu uvízly na rtech, jakmile zjistil, že dveře už jsou otevřené,

Prohlédl si zámek a dřevo kolem něj, jestli není vylámané, ale všechno vypadalo neporušeně. Už začal uvažovat, jestli snad nenechal dveře otevřené sám, ale okamžitě ten nápad zavrhl jako nesmyslný. Jasně si pamatoval, že zamykal a ještě se přesvědčil, jako vždycky. Asi přede dvěma léty jim totiž vykradli byt a on si pořád ještě vybavoval ten ohavný pocit, že v jejich domácnosti byl někdo cizí, vzal, co se mu zlíbilo, všechno zotvíral a na všechno sahal.

Vzpomínal, jak se tvářila Marie, když si uvědomila, že se ten zloděj hrabal v jejím oblečení. Pociťovala to jako zprostředkované fyzické násilí. Fakt, že se ztratily hotové peníze a nějaká elektronika, neznamenal nic proti tomu, jaká duševní muka jim to vloupání způsobilo. Proto také nepřipadalo v úvahu, že by byl dnes nechal dveře nezamčené. A přece se to stalo znovu.

V bytě se svítilo. Že by tam ten lupič ještě pořád byl? Main trochu strčil do dveří a zůstal překvapeně zírat. To světlo bylo podivné. Bylo příliš slabé, než aby pocházelo z některého svítidla v bytě a... míhalo se!

Panebože! Ono tu snad někde hoří, pomyslel si Main a rozrazil dveře docela, jeho podvědomí ho však hned ubezpečilo, že se o žádný požár nejedná. Nikde se neozýval zvuk ohně — žádné praskání nebo hukot — ani tu nebyl cítit kouř. Byt byl studený a absolutně tichý.

Stále velice opatrně, pro případ, že by přece jen ještě byl někdo uvnitř, vešel Main do před síně a postupoval za zdrojem světla. Prosvítalo z obýváku. Chvilíčku naslouchal za dveřmi a pak je pomalu otevřel dokořán. Světlo pocházelo od hořící svíčky. Ta byla nasazena na nějakém stojánku uprostřed podlahy a vycházelo z ní pět plamínků. Svíce vypadala jako lidská ruka. Plamínky se třepaly v průvanu z otevřených dveří a házely na stěny pokoje tančící stíny.

Main nejdřív nahlédl do všech ostatních místností, a teprve pak se vrátil do obýváku a rozsvítil lustr. Na první pohled nebylo ničím

hnuto, i když to bude muset ještě ověřit. Nic z toho, co kolem sebe viděl, nebylo poškozené, zásuvky byly zavřené a neporušené. Při minulém loupeží byly všechny vytažené a jejich obsah se válel po zemi. Televizor a hifi souprava stály na svých místech a na krbové římse pod popelníkem stále ještě ležela pětilibrová bankovka, tak jak ji tam položil.

„Co teda k čertu...“ zamumlal a šel si zblízka prohlédnout svíčku, „je tohle?“ Sklonil se k ní a sfoukl plameny.

Když předmět snímal z podstavce, ještě stále se z něj kouřilo a šířil se pach spáleného vosku. Byl však mnohem těžší, než Main očekával; málem ho upustil. Když ho otočil, aby se na něj podíval zespodu, zachvátil ho děs. To nebyla svíčka ve tvaru lidské ruky; to byla vskutku lidská ruka!

Pod Mainem se začala podlamovat kolena, upustil věc na zem a intuitivně od ní odskočil. Přitiskl si ruku na ústa, aby potlačil nutkání zvracet. Uplynulo několik vteřin, než se přinutil na tu věc znovu pohlédnout. Teď už neměl žádné pochyby. Byla to opravdu lidská ruka, oddělená od paže v zápěstí a pokryta voskem, tak že vytvořila ten nejprůšernější předmět, jaký kdy Main spatřil.

Main sáhl po telefonu, aby zavolal policii, ale pak si to rozmyslel. Místo toho vytočil číslo Ryana Laffertyho.

„Prosím vás, nemohl byste ke mně přijet? Něco se tu stalo. Potřeboval bych s vámi mluvit.“ Mluvil s obtížemi, hrdlo měl úplně stažené.

„Nemůžete mi o tom něco říct?“ ptal se Lafferty, který byl jeho prosbou trochu zaskočený.

„Po telefonu ne,“ odpověděl Main a zíral přitom stále na ruku, která před ním ležela na zemi. „Ale přijďte, moc vás prosím.“

„Dobrá, už jedu,“ odpověděl Lafferty.

Dorazil tam ve čtvrt hodině a našel dveře od bytu otevřené. Lehce zaklepal, ale nikdo se neozval, zkusil o tedy znovu a tentokrát na Maina i zavolal.

„Tady jsem,“ ozvala se odpověď. Zněla slabě a z dálky. Lafferty šel dál až do obývacího pokoje. Teprve tam našel Maina sedět na

krajíčku křesla a upřeně zírat na cosi na podlaze. „Není vám něco?“ zeptal se ho.

Main ukázal prstem na zem a Lafferty zjistil, na co vlastně tak civí. „Bože můj,“ zašeptal tiše. „Není to...“

„Je to skutečně ruka,“ oznámil mu Main. „Podívejte se na to zespoda.“

Lafferty se ruky nedotkl, jen se přesunul na místo, odkud mohl vidět řeznou plochu zápěstí, která nebyla pokrytá voskem.

Syrová svalovina už dostala špinavě hnědé zabarvení, ale byla nepochybně pravá. „Docela bych se něčeho napil,“ poznamenal Lafferty. „Vy ne?“

Main odpověděl s pohledem stále upřeným na ruku: „Snažím se s tím přestat.“

Lafferty na něj pohlédl, aby zjistil, jak to myslí. Bylo mu jasné, že Main je stále v šoku. Šel ke skřínce nápoji a nalil dvě pořádné sklenice brandy. Main popadl sklenici a napil se, aniž by spustil oči z ruky. „Čí to je?“ zeptal se chraplavě.

Lafferty usedl na druhou židli a podíval se na ni, „Ruka vraha...“

Ta poznámka jako by Maina vytrhla z transu. „Cože?“ obrátil se tázavě na Laffertyho.

„Podle starých tradic by to měla být ruka odsouzeného vraha.“

„Vy tomu všemu rozumíte?“ zeptal se nevěřícně Main.

Lafferty přikývl: „Myslím, že ano. Je to Mocná ruka.“

Main opakoval ten termín stále ještě jako omámený. „Je to čarodějnický symbol. Mocná ruka dokáže otevřít jakékoliv uzamčené dveře. Umožňuje tomu, kdo ji vytvořil, přístup ke všemu, kam se chce dostat. Není před ní úniku.“

Main nad těmi slovy chvíli uvažoval a pak uzavřel: „Takže teď mají spadeno na mne.“

„Obávám se, že je to míněno jako varování,“ uvažoval Lafferty, „Chtějí vás tím upozornit, abyste šel od toho, protože se na vás mohou kdykoliv dostat.“

„Jak tohle všechno víte?“

„Narazil jsem na to v té knize o skotském čarodějnictví, o které jsem vám už vypravoval. Naposledy to bylo použito v Severním

Berwicku, který leží odtud necelých pětadvacet mil... ale před čtyřmi sty lety.“

„V Severním Berwicku?“ vykřikl Main. „Ale to je —“

„Já vím,“ přerušil ho Lafferty. „Dnes je to ospalé přímořské letovisko, kde si v létě děti staví hrady z písku a o nedělích tam podnikatelé jezdí hrát golf. Ale vždycky to tak nebylo. Za dávných časů tam byla líheň čarodějnictví.“

„Páni !“

„Koncem šestnáctého století byl do Severního Berwicku svolán Velký sabat. V té době fungovaly v té oblasti tři samostatné čarodějnické sabaty, to znamená třicet devět čarodějnických osobností. Velekněz Sabatu byl John Fian, učitel z blízkého Prestonpans. Říkalo se o něm, že dokáže pomocí Mocné ruky libovolně otevřít vrata kostela v Severním Berwicku. Ten užívali ke svým schůzkám. Jeho následovníci měli ve zvyku řídit na farním hřbitově a při svém čarování trhat mrtvolu na kusy.“

„Myslíte, že tohle udělali taky se Simonem?“

Lafferty nevěděl, co na to odpovědět. Viděl Mainovy oči plné bolesti, ale nemohl přijít na nic jiného, co by ho mohl utěšit. „Tohle všechno se dělo před dávnými časy, a i kdyby se to stalo dnes, nic nemůže oťrást jistotou, že duše vašeho synka je v bezpečí. Tihle lidé se jí nemohou dotknout.“

Main zakroutil hlavou: „Nemůžu pořád uvěřit, že se něco takového děje. Proboha! Nežijeme snad ve středověku, a přece tu spolu sedíme a bavíme se o čarodějnicích. To je přece šílenství. Tohle všechno už se odehrálo před mnoha staletími!“

„Ježíš Kristus žil skoro před dvěma tisíciletími, a přesto má i dnes své následovníky. Myslím si, že musíme brát za bernou minci, že zrovna tak mají své následovníky i síly zla,“ odpověděl Ryan.

„Ale co mám dělat, Ryane?“

Lafferty pozoroval beznadějný a bolestný výraz jeho tváře, ale dokázal jen bezmocně pokrčit rameny. „Opravdu nevím, John.“

Main se nedokázal ubránit úsměvu, což Laffertyho překvapilo.

„Milý starouši Ryane,“ pravil Main, „vy mě nechcete balamutit žádnými nesmysly. A právě pro tohle vás mám tak rád.“

Lafferty mu úsměv oplatil: „To jsem vždycky považoval za svůj zlý úděl. Pravda na nás často klade neúměrné nároky.“

„Ne, já si toho ohromně cením,“ ujistil ho Main. „Zkrátka, ani jeden z nás neví, co dělat.“

„Nicméně já pořád nechápu, proč se vás snaží zastrašit těmihle svými čarodějnickými symboly,“ odvětil Lafferty. „Nedává mi to smysl.“

„Třeba se jen snaží udělat na mě dojem. Naznačují mi, jakou mají moc, a tím ve mně chtějí vzbudit strach a respekt? Ostatně fakt je, že dveře do mého bytu jsou nepoškozené, a přece se sem dostali.“

„Ale proč?“ ptal se znovu Lafferty. „Vy už přece tu věc nemáte v rukou. Všechno, co jste věděl, jste sdělil novinám a pátrání teď řídí policie, tak proč varují vás?“

Main chvíli uvažoval. „Možná že ve mně vidí hlavního aktéra, který podněcuje další vyšetřování a který nechce nechat věci usnout.“

„Je to možné,“ řekl Lafferty, ale nevypadal, že by tomu zrovna uvěřil.

„Žádný jiný důvod si nedokážu představit.“

„Já také ne,“ souhlasil Lafferty. „Nechcete se teď se mnou vrátit k svatému Xavierovi?“

Main se usmál. „Uchýlit se do svatostánku?“

„Něco na ten způsob,“ přisvědčil Lafferty.

„Ne, ale stejně vám děkuju. Zůstanu tady a uvidí se. Uvažte sám, já už toho přece moc ztratit nemůžu. Nemyslíte?“

Lafferty se usmál: „Asi máte ze svého hlediska pravdu.“

„A co uděláme s tímhle?“ ukázal Main na ruku. „Myslím, že nemá cenu volat kvůli tomu policii. Co vy na to?“

„Otázka je, čím je to vlastně ruka,“ řekl Lafferty. „Ale z toho, co jste říkal, je pravděpodobné, že byla odebrána nějaké mrtvole.“

„Téměř určitě,“ uvažoval Lafferty. „Ačkoliv museli mít velké problémy s tím, aby sehnali právě ruku odsouzeného vraha. Tehdy se ruce uřezávaly mrtvole, která ještě visela na oprátce.“

„Když zavoláme policii a doví se o tom tisk, udělají z toho úplné manévry,“ rozjímal Main nahlas.

Lafferty přikývl: „Co když chtějí docílit právě toho?“

„To ale nejde moc dohromady s tím, že mě chtěli zastrašit,“ namítl Main.

„To máte pravdu,“ souhlasil Lafferty. „Nemáte tu nějakou igelitovou tašku?“

„Snad ano,“ řekl Main. „Vy to chcete vzít s sebou?“

„Spálím to kotli v kostele,“ navrhl Lafferty.

Main zašel do kuchyně a vyklidil z igelitové firemní tašky zbylé nákupy. Podal ji Laffertymu, který opatrně uchopil ruku spustil ji na dno. Při zvuku, který se ozval, když dopadla, se Mainova tvář zkrivila odporem.

„Já vím,“ řekl Lafferty. „Jedeme v tom spolu.“

Lafferty se vrátil domů ke svatému Xavierovi krátce po jedné. Dům byl prochladlý. Topit se přestalo v deset hodin. Zapálil v svém pokoji plynová kamna a chvilku si nad nimi zahříval ruce. Na igelitovou tašku, která za ním ležela na zemi, se neohlédl, ale byl si zatraceně dobře vědom její existence. Umínil si, že čím dřív se s tou záležitostí vypořádá, tím líp. Odnese ji do starého domku, který stál mezi kostelem a farou byl v něm umístěn kotel ústředního topení. Ten název ovšem naznačoval určitý moderní prvek, v tomto případě však vůbec nepadal v úvahu. Topné instalace byly staré, ve skutečnosti tak letité, že se jejich údržby neodvážila ujmout žádná firma v celém městě. A zrovna tak to dopadalo, když došlo k nějaké poruše. Jestliže už byla opravdu nezbytná, provedl opravu jeden starý lodní inženýr na odpočinku, který z povinnosti k farní obci udělal, co se dalo.

Lafferty vyšel z domu a zdálo se mu, jako by noc náhle procitla ze spánku a sledovala skrytýma očima, jak nese igelitku do domku. Otevřel dveře a zasáhl ho smíšený pach oleje a zatuchliny. Zavřel za sebou dveře a rozsvítil světlo — holou čtyřicetiwattovou žárovku, která visela na šňůře přehozené přes stropní trám. Když si uvědomil, že se blíží okamžik, kdy se bude muset zase dotknout té věci, zrychlil se mu tep. Nebyl si jistý, jestli by nebyla na místě nějaká forma duchovního „úkonu“, a tak narychlo zimprovizoval pár slov modlitby za lehké odpočinutí původního vlastníka té věci.

Když ruku vyndával z tašky, jeho odpor k tomu doteku byl tak silný, že mu vyklouzla a spadla na zem. Vrstva vosku popraskala a trochu opadala, a tím se na jedné straně odhalila jizva. Ale co víc, byla to jizva, kterou znal! Naposledy ji viděl na ruce s prsty vzepnutými k měsíci na břehu kanálu. Patřila Johnu McKirropovi! Lafferty musí překonat odpor, který mu bránil uvažovat o jakémkoliv významu svého odhalení, ale přesto v něm našel hrůznou logiku. Bylo jasné, že kdyby McKirrop přežil svá zranění, byl by souzen za vraždu té ženy, Belly. Pokud tedy mělo jít o ruku vraha, předmět, který mu ležel u nohou, tuto podmínku ideálně splňoval. Tenhle puntičkářský smysl pro detail Laffertyho přímo děsil. Zároveň vytvářel další styčný bod mezi touhle noční můrou a JÚH.

Lafferty se odhodlal znovu uchopit McKirropovu ruku mezi palcem a ukazováčkem. Otevřel malá železná dvířka k ohništi, vhodil ji dovnitř, nato dvířka rychle zavřel a zůstal chvíli bez hnutí, aby nabyl ztracené duševní rovnováhy. Bože, teď by to chtělo panáka! Zavřel domek a vrátil se na faru, kde si nalil pořádnou sklenici brandy a vzal si ji s sebou do ložnice; tu už plynové topení pěkně vyhrálo.

Lafferty pomalu usrkával brandy a přitom uvažoval o událostech uplynulého večera, na něž určitě nikdy nezapomene. Ale proč? Ta otázka mu ustavičně vrtala hlavou. Proč museli ti lidé zajít až tak daleko, aby zdůraznili, že do záležitosti Simona Maina byly zapleteny čarodějnické síly? Když ani policie, ani nikdo jiný v celé zdejší oblasti nepřišli vůbec na žádné praktiky černé magie, bylo zřejmé, že se těm lidem dařilo udržet své záležitosti v naprosté tajnosti. A teď najednou provedou něco vrcholně nepatřičného. Museli předpokládat, že pokud Main zavolá policii, propukne v novinách úplné běsnění, přesně jako když jim tehdy McKirrop pověděl svou historku o rituální exhumaci. Proč si právě tohle přáli?

Náhle se Laffertymu jako blesk z nebe zjevila pravda a úplně mu vyrazila dech. Všechno, co ještě před chvílíčkou působilo tak babylónsky zmateně, bylo najednou úplně jednoduché a otřesně zřejmé. Začal se nervózně škrábat na tváři, jak se usilovně snažil vyrovnat s úplně novou hypotézou. Když sáhl po sklenici, aby se

zase trochu napil brandy, zjistil, že se mu lehce třese ruka. Měl by to všechno nějak logicky promyslet, ale jeho myšlenky překotně skákaly z jedné věci na druhou. Jeho nová teorie byla možná jednoduchá, ale zároveň hrůzyplná.

Na stolku vedle starých zpěvníků ležel jeho notes, kam si předtím načrtl pár úvah, co by měl ráno proslovit na pohřbu Marie O'Donnellové. Přinesl si ho k ohni a usadil se tam s blokem na koleně, aby si do něj zapsal jiné poznámky. McKirrop byl tenkrát v noci na hřbitově a viděl všechno, co se tam dělo; o tom nebylo pochyb. Ti čtyři muži, ti „chuligáni“, jak je shodně nazvali McKirrop i Main, tam byli také, sami to přiznali. Dalo se předpokládat, že byli zabiti proto, aby nevyzradili, co tam tu noc viděli. McKirrop něco tajil, i když na oko novinářům všechno vylíčil, a stejně tak ti chlápci stále přesvědčovali Maina, že to všechno bylo jinak. Co tedy opravdu na místě spatřili? Main soudil, že na hřbitově muselo být tenkrát v noci ještě několik dalších lidí, významných a mocných, kteří nechťeli, aby jejich totožnost vyšla najevo. Lidí, kteří byli ochotni k vraždě, jen aby se utajil jejich vztah k tajemství černých kouzel. I takhle bylo možné si to vykládat, a mohlo to vysvětlit i Mocnou ruku jako pochmurné varování, ale Lafferty se začínal přiklánět k jinému vysvětlení. Ruka byla pouhým husarským kouskem, který vymyslel někdo, kdo měl vědomosti o historii zdejší čarodějnické tradice. A ten hrůzyplný předmět využil jen k tomu, aby jeho i Maina — a eventuálně i policii — udržel na falešné stopě d'áblových služebníků. Tenkrát v noci však na hřbitově ve skutečnosti žádní další lidé nebyli. Nekonal se žádná černá mše ani d'ábelský rituál. Tělo Simona Maina nezmizelo z hrobu, protože... tam vůbec nikdy nebylo!

Lafferty zvažoval a hodnotil různé aspekty své nové teorie. Vyplývalo mu z toho, že mocní lidé, kteří stojí v pozadí celé té ohavné záležitosti, s vzýváním d'ábla ani s Černou magií patrně nemají vůbec nic společného. A že ten, kdo ty chuligány zavraždil, moc dobře věděl, proč nebyla mrtvolka Simona Maina vůbec nikdy pohřbena.

Znovu probral všechny události a ujistil se, že všechno do sebe zapadá. Celá povídačka o černé mši byla s největší pravděpodobností pouhým výmyslem Johna McKirropa. Všechno to navykládal, aby na sebe upoutal pozornost, nebo že by za to dokonce dostal zapláceno? A to by koneckonců mohl být i důvod, proč skončil podruhé v nemocnici. A co když se namlsal a žádal víc?

S těmi čtyřmi kluky to bylo podobné. Byli to ožralí hulváti, kteří jen tak z hecu vyhrabali hrob — což podle Maina ani nezapírali — ale rakev byla prázdná! Proto přesvědčovali Maina, že to má všechno popletené, když je obvinil, že ukradli tělo jeho syna. A proto také v hospodě, kde je Main objevil, mluvili o McKirropovi jako o lháři. Ale těžko mohli po té McKirropově povídačce vyrukovat se svou historkou. Kdo by jim uvěřil?

Základní otázkou teď zůstávalo, co se stalo s mrtvým tělíčkem Simona Maina? Nějaké zmatky v márnici? Takové věci už se také staly. A možná mnohem častěji, než se připouštělo. Jestliže se čas od času stávalo, že si rodiče odváželi vzadu v autě nesprávné dítě, tak při rozhodování, která mrtvola přijde do které rakve, mohlo tím spíš dojít k omylu.

Lafferty však tuhle možnost velice brzy zamítl. Když muselo být zavražděno pět lidí, pak to určitě nebylo kvůli nějaké záměně či omylu, i kdyby byl sebetrapnější. Tohle bylo něco daleko vážnějšího a organizovanějšího. Lafferty se podíval na hodinky a viděl, že je čtvrt na dvě. Za osm hodin ho čekal pohřební obřad.

Obloha trochu zesvětlala a upozornila Laffertyho, že už je tu ráno. Do postele vůbec nevlezl a teď byl rád, že se vrací denní světlo. Za tmy vypadají všechny problémy mnohem hrozivěji. Zvedl se ze židle, kde proseděl posledních pár hodin, a lámal si hlavu, jak má naložit se svou novou ideou. Přistoupil k oknu a zadíval se ven na chladný šedivý svět. Nohy měl ztuhlé, a když otočil hlavu, strniště vousů, které mu vyrašilo na tvářích, mu škrábalo o kolárek. Pomyslel na holení a horkou vodu, ale to mu připomnělo kotel, který musel tu vodu ohřát, a tím i obsah toho kotle. Ne, nebyl to zlý sen, opravdu se to všechno stalo. Otrásl se, promnul si ruce a pak se v ponožkách

šoural do koupelny. Boty byly totiž jedinou součástí oděvu, kterou na noc odložil.

Sotva se oholil a vykoupal v horké vodě, cítil se trochu líp. Připravil si topinku a čaj a posadil se s tím ke kuchyňskému stolu. Zatímco jedl, probíral se svými poznámkami k přípravě pohřbu O'Donnellových, ale nebylo jich nijak mnoho. Nepodařilo se mu najít žádnou magickou formuli, která by vnesla jakous takous útěchu do celé té tragické události. Opravdu nemohl najít důvod, proč se Bůh rozhodl dopustit tak krutou věc. Zdálo se, že se bude muset uchýlit k jedné z variací na téma — podivuhodné jsou cesty Páně. Věřte a důvěřujte mu; existují věci, jejichž pochopení nám zatím není dopřáno.

Myšlenky se mu zase začaly rozbíhat. Stále se ještě nerozhodl, jestli má Johna Maina seznámit se svou novou teorií. Ten člověk je emocionálně na pokraji sil. Než mu to řekne, bude třeba, aby měl naprosto pevnou půdu pod nohama. Zato se však rozhodl, že se setká se Sárrou Lasseterovou a svěří se jí se svým podezřením. Jestli je pravda, že Simon Main nebyl vůbec uložen do hrobu, tak se výchozím bodem pro vyšetřování musí nutně stát JUH, kde chlapec zemřel. Náhle si uvědomil, že se tu naskytá motiv i pro smrt Johna McKirropa z rukou některého člena týmu JUH, což byla věc, kterou si ani on, ani Sára při jejich posledním rozhovoru nedokázali vysvětlit. To ho ještě víc utvrdilo, že je na správné stopě.

Ale čas rychle utíkal. Musel si připravit obřadní roucho pro pohřeb.

O'Donnellovi se rozhodli, že nechají svou dceru spálit, ale zároveň vyjádřili přání, aby se ještě před převozem do krematoria konal u svatého Xaviera krátký obřad.

Lafferty ochotně souhlasil a v té chvíli v duchu zadoufal, je to známka, že Janina víra zase nabývá vrchu. Jeho naděje však trochu zchladila sama Jana, která vysvětlila, že má odpor ke kapli příslušející ke krematoriu. „Vypadá to tam jako na toaletách,“ řekla, když se jí Lafferty zeptal na důvod. S jejím názorem musel jen souhlasit. Kaple krematoria nebyla co do atmosféry právě vydařená.

Byla to holá, téměř kruhovitá místnost s dveřmi umístěnými diametrálně proti sobě, takže jedněmi pozůstali vcházeli a druhými vycházeli. Tak se řetěz obřadů nemusel vůbec přerušit. Jakmile vyšla jedna skupina, mohla hned nastoupit další, aniž by do sebe pozůstali z dvou pohřbů museli narážet. Výzdoba tam nebyla žádná. Působilo to neosobně jako hotelový pokoj. Ani žádné květiny tam nezůstávaly trvale. Když skončil pohřeb, zmizely i ony.

Právě začalo pršet, když do kostela přivezli rakev Marie O'Donnellové a opatrně ji postavili na katafalk, před nímž stál Lafferty. Pozoroval, jak kostel zaplňují smuteční hosté. Jejich oblečení mělo nejružnější barvy: od černé a tmavošedé až po bundy svítivě žluté. Někteří se navzájem už dlouho neviděli, tak se teď na dálku mlčenlivě pozdravovali úsměvy a pohledy. Některé ženy už plakaly a Laffertymu začínalo být jasné, že to nebude klidná bohoslužba. Pláč stejně jako smích dokáže být nakažlivý.

Jana O'Donnellová však neplakala. Stála vedle Josefa, který měl červené oči a vypadal ztrápeně, ale sama působila naprosto vyrovnaně. Lafferty se na ni podíval a viděl, že její oči mají úplně chladný výraz. Převládá v ní pocit hořkosti. Ale on by byl v tuto chvíli dal přednost tomu, kdyby jí po tvářích stékaly slzy.

„Shromáždili jsme se tu dnes, abychom vzdali Bohu díky za život Marie O'Donnellové...“

13

Lafferty zvládal mši, jako by ho na dálku řídil automat, až teprve první sborový zpěv ho na pár minut zbavil tísnivého tlaku. Když dozněl, bylo už v celém kostele slyšet hlasité vzlykání. Dokonce i řada mužů měla k očím přitištěné kapesníky. Jenom Jana O'Donnellová zůstávala chladná a vyrovnaná. Na Laffertyho to působilo téměř hypnoticky. Když dozněl poslední akord varhan, věděl, že přišel čas, kdy se jí musí vydat na milost.

„Je mou povinností, abych vám jakožto váš kněz vysvětlil věci, které samy o sobě nejsou každému jasné,“ začal. „Dnes ke mně vzhlížíte s nadějí, že vám vysvětlím, proč byl odebrán mladý život,

život Marie O'Donnellové, tak, jak všichni víme, a já vám musím říci, že vám to objasnit nedokážu.“

Vzlykání částečně umlklo a převládl údiv. V kapli se začalo ozývat tlumené šeptání. Lafferty pohlédl do očí Jany O'Donnellové a měl dojem, že se v nich setkal se slabou odezvou.

„Musím se vám svěřit, že opravdu nemám nejmenší ponětí, proč si Bůh vzal Mariin život. Je to pro mne stejnou záhadou jako pro vás. Také já se budu muset spolu s vámi spolehnout na naději, že pro to byl důvod, a dobrý důvod třeba i takový, kterému nedokážeme porozumět, ale nicméně že tu ten důvod byl. Jediná myšlenka, kterou vám mohu nabídnout jako útěchu, je ta, že v celém vesmíru je spousta takových věcí, kterým nebudeme schopni v tomto životě porozumět. Kdybychom tvrdili opak, byla by to od nás opovážlivost, a přece to často činíme. Snad je to vlastní lidské povaze. Vědci nám nabízejí různá ‚vysvětlení‘, která málokdy obstojí v běhu času. Také astrologové vytvářejí předpovědi, založené většinou na všeobecných frázích, odborníci nás stále zavalují svými poznatky a my je přijímáme za své, neboť nemůžeme snést myšlenku, že prostě nevíme. Cítím, že se vám za to, co jsem vám právě svěřil, i za to, že nedokážu nic lepšího, musím omluvit. Víím, že jste ode mne očekávali daleko víc, a je mi to upřímně líto. Nemohu nic víc, než vás z hloubi svého srdce poprosit o odpuštění.“

Zatímco Lafferty hovořil, hleděla Jana O'Donnellová k zemi. Když skončil, zvedla pomalu hlavu a střetla se s jeho očima. Její pohled zjhl. Slabě se na něj usmála.

Lafferty pocítil, jak jím jako vlažný proud proniká úleva.

Usmál se na ni také a pak pokračoval v bohoslužbě.

Lafferty jel s O'Donnellovými v prvním autě za pohřebním vozem. S Janou si toho moc neřekli, ale věděl, že je mezi nimi zase všechno v pořádku. S Josefem nenastaly takové problémy, jaké očekával, a zdálo se, že ho potěšilo, že se i o něm Lafferty zmínil jako o „Mariině milujícím otci“. Stále ještě trochu vzlykal, když seděl v autě s rukou kolem Janiných ramen, ale Lafferty se domníval, že je to dobré znamení. Slzy jsou přece výborným bezpečnostním ventilem. Škoda že jich muži nedokáží využít častěji.

Když pohřební vůz zahrnul do brány krematoria, Lafferty se obrátil k Janě a zašeptal: „Zkrátím to, jak jen to půjde.“

Jana přikývla a Lafferty vystoupil z auta jako první a spěchal do kaple, aby se přesvědčil, zda je všechno připravené. Zjistil, že ano. Po účastnících předešlého pohřbu tu zbyly lehké závaný parfémů, ale kaple už byla vyklizená a nosiči már obratně umístili Mariinu rakev přímo nad hydraulický výtah, tak aby ve stanovené chvíli snadno a bez překážek prošla podlahou. V tuto chvíli byla rakev překryta rudou, zlatě lemovanou látkou, která už byla mnohonásobným používáním na rozích trochu prodřená. Jejím jediným účelem bylo zakrýt otvor v podlaze, až rakev zajede dolů, aby se přesunula na žároviště.

Lafferty vyslovil posledních pár slov a zvedl ruku k požehnání. Ozval se slabý zvuk elektrického motoru, který začal spouštět zdviž, a purpurová látka zvolna klesala k podlaze. Lafferty ji pozoroval a náhle zbledl, zasažen zábleskem hrozné myšlenky. Je v té rakvi vůbec Marie O'Donnellová?

Marie zemřela na JUH... stejně jako Simon Main. Lafferty začal namáhavě dýchat, neboť ho zachvátila panika. To je přece absurdní, říkal si. Ale nic naplat, nemohl se té myšlenky zbavit. Překotně sklapl svou modlitební knihu, a aniž by komu řekl jediné slovo, spěchal ven z kaple a rozhlížel se po nějakém zřízenci. Spatřil jednoho, jak se baví s řidiči pohřebních vozů, a rozběhl k němu, aby se ho zeptal, kudy se může dostat do kremační místnosti.

Chlapík překvapeně zašlápl zbytek cigarety a ukázal mu doprava. „Támhle za těmi keříky jsou schůdky dolů.“ Lafferty si podkasal mešní roucho a dal se do běhu.

Schůdky do spalovací komory byly nebezpečně sešlapané a vlhké. Byly umístěny v trvalém stínu a pokryté mechem, takže na nich Lafferty ve spěchu málem upadl. Zkušenost mu říkala, že teď se musí uklidnit a uvážit své kroky. Jak jen to zvládnu, ptal se sám sebe. Na chvíličku se celý udýchaný zastavil s rukama na dřevěných dveřích u paty schodiště.

Rakev už musí být v místnosti před spalovacími pecemi. Nebylo dost času, aby dlouze přemýšlel o nějaké věrohodné výmluvě, chce-li

se na vlastní oči přesvědčit, že je všechno v pořádku. Vzal za kliku a otevřel dveře.

V chodbě, kudy spěchal směrem k místu, odkud zaznívaly nějaké hlasy, bylo horko. Zaslechl také kovové zvuky a představil si, jak už se zavírají dveře spalovací komory. Nejde pozdě? Není už rakev odevzdána ohni? Vešel do místnosti a našel tam dva překvapené zřízence.

„Je už rakev s O'Donnellovou v ohni?“ chtěl vědět.

Zřízenci se Laffertyho neptali, kdo je. Zaznamenali jeho kněžský oděv a odpověděli mu: „Ještě ne, otče, stalo se snad něco?“

„Která to je, prosím vás?“

Jeden z mužů ukázal do malé místnosti vlevo. Nahlédl tam a viděl, že tam končí zdviž. Nahoře spatřil padací dveře do kaple. U jedné stěny ležela rakev Marie O'Donnellové.

„Potřebuji otevřít rakev,“ řekl Lafferty.

Oba muži se po sobě zmateně podívali. „Nerozumím,“ povídal jeden z nich. „Co se děje?“

V Laffertyho mozku vířily myšlenky. Nemohl těm chlapům říct, že se chce přesvědčit, jestli je uvnitř opravdu mrtvola, protože kdyby se ukázalo, že není, nastala by řetězová reakce! Nedalo se očekávat, že by o tom zřízenci pomlčeli, a nedovedl si vůbec představit, co by to udělalo s Josefem a Janou O'Donnellovými. „Já jsem té dívce něco slíbil,“ zalhal.

„Slíbil, otče?“ zeptal se nejistě jeden z mužů.

„Slíbil jsem jí, že dohlédnu, aby měla v rakvi v rukou krucifix.“

Lafferty byl k mužům obrácen zády; zíral na rakev. Když si uvědomil slabiny své improvizace, pevně zavřel oči. Nahoře v kapli se už znovu rozezněly varhany.

„Myslel jsem, že byla na místě mrtvá, otče,“ řekl ten muž, který mluvil už předtím.

Lafferty sevřel víčka ještě pevněji. „Ne,“ lhal dál. „V nemocnici se krátce probírala. A mluvili jsme spolu.“

Takhle je to vždycky, pomyslel si. Řekneš jednu lež, a než se naděješ, jsi v průšvih.

„Aha,“ povzdychl si muž. „No, když je to tak...“

„Díky,“ řekl Lafferty, nadechl se a obrátil se k nim. „Nebude to trvat dlouho. Máte tady nějaký šroubovák?“

Zřízenec, který dosud mlčel, Laffertymu jeden podal. Vypadal, že se chystá se zájmem sledovat, co se bude dít, a ten druhý také.

„Myslíte, pánové, že byste mě to z úcty k té ubohé dívce mohli nechat provést v soukromí?“ zeptal se Lafferty.

Muži zamumlali něco na souhlas a odešli z místnosti. Lafferty přivřel dveře, aby tam zvenčí nemohli nahlížet, a rychle se pustil do uvolňování šroubů, aby mohl z rakve sundat víko. Přestože odstranil všechny šrouby, víko pevně drželo na svém místě. Lafferty, jemuž puls vyskočil určitě na sto třicet, tiše zaklel. Zjistil, že problém spočívá v tom, že lak na rakvi působí jako lepidlo. Když bylo víko přišroubováno, nebyl ještě asi pořádně zaschlý. Nasadil tedy ostří šroubováku mezi obě části rakve a zabušil na ně dlaní. Musel to opakovat na různých místech po obvodu, ale nakonec víko přece jen povolilo. Zastavil se a zašeptal: „Odpusť mi to, Marie.“ Pak víko odstrčil.

Žádné tělo tam nebylo.

Měl sice podezření, že to tak bude, ale přesto ho to šokovalo. Pohlédl na to, co leželo uvnitř: bylo to několik igelitových vaků naplněných jakousi tekutinou, jen k dosažení patřičné váhy. Uchopil jeden z nich a potěžkal ho v dlaních, zatímco uvažoval, co teď. Jeden z mužů venku už významně pokašlával. To ho upozornilo, že nemá moc času. Musel se nějak rozhodnout, a tak se rozhodl.

Lafferty dal igelitový vak zpátky a vrátil víko rakve do původní polohy. Rychle upevnil šrouby, narovnal se a chvilíčku se uklidňoval. Poté vyšel ven a řekl zřízencům: „Tak, teď je všechno v pořádku, chlapci. Děkuju vám.“

„Dobrá, otče, ale my už teď musíme pokračovat.“

Lafferty pozoroval, jak ti dva odnášejí rakev Marie O'Donnellové a pokládají ji na pojízdný vozík před dvířky žároviště. Instinktivně uhnul, když pec otevřeli a kolem něj se přehnal proud horkého vzduchu. Přisunuli rakev ke dvířkům a zastrčili ji dovnitř. Pak dveře zavřeli a spustili plyn.

„Děkuju vám, pánové,“ řekl Lafferty. „Jsem vám velice zavázán.“

Když se Lafferty vrátil na parkoviště před kaplí, byla už většina účastníků Mariina pohřbu pryč. Uvnitř probíhal další obřad a bylo slyšet, jak do chladného vlhkého vzduchu zaznívá opět dvacátý třetí žalm. Josef ani Jana dosud neodjeli. Bylo jasné, že Jana se snaží věci pozdržet, aby se na něj počkalo. Řidič jejich vozu už se významně díval na hodinky.

„Odpusťte mi to zdržení, Jano,“ řekl Lafferty, když došel k O'Donnellovým.

„Stalo se něco, otče?“ zeptala se Jana.

Lafferty se jí podíval do očí a odpověděl: „Ne, Jano, vůbec nic. Šlo jen o nějakou technickou záležitost.“ Zjistil, že mu to lhaní jde čím dál líp.

Jana O'Donnellová vypadala chvíli značně pochybovačně, ale pak kritický okamžik pominul a ona se zeptala: „Pojedete s námi domů?“

„To víte, že ano,“ pravil Lafferty a pomohl jí do vozu.

Lafferty se dostal ke svatému Xavierovi až ve dvě odpoledne. Paní Groganová se ho zeptala, jestli si přeje připravit něco k obědu.

Lafferty odpověděl, že nemá hlad. U O'Donnellů mu nabídli šunku a sendviče.

„Co že jste si dneska sám ustlal postel, otče,“ poznamenala paní Groganová.

„Nestlal jsem si ji, paní Groganová,“ odpověděl. „Já jsem v ní minulou noc vůbec nespál.“

„Tak proto,“ řekla paní Groganová. „A není vám něco?“

„Proč se ptáte?“

„V poslední době se mi zdáte nějaký přepadlý.“

Lafferty se usmál a poděkoval jí, že se o něj tak stará. „Nic mi není. Jenom toho mám teď trochu moc.“

„Chápu, otče.“

Podíval se na ni a pomyslel si, kdepak, nechápete, paní Groganová. Nechápete ani v nejmenším.

Lafferty se zavřel ve své pracovně a nalil si panáka. Připadal si jako králík polapený reflektory blížícího se těžkého nákladáku. Strašně si přál jít na policii a všechno jim to tam vyklopit. Bože, to

by bylo něco! Jedním rázem by se od celé té noční můry osvobodil. Ale nešlo to. Musel brát v úvahu, co by to způsobilo Johnu Mainovi a O'Donnellovým. Ani Main, ani O'Donnellovi by se nedokázali vypořádat se stresem, který by jim způsobilo zveřejnění toho hrůzného tajemství. Nehledě na to, že sám zničil důkaz, že rakev Marie O'Donnellové byla prázdná, když dovolil, aby ji spálili. Zvedl telefon a zavolal do nemocnice. Přál si mluvit s doktorkou Lasseterovou z JÚH. Řekli mu, že Sára nemá službu.

„A kdy ji zase bude mít?“ optal se.

„Doktorka Lasseterová by tu měla být v šest. Mám jí vyřídit, kdo volal?“

„Otec Lafferty.“

„Dobře, otče, řeknu jí to.“

Zase čekat, pomyslel si Lafferty a vyprázdnil sklenici. Nedokázal si představit, že bude do šesti doma jako v pasti. Musí si najít nějaké rozptýlení. Snad by měl něco dělat. Něco, co vyžaduje fyzickou námahu, po čem ho bude bolet tělo a co mu odvede myšlenky od jeho problému. Už to bylo déle než dva roky, co si naposled zaběhal. Byla doba, kdy byly populární běhy pro charitativní účely, a on tehdy cítil povinnost připojit se ke skupině mladších příslušníků místních církví a běhat „za lepší svět“. Nakonec si oblíbil tréninkové běhy a dostal se až do finále polovičního maratónu. Byl odhodlaný v tom pokračovat, ale nakonec jeho odhodlání pohaslo zrovna tak jako řada dalších věcí, protože si na jeho volný čas činila nárok spousta jiných důležitých úkolů. Snažil se rozpomenout, kam se podělo vybavení, které si na to tenkrát pořídil. Nakonec se zeptal paní Groganové.

„Cože, tepláková soupava?“ zvolala.

„Pokud si vzpomínám, byla námořnicky modrá a dole na kalhotách měla zelené pruhy,“ naléhal Lafferty, trochu popuzený, že jeho chuť si zaběhat vzbudila takový údiv.

Paní Groganová pomalu zakroutila hlavou, ale pak si vzpomněla a rozzářila se. „Aha, už to mám,“ řekla. „Hned to přinesu.“

„Jen mi to řekněte,“ brzdil ji, ale už bylo pozdě. Paní Groganová už zmizela. Potřásl hlavou. Hospodyně mu dneska šla na nervy. Uvědomil si však, že je to spíš odraz jeho duševního rozpoložení než

její chyba. Měl nervy napjaté k prasknutí; hlavně proto si chtěl jít zaběhat.

Když se paní Groganová vrátila s teplákovou soupravou, Lafferty jí poděkoval. Kde má kecky, to věděl. Byly v lepenkové krabici v předsíňové skříni spolu s pingpongovými pálkami, které patřily kostelu. Za pět minut už vyběhl brankou ven ze svatého Xaviera a rychle zamířil k parku. Když uběhl pár set metrů, nemohl se už soustředit na nic jiného než na únavu a na bolest, která se mu usadila v nohách, ale sotva si jeho kosti trochu zvykly a smířily se s tím, že to nějakou dobu potrvá, zase se přihlásily myšlenky na noční můru. Tím, že odhalil prázdnou rakev Marie O'Donnellové, se jen utvrdil ve svém podezření ohledně Simona Maina. Teď už nemusel mít obavy, že by Johna Maina neodůvodněně vyplašil. Zůstávala jen otázka, kdy a kde mu to má sdělit. Možná že by nebylo špatné zařídit, aby se sešli všichni tři — Sára Lasseterová, Main a on. Snad by se mohli dohodnout na nějakém společném postupu. Lafferty dospěl k mimořádně příkrému úseku své dráhy a přestal přemýšlet, dokud se nedostal na jeho vrchol a trochu si neuklidnil dech. Jediná věc mluvila proti tomu, aby Johna Maina do věci zapojili, a to byla jeho osobní zainteresovanost. Mohl by se nechat ovládnout víc svými city než rozumem, a to by mohlo být riskantní. Na druhé straně má ten člověk právo vědět, co se stalo s jeho synem, a už samotný fakt, že ve věci nebyly s největší pravděpodobností zapojeny žádné satanistické rituály ani černá magie, mu může přinést určitou úlevu. Main byl inteligentní člověk. Snad by se dal přimět, aby se podřídil dohodnutému plánu akce.

Lafferty usoudil, že tahle cesta by je měla někam dovést. Až se domluví se Sárrou Lasseterovou, zavolá i Johnu Mainovi. Teď už se jen pořádně potil a počáteční ostrou bolest v nohou vystřídala pouhá tupá rozbolavělost z únavy. Tuhle bolest potřeboval. Na příští půlhodinu mu trochu otupí smysl pro všechno ostatní.

Sára Lasseterová zavolala v půl sedmé. „Dostala jsem váš vzkaz,“ řekla.

„Nemohli bychom se sejít?“ zeptal se Lafferty. „Měli bychom si o něčem promluvit.“

„Mám až do rána službu,“ oznámila mu Sára.

„A pak se asi budete chtít vyspat,“ uvažoval Lafferty. „Takže to by znamenalo někdy zítra večer...“

„Kéž by!“ řekla Sára. „Jenže já už zítra zase od dvou odpoledne sloužím.“

„Ale vy chudáku,“ podivil se Lafferty. „To jsem netušil...“

„To netuší většina lidí, otče.“

„Jste dnes na JUH jediný doktor ve službě?“

„Ano, proč?“

„Nemohl bych zajít za vámi tam?“

Ten návrh Sáru překvapil. „To snad ano,“ řekla nejistě.

„Nerad bych vám způsobil nějaké potíže,“ pravil honem Lafferty. „Jestli to není dobrý nápad, tak mi to klidně řekněte.“

„Ne,“ řekla pevně Sára, když si to v klidu rozmyslela. „Myslím, že by proti tomu nemohl nikdo nic namítat. Můžeme si promluvit na lékařském pokoji a já budu k dispozici, kdyby mě někdo potřeboval.“

„Prima,“ podotkl Lafferty. „V kolik by vám to vyhovovalo?“

„Počkejte... Řekněme kdykoliv po jedenácté. Tou dobou už bude vystřídaný ošetřovatelský personál a všechno by už mělo být v klidu připraveno na noc. Když budeme mít štěstí, nebude nás nikdo rušit.“

„Přijdu tedy asi v půl,“ navrhl Lafferty. „Tak tedy na shledanou,“ loučila se Sára. „Ach, ještě jedna věc...“

„Ano?“

„Rád bych s sebou přivedl ještě někoho.“

„Koho?“

„Johna Maina.“

„Otce Simona Maina?“

„Ano.“

„Můžete mi nějak naznačit, oč jde?“ zeptala se Sára.

„Až potom.“

„No tak dobře,“ řekla s povzdechem.

Lafferty zavolal Johnu Mainovi domů. Nechal telefon dlouho vyzvánět, ale nedočkal se odpovědi. Pak si uvědomil, že bláhově nepočítal s tím, že by John Main mohl také někam odejít, a rozhodl se, že bude číslo zkoušet každou půlhodinu. Teprve v půl desáté večer se mu Main ozval.

„Už jsem se vás snažil zastihnout dřív,“ řekl Lafferty.

„Byl jsem na seanci,“ vysvětlil mu Main.

„Aha,“ podotkl Lafferty a pochybovačně uvažoval o duševním stavu Johna Maina a o tom, jestli je skutečně nejlepší nápad ho za této situace do věci zapojit. „Myslel jsem si, že bych se tam mohl setkat s někým, kdo by mi snad poradil, jak se dostat k těm mizerům,“ vysvětloval Main. „Ale ukázalo se, že to je vlastně jen taková sešlost hospodyněk, které to mají jako hru. K satanismu to mělo asi stejně blízko jako Matka Tereza.“

Laffertymu se ulevilo. Bylo zřejmé, že Main nešel na seanci, aby se tam v zoufalství pokusil o nějaký kontakt se svým synem, jak tomu bylo při jeho experimentu s duchařským stolečkem, ale v zájmu logického postupu vyšetřování. „Můžeme se sejít?“ zeptal se.

„Ještě dnes večer?“ otázal se překvapeně Main.

„Je to důležité. Chtěl bych, abyste se mnou šel do nemocnice. Máme se tam sejít s jednou lékařkou. Mám něco, o čem bych chtěl mluvit s vámi oběma.“

„Víte něco o Simonovi?“ vyptával se Main.

„Ano, vím,“ odpověděl Lafferty.

Main přišel do kostela ve čtvrt na dvanáct a Lafferty mu nabídl drink. Main nechťel nic, ale začal se vyptávat, co Lafferty objevil.

„Nechci o tom teď ještě mluvit,“ odpověděl kněz. „Rád bych, aby to zároveň s vámi vyslechla doktorka Lasseterová.“

„Nemůžete mi aspoň něco naznačit?“ naléhal na něj úzkostlivě Main.

„Dočkáte se brzy,“ uklidňoval ho Lafferty. „Řekl jsem, že tam budeme v půl dvanácté.“

Main se podíval na hodinky. „Tak už je na čase. Pojedeme vaším autem nebo mým?“

„Mým,“ řekl Lafferty.

V nemocnici byl v tuto noční hodinu klid a Laffertymu se podařilo bez obtíží vjet dovnitř areálu. Zaparkoval auto na jednom ze tří prázdných stání označených „POUZE PRO PRIMÁŘE“ a poznamenal: „Předpokládám, že teď v noci tu zas tak moc primářů nebude.“

Sára Lasseterová už je očekávala. Spatřila je hned, jak se objevili u vchodu na JUH, a pustila je dovnitř. Pozdravila se s Laffertym a ten ji představil Johna Maina. Sára mluvila tlumeně a oba pochopili, že se mají také chovat tiše. „Tudy,“ pravila a zavedla je na lékařský pokoj.

Lafferty si všiml, že sestra, která měla službu u pultu, vyklonila hlavu ze svého místa před pokoji pacientů, aby zjistila, co se děje. Ale Sára za ní nezašla, aby jí to vysvětlila.

„Dáte si někdo kávu?“ zeptala se Sára. Lafferty cítil, že je nervózní. Odmítl a Main také. Doktorka nalila jen sobě a usedla proti nim ke stolu.

„Vypadá to všechno nějak tajemně,“ poznamenala.

Main jí řekl: „Jestli vás to potěší, tak pro mě to není o nic jasnější.“ Oba se obrátili k Laffertymu, který se právě rozhodoval, odkud začít.

„Předem si od vás musím vyžádat slib, že až vyslechnete, co vám povím, nedostane se nic z toho dál, aniž bychom s tím všichni tři vyslovili souhlas.“

Sára s Mainem se na sebe podívali a pak ho ujistili, že souhlasí. Lafferty se zhluboka nadechl a začal: „Včera jsem sloužil mši při pohřbu mladé dívky Marie O'Donnellové. Zemřela na JÚH stejně jako Simon. Byl to následek motocyklové havárie.“ Lafferty se zahleděl na zem a po chvíli mlčení řekl: „Jenomže to vlastně žádný pohřeb nebyl.“

„Nerozumím,“ řekla Sára.

„Já také ne,“ připojil se Main. „Jak to, že to nebyl pohřeb?“

„Nemohl to být Mariin pohřeb, protože Marie při tom nebyla. Nebyla v rakvi.“

Sára užasle otevřela ústa. Také Main vypadal šokovaně. „Nebyla v rakvi a já se domnívám, že ve své rakvi nebyl ani váš syn Simon,“ obrátil se Lafferty k Mainovi.

„Ale to snad...“ Main nedokázal najít to pravé slovo.

„Není možné?“ doplnil Lafferty. „Sám jsem tomu také nechtěl uvěřit, když mě ta myšlenka poprvé napadla, ale teď už o tom vůbec nepochybuji. Simonovo tělo, Mariino tělo a bůhví kolik dalších mrtvých nebylo vůbec pohřbeno.“

„Ale co se tedy s nimi stalo?“ vykřikla Sára.

Lafferty na ni pohlédl: „Doufal jsem, že právě v tomhle byste nám mohla pomoci vy.“

„Já?“ zvolala Sára.

„Odpověď totiž musí být zde na JÚH. Jak Simon, tak Marie zemřeli tady,“ pravil Lafferty.

„Jak vůbec víte, že Marie v té rakvi nebyla?“ zeptala se Sára.

„Podíval jsem se do ní,“ odpověděl Lafferty.

„Ale jak si můžete být jistý, pokud jde o Simona?“ chtěl vědět Main, který vypadal ztracený uprostřed svých myšlenek.

„Tam samozřejmě jistotu nemám,“ souhlasil Lafferty, „ale když uvážíte všechny okolnosti, uvidíte, že k tomu závěru směřují.“

Svěřil Mainovi, jak v něm po události s uříznutou rukou začaly hlodat pochybnosti. „Bylo toho zkrátka trochu moc,“ sdělil jim. „Někdo byl až příliš horlivý, aby nás donutil přijmout satanistický scénář. Nápad mu zřejmě přihrál ten tulák McKirrop, který lhal policii i tisku o tom, co zažil tu noc na hřbitově. Jediná věc, kterou tam skutečně viděl, byla prázdná rakev. Zabili ho, aby ho umlčeli a aby mohli dál šířit tu teorii o vzývání d'ábla. Opravdovou ironií je, že si ty postavy v maskách podle všeho vymyslel jen proto, aby nemusel identifikovat ty chuligány; ti mu asi nahnali strach výhrůžkami. Jak se ukázalo, skutečným zločincům to perfektně hrálo do noty. Nikomu nemuseli vysvětlovat, proč schází mrtvola, a chuligáni mohli jen těžko mluvit pravdu, protože by jim nikdo neuvěřil, zvláště po té McKirropově povídačce. A pak asi sám McKirrop začal někomu vyhrožovat, že promluví, a tím se stal nebezpečný. Tak ho zabili. Když potom John narazil na ty výtržníky a obrátil se na policii, stali se nepohodlnými také oni.“

„To zní opravdu věrohodně,“ souhlasila Sára.

„Ale co se tedy stalo se Simonovou mrtvolou?“ naléhal Main.

„To já nevím,“ přiznal Lafferty. „To právě budeme muset vypátrat a já myslím, že nejspíš se nám to podaří, když oni, ať už je to kdokoliv — nebudou mít tušení, že máme nějaké podezření.“

„Kde ale začít?“ zeptala se Sára.

„Řekněte nám, co se stane, když na JUH někdo zemře,“ vyzval ji Lafferty.

Lékařka pokrčila rameny a dala se do toho. „Ošetřující personál upraví mrtvolu, pak zavolá nemocniční zřízenec. Ti odvezou tělo do márnice. Příbuzní pak dají pokyn některé pohřební službě a ta si tělo v márnici vyzvedne.“

„Jak to probíhá?“ zeptal se Main.

„Zaměstnanec pohřební služby přijde buď sám a přeměří tělo, anebo se dohodne s personálem v márnici, aby to udělali oni. Pak už přijedou s rakví, mrtvolu do ní uloží a odvezou ji.“

„Takže zaměstnanec pohřební služby tělo skutečně spatří?“ zeptal se Lafferty.

„Ano,“ odpověděla Sára. „Pokud...“

„Co?“

„Pokud pacient nezemřel na nějakou velmi nakažlivou chorobu. V tom případě se mrtvola zapečetí do speciálního vaku a umístí do speciálně zkonstruované rakve, kterou může zaměstnanec pohřebního ústavu dodat, ale nemusí být nutně u toho, když je do ní mrtvý ukládán.“

„Ale to se našich případů zřejmě netýká, že?“ konstatoval Main.

„Ne,“ odpověděla Sára.

Náhle se otevřely dveře a vstoupil Derek Stubbs. Sára ztuhla.

„Promiňte,“ řekl Stubbs tónem, který jeho slova popíral. „Nevěděl jsem, že tu máte společnost, doktorko Lasseterová. Myslel jsem, že jste ve službě.“

„Jo jsem, doktore Stubbsi,“ přisvědčila Sára. „Děje se snad něco?“

„Přišel jsem se podívat na mladého Keegana. Jeho testy z dnešního rána naznačovaly, že se zhoršuje. Ale jestli nemáte čas...“

Sára vstala a omluvila se Mainovi a Laffertymu. Vyšla za Stubbsem z místnosti. Napětí mezi nimi nepolevovalo, ani když stáli každý z jedné strany pacientovy postele a hodnotili spolu údaje na monitoru. Když Stubbs skončil a zaznamenal zjištěná data do svého zápisníku, podotkl: „Doufám, že si uvědomujete, paní doktorko, že jste-li ve službě, je vaší povinností věnovat veškerou pozornost pacientům.“

„Když ji potřebují, tak jim ji věnuji,“ odpověděla Sára, ale bylo jí jasné, že Stubbs nad ní získal převahu. Teď ji určitě nenechá jen tak lehce vyváznout.

„Domnívám se, že sedánka s přáteli se dá těžko považovat za poskytování ‚veškeré pozornosti‘, nemyslíte?“

„Tady nejde o žádnou sedánku s přáteli, jak tomu říkáte. Pan Main a otec Lafferty se mnou přišli prodiskutovat určitou záležitost.“

„Main?“ podivil se Stubbs.

„Otec Simona Maina,“ řekla Sára. „Jestli si vzpomínáte, byl Simon pacientem JÚH. Umřel.“

„Vybavuje se mi to,“ poznamenal Stubbs. „Co tu vlastně chtějí?“ zeptal se, teď už spíš zvědavě než rozladěně.

„Nemám svolení vám to říct,“ odmítla Sára, udivená změnou, která nastala ve Stubbsově reakci.

„Pokud se to nějakým způsobem týká JÚH, měl bych o tom být informován,“ řekl rozhorleně. „Snad vám nemusím připomínat, že tu jste pouhou sekundářkou?“

„To nemusíte,“ odpověděla suše Sára. „Myslím, že mi to dokonale objasňujete při každé možné příležitosti.“

„Žádám vás, abyste mi sdělila, o co jde.“

„A já musím opakovat, že k tomu nejsem oprávněná.“

„Potom mi zůstává jediná alternativa, a to informovat o všem doktora Tyndalla,“ upozornil ji Stubbs.

„Jak si přejete, doktore,“ odpověděla chladně Sára. Stubbs vyrazil ven a Sára zhluboka vydechla. Vrchní sestra, přestože od pultu nemohla jejich rozhovor zaslechnout, tušila, že něco není v pořádku. Povzbudivě na ni kývla. Sára se vrátila na lékařský pokoj.

Lafferty vstal od stolu: „To je všechno moje vina,“ řekl. „Neměli jsme sem vůbec chodit. Možná by bylo dobře, kdybych promluvil s doktorem Tyndallem a vysvětlil mu, že vám nemá co vyčítat.“

Sára se vděčně usmála: „Doktor Stubbs a já spolu prostě nevycházíme nejlíp. Chtěl vědět, co tu děláte.“

„A vy jste mu to neřekla?“ zeptal se Lafferty.

„Ne, a právě proto se tak rozzuřil.“

„Asi bychom měli jít, ne?“ navrhl Main.

„Ne,“ řekla pevně Sára. „Už se stejně rozhodl udat mě doktoru Tyndallovi, ale to není důležité. My musíme vypátrat, co se stalo Simonovi a Marii. Takže kde jsme skončili?“

Lafferty se na ni podíval s obdivem. „Diskutovali jsme o tom, jestli mohou zaměstnanci pohřebního ústavu zjistit, že v rakvi chybí tělo.“

„Pořád se ale vyhýbáme jednomu tématu. Zřejmě kvůli mně,“ řekl Main.

Lafferty se Sárou se na sebe beze slova podívali. „Nemluvili jsme o tom, proč se mrtvolý ztrácejí,“ konstatoval Main. „Nemluvili jsme o tom, kdo je potřebuje.“

„Ne, o tom jsme skutečně nemluvili,“ přisvědčil tiše Lafferty, který si nebyl úplně jistý, kam Main směřuje, a uvažoval, jestli se neschyluje k explozi.

„Mohl bych vám navrhnout, abychom přestali předstírat, že nevíme, proč se doktoři snaží získat těla zemřelých?“ vyzval je Main. Když Lafferty ani Sára neodpovídali, řekl to sám. „Přece kvůli náhradním dílům.“

Lafferty zpozoroval, že se Mainovi trochu třesou ruce, ale jinak se dokonale ovládá. Řekl: „Musím přiznat, že mě tahle myšlenka napadla také.“

„Stejně jako mě,“ připojila se Sára.

„Když se mě na to tenkrát ptali, odmítl jsem dát souhlas,“ pravil Main.

„Ani O'Donnellovi nesouhlasili,“ dodala Sára.

„Ale nějaký bastard si usmyslel, že to stejně provede,“ řekl trpce Main.

„Bohužel můžete mít pravdu,“ připustil Lafferty. Main sepal před sebou na stole ruce a bezmocně pokrčil rameny. „Ironií zůstává,“ řekl, „že v zásadě proti tomu nejsem. Jenom v tu chvíli, kdy se mě na to zeptali, jsem byl tak zdeptaný žalem, že jsem nesnesl představu, aby někdo něco prováděl se Simonovým tělem. Impulsivně jsem to odmítl... byla to téměř reflexivní reakce. Ale kdyby se mě byli zeptali o něco později nebo za trochu jiné situace, asi bych byl souhlasil. Jenže se mě už nikdo neptal.“

Lafferty s pochopením přikývl a Sára se na Maina povzbudivě usmála.

„Je to vlastně opravdu ironie,“ pokračoval Main, „vždyť jsem si po pohřbu dělal výčitky, že jsem ten souhlas nedal.“

Laffertyho potěšilo, že Main tak otevřeně mluví o svých pocitech. Zdálo se, že nová teorie o osudu jeho syna ho po všech těch satanismech a okultismech přece jen trochu utěšila. Skoro jako by se mu ulevilo.

„Takže teď se jedná o skandál,“ konstatoval Main.

„Skandál, zahrnující vraždu,“ opravil ho Lafferty.

„Jde tedy o organizovaný podvod... získávání orgánů na zakázku?“

„Snad by to mohlo být ono,“ připustila váhavě Sára, „ale uvědomujete si, jakou by tohle vyžadovalo organizaci?“

„Povídejte,“ vyzval ji Lafferty.

„Naši pacienti by museli ještě před smrtí projít vyšetřením, jestli typ jejich tkáně ‚zákazníkovi‘ vyhovuje. Orgány by musely být vyňaty bezprostředně po smrti, a to vyžaduje mít po ruce chirurgy a operační sály s příslušným vybavením. A nakonec je tu otázka transportu. Nedovedu si prostě představit, jak by se tohle všechno dalo utajit.“

Main poznamenal: „Možná to ode mne zní cynicky, ale kloním se k názoru, že pokud je na něco dost peněz, dá se zařídit všechno.“

„Tak kdo to všechno provádí?“ uhodil Lafferty na Sárů.

„Stubbs,“ odpověděla téměř automaticky.

„Víte to jistě?“ zeptal se Lafferty.

„Vím, že jsem zaujatá, protože mám k tomu člověku odpor, ale všechno tomu nasvědčuje,“ řekla Sára. „On je přímo posedlý snahou získat souhlas k transplantacím. Domnívá se, že doktor Tyndall by měl víc naléhat, aby uspěl, a když se mu to nedaří, je příšerně znechucený. Už mockrát jsem slyšela, jak si stěžuje, že je Tyndall v tom ohledu příliš měkký.“

„Teď si vzpomínám,“ řekl Main. „Když Simon zemřel, Stubbs mě žádal o rozhovor, ale doktor Tyndall ho zarazil. Tenkrát jsem nevěděl, čeho se to týká, ale teď už je mi jasné, co tím primář mínil. Řekl Stubbsovi, že ‚ta záležitost je uzavřená‘, že už jsem to ‚rozhodl‘.“

„To bylo potom, co jste odmítl dát svolení k odebrání orgánů?“ zeptal se Lafferty.

„Ano.“

„A pak tu máme jeho účast na smrti Johna McKirropa,“ upozornila Sára. „Jsem si jistá, že to musel být on.“

Lafferty informoval Maina o podezřelých okolnostech okolo McKirropovy smrti.

„Poznal nás Stubbs?“

„Řekla jsem mu, kdo jste.“

„V tom případě vám teď hrozí nebezpečí,“ usoudil Main.

„Já jsem mu ale neřekla, proč jste tady.“

„To už si jistě dá dohromady sám,“ poznamenal Lafferty.

„Nemůžeme něco vymyslet?“ navrhoval Main. „Nějaké jiné vysvětlení, proč jsme tu byli?“

„O půlnoci? Otec chlapce, jehož mrtvola se ztratila, a farář, který se zajímal jak o McKirropa, tak o Marii O'Donnellovou. Vy byste uvěřil nějaké alternativní výmluvě?“ zeptal se Lafferty.

„Ne,“ uznal Main. „Neuvěřil.“

14

„Tak co si počneme?“ zeptal se Main.

„Pro mne to znamená, že musím být velice opatrná,“ odpověděla Sára.

„Myslím, že ani to nebude stačit,“ poznamenal Lafferty.

„Tak co tedy?“ chtěla vědět doktorka.

„Budete odtud muset odejít,“ řekl suše Lafferty. Main se nadechl. Sára vypadala docela šokovaně.

„Ale co její kariéra...“ namítl Main.

„Ted' se musíme postarat, aby zůstala naživu,“ řekl Lafferty. Podíval se na Sárku a navrhl: „Snad by se našel nějaký způsob. Mohla byste třeba požádat o dovolenou nebo o dočasné přeložení jinam, dokud se ten případ nevyřeší.“

Sára se chytla za hlavu. „O tom jsem neuvažovala... Já nevím... Jenže já nechci utéct. Je to přece také moje věc, víte.“

„Ale Ryan má pravdu,“ připojil se Main. „Kdybyste tu dál pracovala, hrozí vám nebezpečí. Pochopte to.“

Sára váhavě přikývla, a pak jako by ji něco napadlo. „Na recepci, kterou pořádala nemocnice na oslavu nové vakcíny, jsem se setkala s

bratrem doktora Tyndalla. Je tu určitá možnost, že bych mohla jít na nějaký čas pracovat do jeho laboratoře na lékařské fakultě. Tím bych se zbavila Stubbse, a přece jen bych byla poblíž, abych s vámi dvěma mohla zůstat ve styku.“

„To mi připadá jako dobrý nápad,“ řekl Lafferty.

Main také souhlasil. „Řeknete o tom zítra doktoru Tyndallovi?“ otázal se.

Sára slíbila, že ano.

„A co uděláme, abychom získali důkazy?“ zeptal se Main. „Na policii se bez nějakých konkrétních důkazů obrátit nemůžeme. Obávám se, že by jim nestačilo jenom Ryanovo svědectví, že Mariina rakev byla prázdná, a důvodné podezření, že tomu tak bylo i u Simona.“

S tím Lafferty musel také souhlasit. „Stubbs musí mít nějaké komplice. V tom jsme všichni zajedno. Možná že tady by se mohl najít nějaký slabý článek. Potřebovali bychom i někoho, kdo by byl ochotný mluvit. Z toho, co nám řekla Sára o rutinním postupu po úmrtí, vyplývá, že někdo musí dostávat zaplacen za to, aby zavřel oči nad příležitostnými odchylkami od pravidel. Víme něco o tom, jestli Simonův i Mariin pohřeb zajišťoval tentýž pohřební ústav?“

„Já jsem objednal pohřeb u Maitland Stroud z Morningside.“

Lafferty zklamaně svěsil ramena. „O'Donnellovi měli Granbyho pohřební ústav v Dalkeithově ulici.“

„Ale všechny ty firmy v tom nemůžou jet,“ tvrdil Main. Lafferty se podíval na hodinky a zjistil, že už je jedna pryč. „Pojďme se na to vyspat,“ navrhl.

„Aspoň někteří,“ usmála se Sára.

„Promiňte,“ řekl Lafferty. „Zavoláte mi zítra, jak dopadl rozhovor s doktorem Tyndallem?“

Sára slíbila, že zavolá. Doprovodila oba muže až ke dveřím a tam si šeptem popřáli dobrou noc.

Main s Laffertym nepromluvili, dokud nebyli v knězově voze. Oba nějak cítili, že nemocnice už není právě přátelské prostředí. Stalo se z ní cizí, hrozné místo, vzbuzující spíš strach než důvěru.

„Myslíte, že by mělo cenu ptát se lidí v pohřební službě, jestli Simonovo tělo doopravdy viděli?“

„Ne,“ odpověděl rozhodně Lafferty.

„Proč ne?“

„Jestli ano, nebudeme o nic dál, a jestli tam nebylo a oni nic neoznámili, znamená to, že jsou do toho zapletení a stejně nám nic neřeknou. A každopádně bychom tím prozradili své podezření. A doneslo by se to zpátky Stubbsovi.“

Main zatím přijal Laffertyho názor bez připomínek a raději se soustředil na to, jak se auto proplétá tmavými, většinou opuštěnými ulicemi. „Máte pravdu,“ uznal. „Nějak mi to nemyslí.“

Lafferty se usmál a zapnul stěrače, protože se právě spustil drobný déšť. „Držíte se výborně,“ pravil. „Celá ta záležitost pro vás musí být nesmírně náročná.“

„Víte, já jsem vlastně rád, že to vzalo tenhle obrat.“

Lafferty mlčel.

„Cítím ve skutečnosti jakousi útechu, když si představím, že aspoň část Simona žije v těle někoho jiného.“

„To je dobře,“ řekl tiše Lafferty.

„I kdyby se ukázalo, že jeho tělo bylo použito v rámci nějakého medicínského kšeftu, ve kterém jde o miliony, ten dobrý pocit mi stejně zůstane. Je mi fuk, o jakého pacienta šlo, jestli to byl syn arabského šejka nebo texaského milionáře. Jenom když to dítě díky Simonovi zůstalo naživu.“

„Myslím, že tohleto je ten nejsprávnější názor,“ podotkl Lafferty.

„Jen lituju, že jsem tenkrát neřekl ano a tohle všechno si neušetřil,“ poznamenal Main. „Ale musím přiznat, že se mě doktor Tyndall zeptal v tom nejméně příznivém okamžiku.“

Lafferty zastavil auto před blokem, kde Main bydlel.

„Nechcete jít nahoru a dát si kafe nebo něco k pití?“ zeptal se Main.

Lafferty zavrtěl hlavou. „Bude lepší, když se oba trochu vyspíme. Potřebujeme to.“

Když Lafferty stočil vůz směrem ke svatému Xavierovi, začal myslet na Sárú a na nebezpečí, které by jí mohlo hrozit. Utěšovalo

ho, že si Stubbs nemůže dovolit jí ublížit, když o něm s Mainem vědí. To by bylo příliš nápadné. Takže co teď asi Stubbs udělá? Především zabezpečí své pozice, usoudil Lafferty. Bude dávat úzkostlivě pozor, aby se nikdo nedopustil nějaké chyby. Nedovolí si riskovat, dokud Sára Lasseterová a její zvědaví kamarádi nezmizí ze scény. To ovšem může pátrání dvojnásobně ztížit, ale přece jen, když jde o něco tak rozsáhlého, musí se najít nějaká cestička, jak do toho proniknout.

Lafferty se rozhodl, že raději nechá auto zaparkované na ulici, než aby vystupoval a otvíral bránu, aby mohl zajet až před dům. Prošel starým hřbitovem, a když obcházel kostel, aby se dostal k faře, klapaly jeho kroky na kamenné dlažbě. Jakmile konečně zahrnul za poslední roh, zůstal stát jako přibitý. Při pohledu, který se mu naskytl, mu málem stydla krev v žilách. Moc světla tam nebylo, ale stačilo to, aby viděl, že na dveře jeho domu je hřebíky přibito nějaké zvíře. Když přistoupil blíž, viděl, že je to kočka. Měla rozříznuté břicho a vnitřnosti z něj visely ven. Zápach přinutil Laffertyho zakrýt si rukou tvář. Podíval se trochu stranou a spatřil něco, při čem se mu téměř zastavilo srdce. Ve stínu u dveří ležela nějaká postava. Přidřep l k ní a obrátil ji, aby jí viděl do obličeje. Byla to paní Groganová! Sáh l jí na ruku a ucítí puls; byla živá, jenom omdlela. Popadl ji do náručí a odnesl k postrannímu vchodu. Jen co ji uvnitř uložil, zavola l policii a Alana Jarvise. To byl lékař, k němuž paní Groganová chodívala. Ostatně on také, ačkoliv ho potřeboval zřídka kdy. Paní Groganová přišla k sobě ještě dřív, než kdokoli z volaných dorazil. Lafferty ji musel uklidňovat, když nanovo spustila nářek při vzpomínce, co našla na dveřích.

„Přišla jsem sem asi v deset,“ líčila zajímavě. „Zapomněla jsem si tady časopisy, tak jsem si řekla, že se tu pro ně zastavím cestou od sestry. Ale když jsem přišla ke dveřím...“

Paní Groganová zabořila tvář do kapesníku a Lafferty ji objal kolem ramen. Zvenku zaslechl blížící se auto.

Lafferty se podíval na hodiny. Ukazovaly skoro dvě. Začalo to vypadat na další noc beze spánku a jeho trpělivost už byla skoro u

konce. Paní Groganovou zatím její lékař docela uklidnil, dal jí sedativa a policie se uvolila zavést ji domů. Jeden z policistů však zůstal a vyptával se na ty nejstupidnější věci na světě, aspoň podle Laffertyho názoru. Předpokládal, že případ bude vyřizovat osádka pandy, ale k té se později připojil ještě seržant z kriminálky a inspektor. Byl to inspektor Lenny, právě ten, který vyšetřoval vraždu na břehu kanálu.

Když se Lafferty vyptával, proč případ vyšetřuje taková vysoká šarže, Lenny odpověděl: „To proto, že jde o vás.“

„Tomu nerozumím,“ řekl Lafferty, kterému začínalo svítat.

„Jde tady o takovou věc,“ řekl policista a díval se přitom Laffertymu upřeně do očí, jako kdyby ho přitom testoval.

„Vy jste kněz, který se sháněl po McKirropovi, protože jste se ho chtěl vyptat na čarodějnické praktiky na hřbitově. Jste kněz, který ho našel, když byl zabit. A nyní se s vámi setkávám jako s knězem, kterému někdo přibil na dveře černou kočku. Zdá se mi, že vedete velice vzrušující život.“

Lafferty na to neřekl nic.

„A teď mě zřejmě ujistíte, že nemáte ani tušení, kdo nebo proč to udělal. Mám pravdu?“

Lafferty přikývl. „Naprosto,“ odpověděl. „Nemám opravdu nejmenší tušení.“

Teď byla řada na inspektorovi, aby se odmlčel a zahleděl na Laffertyho, jako by ho chtěl vyvést z míry. Nakonec řekl: „Nejsem sice žádný expert, pane, ale soudil bych, že kočka přibitá na vaše dveře má něco společného s černou magií či se satanistickým rituálem, nebo se mýlím?“

„Já bych to odhadoval také tak,“ souhlasil Lafferty.

Nastala další dlouhá pomlka a pak Lenny řekl: „Upřímně řečeno, my — rozumí se policie — jsme se už pořádně natrápili s tím, co se stalo tomu Mainovu chlapci. Neudělali jsme žádný pokrok, protože o černé magii nebo vzývání d'ábla se námi nikdo nechce bavit.“

„Rozumím,“ pravil Lafferty. „Musí to pro vás být opravdu těžké.“

„Ne, pane. My už z toho začínáme být paranoidní. Mne dokonce napadá, že právě vy byste o tom mohl vědět daleko víc, než jste nám ochotný prozradit.“

Lafferty pokrčil rameny. „Věřte mi, inspektore, já o těch záležitostech, které jste uvedl, vím zrovna tak málo jako vy.“

„Vaše uklízečka dnes zažila pořádný šok,“ začal inspektor z jiného konce.

„To tedy ano,“ souhlasil Lafferty.

„Náš řidič říká, že byla ještě po cestě domů celá rozčilená. Zmiňovala se prý o tom, že v domě snad jsou nějaké knihy o čarodějnictví, že prý v noci nespíte a takové věci.“ Policista udělal pauzu, aby viděl, jaký to udělalo dojem, a pak pokračoval: „Já samozřejmě chápu, že byla rozrušená a že to všechno může znamenat...“

„Že nic neví a plácá nesmysly,“ přerušil ho Lafferty. „A tak to také je.“

„Když to tvrdíte vy, pane.“

„Tvrším.“

Lenny se seržantem se na sebe podívali a vstali. „Tak my tedy půjdeme. Kdybyste nám snad přece jen chtěl něco říct, prosím, spojte se s námi.“

„Samozřejmě.“

Inspektor se usmál a na rozloučenou poznamenal: „Nakonec přece stojíme na stejné straně, vidíte?“

Policista to zřejmě považoval za závěrečné slovo a obrátil se k odchodu, ale Lafferty řekl: „Máte už posudek soudních znalců o těch čtyřech mužích, kteří zahynuli v tom hořícím autě, inspektore?“

Policista se zarazil a obrátil se. Vypadal, jako by ho ta otázka překvapila.

„Ano, vlastně máme. Vyplývá z něj, že nebyly prokázány žádné podezřelé okolnosti. Zřejmě nastal zkrat u palivové pumpy, nad kterou zrovna v těch místech unikalo z nádrže palivo. Vy byste asi řekl, že to bylo dílo Boží.“

„Nejsem si zrovna jistý, že by Bůh byl ochoten vzít tuhle vinu na sebe, inspektore,“ namítl Lafferty.

„Snad na něco nenarážíte, pane?“

„Kdepak, inspektore. Berte to tak, že třeba nejste jediný, kdo tady trpí paranoiou.“

Lafferty pozoroval, jak celý ten policejní cirkus odjíždí. Sledoval očima černý igelitový vak — jeho poselství černé magie. Rty mu zkřivil ironický úsměv. „Neskočil jsem vám na to,“ zamumlal. „Vůbec jsem vám na to neskočil.“

Sáře zbylo k přemýšlení jen málo času. Řada pacientů JÚH měla neklidnou noc a stále ji někam volali. Ve většině případů postačilo učinit nějaké úpravy na aparatuře, ale u jednoho z nich, Martina Keegana, to vypadalo na konečnou stanici. Byl to právě ten pacient, na kterého se předtím přišel podívat Stubbs a při té příležitosti přistihl Sáru s Laffertym a Johnem Mainem. Keegan se stal obětí dopravní nehody. Jeho auto přejelo na dálnici M8 přes střední pruh a srazilo se s protijedoucím těžkým nákladákem. Kromě vážných zranění hlavy měl také těžký úraz na levé noze, která mu uvízla ve vraku. Stubbs se nemýlil, když posuzoval jeho stav; silně se zhoršoval. Chvilku před sedmou ráno se vytratily poslední stopy mozkové činnosti. Sára zopakovala vyšetření Sigma, ale ani při největším zesílení citlivosti nenalezla žádnou aktivitu.

„Nic?“ zeptala se vrchní sestra.

Sára zavrtěla hlavou. „Bohužel,“ řekla.

„Doktor Stubbs si také myslel, že nevydrží,“ svěřila se jí sestra. „Žádal, aby byl ihned informován, kdyby došlo ke zhoršení.“

„Opravdu?“ zeptala se překvapeně Sára. „Já jsem takový příkaz nedostala.“

Sestra nevěděla, jak se má za téhle situace zachovat. Špitla: „Ten vzkaz ležel na sesterně.“

„Aha,“ řekla Sára. „Netušíte, proč si to doktor Stubbs vlastně přál?“

„Měla jsem dojem, že by rád promluvil s příbuznými osobně,“ odpověděla sestra.

„Ale s příbuznými přece vždycky hovoří doktor Tyndall,“ namítla Sára.

Sestra pokrčila rameny, jako by tuhle konverzaci nechtěla dál rozvádět.

„Dobrá, děkuju vám, vrchní sestro,“ pravila s úsměvem Sára. „Asi mu budete muset zavolat, ale dejte mi ještě pět minut, ano?“

Sestra souhlasně přikývla a Sára zašla na lékařský pokoj. Co má tentokrát ten zatracený Stubbs v úmyslu? Že by to byl zas nějaký nový plán? Sejít se s příbuznými jako první a vyždímat z nich svolení k transplantaci ještě dřív, než s nimi promluví Tyndall? Potom by nemusel krást celé mrtvolý. Sára byla rozzuřená; popadla telefon a zavolala Tyndalla.

„Doktor Tyndall? Tady je Sára Lasseterová. Odpusťte, že obtěžuji, ale domnívala jsem se, že byste měl vědět, že Martin Keegan ztratil všechny mozkové funkce. Doktor Stubbs nechal u sester vzkaz, že ho mají informovat, až k tomu dojde. Zdá se, že se chce hned ráno sejít s příbuznými. Myslela jsem si, že byste chtěl být také přítomen.“

„To je od vás velmi pozorné, paní doktorko,“ odpověděl Tyndall zamyšleně. „Máte úplnou pravdu. Možná byste mohla před odchodem ze služby nechat pro doktora Stubbsa vzkaz. Jenom ho upozorněte, že s příbuznými hodlám jako obvykle promluvit já sám.“

„Ano, pane primáři,“ řekla Sára. Ještě doktora Tyndalla požádala, zda by ji mohl dnes přijmout, a dozvěděla se, že o čtvrté by to bylo vyhovující. Položila sluchátko a byla s výsledkem rozhovoru velmi spokojená. „Šach mat, pane doktore Stubbsi,“ zabručela si pro sebe.

Těsně po poledni vzbudil Sáru z hlubokého spánku zvonek u dveří pokoje.

„Ano, ano, vždyť už jdu!“ hartusila, když se hrabala z postele a snažila se navléci do županu. Otevřela dveře a před ní stál Derek Stubbs. Byl vzteky bez sebe.

„Na co si to k čertu hrajete?“ uhodil na ni. Vešel do pokoje tak zhurta, že Sára musela o krok ustoupit, aby ji nesrazil. Stubbs za sebou zavřel dveře a Sára dostala strach.

„Co si přejete?“ zakoktala.

„Vy a Tyndall? Co se to děje?“

„Nevím, co chcete. Ihned jděte z mého pokoje!“

„Vy jste Tyndallovi dala vědět o mladém Keeganovi, že jo?“

„Ano, dala,“ řekla Sára.

„A proč?“

„Aby se mohl setkat s rodiči.“

Sárina otevřená odpověď Stubbse úplně zaskočila. „Proč, prokristapána?“ zeptal se.

„Protože vy dokážete být okouzující asi jako orangutan s hemeroidy,“ vybuchla Sára, která v sobě našla poslední zbytky kuráže. „Já jsem nechtěla vydat rodiče mladého Keegana na pospas nelítostnému vlkodlakovi, který od nich bude vyžadovat tělo jejich syna.“

„Kristepane!“ zašeptal Stubbs chraplavě. „Tak si teda zavoláte svatého Murdocha a ten je nechá bez mrknutí oka vyváznout. Jak si přejete, pane Keegane. Takže to tedy bude rozžhavená pec, pane Keegane. Jen hezky vytáhneme Sigma sondičku a pak už šup do plamenů s perfektně zdravými ledvinami, plícemi, s očima a kdoví s čím ještě.“

„Mají na to právo,“ prohlásila Sára.

„Mají na to právo,“ opičil se po ní jedovatě. „Uvažujete vy vůbec někdy?“ ptal se. „Uvědomujete si, kolik dobra můžou ještě tyhle perfektně zdravé orgány nadělat?“

Nebo taky kolik prachů, pomyslela si Sára.

„Víte, kolik svolení k transplantacím jsme na JÚH měli za posledních osmnáct měsíců?“ zeptal se Stubbs.

Sára zakroutila hlavou.

„Ani jedno,“ řekl Stubbs. „Ani jedno jediné.“

Sára mlčela.

„A to všechno jen proto, že náš vznešený šéf má daleko větší zájem, aby před světem vystupoval jako pan Přeslušný.“

„To není spravedlivé!“ protestovala Sára.

„Že není?“ soptil Stubbs. „Ani jediný souhlas za osmnáct měsíců. To je tedy vrcholný rekord.“

„Všichni lékaři nehorují pro transplantační technologii,“ odpověděla Sára, ale cítila, že to zní chabě.

Stubbs se na ni pohrdlivě podíval. „Ale jděte,“ zaprotestoval. „Přece se nevrátíme o dvacet let zpátky, kdy transplantovaní pacienti při troše štěstí vydrželi deset minut? Nevíme snad oba, jaká je dneska míra úspěšnosti? Tak proč se ten člověk víc nesnaží získat svolení?“

Sára neodpověděla. Uvažovala o tom, že by bylo o moc snadnější, kdyby Stubbs prováděl ten svůj kšeft s oficiálním požehnáním.

Stubbsův výraz se náhle změnil. Nabral dech, jako by si právě něco uvědomil nebo si na něco vzpomněl. Otočil se na podpatku a vyrazil ven. Zanechal za sebou Sáru úplně vyčerpanou, částečně únavou, ale hlavně strachem.

Sedla si na postel, protože cítila, že už se pod ní podlamují kolena, a vychutnávala momentální blaho Stubbsovy nepřítomnosti. Zanechal za sebou ticho, do kterého teprve postupně začaly pronikat normální zvuky. Provoz venku na ulicích, vzdálené kvílení policejních sirén, hrčení vozíku s jídlem, který kdosi strkal po dvorku. Nepřipadalo v úvahu, že by šla ještě spát. Rozhodla se, že si jenom chvíli poleží a bude se snažit trochu odpočívat, než nastane chvíle, kdy se má setkat s Tyndallem.

Stubbs na ni byl rozzuřený, ale nijak jí neublížil. Když se vrátil do jejího pokoje, doslova se bála o holý život. Byl vlastně div, že se ani nezmněl o té události s Ryanem Laffertym a Johnem Mainem, které minulou noc nachytl na JUH. Ani se z ní nesnažil dostat, jak moc toho ví. Místo toho se soustředil na Tyndallovu neschopnost získávat svolení k transplantacím. Nabízel to snad jako omluvu za to, co sám provádí? A způsob jeho odchodu byl také zvláštní. Co ho přimělo tak najednou se otočit a zmizet?

Snažila se pustit Stubbse z hlavy a soustředit se na to, o čem bude mluvit s Murdochem Tyndallem. Doufala, že jí nebude bránit, protože jí vzrušovala představa, že se zase setká s jeho bratrem Cyrilem. Když si to připustila otevřeně, tak záminka, že se chce zbavit Stubbse, jí poskytovala možnost dozvědět se něco víc o Cyrilově nabídce. Třeba by mohla udělat úspěšnou kariéru ve výzkumu. Třeba je to osud, usoudila. Poctivě se snažila přesvědčit samu sebe, že pořád ještě chce dělat praktickou medicínu se svým otcem. Nedalo se však utéct před faktem, že profesor Tyndall jí zavěsil před oči úplně jinou vábničku, a ta se jí zdála nepochybně vzrušující. Náhle jí na mysli vytanula ironická poznámka Paddyho Duncana, že je lékařský „potěr“. To ji znechutilo.

Murdoch Tyndall působil tak, že se Sára cítila v pohodě, hned jak vstoupila do jeho pracovny. „Nu tak, Sáro,“ usmíval se na ni. „Co pro vás můžu udělat?“

„Je mi trochu zatěžko o tom mluvit,“ spustila Sára.

„Něco není v pořádku, to vidím,“ soudil Tyndall.

„Chtěla bych na nějakou dobu odejít z JÚH, bylo by to jen dočasné, ale opravdu bych to teď potřebovala.“

Tyndall se na Sáru chvíli mlčky díval a pak rozhodil rukama: „To je vše? Žádné vysvětlení?“

„Je mi velmi zatěžko mluvit o tom otevřeně, pane primáři, ale my si s doktorem Stubbsem navzájem silně nevyhovujeme a mně to jde hrozně na nervy.“

„Konflikt osobností?“ ptal se Tyndall.

„Něco takového,“

„A co byste chtěla dělat během téhle ‚dočasné‘ nepřítomnosti?“ zeptal se Tyndall.

„Kdybyste dovolil, pane primáři, jeden návrh bych měla.“

„Do toho.“

Sára vylíčila Tyndallovi svůj rozhovor s jeho bratrem a požádala o dovolení strávit nějaký čas v laboratoři Cyrila Tyndalla na lékařské fakultě.

„Aha,“ řekl zamyšleně Tyndall. „Jste si jistá, že opravdu chcete dělat právě laboratorní medicínu?“

„Ne, docela jistá si tím nejsem. Ale ráda bych měla možnost to zkusit.“

„Ale když to chápete jako dočasné řešení, nebudete mít po svém návratu před sebou tentýž problém?“ zeptal se Tyndall.

„Doufám, že se to do té doby nějak vyřeší.“

„To zní velice tajemně,“ usmál se Tyndall. „Neexistuje tady něco, co bych měl vědět?“

„Ano, pane primáři, ale víc vám teď opravdu nemůžu prozradit.“

Tyndall si propletl prsty na rukou a řekl: „Doktorko Lasseterová, doktor Stubbs mě informoval, že jste měla během služby nějakou ‚zábavu s hosty‘. Za normálních okolností bych se na to díval s nedůvěrou, ale když jsem na něj naléhal, prozradil mi, že vašimi ‚hosty‘ byli páter Lafferty a otec toho malého Maina.“

„Ano, pane primáři.“

„Zdá se, že o tom nechcete mluvit, nebudu tedy na vás činit nátlak, ale jedno se snad zeptat můžu: měla jejich návštěva něco společného s vašimi ‚problémy‘ s doktorem Stubbsem?“

„Ano, pane, to měla.“

Tyndall se pohodlně opřel v křesle a řekl: „No tak dobrá, paní doktorko, uvidíme, co se dá dělat. Zavolám bratrovi, ještě než půjdu domů.“

„Děkuji, pane primáři,“ řekla Sára s úlevou a vstala. „Ani vám nemůžu vylíčit, jak jsem vám vděčná.“

„Musím myslet hlavně na své pacienty,“ konstatoval Tyndall. „Neshody mezi ošetřujícím personálem nemůžeme připustit.“

Sára zavolala Laffertymu a pověděla mu, jak proběhlo setkání.

„A myslíte, že bratr bude souhlasit?“ ptal se Lafferty.

„Myslím, že ano, pokud mezitím nezměnil názor,“ odpověděla Sára.

„Tak to je výborné,“ liboval si Lafferty.

Sára mu ještě vylíčila, jak ji Stubbs navštívil v jejím pokoji a o čem mluvili. Laffertymu také neušlo, že k incidentu došlo v souvislosti se smrtí dalšího pacienta na JÚH.

„Povězte mi něco o tom mladém Keeganovi.“

Doktorka mu o případu stručně poreferovala.

„To by mohla být naše šance, jak Stubbse přistihnout,“ řekl Lafferty. „Mladý pacient, u něhož nebylo dáno svolení k transplantaci. Dá se předpokládat, že se jeho tělo octne v nemocniční márnici?“

„Domnívám se, že ano,“ řekla Sára, ale pak si na něco vzpomněla.

„A víte, že si vlastně nejsem jistá? Právě jsem si uvědomila, že jsem přehlédla jednu věc.“

„Kterou?“ zeptal se kněz.

„Někteří naši pacienti jsou vybaveni určitým typem monitoru, kterému říkáme sonda Sigma. Ta je vlastně implantována do lebky. Když zemře pacient, který má v hlavě takovou elektrodu, musíme zavolat technické specialisty, aby ji odstranili, dřív než se s mrtvolou naloží jako s ostatními.“

„A kde se tohle provádí?“ zeptal se Lafferty.

„Víte, že vlastně ani nevím?“ přiznala Sára. „Oni přijdou a odvezou tělo z Jednotky pryč. A co se děje potom, to vlastně nevím. Předpokládala jsem, že když skončí svou práci, odevzdají tělo normálně do márnice a tam ho zase převezme pohřební ústav, ale třeba je to jinak.“

„Třeba ano,“ souhlasil Lafferty.

„Myslíte, že by...“ začala rozčileně Sára.

„Je to možné. Nemohla byste zjistit něco o tom, kam přijdou ty mrtvolky po odebrání sond?“

„Pokusím se,“ slíbila Sára.

„Ale buďte přitom opatrná!“ varoval ji Lafferty. „Já se budu zatím snažit vyzvědět, která pohřební služba bude mít na starosti pohřeb mladého Keegana.“

„Vy buďte také opatrný.“

„Oba budeme opatrní,“ řekl měkce Lafferty.

Čím víc o tom Lafferty přemýšlel, tím víc si byl jistý, že se jim podařilo odhalit, jak krádeže těl probíhají. Ti „technici specialisté“, o kterých se zmínila Sára, v tom kšeftu určitě jedou taky, ale to bylo asi všechno, co se týkalo nemocnice, eventuálně univerzity. Jediné, co měla na starost JÚH, bylo získat zpět sondy Sigma, takže i kdyby je měl Stubbs zaplatit z vlastní kapsy, byl by to minimální výdaj ve srovnání s částkami, které musely být ve hře. Znamenalo to samozřejmě i to, že dotyční technici specialisté zodpovídají i za uložení mrtvol do rakví a jejich uzavření, jinak by se lidé z pohřební služby o celé věci dověděli. Tohle by si Lafferty konečně mohl ověřit, kdyby zjistil jméno firmy, která bude zajišťovat Keeganův pohřeb. Vyšel ven koupit si večerník.

Na zpáteční cestě zastavila Laffertyho jedna žena z farnosti, která patrně měla pocit, že mu musí podrobně vylíčit všechny své choroby za posledních pět let. Kněz se snažil vydávat ve vhodných intervalech příslušné účastné vzdechy a zvuky, ale obával se, že už nedokáže déle skrývat svou netrpělivost. „Nemáte snadný život, Thelmo,“ řekl nakonec maličké kulaté paní, kterou měl před sebou. „ale máte také rodinu, která vás má ráda, a Pána Boha, který nad vámi bdí. Tak na shledanou v neděli, ano?“

„Ano, otče,“ odpověděla žena, celá zkoprnělá z toho, jak jí Lafferty uklouzl.

Lafferty si v novinách vyhledal rubriku ÚMRTÍ a sledoval ji prstem až ke jménu Keegan.

„Po tragické dopravní nehodě skonala Martin John Keegan, milovaný syn Jamese a Edwiny Keeganových. Pohřeb na hřbitově Mortonhall ve čtvrtek 18. tm. v 11 hod. Květinové dary předávejte pohřebnímu ústavu Harkness a Glennie, Causewayside Lane.“

Lafferty zalistroval ve Žlutých stránkách a zjistil, že Harkness a Glennie poskytují své služby po celých čtyřiaadvacet hodin. Půjde tam osobně a zeptá se na mrtvého Keegana. Ale nejdřív zavolá Mainovi a poví mu o posledních událostech.

„Vynikající,“ pravil Main, když mu Lafferty všechno vylíčil. „Takhle nějak to zřejmě probíhá.“

„Myslím, že ano,“ souhlasil Lafferty. „Teď jen kdybychom prokázali, že tělo mladého Keegana se ztratilo, mohli bychom přivolat policii a předat jí všechny informace.“

„Ale jak na to?“ zeptal se Main.

Lafferty mu sdělil, že hodlá zajít na pohřební službu.

„Mám jít s vámi?“

„Myslím, že bude lepší, když tam půjdu bez vás,“ řekl Lafferty. „U kněze se zájem o mrtvé jaksi předpokládá. Když tam půjdu sám, nevzbudí to takové podezření.“

„Jak chcete. Jsem zvědavý, jak pořídíte.“

Sára nastoupila do služby v šest hodin. Odkládala svůj příchod, jak jen mohla, aby byl její kontakt s Derekem Stubbsem minimální. Když nakonec došla na JUH a nahlédla do místnosti služeb, nebylo ho nikde vidět.

„Dobrý večer, vrchní,“ řekla ošetřovatelce, „copak tu máme nového?“

„Doktor Tyndall si právě podává doktora Stubbse,“ sdělila jí sestra tajemně. „Posledních deset minut tam lítají hromy a blesky.“ Sestra položila prst na ústa a Sára se zaposlouchala. Z Tyndallových pracovny bylo slyšet hlasitou výměnu názorů. Pokrčila rameny, aby sestře dala najevo svou solidaritu. „O co jde?“ zeptala se.

„To nevím,“ odpověděla sestra. „Doktor Stubbs sem najednou vrazil, vletěl do pracovny doktora Tyndalla a neřekl ani ‚s dovolením‘.“

Sára se zašklebila. Chtěla ještě něco poznamenat, ale hádka vedle nabývala právě na síle. Sára se sestrou stačily sotva začít předstírat nějakou důležitou prací, když se Tyndallový dveře rozletěly a Stubbs vypadl.

„Tohle není moje poslední slovo!“ křičel ještě, celý rudý vzteky.

Když práskl dveřmi Tyndallový pracovny a spatřil Sáru, uštědřil jí tak vražedný pohled, až jí zatrnulo za krkem.

„Je v tom něco, co jste mu řekla?“ zašeptala vrchní, které to neušlo.

„Asi ano,“ přisvědčila Sára sevřeným hlasem.

Asi po dvaceti minutách, když Sára vyšetřovala pacienta na Beta 4, vešel do pokoje Murdoch Tyndall a postavil se na druhou stranu lůžka. Ať se mezi ním a Stubbssem odehrálo cokoli, nedával to na sobě znát. Sára to ocenila jako chování džentlmena.

„Hovořil jsem se svým bratrem o vašem přání, a on vám navrhuje, abyste se u něj po službě zastavila, pokud vám to vyhovuje.“

„To by bylo vynikající.“

Tyndall jí podal lístek s telefonním číslem. „To je jeho soukromá linka. Prosí vás, abyste mu před odchodem ještě zavolala.“

„Děkuji vám, pane primáři,“ pravila Sára. „Jsem vám velice zavazaná.“

Tyndall se usmál a otočil se k odchodu. Dal si záležet, aby popřál sestrám dobrou noc, než odešel.

Jakmile měla Sára chvíli volno, zavolala Laffertymu, ale ten nebyl doma.

Bylo už krátce po půl osmé, když Lafferty našel podnik Harkness a Glennie, jehož dvojité průčelí se závěsy ve výlohách bylo obráceno k severu. Exteriér byl laděn v „decentní“ kombinaci šedé a černé barvy. Dveře byly zavřené, ale Lafferty viděl, že někde uvnitř se svítí. Na stěně byl mosazný zvonek. Stiskl ho a uslyšel, jak se rozezněl uvnitř. Ozvaly se šoupavé kroky a dveře se malinko pootevřely.

„Prosím?“ ozval se hlas muže, kterého škvírou nebylo vidět.

„Jsem otec Lafferty od svatého Xaviera. Mohl bych si tady s někým promluvit?“

Lafferty slyšel, jak někdo sundává řetěz, a když se dveře otevřely, spatřil malého muže v proužkovaných kalhotách a v košili. „Pochopte, otče, dneska musí být člověk moc opatrný,“ řekl a pozval Laffertyho dál.

„Asi máte pravdu,“ souhlasil Lafferty a díval se, jak muž zase zabezpečuje dveře. Co by tu kdo chtěl ukrást, pomyslel si.

„Tudy, prosím,“ řekl muž. Zavedl ho do zadní části provozovny, do malého pokojíku s televizorem v rohu. Pár židlí, malý stolek s čajovou konvicí a poloprázdnou lahví mléka a troje noviny svědčily o tom, že je to místnost pro personál. Mužík vypnul televizi a oblékl si sako. „Tak co pro vás můžu udělat, otče?“ zeptal se.

„Přicházím kvůli mladému Keeganovi,“ sdělil mu Lafferty.

„To je tragédie,“ potřásl muž hlavou. „Osmnáct let!“

„Právě,“ souhlasil Lafferty. „Je už ten chlapec ve vaší pohřební síni?“

„Ne, otče, ještě není.“

„Ještě ne?“ podivil se Lafferty s nadějí, že se doví něco víc.

„Je ještě na lékařské fakultě.“

„Aha,“ pravil Lafferty a čekal na další informace.

„Dozvěděli jsme se, že měl zabudované nějaké speciální lékařské zařízení, které tam museli odstranit. A tak jsme tam pouze dopravili rakev a oni nám dají vědět, až si ji budeme smět odvézt.“

„Takže vy s tím mrtvým chlapcem nebudete už dělat vůbec nic?“ zeptal se Lafferty.

„Ne, my si jenom před pohřbem přivezeme rakev z univerzity.“

„Chápu.“ Mozaika do sebe začínala perfektně zapadat. „Tak se nezlobte, že jsem vás obtěžoval.“

Sáře se podařilo vyzvědět od vrchní sestry, která s ní měla noční službu, že Sigma sondy jsou odebírány ve speciální laboratoři oddělení Cyrila Tyndalla na lékařské fakultě. Po půlnoci zavolala Laffertymu a informovala ho o tom. On jí na oplátku sdělil, že v podstatě totéž zjistil sám při své návštěvě pohřebního ústavu a navíc že techničtí zaměstnanci laboratoře mají na starost i ukládání mrtvol do rakví.

„Takže takhle to tedy chodí,“ řekla Sára.

„Zřejmě ano,“ přisvědčil trochu váhavě Lafferty.

„Ještě nějaký problém?“ zeptala se Sára.

„Ano. Proč to?“

„Proč co?“

„Proč tedy nedají mrtvolu zpátky do rakve, když z ní odeberou orgány? Proč si ji nechávají?“

„Máte pravdu,“ pravila Sára po chvílce přemýšlení. „Bylo by to přece logické. Když jim tam ty mrtvoly zůstanou, co s nimi dělají potom?“

„No právě.“

„Sakra,“ řekla tiše doktorka. „Všechno už to do sebe tak hezky zapadalo.“

„Zrovna mě napadlo, že vy přece hodláte na lékařské fakultě pracovat právě v laboratoři profesora Tyndalla.“

„To je pravda.“

„Jestli se ovšem takhle nedostanete z bláta do louže.“

„Vždyť já si dám pozor,“ slíbila Sára.

„Nejsem si teď jistý, jestli to byl dobrý nápad. Mohla byste se dostat do vážného nebezpečí.“

„Nechte mě, ať se spolehnu na své instinkty,“ ujistila ho. „Zatím není ještě nic rozhodnuto. Profesor Tyndall si přeje, abych mu nejdřív zatelefonovala.“

„Nejspíš si vás chce pozvat k předběžnému rozhovoru,“ dohadoval se Lafferty. „Kdyby si vás tam pozval, mohla byste využít té návštěvy a zjistit tam něco o celé té proceduře s těmi Sigma sondami?“

„Určitě to zkusím,“ slíbila Sára a dodala: „Ačkoliv si nedovedu představit, jak při našem pohovoru zavedu řeč zrovna na tohle.“

„Sama jste řekla, že se budete muset spolehnout na své instinkty,“ odpověděl jí Lafferty.

„Naštěstí se zdá, že Stubbsovi tu už dlouho pšenice nepokvete,“ řekla Sára. Pověděla mu, jak vyslechla jeho hádku s Tyndallem.

„Podařilo se vám vyrozumět, o co tam šlo?“ zajímal se Lafferty.

„Bohužel ne.“

„Tak se snažte být mimořádně opatrná,“ naléhal Lafferty. „Pokud si bude myslet, že se kolem něj stahují sítě, může být zvlášť nebezpečný.“

„Vždyť já budu,“ slíbila ještě jednou.

Sára absolvovala noční službu na JÚH bez zvláštních příhod a pak spala tvrdě, dokud ji nevzbudil budíček. Nařídila si ho na dvě hodiny, aby mohla zavolat profesoru Tyndallovi, a když to dobře dopadne, smluvit si s ním pohovor ještě na tentýž den později odpoledne.

„Pane profesore? Tady je Sára Lasseterová. Doufám, že jste byl informován, že vám budu volat?“

„Ano, bratr mi říkal, že byste u nás ráda nějaký čas pracovala.“

Sáře se zdálo, že Tyndallův hlas zní trochu odměřeně, jako kdyby jí nevěnoval úplnou pozornost.

„Myslíte, že by to bylo možné, pane profesore?“

„Chtělo by to ještě trochu promyslet, paní doktorko. Snad bychom se na to měli nejdřív sejít a ujasnit si, které aspekty našeho výzkumu by vás tak nejspíš lákaly.“

„Po pravdě řečeno jsem doufala, že bych snad za vámi mohla zajít ještě dnes odpoledne,“ zkusila to Sára.

„Snad by bylo lepší s tím ještě pár dní počkat. Mám toho momentálně trochu moc. Zavolejte mi za pár dní.“

„Ovšem, pane profesore,“ odpověděla Sára hluboce zklamaná. Zdálo se, že Tyndallův zájem o její kariéru značně ochladl. Musela si přiznat, že Paddy Duncan měl asi na recepci pravdu, když předpokládal, že Tyndallův zájem vyvolala především jako žena, které to mimořádně slušelo, než že by se nadchl jejími

profesionálními schopnostmi. Usoudila, že se s tím musí smířit, ale to ji nezbavilo pocitu, že se zachovala dost pošetile. Z podvědomí se jí ozval otcův hlas: „Život je proces, ve kterém se pořád učíme, Sáro... a žádné prázdniny tady neexistují.“

Sára měla pocit, že neví kudy kam. Z jejích plánů na odpolední návštěvu v laboratoři Cyrila Tyndalla sešlo, a teď aby přinejmenším dva dny nečinně čekala. Uvažovala, kolik času zbývá do pohřbu mladého Keegana. Lafferty to bude vědět. Zavolala mu.

„Pohřeb je ve čtvrtek,“ oznámil jí Lafferty. „Podle toho, co mi řekl ten zaměstnanec z pohřebního ústavu, přivezou tělo teprve těsně před pohřbem, takže až do té doby bude zřejmě ležet v márnici na lékařské fakultě.“

„Zbývají nám tedy ještě tři dny,“ uvažovala Sára.

„To není moc, zvláště když budete mít příležitost se tam dostat nejdřív ve středu.“

„Možná dokonce ještě později,“ povzdechla si Sára. „Záleží taky na tom, kdy nebudu mít službu. Zčásti proto jsem doufala, že se mi podaří jít za profesorem Tyndallem už dnes odpoledne. Mám volno až do zítřejšího rána.“

„Aha,“ uvažoval Lafferty. „Podívejte, čekám dnes Johna Maina. Co kdybyste přišla také?“

„V kolik?“

„Přijďte, jak se vám to bude hodit.“

Když Sára krátce po sedmé dorazila ke svatému Xavierovi, Lafferty právě „dělal trochu pořádek“, jak tomu říkal. „Moje posluhovačka bude mít pár dní volno,“ vysvětlil Sáře. „Zažila totiž pořádný šok.“

Vyprávěl jí o tom teprve, když v půl dorazil i Main, aby to vyslechli společně.

„To je ale hnusné,“ zhrozila se Sára.

„Další varování,“ usoudil Main.

„Pro každého z nás něco,“ řekl Lafferty. „Za kladnou stránku se přitom dá považovat, že jim pořád ještě stojí za to utvrzovat nás v bludu o černé magii.“

„A záporná stránka?“

„Vědí, že spolupracujeme. Stubbs se o tom přesvědčil, když nás viděl pohromadě. Je docela pravděpodobné, že od něj nějaký takový ‚dáreček‘ dostane i Sára.“

Ta se při té představě otrásla odporem.

„A zatím nám utíká čas,“ konstatoval Lafferty.

„Jak to?“ zeptal se Main.

„Mladého Keegana mají ve čtvrtek pohřbít a Sára se obává, že nebude mít do té doby možnost něco vyčmuchat na lékařské fakultě.“

„Tak co kdybych to zkusil já?“ navrhl Main.

Lafferty a Sára na sebe překvapeně pohlédli. „Jak, prosím vás?“ zeptala se.

„To mi řekněte vy,“ vyzval ji Main. „Jaký druh lidí má přístup na lékařskou fakultu?“

Sára pokrčila rameny a začala: „Zástupci různých společností, servisní inženýři, dodavatelé, a co já vím, kdo všechno.“

„To nám poskytuje široký výběr,“ pravil energicky Main. „Teď zbývá jen rozhodnout, za koho se budu vydávat.“

„A do které části budovy se chcete dostat,“ uvažovala Sára. „Je to velká instituce.“

„To je fakt,“ souhlasil Main.

„Ale mrtvolý musí nakonec skončit v márnici lékařské fakulty, ne?“ zeptal se Lafferty.

„Podle všeho ano,“ přisvědčila Sára.

„To souhlasí s tím, co mi prozradil ten chlapík z pohřebního ústavu,“ řekl Lafferty.

„Tak bych snad mohl předstírat, že jsem od pohřební služby,“ navrhl Main.

„Nemusel byste ale potom mít pohřební vůz?“ namítla Sára.

„To by snad nebylo nutné. Vzpomínám si, že jste před chvílí říkala něco o tom, že tam někdo z pohřební služby chodí brát míry?“ odpověděl Main.

„To je pravda,“ připustila Sára. Mainovy logické úvahy jí teď dodaly přece jen větší jistotu. „Většina firem sice zaplatí zřízcům márnice, aby to udělali, ale některé si to přece jen radši zařizují samy. Mohl byste předstírat, že jdete změřit nějakého mrtvého.“

Main přikývl.

„Opravdu se na to cítíte?“ zeptal se Lafferty.

„Zvládnou to,“ ujišťoval Main.

„Ale koho půjdete změřit?“ chtěla vědět Sára.

„Vymyslím si nějaké jméno. Hlavní věc je, dostat se do té márnice. Když udám nějaké jméno a nikdo takový tam nebude, tak to bude muset někdo ověřovat u někoho dalšího a tak dál. Zmatky a neschopnost, na těch spočívá většina veřejných institucí. Mezitím, co se bude hledat někdo, kdo tam není, já se tam pěkně porozhlídnou.“

„Tohle by snad mohlo vyjít,“ souhlasil Lafferty.

„Ale ono zas tolik pohřebních ústavů ve městě není,“ upozornila je Sára. „Je docela možné, že zřízenci z márnice je všechny dobře znají. A hned přijdou nato, že jste vetřelec.“

Main chvíli přemýšlel: „Mohl bych třeba být od firmy z jiného města. To je ono! Taková nemocnice přece musí mít pacienty z celé země. Můžu být třeba od nějaké firmy z Aberdeenu nebo z Invernessu nebo co já vím.“

Sáru už nenapadaly žádné námitky. Pohlédla na Laffertyho, ale ten jen pokrčil rameny a prohlásil: „Já osobně si myslím, že za zkoušku to stojí.“

„Fajn,“ řekl Main. „Tak dohodnuto.“

Když Sára kráčela přes dvůr k hlavní nemocniční budově, spatřila před JUH tmavě zelený jaguár Murdocha Tyndalla. Jestliže byl Tyndall v tuhle ranní dobu v nemocnici, muselo se tam něco stát. Proto ji ani nepřekvapilo, když jí sestra Rocheová oznámila, že si šéf přeje s ní mluvit.

„Pojďte dál, Sáro, a sedněte si.“

Sára se proti němu posadila u psacího stolu a uvědomila, si, že Tyndall dnes není tak uhlazený jako obvykle. „Musím vám s politováním sdělit, že nás doktor Stubbs musel na nějaký čas opustit. Jde zřejmě o nějakou rodinnou krizi. Možná že si to dokonce vyžádá delší čas.“

„To je nemilé,“ pravila Sára se smíšenými pocity. Horečně se snažila srovnat si všechno v hlavě. Že by Stubbsovi začala hořet půda pod nohama?

„Tím se nám pochopitelně celá situace komplikuje,“ pokračoval Tyndall.

„Jak to, pane primáři?“ pronesla Sára trochu nepřítomně.

„Teď když je pryč doktor Stubbs, nebude pro mne bohužel únosné podporovat vaše přeložení na fakultu. Budeme teď na JÚH potřebovat každou zapracovanou sílu.“

„To je jasné,“ odpověděla Sára.

„Ale vzhledem k tomu, že hlavním důvodem vaší nespokojenosti byl právě doktor Stubbs, přepokládám, že to pro vás nebude zas tak velká rána.“

„Ovšemže ne,“ odpověděla Sára. Pořád ještě se snažila domyslet všechny důsledky. Jestli vzal Stubbs nohy na ramena, bude ho vůbec možné přece jen ještě nachytat? Snad ano, pokud by se prokázalo, že byla ukradena mrtvola Martina Keegana. Zdá se, že jejich jedinou nadějí na získání takového důkazu je úspěšná akce Johna Maina.

„Už jsem samozřejmě požádal o náhradu,“ pravil Tyndall. „Ale než se dostaví, byl bych vám vděčný, kdybyste se ze všech sil snažila hájit naše pozice. Jakmile to tady dneska trochu zorganizuju, převezmu služby doktora Stubbse sám.“

„To je ohromné, pane primáři.“

„Teď, když jste tady, se pokusím zajít za lidmi z administrativy a přimět je k nějaké akci. Vezmu si operátor. Kdybyste potřebovala, klidně mě zavolejte.“

Sára sledovala, jak Tyndall mizí za dveřmi, a dopřála si chvíli na vzpomínání. Pak odešla na služební pokoj, kde seděla u stolu sestra Rocheová. „Doktor Tyndall mě právě informoval o doktoru Stubbsovi.“

„Bezpochyby jde o jeho syna,“ řekla Rocheová, aniž by vzhlédla od svých papírů.

„O jeho syna?“ podivila se Sára, která vůbec netušila, že je Stubbs ženatý.

Rocheová odložila pero a vysvětlovala: „On se svou ženou nežije. Ta bydlí s jejich synem v jižní Anglii. Slyšela jsem, že ten chlapec má vážné problémy s ledvinami. Už skoro dva roky čeká na transplantaci.“

„To jsem nevěděla,“ řekla polohlasně Sára. V hlavě měla ohromný zmatek. Tahle informace vysvětlovala mnohé.

Sára se začala probírat kartotékou pacientů. Podívala se na nástěnné hodiny a zjistila, že je půl desáté. Vzpomněla si na Johna Maina, jestli už je na cestě na fakultu.

Main pátral po kapsách, jestli má všechno, co bude potřebovat. Udělal to v posledních minutách už třikrát. Ujistil se, že má náprsní tašku, klíče a měřicí pásmo, svou hlavní rekvizitu, na svém místě, vyšel z bytu a vydal se na lékařskou fakultu.

Toho úterního rána okolo desáté byl provoz už mírnější než v ranní špičce, ale Main i tak cestou několikrát uvízl díky plynárenským výkopům. Kopáči si zřejmě potřebovali uvnitř svých služebních dodávek vypít čaj a přečíst noviny, usoudil nakvašeně, když už poslední zdržení provozu trvalo déle než čtyři minuty. Uvažoval, jestli by neměl zaparkovat na nemocničním parkovišti, když už předstírá, že tam má úřední jednání, ale pak ten nápad zavrhl. Neměl žádné papíry, kterými by se mohl oficiálně vykázat. Chvilku pomalu objížděl okolní ulice, než našel volné místo, které právě uvolňovala nějaká dodávka. Zjistil, že parkování v těch místech je „omezeno na dvacet minut“, ale rozhodl se, že zkusí štěstí. Jestli se mu podaří zjistit, co potřebuje, vyplatí se mu zaplatit třeba i pokutu. U vrátnice lékařské fakulty zjistil, kudy se jde k márnici, a muž v uniformě dokonce vyšel ven, aby mu názorně ukázal směr. Main sice konstatoval, že říkal „vlevo“, zatímco ukazoval doprava, ale základní orientaci z toho pochopil.

Když konečně došel ke dveřím, na kterých bylo napsáno MÁRNICE, nenašel tam žádné další pokyny. Nezdálo se, že by tam byla nějaká přijímací místnost nebo kancelář. Nikde poblíž nikoho neviděl, vzal tedy za kliku a dveře se otevřely. Vstoupil dovnitř.

Márnice byla daleko větší, než Main očekával, ale pak teprve si uvědomil, že slouží také pro studentská praktika. Řada mrtvol zde byla „určena pro výuku“, to znamená pro pitevní stoly studentů prvního ročníku anatomie a fyziologie. Možná to nebyl ten nejvznešenější konec, jaký si ti mrtví představovali, než darovali svá

těla, aby umožnili pokrok lékařského výzkumu, ale určitě byl nezbytný.

„Co si přejete?“ ozvalo se odzadu.

Main leknutím málem zkolaboval. Vůbec neslyšel, že by se k němu někdo přiblížil. Otočil se a před sebou viděl malého hubeného chlapíka v bílém overalu, přes který měl uvázanou zelenou igelitovou zástěru. Koukal na něj přes tlustá skla brýlí, která snad musela vážit kilo. Pokožku měl začervenalou, jako by strávil dlouhou dobu na slunci, vzdor tomu, že tu panovala arktická zima. Spíš za to asi mohla nějaká choroba.

„Já jsem od Magrawa a Littlejohna,“ ohlásil se Main. „Přijel jsem vzít míru na dřevěnej kabát pro nějakýho Andrewa Lamonta.“

Oči za brýlemi si ho prohlížely jako nějaký hmyz pod zvětšovací sklem. „Vodkad’ ste říkal?“

„Magraw a Littlejohn z Aberdeenu,“ opakoval Main.

Mužík si ho prohlédl ještě jednou a pak řekl: „Co já vím, tak tady žádnýho Lamonta nemáme.“ Křikl někam dál: „Malcolme! Máš šajna vo nákým Andrewovi Lamontovi?“

Ze sousední místnosti vyšel druhý chlápek. Byl oblečen stejně jako ten první a v ruce měl velikou jehlu na šití, do které bylo navlečeno jakési dlouhé umělé vlákno. Zřejmě byl vyrušen z nějaké práce. Main radši ani nehádal, z jaké.

„Díval ses do knihy?“ zeptal se ten druhý muž.

„Eště ne. Myslel sem, že bys to moh vědět,“ odpověděl první. Nechal Maina stát a šel se podívat, zatímco ten druhý zase zmizel. Main se začal rozhlížet okolo sebe. Většina mrtvol byla určitě v chladicích boxech, ale on se díval po rakvích. V místnosti byly čtyři, jedna vzadu v rohu a tři vyrovnané na dřevěných kozách na konci řady chladicích boxů. Rychle a tiše přešel sálem k té na zemi a zjistil, že na víku není žádná destička se jménem. Trochu do víka strčil nohou a to se pohnulo. Rakev byla prázdná. Právě když byl na cestě k ostatním rakvím, vrátil se opět obrýlený chlapík. Objevil se zase tak tiše, že Maina zaskočil.

„Tohle je ale velkej podnik,“ poznamenal Main s úsměvem. Dělal si naději, že je odzbrojující. Brýláč se na něj znova zadíval a oznámil mu: „Žádnýho Lamonta v knize nemáme.“

„Do prdele,“ vykřikl Main. „Musí tady bejt. Snad nechcete říct, že sem k vám jedu takovou dálku a najdu tady nákej zatracenej zmatek v papírech? Asi ho tam zapomněli zapsat, ne?“

Mužík v brýlích ukázal na chladicí boxy a řekl útočně: „Kdyby byl v některým z nich, musel bych vo tom vědět, víme?“

Main začal ustupovat. Zvedl ruce v obranném gestu a řekl: „Dobrý, dobrý, dyť já vám věřím. Ale dyž není tady, tak kde do přčic je? Neleží eště někde na oddělení? Já přece nemůžu šéfovi říct, že tu ta mrtvola nebyla a aby koukal vzkázat příbuznejm, že máj zrušit funus!“

Mužík v brýlích chvilku uvažoval a pak mu oznámil: „Počkejte tady.“ Odešel se poradit do vedlejších dveří s kolegou. Main odhadl, že to nebude trvat tak dlouho, aby měl čas prozkoumat tři zbývající rakve. A taky že netrvalo, muž v brýlích se vrátil rychle a oznámil mu: „Du do hlavní kanceláře a zjistím to.“

„To ste hodnej.“ řekl Main a chvíli čekal, až mužík vyjde ze dveří. Jakmile se za ním zavřely, honem tiše přešel na druhou stranu, aby se podíval do tří rakví na podstavcích. Začal hned s tou první. Na víku byla bronzová destička se jménem. Isabella Hartleyová, narozená 1910, zemřela 1993. RIP. Papírová visačka, také na víku, uváděla jméno pohřebního ústavu a dobu, kdy má být rakev odvezena. Isabella Hartleyová měla být pochována hned v půl třetí odpoledne.

Main si právě četl jméno na poslední rakví, a zase bez výsledku, když se otevřely dveře a vstoupil muž v civilním obleku. Sako měl rozepnuté, takže pod ním byla vidět lesklá brokátová vesta. Nesl kufřík asi dvakrát větší než obyčejná aktovka a pod paží měl srolované noviny. Uviděl Maina a tónem, který naznačoval, že k tomu má plné oprávnění, se dotázal, kdo je. Main mu to řekl a vysvětlil mu, že zřejmě došlo k nějakému zmatku v papírech u mrtvol, kterou ho poslali přeměřit.

Muž se zamračil a zeptal se: „A jak že se měl jmenovat?“

„Keegan,“ odpověděl Main, který se náhle rozhodl vsadit všechno na jednu kartu a improvizovat. „Martin Keegan.“

„A říkáte, že umřel v téhle nemocnici?“

„Jo.“

„Tak proč ho hledáte tady, a ne v nemocniční márnici?“

„Protože snad měl v sobě mít náky monitorovací zařízení, který mu tady měli odstranit. Náky sondu Sigma, říkali,“ vysvětloval Main a byl by rád věděl, co je zač ten pán, který se ho tak vyptává. Jeho oblečení a sebevědomý způsob řeči nasvědčovaly, že to pravděpodobně bude lékař. Možná patolog.

„Aha, sondy Sigma,“ zvolal muž. „Tak to už je jasné. Ten bude asi pořád ještě v laboratoři Sigma. Ještě ho sem nedodali.“

„Jo tak,“ řekl Main. „A nemoh bych tam zajít?“

„Proč byste nemohl,“ odpověděl ten dobře oblečený pán. „Víte, kde to je?“

Main řekl, že neví, a dostalo se mu instrukcí. Právě si je se svým informátorem opakoval, když se vrátil zřízenec z kanceláře. Main věděl, že teď se musí chopit iniciativy, než bude pozdě. Celý rozzářený prohlásil: „Tak máme po problému. Tady ten pán byl tak hodnej, že vymyslel, jak to všechno vzniklo. Tak se nezlobte, že sem vás vobtěžoval.“

Zřízenec se podíval na dobře oblečeného pána a pozdravil: „Dobré jitro, pane.“

„Dobré jitro, Claude,“ odpověděl pán. „Ten člověk hledal někoho z pacientů Sigma. Ten bude asi ještě nahoře.“

„Tak to měl říct,“ prohlásil zarputile Claude.

„Já se vmlouvám,“ řekl Main. „Byla to moje chyba. Tak abych šel.“ Opustil márnici a na moment postál venku, jestli ještě něco zevnitř zaslechne. Ale dveře byly příliš bytelné. Musel jen doufat, že dvě odlišná jména, která uvedl, nepřijdou na přetřes.

Main si uvědomil, že k získání přístupu do laboratoře Sigma už nemůže použít trik s měřením mrtvoly. Technici z laboratoře určitě tuhle informaci předávají rovnou pohřební službě; těžko si tam pustí cizí lidi, aby měřili neexistující mrtvoly. Má-li se dostat dovnitř, musí si vymyslet něco jiného.

Budovu, do které ho poslali, našel snadno. Byla to moderní třípatrová betonová stavba, která vyrůstala ze starší začernalé kamenné budovy. Asi dvacet metrů před proskleným vchodem byla tabule s označením Výzkumný ústav Gelman Holland. Pod tímto nápisem byl text vysvětlující, že tato budova byla vystavěna firmou Gelman Holland a ředitelem výzkumu že je profesor Cyril Tyndall.

Provoz zahájila 7.června 1991 samotná korunní princezna. Byla tam také fotografie pořízená při přestřižení pásky. Ale tohle všechno nebylo Mainovi nic platné. Stejně ho nenapadala žádná záminka, jak proniknout dovnitř.

Našel si poblíž místo, odkud mohl nenápadně pozorovat, kdo do budovy vchází a kdo z ní zase vychází ven. Nemusel čekat moc dlouho. Během následujících deseti minut vešli dovnitř tři lidé. Dva měli elektronickou vstupní kartu, kterou zasunuli do škvíry u hlavního vchodu. Ten třetí takovou kartu nevlastnil, takže musel zazvonit a počkat, až mu otevře uniformovaný vrátný. Vpusť ho dovnitř teprve po pečlivém prozkoumání předloženého dokumentu. Tak tudy cesta nevede, usoudil Main.

Když tedy frontální útok musel odepsat, obešel Main v uctivé vzdálenosti celou budovu s nadějí, že se snad najde nějaká jiná alternativa. Už už si myslel, že ji našel. To když postranním vchodem vyšel nějaký technický pracovník a nesl vyhodit do kontejneru nějakou lepenkovou krabici. Aby se zas dostal zpátky, nechal mezi dveřmi dřevěnou zárazku. Main se chystal, že až půjde s příští dávkou, vklouzne dovnitř, ale žádná příští dávka se nekonala. Dveře se zavřely a zámek hlasitě zapadl.

Main v duchu zaklel a pokračoval ve vnějším průzkumu. Na vzdáleném konci objevil ještě jeden vchod, ale byl také zavřený a zvenčí neviděl žádné kliky. Po dalších deseti minutách už to chtěl vzdát, ale vtom spatřil, že k zadnímu vchodu přijíždí nějaká dodávka. Po straně měla jméno dodavatele laboratorních potřeb. Řidič, který to tu zřejmě neznal, pomalu objížděl budovu. Nejdřív si zkusil vystoupit a zazvonit u hlavního vchodu. Otevřel mu uniformovaný vrátný, kterému podal dodací listy.

Po pečlivém přezkoumání dokladů byl řidič poslán k zadnímu vchodu. Main vytušil svou šanci a potloukal se okolo, aby byl připraven, až dodávka s blikajícími zadními světly zacouvá ke vchodu. Viděl, že řidič čeká, až mu někdo otevře.

Jeho dodací listy znovu prozkoumal muž, tentokrát v hnědém plášti, který měl účes jako Elvis Presley, ale Main až z té dálky viděl, jak má vlasy silně napomádované. Muž, kterého Main odhadl na

skladníka, ukázal dovnitř budovy směrem doprava. Řidič přikývl a otevřel zadní dveře, zatímco skladník se vrátil dovnitř.

Řidič na chvíli zmizel v dodávce. Pak se znovu objevil a začal k jejímu zadnímu okraji vršit nějaké krabice. Když jich tam měl deset, vyskočil ven a zanesl dovnitř první dvě. Mainovi se zrychlil puls. Že by to riskl? Že by se přitočil k dodávce a zkusil donést dovnitř další dvě? Než se rozhodl, že to udělá, uplynulo příliš mnoho času, takže se odhodlal počkat, až se řidič znovu otočí. Jakmile muž zmizel uvnitř s dalšími dvěma krabicemi, vyrazil Main z úkrytu a po špičkách běžel k autu. Popadl dvě krabice, na nichž bylo červené označení POZOR SKLO, a otevřenými dveřmi vstoupil dovnitř. Na jedněch dveřích si přitom všiml kliky, umožňující jejich otevření v případě požáru; nebude tedy problém dostat se zase ven. Právě zahlédl, jak řidič zahrnul na konci chodby doprava.

Když prošel nerušeně chodbou, uviděl po levé straně schody vedoucí nahoru. Osud mu zřejmě přál; asi dvacet metrů za nimi složil krabice na zem a hnal se zpátky, aby ještě stihl vyběhnout po schodech dost vysoko. Při troše štěstí si bude řidič myslet, že mu chtěl nějaký ochotný zaměstnanec ušetřit práci.

Main zjistil, že se teď bude muset spolehnout na aktovku, kterou měl s sebou, aby mu dodala úředního vzezření. Dostal se na chodbu prvního patra. Prosklené dveře doprava a doleva svědčily o tom, že za nimi jsou laboratoře. U laboratorních stolů seděli na stoličkách pracovníci v bílém a každý se intenzivně věnoval své práci. Jeden z nich vzhlédl, když tam Main nakoukl. Střetli se očima, ale Main v pohledu toho člověka nezaznamenal žádné známky paniky. A proč taky. Tohle byla zřejmě normální nemocniční laboratoř a žádné tajné pracoviště, kde se vyvíjejí nukleární zbraně. On tady byl proto, aby ve zdech jinak slušné instituce odhalil dva podvodnické techniky. Teď by potřeboval nějakou informační tabuli. Našel ji na schodech, které vedly dolů k hlavnímu vchodu. Ke vši smůle se mu žádný ukazatel nehodil, nic, co by připomínalo název Sigma, na nich nebylo. Jelikož nebyl vědec, nevěděl, pod jakým jiným označením by to pracoviště měl najít. Má to hledat pod nápisem „Tkáňové kultury“ nebo „Laboratoř virových kmenů“, či snad „Přípravna“, případně „ÚSSO“. Když si lámal hlavu, co z toho zkusit nejdřív,

uslyšel na schodech kroky. Okamžitě zpanikařil a začal se rozhlížet po nějakém úkrytu. Žádný neviděl. Uvažoval, jestli nemá utéct ještě o patro výš, ale, pak to zavrhl. Zůstane a pokusí se to zvládnout. Otočil se zády ke schodům, a když se kroky blížily, otevřel aktovku a začal se v ní hrabat. Koutkem oka spatřil postavu v bílém, která ho minula a dala se chodbou doleva. Už si chtěl s úlevou vydechnout, když se postava zastavila a obrátila.

„Můžu vám nějak pomoci?“ zeptal se mužský hlas, ale znělo to spíš jako otázka: kdo jste a co tady pohledáváte?

Main se trochu nuceně zasmál a odpověděl: „Nějak jsem se tu zamotal. Původně jsem hledal laboratoř Sigma sond.“

„Laboratoř Sigma sond?“ opakoval po něm muž, který se k němu zase z chodby vrátil a teď stál přímo proti němu. Main si všiml, že jeho přízvuk a snědá kůže prozrazují původ odněkud ze Středního východu. „A co tam proboha chcete?“

„Moje společnost vyrábí sondy,“ lhal Main. „Měl jsem tady v sousedství nějaké jednání, a tak jsem si řekl, že se tady zastavím a poptám se, jestli nejsou nějaké problémy.“

Muž se na něj nedůvěřivě podíval; pohlédl na Mainovu aktovku a pak na něj. Nakonec řekl: „Laboratoř Sigma je přece v přízemí. Jak jste mohl zabloudit až sem? A kdo vás sem vůbec pustil?“

Mainovi začala situace rychle unikat mezi prsty. Málem podlehl impulsu pořádně do toho chlapa strčit a dát se na útěk, ale pochyboval, že by stihl včas opustit budovu. Kromě toho neměl vůbec v úmyslu napadnout nevinného člověka, který dělá jen svou práci, a ještě se kvůli tomu dostat do vězení. Rozhodl se, že v té nepravděpodobné historce bude pokračovat. „Vlastně nikdo. Když jsem přišel, byly dveře otevřené, tak jsem prostě vešel dovnitř. A když pořád nikde nikdo nebyl, začal jsem pátrat po nějakých tabulích nebo ukazatelích a skončil jsem tady.“ Ukázal na orientační tabuli.

Muž se opět zatvářil nedůvěřivě. „Vy tvrdíte, že dveře byly otevřené?“

„Ano,“ odpověděl Main.

„Tak pojd'te se mnou.“

Muž se s Mainem v patách vydal zase zpátky dolů po schodech. Ten uvažoval, jak by bylo lehké do něj zezadu strčit a utíkat pryč, ale

znovu zaváhal, když si představil možné následky. Dole pod schodištěm byla hlavní přijímací hala. Za recepčním pultem seděla žena a u dveří si povídali dva strážní.

„Jano, odešla jste v poslední půlhodině od přepážky?“

Žena se podívala nejdřív na tazatele a pak na Maina. Odpověděla: „To sotva, doktore Salmane.“

Muž přivolal oba strážné a zeptal se: „Tenhle pán říká, že jen tak vešel do budovy. Je to možné?“

„Ne, pane,“ odpověděl jeden ze strážných. Ten druhý na to jen souhlasně přikývl.

Salman se zase obrátil na Maina: „Tak co mi na to řeknete?“ zeptal se.

Main se usmál a pokusil se o poslední bluf. Obrátil se k jednomu ze strážných: „Vy jste tady opravdu byl. Ale šel jste ven ukázat cestu nějakému řidiči dodávky. Já jsem prostě vešel za vašimi zády. Nebyl jsem si vědom, že bych dělal něco špatného. A u přepážky naneštěstí zrovna nebyl nikdo, koho bych se mohl zeptat na směr.“

Salman se podíval zpátky na ženu u přepážky. Rozpačitě pokrčila rameny a řekla: „Možná jsem si zrovna odskočila na toaletu. Už si nevzpomínám.“

Main pocítil, jak ho zaplavuje úleva, ale netrvalo to dlouho. Druhý strážný řekl: „Ale to bych ho musel vidět já.“

Na to už Main neměl odpověď, ale vtom se ozval jeho kolega: „Hele, když jsem mluvil s tím řidičem, šel sis zrovna postavit vodu, nepamatuješ?“

„No jo,“ připustil rozpačitě chlapík. Main nemohl uvěřit, že by měl takové štěstí.

Salman řekl všem třem zaměstnancům: „Snažíme se tu vést výzkumný projekt, kde je hlavní podmínkou čistota a sterilita, a teď se zdá, že sem může vejít kdekdo z ulice!“

Všichni tři zahanbeně sklopili oči.

„Už se to nestane, pane doktore,“ omlouval se jeden ze strážných.

„To bych taky prosil,“ řekl Salman. „A teď vy, pane —,“

„Main.“ Main už neměl odvahu na další šarádu.

„Zavolám vám někoho z laboratoří Sigma.“ Salman se naklonil za přepážku a zvedl telefon. Zvolil čtyři čísla a čekal.

„Pan Mace? Tady je doktor Salman. Mám tady nějakého pána, který prý pro vás vyrábí sondy Sigma. Můžete sem zajít a promluvit si s ním, prosím?“

Main sledoval, jak Salman pokládá telefon. „Děkuji vám,“ řekl a cítil se jako odvážný zločinec ze starých časů, který děkuje svému katovi. Netrvalo dlouho a v recepci se objevili dva muži. Oba měli na sobě bílé kalhoty a halenky s logem Gelman Holland na levé straně prsou. Main to pochopil tak, že jsou to patrně spíš zaměstnanci firmy než univerzity. Podle jmenovek to byli pánové Mace a Pallister.

„Máte vizitku?“ zeptal se Mace.

„Lituju, ale už mi došly. Ustavičně to své kanceláři připomínám,“ odpověděl Main. Tentokrát se s úsměvem nenamáhal. Říkal si, že možná mluví s lidmi, kteří unesli tělo jeho syna.

„Od které jste společnosti?“ zeptal se Mace a vyměnil si s Pallisterem pochybovačný pohled.

„Main Electronics,“ pravil Main.

„Jak to, že jsme o vás nikdy neslyšeli?“ zeptal se Pallister.

„Sondy vyrábí naše výzkumné oddělení. Nemají ještě ochrannou značku. Jsou takříkajíc teprve ve zkušebním stadiu.“

Mace se podíval na Pallistera, který pokrčil rameny a řekl: „Já jsem si myslel, že je vyrábějí přímo spolupracovníci doktora Tyndalla.“

„Já taky,“ přidal se podezíravě Mace. „Počkejte tady.“

Main musel zase čekat, zatímco se z recepcie telefonovalo.

„Doktor Sotillo? Tady je Mace, pane. Přišel byste prosím na moment do recepcie?“

Maina se začala zmocňovat stísněnost, ba přímo strach. Jediná špetka naděje spočívala v tom, že se zatím nehnuli z recepcie, a to bylo veřejně přístupné místo. Tady by se mu jeho protivníci neodvážili udělat nic strašného. Blížil se k nim vysoký distingovaný pán, který se na Maina podíval, jako by byl něco ošklivého, co leží na chodníku. Zastavil se na opačné straně haly, kde se mu Mace snažil něco pošeptat. Když skončil, Sotillo přistoupil blíž a řekl: „Ty sondy se dělají zde na lékařské fakultě. A kdo jste k čertu vy?“

Main spatřil, že i Sotillo má na svém bílém plášti logo Gelman Holland. Neřekl nic.

„Povídal, že se jmenuje Main,“ poznamenal Salman.

Mainovi se zdálo, že v Sotillově pohledu se mihl záblesk oživení.
„Ale to se podívejme,“ pravil polohlasem.

„Nemám zavolat policii?“ zeptala se recepční. „V poslední době tady došlo k několika krádežím. Znáš nahoře na patře paní, která...“

Sotillo ji se slabým úsměvem přerušil. Prikázal Mainovi: „Otevřte aktovku.“

Main otevřel aktovku, ve které byly pouze dnešní noviny a měřicí pásmo. Jinak nic.

„A teď kapsy.“

Main vyprázdnil kapsy. Sotillo si prohlédl jeho náprsní tašku kvůli identifikaci a našel, co potřeboval. Dal všechno nazpátek a podal náprsní tašku Mainovi. Řekl všem okolo: „Zdá se, že nic nevzal. Myslím, že nestojí za to, abychom volali policii. Spíš mě zajímá, kdo ho sem vlastně pustil?“

„O tom už jsem si tady s osazenstvem promluvil,“ přihlásil se o slovo Salman.

Sotillo se podíval na Maina: „Vypadněte odsud! Příště byste už nemusel mít takové štěstí.“

Main nepotřeboval pobízet dvakrát. Nikdy mu ovzduší venku nezavonělo tak sladce, jako když bez ohlédnutí vyšel z hlavního vchodu. Jeho první myšlenkou bylo dostat se k telefonu a zavolat Laffertymu. Svoje poslání prohrál, ale aspoň už věděl, kde je laboratoř Sigma, a znal jména tří lidí, kteří v ní pracují. Hned jak vyšel z lékařské fakulty, zamířil k telefonní budce, kterou viděl kousek vlevo.

Main hledal v kapse další minci, aby pokračoval v rozhovoru, ale vtom se za ním dveře budky otevřely, ruka v rukavici dopadla na telefonní automat a oděvala jej od stěny. V pravé hýždí ucítil ostrou bolest, jako by se do ní něco zabodlo, a pak už se před ním všechno zatmělo. Nohy mu podklesly a svět se proměnil ve vířící barevnou kouli.

Když byl znovu schopen nějaké myšlenky, usoudil, že musí být mrtvý. Všude bylo naprosté ticho... viděl svého synka, Simona, ... ale všechno bylo příšerně odporné... ne, nebylo to nebe... Bylo to peklo.

Lafferty pohlédl na sluchátko, které stále ještě držel v ruce. Spojení bylo přerušeno a on tušil proč. Maina dostali. Zavřel oči a v duchu se pomodlil za jeho bezpečí, ale zdravý rozum mu napovídal to nejhorší. Když pokládal sluchátko, měl z toho gesta pocit konce, zavřených dveří, přetrženého řetězu. Podíval se na podložku před sebou a přelétl očima, co si z Mainova sdělení zaznamenal.

Laboratoř Sigma je umístěna v přízemí oddělení Cyrila Tyndalla, které je známo jako Výzkumný ústav firmy Gelman Holland. Mrtvola Martina Keegana není v márnici lékařské fakulty, takže musí být stále ještě tam. Vstup do ústavu je možný jedině pomocí elektronických vstupních karet, kterými disponují pracovníci ústavu. Budova má další dva vchody, ale oba se zamykají. Jména dvou techniků, zodpovídajících za sondy Sigma, zní Mace a Pallister, ale zdá se, že nad vším má dozor doktor jménem Sotillo. Všichni tři zřejmě pracují přímo pro Gelman Holland, ale Sotillo dělal dojem, že má i nějakou významnou funkci ve výzkumném ústavu; to on rozhodl, aby Maina nakonec nechali jít.

Main mu sdělil, že volá z budky před lékařskou fakultou, takže tam ho asi sledovali. Proč ho ale nezadrželi v ústavu, když už ho tam jednou měli, uvažoval Lafferty, a pak si na tu otázku sám odpověděl. Protože... buď Sotillo není namočený ve Stubbsově podvodu, nebo... nebo chtěl, aby ti ostatní lidé z ústavu viděli, že Maina propustil. Podle všeho byli Mace a Pallister vysláni, aby Maina sledovali a znovu chytili. Otázka byla, jestli do toho ten Sotillo byl či nebyl zamíchaný. Možná že ti dva technici sledovali Maina na vlastní pěst. Lafferty si u Sotillova jména namaloval otazník.

Ovšem největší otazník, který Lafferty měl teď před sebou, patřil k otázce, co má v této chvíli udělat. Má zavolat na policii a všechno ohlásit, nebo jejich protivníci tuší, že právě to udělá, a pečlivě Maina odklidí z cesty? A když se v ústavu objeví policie, řeknou jim prostě, že tam Main sice byl, ale odešel. Odcházet ho viděla řada lidí. Pravda je, že Maina můžou držet kdekoliv. Ted' bylo nejdůležitější odhadnout, jaké nebezpečí mu hrozí. Unesli ho? Nebo se mohlo stát

ještě něco horšího? Lafferty bezmyšlenkovitě čmáral na dolní konec psací podložky, zatímco celou věc v duchu převracel sem a tam.

Bylo pravděpodobné, že technici uhádli, proč Main přišel do ústavu. Zřejmě měl u sebe svou tašku s doklady, takže i kdyby jim udal falešné jméno, jeho protivníci by se z nich dověděli, o koho skutečně jde. Dokonce měl dojem, jako by Main říkal něco o tom, že ho prohledali, než ho Sotillo nechal jít.

Jestli zjistili, že Main po nich jde a že už předtím hledal mrtvolu Martina Keegana, budou ho muset v každém případě zneškodnit přinejmenším na tak dlouho, než se jim podaří zbavit se důkazů, že tělo bylo ukradeno. Main řekl, že rakev v márnici ještě nebyla, ale technici ji tam přece musí dodat, aby si ji pohřební ústav mohl odvézt. Jakmile však bude po pohřbu, zmizí i důkazy proti nim. Ale stejně, budou si potom moct dovolit Maina pustit? Lafferty se bál, že odpověď bude záporná, ale podniknout toho mohl velice málo.

Usoudil, že přednostním úkolem je dostat se k rakvi Martina Keegana ještě před pohřbem. Teď bylo úterý odpoledne. Měli čas do čtvrtého rána. Zavolal Sáru do JÚH.

„Můžeme bezpečně mluvit?“ zeptal se Sára, hned jak se mu ozvala.

„Ano,“ odpověděla. „Jsem tu sama. Stubbs dostal dovolenou z rodinných důvodů. Dnes ráno mi to řekl profesor Tyndall.“

„Opravdu?“ zeptal se Lafferty zaraženě a v duchu si položil otázku, jak tohle zapadá do celkového obrazu. „Nemyslíte si tedy, že prostě práskl do bot?“

„Nejdřív jsem o tom byla taky přesvědčená,“ řekla Sára, „ale sestra Rocheová mi svěřila, že Stubbs má nemocného syna. Chlapec žije s matkou a už dva roky čeká na transplantaci ledviny.“

„Ach Bože,“ pravil Lafferty. Ta zpráva ho vyvedla z míry.

„Chápu,“ řekla Sára. „Taky nevím, co si o tom mám myslet. Vysvětlovalo by to Stubbsovu podrážděnost, že Jednotka nezískává žádné svolení k transplantaci, vysvětlilo by to však i ty druhé věci?“

„To nevím. Ale mám strach, že dostali Johna,“ sdělil jí.

„Proboha.“

Lafferty si všiml, že šeptá, ačkoliv předtím prohlásila, že mohou bezpečně hovořit. „Jste si úplně jistá, že můžete mluvit?“ zeptal se tedy.

„Ale ano, jenomže se každou chvíli může vrátit doktor Tyndall.“

Lafferty jí řekl o Mainově telefonátu i o tom, jak byl náhle přerušen.

„Co myslíte, že s ním udělali?“ zeptala se Sára stísněným hlasem.

„Doufám, že ho jenom někde drží, dokud nebude po Keeganově pohřbu. Pak zmizí veškeré důkazy.“

„Modlím se, abyste měl pravdu,“ povzdechla Sára. Měla své pochybnosti.

„Ale Sáro, tohle všechno by jim nemělo jen tak projít,“ řekl Lafferty.

„Jenomže co můžeme dělat?“

„Pořád ještě chcete dnes odpoledne volat Cyrilu Tyndallovi?“

„Ne,“ řekla Sára. „Když Stubbs takhle utekl, není tady dost personálu. Doktor Tyndall mi dnes ráno řekl, že mě nemůže postrádat.“

„Na to jsem nevzpomněl,“ poznamenal Lafferty. „Vy jste totiž byla naše jediná naděje, jak se dostat do té prokleté laboratoře.“

„To je mi tedy líto.“

„Takže zbývá jen márnice lékařské fakulty ve čtvrtek ráno,“ uvažoval Lafferty.

„A vy myslíte, že by to šlo?“

„Nebude to snadné,“ soudil Lafferty. „Technici zřejmě nechají dopravit rakev dolů až na poslední chvíli, a i tam ji asi budou nějak hlídat. Abychom se k ní dostali, musel by nám nejspíš přijít na pomoc přepadový oddíl.“

„Takže Stubbs a spol. z toho vyvážnou?“ zeptala se Sára.

„Přiznávám to nerad, ale vypadá to tak.“

„Ve čtyři mě snad vystřídá doktor Tyndall. Můžu za vámi přijít?“

„Přijďte, prosím vás.“

Sára přijela ke svatému Xavierovi asi ve čtvrt na pět. Když poprvé zaklepala na dveře, nikdo nepřišel otevřít. Když neuspěla ani

podruhé, začala být nesvá. Snad nedostali Ryana, stejně jako Maina? Rozhodla se, že se ještě podívá do kostela.

Dveře za ní zapadly s hlasitým klapnutím, které se rozlehlo po celém, zřejmě prázdném kostele. Uvnitř bylo šero, svítily tu jen svíčky na oltáři a na dlouhém postranním stole. Slabá elektrická světla, která zářila v bočních lodích, spíš jen zdůrazňovala stíny ve stěnách. Sára pomalu kráčela prostřední lodí k oltáři.

„Ryane?“ zavolala, když někde cosi zaslechla, ale odpověď nepřicházela. Pohlédla na zpovědnici v pravé lodi. Byla temná a zavřená. Nemohl by být Ryan uvnitř? pomyslela si. Ale nohy odmítly se tam vydat. Představivost si s ní zahrávala stále silněji. „Ryane,“ opakovala, tentokrát hlasitěji.

Zaslechla za sebou nějaký pohyb a hbitě se otočila. Vtom uviděla Laffertyho vycházet ze stínu levé lodi.

„Sáro! Hrozně se omlouvám. Asi jsem úplně ztratil pojem o čase. Byl jsem v kapli.“

Sára vydechla úlevou a nevěřícně potřásla hlavou. „Já už myslela...“ začala. „Myslela jsem, že vás...“

„Co?“

„Ale nic.“

„Pojďte, půjdeme vedle,“ řekl Lafferty.

„Jenom minutku,“ zadržela ho. „Chtěla bych zapálit svíčku za Johna. Můžu?“

„Samozřejmě,“ řekl Lafferty měkce. Dovedl ji k postrannímu stolu a podal jí svíčku. Sára ji zapálila od jedné z těch, co už tam hořely, a zasadila ji do stojánku. Na chvílku sklonila hlavu a Lafferty jí položil ruku na rameno. „Už to nepotrvá dlouho,“ řekl vlídně. Spolu pak odešli do domu.

„Jedl jste něco?“ zeptala se Sára.

„Kdepak,“ odpověděl Lafferty.

„Já také ne. Co máte doma?“

„Opravdu nevím,“ odpověděl váhavě Lafferty.

„Můžu se podívat?“

„Ale jistě.“

Po neúspěšné prohlídce kuchyňských skříněk prohlásila Sára: „Tak se mi zdá, že všechno, co máte doma, je půl balíčku kukuřičných lupínků, kus tvrdého chleba a sedm vajec.“

„Paní Groganová je ještě pořád doma a já jsem zatím neměl na nákupy čas,“ vysvětlil jí Lafferty.

Sára se usmála jeho provinilému výrazu: „Jdu ven a koupím pro oba něco k jídlu.“

Lafferty se chystal protestovat, ale Sára ho s prstem na rtech umlčela. „Nechci slyšet žádné námitky,“ řekla. „Nahřejte zatím talíře.“

Za deset minut byla zpátky s igelitovou taškou plnou hotových čínských jídel. Vytáhla z grilu dva talíře, které Lafferty mezitím připravil, a navršila na ně jídlo. Opatrně vzala do ubrousku horké talíře, přinesla je z kuchyně a postavila na stůl. „Jezte,“ přikázala. „Povídat budeme až potom.“

„Ani jsem netušil, že mám takový hlad,“ řekl spokojeně Lafferty, když dojedli. „Ohromně mi to chutnalo.“

„To mě nepřekvapuje, když se živíte jen tvrdým chlebem a vajíčky,“ podotkla Sára.

Když usedli ke kávě, promluvila Sára: „Z toho, co jste mi řekl, se zdá, že nutně potřebujeme nějakou tu elektronickou vstupní kartu. Kdybychom ji měli, mohli bychom se do budovy dostat v noci, kdy tam nikdo není, a sami si tu laboratoř Sigma prohlédnout.“

„Jenomže my takovou kartu nemáme,“ pravil Lafferty. „A co víc, nevypadá to, že bychom ji mohli jen tak sehnat.“

„Tak co si počneme?“

„Budu se prostě muset ve čtvrtek nějak dostat do márnice, než odvezou rakev Martina Keegana,“ řekl Lafferty.

Sáře poklesla brada. „Ale vždyť jste sám říkal, že ji určitě budou dobře hlídat. To se nepovede!“ protestovala.

Lafferty jí nemohl nabídnout žádný rozumný argument.

Řekl prostě: „Musím se o to pokusit, Sáro.“ Pohlédla na něj a viděla, že je pevně rozhodnutý. Stále se na něj dívala, dokud neodvrátil oči, a náhle si uvědomila, jak moc se o něj bojí. „Třeba je přece jen nějaká jiná cesta,“ řekla tiše.

„Jaká?“ zeptal se Lafferty.

„Můžu se přece jen ještě pokusit o tu schůzku s Cyrilem Tyndallem.“

„Ale vždyť jste sama říkala, že vám teď nedovolí opustit JÚH, když nemají dost lidí,“ připomněl jí Lafferty.

„To je pravda,“ připustila váhavě Sára, „ale schůzku bych si mohla domluvit i tak.“

Lafferty se na ni nechápavě podíval. „Tomu nerozumím,“ řekl. „Proč? A jak?“

Sáře bylo trochu trapně. Vysvětlila: „Víte, já blázen jsem tenkrát uvěřila, že když jsme se s Cyrilem setkali na recepci v nemocnici, vzbudila jsem u něj profesionální zájem. A ono to možná tak docela kvůli tomu nebylo...“

Lafferty koukal pořád stejně nechápavě: „Odpusťte, ale pořád vám nerozumím.“

Sára se shovívavě usmála: „Ryane, zřejmě jsem ho spíš zajímala jako ženská.“

„Aha, už chápu!“ řekl Lafferty. „No, to je celkem pochopitelné. Jste přece velice atraktivní.“

Sára se zarazila a náhle si přestávala být sama sebou tak jistá. Řekla jen: „Děkuju vám.“

Kněz na ni upřel pohled, který jim oběma po chvíli připadl až příliš dlouhý. Sára pokračovala: „Kdyby se mi podařilo přimět Cyrila pod falešnou záminkou ke schůzce, třeba by se mi naskytla příležitost si tu jeho kartičku ‚půjčit‘.“

Lafferty na ni zůstal zděšeně zírat. Řekl: „Sáro, tahle hra se mi zdá moc nebezpečná. Neměla byste takhle muže tahat za nos.“

„Cyril je jen takový ťunťa,“ řekla Sára. „S ženami to vůbec neumí, je to takový plachý akademický introvert.“

„Mně se to stejně nelíbí,“ oponoval Lafferty.

„Přiznejme si to, Ryane. Je to naše jediná šance.“

Lafferty se zmateně podrbl na hlavě. Na jedné straně uznával, že Sára má pravdu, ale na druhé straně se mu to, co chtěla udělat, vůbec nelíbilo.

Sára se jeho rozpakům usmála a řekla jemně: „Já to zvládnu. Opravdu.“

Lafferty nakonec pokrčil rameny a souhlasně přikývl.

„Můžu si od vás zatelefonovat?“

„Jistě.“

„Ale radši bych u toho byla sama,“ přiznala Sára. Lafferty vstal a vyšel ven.

Telefon zvedla Cyrilova sekretářka.

„Mohla bych prosím mluvit s profesorem Tyndallem? Jsem doktorka Lasseterová.“

„Lituju, paní doktorko, ale mám dojem, že právě odešel... Ne, ne, počkejte ještě moment.“

Sára v pozadí slyšela, že sekretářka volá Tyndallovo jméno. Pak se zase chopila telefonu a oznámila jí: „Tak se mi ho ještě podařilo chytit, paní doktorko.“

„Moc vám děkuju,“ řekla Sára a podívala se na hodinky. Neuvědomila si, že už je dost pozdě.

„Prosím, Tyndall.“

„Pane profesore? Tady je Sára Lasseterová. Musím se omluvit, že jsem nezavolala dřív. Odpusťte mi, prosím, že jsem tak nedbalá.“

„Ale proč, paní doktorko. Bratr mi vysvětlil, jaká je u vás situace. Plně to chápu.“

„Opravdu mě to hrozně mrzí, pane profesore. Už jsem se tolik těšila, že se zase uvidíme...“ řekla Sára hlasem, do kterého se snažila vpašovat trochu sexu. „Vaše práce mě úplně fascinuje.“ Pusa se jí zkroutila trapností z toho, co dělá. Nepamatovala se, že by se kdy v životě cítila tak pitomě. Ale zdálo se, že to zabírá.

„Opravdu?“ řekl pomalu Tyndall, jako kdyby zvažoval nějaké možnosti. „Byl bych potěšen, kdybychom si mohli pohovořit obsáhleji, paní doktorko... snad bychom se mohli někdy sejít, i když tu nebudete pracovat?“

Sára poslala do éteru symbolický polibek a hlesla: „Tolik jsem doufala, že mi něco takového navrhnete,“ zavrkala.

„Tak kdy by se vám to hodilo?“ zeptal se Tyndall a bylo znát, že mu to silně zalichotilo.

„To záleží na tom, kdy se to bude hodit vám,“ vrkala dál Sára sešpulenou pusou. „Jenže vy jste asi hrozně zaneprázdněný...“

„Nu, diář mám opravdu důkladně zaplněný,“ přiznal Tyndall. „Snad ale... Teď mi napadá, že bychom se vlastně mohli setkat jaksi mimo pracovní dobu?“

„Ale to by bylo báječné,“ zvolala Sára a v duchu znovu děkovala nebesům. „Co třeba hned dnes večer?“

Chvilku bylo ticho, pak si Tyndall odkašlal: „Dnes večer? Konečně, proč ne. Hodilo by se vám přijít ke mně domů?“

„To zní skvěle,“ řekla Sára a snažila se potlačit vítězoslávu v hlase.

„Bohužel ale bydlím mimo město.“

„To nevadí,“ odpověděla Sára. „Můžu přijet autem.“

„Řekněme v osm?“

„Tak dobře, v osm,“ opakovala Sára a zapsala si adresu, kterou jí nadiktoval.

Pak otevřela dveře a zavolala Laffertyho zpátky. „Zabral!“ zvolala. „Jdu k němu dneska na návštěvu domů.“

Lafferty nevěděl, má-li se s ní radovat, nebo mít obavy, ale musel se usmát Sářinu nadšení.

„Jestli se mi podaří dostat tu kartu, vrátím se sem a můžeme se v noci vydat do ústavu spolu,“ slíbila mu.

„Sáro, nesmíte ale příliš riskovat. Když pomineme všechno ostatní, musíte myslet také na svou kariéru. Nejen že se chystáte svádět profesora, chystáte se také provést krádež s úmyslem vloupání.“

Sářina nálada náhle pohasla. Prohlásila: „Mrzí mě, že jste tohle řekl.“

„Pořád si to ještě můžete rozmyslet,“ upozornil ji Lafferty.

„Jdu na to,“ řekla rozhodně Sára.

Když se přiblížil čas k odchodu, vyprovodil Lafferty Sáru k autu a popřál jí štěstí. Ještě jednou ji varoval, aby příliš neriskovala, a ona mu to naposledy slíbila. Zamávala mu a odjela. Stál ještě chvíli na kraji chodníku a sledoval její vůz, mizející za rohem. V hloubi duše si přál, aby nejela nikam.

Sára se rychle ohlédlá přes rameno, vyrazila z vedlejší ulice na městský okruh a přidala rychlost. Pohodlně se usadila, zapnula si rádio a ve slabém provozu, který panoval na silnici po sedmé hodině, držela v pohodě tachometr na stovce. Třikrát přeladila rádio, než našla stanici, která hrála hudbu podle jejího gusta. Přesný název skladby nevěděla, poznala jen, že je to Mozart.

Její fiesta polykala kilometry a ona děkovala osudu za tenhle okruh, který objížděl všechny městské periferie, aby ji nakonec navedl na pobřežní silnici, na kterou vjela u malého městečka Longniddry. Tady už musela bodně zvolnit, protože silnice plná zákrutů sledovala pobřeží směrem na východ. Pohledem na hodinky však zjistila, že má dost času, aby se do osmi dostala do pobřežního města, kde Tyndall bydlel, a našla tam jeho dům.

Vila Pod jilmy byla velká osamělá viktoriánská budova, která v té tmavé noci nevypadala právě přívětivě. Kromě slabé lucerny u vchodu nebylo v celém domě vidět vůbec žádné světlo. To Sáru zarazilo, ale nemohla se mýlit; byla na místě. Jeho jméno bylo vyryté na kamenném sloupku podpírajícím vrátka, která se zřejmě nezamykala už celá léta. Zajistila auto a pustila se po šterkové cestičce k hlavnímu vchodu. Na stěně spatřila velký mosazný knoflík zvonku. Stiskla ho a někde vevnitř se ozvalo cinkání. Za chvíli uslyšela kroky a pocítila, jak se jí nervozitou stahuje hrdlo. Cyril Tyndall jí otevřel.

„Doktorko Lasseterová, to je od vás opravdu milé,“ pravil a podal jí ruku. Sára mu ji stiskla a všimla si, že ji má vlhkou. Tyndall byl zřejmě taky nervózní.

„Říkal jsem si, že bychom si mohli pohovořit tady,“ navrhl a vedl ji po schodech, pokrytých kobercem, do prostor v suterénu. Proto tedy neviděla zvenku žádné světlo, pomyslela si. Tyndall otevřel bílé dveře a uvedl ji dovnitř. Octla se v dlouhé, nízké místnosti, pohodlně zařízené jako obývací pokoj a bylo v ní, na rozdíl od venkovního chladu, příjemné teplo.

„Žiju tady sám,“ vysvětloval Tyndall. „A považuji za rozumnější zařídit se tady v suterénu. Dá se snadněji a úsporněji vytopit.“

„To je ale veliký dům,“ poznamenala Sára. Z nervozity se usmívala daleko víc než normálně.

„Byla to rodinná vila,“ pravil Tyndall. „Tady jsme byli s Murdochem vychováni.“

„Aha,“ řekla Sára.

„Dáte si něco k pití, doktorko Lasseterová? Nebo vám mohu říkat Sáro?“

„Ano, prosím,“ souhlasila ochotně, ačkoliv jí to na klidu moc nepřidávalo. Pokoje, kde nejsou žádná okna, se jí opravdu nezamlouvaly. „Jestli máte gin s tonikem, tak bych prosila,“ odpověděla na jeho nabídku. Pozorovala, že jí Tyndall nalévá pořádnou dávku, a uvažovala, jak amatérsky se chová ten vážený profesor a potenciální nositel Nobelovy ceny. S úsměvem od něj převzala sklenici a jen z ní malinko usrkla.

Tyndall sám si nalil jen malou sladovou whisky, a ještě si dolil trochou vody. Pak si sedl na židli, kterou si k ní přitáhl trochu blíž. „Tak co byste, Sáro, ráda věděla o našem výzkumu?“

„Všechno,“ řekla Sára s úsměvem. „Vyrobit vakcínu je přece obrovský výkon. A mám opravdu spoustu otázek. Jen pořádně nevím, kde začít.“

Tyndall se pousmál, jako by takovou odpověď neočekával. Sára si všimla kapiček potu nad jeho horním rtem. Jeho oči náhle ztvrdly, jako by byly složeny z kamínků. Trochu ji to poplašilo. Počítala s tím, že se Tyndall bude chovat jako ostýchavý, nemotorný vědec — ale teď o tom začínala pochybovat.

„Jak jste vlastně zjistili, která látka virus aktivuje?“ zeptala se.

Tyndalloví jako by se o práci moc mluvit nechtěli a Sára dostala strach, jestli to do telefonu s tou dávkou sexu v hlase trochu nepřehnala. Teď se úzkostlivě snažila vrátit situaci do stabilnější polohy. Nakonec Tyndall odpověděl: „Pomocí nové techniky, kterou jsme v laboratoři vyvinuli, se nám podařilo izolovat nepřerušenu DNA viru v její latentní formě. Sekvencovali jsme regulační úsek před začátkem genu a na základě toho jsme identifikovali protein, který se na tuto sekvenci reverzibilně váže. V nepřítomnosti proteinu se virus mohl replikovat a způsobit aktivní infekci. Ale když se protein opět objevil a navázal se pevně na tuto sekvenci, virus byl inaktivován. Pak jsme se v laboratoři vrhli na syntézu proteinu, který by se na spouštěcí sekvenci navázal *ireverzibilně*.“

„Skvělé,“ poznamenala Sára. „Ale jak jste mohli mít jistotu, že jde opravdu o ireverzibilní vazbu?“

Tyndall se na Sáru zase tak zvláštně podíval. „Tkáňové kultury,“ prohlásil. „Infikovali jsme virem tkáňovou kulturu.“

„V tkáňových kulturách se moc nevyznám, pane profesore. Vím jenom, že je to technika, při které se ve skleněných nádobách pěstují lidské buňky, je to tak?“

„To je v podstatě správné,“ odpověděl Tyndall.

„Ale dá se to opravdu srovnat se situací, kdy se ten systém testuje na lidských jedincích?“ zeptala se Sára.

„Ne tak docela,“ řekl Tyndall, jako by se mu nechtělo odpověď dál rozvádět. Při pohledu, který na ni upíral, začala Sára litovat, že sem chodila. Ale je tu a má tu svůj úkol, říkala si, když se k ní Tyndall přisunul ještě blíž. Vstala a řekla: „Uf, tady je ale vedro. Nebude vám vadit, když si sundám kabátek?“

Tyndallův výraz se náhle uvolnil. „Ovšem že nebude,“ pravil. „Oba si uděláme trochu pohodlí.“ Také si svlékl sako a pohodil ho nedbale na gauč. Sára postřehla, že mu z vnitřní kapsy vykukuje náprsní taška.

„Takhle je to lepší,“ libovala si Sára a zase se posadila.

„Vy jste se toho pití skoro nedotkla,“ řekl Tyndall a ukázal na její sklenici.

„Já mám totiž vlastně spíš žízeň,“ vymlouvala se Sára a sáhla si na krk. „Neměl byste něco nealkoholického? Třeba pomerančový džus. Nebo kolu?“

Tyndallovi nekontrolovatelně unikl podrážděný pohled, ale pak řekl: „Snad mám v lednici nějaký pomerančový džus.“

Sára pozorovala, jak Tyndall vychází z místnosti, a cítila, že v ní stoupá hladina adrenalinu, zvyšující se strachem. Teď má šanci a musí ji využít. S nesmírným úsilím ovládla nervy, které ji nechtěly poslouchat. Byla jako ochromená. Chopila se Tyndallova saka s náprsní taškou. Když se probírala jejím obsahem a hledala vstupní kartu, měla prsty jako zdřevěnělé. Strachy se jí dělalo špatně od žaludku, ale nakonec našla, co hledala. Černomodrou plastovou kartičku s nápisem ENTACARD. Honem ji vsunula do postranní kapsy u sukně a náprsní tašku nacpala zase zpátky do Tyndallova

saka. Rozbouřený puls se jí ještě ani nestačil uklidnit, a už tu byl Tyndall se sklenicí oranžády. Přijala ji s vděčným úsměvem a doufala jenom, že si nevšiml, jak se jí třese ruka. Když pila šťávu, Tyndall ji pozoroval jako sova myšku.

„Je to lepší?“ zeptal se.

„O moc lepší,“ usmála se Sára. „Víte, pane profesore, čemu nerozumím? Jak se vám podařilo otestovat vakcínu v klinických zkouškách? Přece když...“ Sára se váhavě zarazila uprostřed věty, neboť Tyndall jí položil ruku na koleno.

„Až potom,“ umlčel ji přiškrceným hlasem.

Sára vzala jeho ruku a odtáhla ji. „Pane profesore, to snad trochu přeháníte,“ řekla a doufala, že se jí podaří ho zarazit a přitom udržet situaci v normálních kolejkách. Dostala pořádný strach. Bylo jí jasné, že Tyndalla podcenila, a teď s ním byla sama v podzemí opuštěného domu.

Tyndallový oči se naplnily vztekem. „Ani bych neřekl,“ zamumlal a přitáhl se k ní ještě blíž. „Oba dobře víme, proč jsi sem přišla, tak už nech těch hloupých cirátů. Ty chceš mě a já chci tebe, tak už mě nedráždi!“

Stiskl Sáře kolena s takovou silou, že vykřikla bolestí.

„Tyhle zvuky se mi líbí,“ zamumlal Tyndall, který už na ní skoro ležel. „Jsou takové typicky ženské, vábivé...“

„Pusťte mě,“ křičela Sára. Jak se na ni Tyndall tiskl obličejem, ucítila z jeho dechu pach whisky. Pokoušela se bránit, ale Tyndall byl silnější. Popadl ji za obě zápěstí a snažil se ji zvednout ze židle. „Pojď sem, tady to bude pohodlnější,“ supěl. Byl celý udýchaný, když ji hodil na gauč a zavalil vlastním tělem. Cítila, jak ji jeho vousy škrábou na tvářích. Pravou rukou hmátl dolů, aby jí vysoukal sukni. Slyšela, jak se látka roztrhla, a nohy se jí obnažily.

Volnou rukou bušila Tyndalla do zad, ale k ničemu to nevedlo. Do jejího vzteku se začínaly mísit vzlyky a prosby.

„Pusť mě, ty zvíře!“ vyrazila ze sebe, když cítila, že jí vsunul pravé koleno mezi nohy a snaží se je páčit od sebe.

Tyndall na chvíli přestal, zvedl hlavu a z výšky se na Sárů zadíval. „Některým ženským to prý dělá zvlášť dobře, když se na ně jde trochu surově,“ zavrčel. „Máš to mít.“

Sára nemohla uvěřit, že se v tom člověku tak zmýlila. Prostě nemohla uvěřit, že ta bestie, která na ní leží, je ten ostýchavý, neschopně vyhlížející človíček, kterého potkala na recepci a o kterém si bláhově myslela, že ho hravě zvládne. Ta jeho ostýchavost maskovala aroganci a pod skromností se naopak skrývala nadřazenost nad všemi kolem. Kéž by jenom byla dala na Ryanovo varování! Vykřikla bolestí, když se jí Tyndall skrz šaty zakousl do pravého řadra a rukou se jí dobýval do rozkroku, aby z ní strhal kalhotky.

Lafferty se podíval na hodinky a zjistil, že uplynulo teprve půl hodiny. Od Sárina odchodu neměl stání a nedokázal nic jiného než chodit sem a tam. Nejhorší bylo, že ani nevěděl, proč ho mučí taková úzkost. Vždyť Sára má snad pravdu: je přece dospělá žena a sama ví, co má dělat. Ale ani teď se mu nepodařilo se uchlácholit. Znovu se podíval na hodinky. Uvědomil si, že vlastně ani neví, kam jela, a to ho zničilo snad ještě víc. Když Sára telefonovala, musel z pokoje odejít, takže nemohl ani slyšet, jak opakuje adresu. Příštích pět minut se tím faktem obíral a pak přišel na spásný nápad. Vzpomněl si na takový dětský skautský trik. Když chcete zjistit, co si někdo předtím psal na papír, musíte lehounce vystínovat podložku, na které ten papír ležel. Sára si adresu zapisovala u telefonu, kde měl podložku, na níž si zaznamenávat vzkazy.

Prohledal dvě nebo tři zásuvky, než našel tužku; ta však měla ulomenou špičku. Nemohl najít ořezávátko, musel se tedy spokojit s kuchyňským nožem. Vrátil se k telefonu, položil tuhu na papír téměř horizontálně a přejížděl s ní lehce sem tam po podložce. Odložil tužku a podržel podložku těsně u stolní lampy. Adresa teď byla čitelná: Pod jilmy, ulice K moři. Severní Berwick.

Jméno Severní Berwick jako by po něm sáhlo ledovou rukou. S papírem v ruce úplně ztuhl. Tyndall že žije v Severním Berwicku? To musí být náhoda, přesvědčoval sám sebe. U moře v Severním Berwicku jistě bydlí spousta lidí, kteří dojíždějí do města. Tak proč by tam nemohl bydlet Cyril Tyndall?

Přes všechny rozumné argumenty shledal Lafferty, že se s tou „náhodou“ nemůže smířit. Tyndall, ředitel ústavu společnosti

Gelman Holland, žije právě v onom Severním Berwicku, který má pradávné vztahy k čarodějnictví a zvláště k praktikám Mocné ruky. Tady muselo existovat nějaké spojení.

Lafferty už nebyl schopný dál nečinně snášet svou úzkost. Popadl kabát a hnál se k autu. Musí Sáru najít.

Spojkové ložisko Laffertyho vozu vydalo zase jednou hrozivý zvuk, když pustil pedál na jeho vkus příliš rychle. „Ted’ mě nesmíš nechat ve štychu,“ domlouval mu. „Jen pro tuhle noc. Víc nežádám.“ Ložisko se rozhodlo pro kompromis. Rozsypalo se, teprve když zařazoval rychlost při vjezdu do Severního Berwicku. Lafferty nechal auto stát a vystoupil. Zastavil prvního člověka, kterého potkal, a zeptal se ho, kde je ulice K moři. Muž neurčitě ukázal směrem k pahorku stranou od hlavní dopravní tepny. „Tak necelý kilometr tímhle směrem,“ řekl. Lafferty se dal do běhu. Vůbec si neuvědomil, že se možná chová jako naprostý blázen, až do chvíle, kdy našel ulici K moři a musel si na okamžik odpočinout, aby popadl dech. Dům nemusel hledat; Sářino auto stálo před ním.

Když se trochu vydýchal, uvědomil si, jaké je tam ticho. V ulici stálo daleko od sebe jen pár domů. Byly to výstavné vily, postavené na vlastních pozemcích a obklopené vysokými kamennými zdmi. Vítr úplně ustal, jako by noc zadržovala dech. Když se Lafferty vydal k vile Pod jilmy, uslyšel, jak do listů vavřínového křoví dopadají první velké kapky deště. Slyšel jich ještě pět nebo šest, než se mu jedna strefila i do tváře. Každou minutu začne lít jako z konve. Vyhrnul si límec kabátu.

Zastavil se před vchodem do domu a viděl, že je v něm úplná tma. Co to má znamenat? Snad Tyndall někam neodešel i se Sárou? To se mu nezdálo pravděpodobné. Proč by to dělali? Přistoupil ke dveřím a stiskl zvonek. Nikdo nepřicházel, tak zvonil znova a znova. Nedokázal si vymyslet nic jiného.

Konečně zevnitř něco zaslechl a v hale se rozsvítilo. „Co se děje?“ ozval se rozzlobený hlas a pak se dveře otevřely.

„Profesor Tyndall?“ zeptal se Lafferty a všiml si přitom, že člověk, který před ním stojí, vypadá značně rozháraně a neupraveně.

„To jsem já, co se děje?“ vyštěkl Tyndall.

„Hledám doktorku Sáru Lasseterovou,“ řekl pokojně Lafferty.
„Předpokládám, že je tady?!“

V Tyndallově pohledu probleskl strach. Nervózně si uhlazoval rozčuchané vlasy. „Z čeho tak soudíte? A kdo vůbec jste?“

„Sářino auto je před vaším vchodem. Kde je?“

Tyndall si zřejmě nebyl jistý, co by měl odpovědět, a to Laffertyho poplašilo. Začínal ztrácet klid. „Tak kde je?“ naléhal.

„Je tady,“ připustil Tyndall. Ustoupil o krok a pustil Laffertyho do haly. „Počkejte tu chvílku, prosím. Řeknu jí, že jste přišel.“

Lafferty viděl, že Tyndall jde po schodech dolů. Když sestoupil z posledního schodu, podíval se nahoru na Laffertyho a zavolal přívětivým hlasem: „Sáro, drahoušku, někdo za vámi přijel.“ Pak mu zmizel z dohledu. Lafferty se obrátil a začal si prohlížet obrázky a fotografie, které zdobily vstupní halu. Byl mezi nimi veliký tisk, který znázorňoval přístav v Severním Berwicku. Lafferty se k němu naklonil a chtěl si přečíst jeho datování, ale vtom uslyšel zezdola zvuk. Bylo to klapnutí zámku u dveří. Tyndall odemykal dveře. Sára byla dole zamčená!

Lafferty seběhl po špičkách dolů, a když se obrátil směrem, kterým viděl zajít Tyndalla, uslyšel hlasy. Vycházely z místnosti za bílými dveřmi. Přiložil k nim ucho a uslyšel Tyndallův sípavý hlas: „To jsi všechno zavinila ty! Tys mě svedla, ty pitomá děvko! Když na to přijde, já o dnešní noci všechno popřu a pak se rozluč se svou kariérou. Tak si to rozmysli. A teď se dej trochu do pořádku!“

Lafferty otevřel dveře a uviděl Sáru, jak si utírá tváře, mokré od slz. Sukni měla roztrženou. Tyndall se obrátil a chtěl něco říct, ale Lafferty se rozpráhl a pravou rukou mu uštědřil ránu, do které vložil celou svou osmdesátikilovou váhu, znásobenou pořádnou porcí vzteku. Tyndall ztratil rovnováhu a svalil se dozadu, kde přistál na podlaze jako nevzhledná hromada. Sára se vrhla Laffertymu s pláčem do náruče: „Ach, Ryane,“ vzlykala, „jak jsem mohla být tak pitomá!“

Lafferty ji k sobě přitiskl, ale přes její rameno nepřestával sledovat Tyndalla. „Sáro, jste v pořádku?“ zeptal se něžně. „Neudělal vám...“

Sára na jeho rameni zavrtěla hlavou a řekla tiše: „Přišel jste právě včas.“

„Pitomá děvka,“ vrčel Tyndall na podlaze. Hřbetem ruky si otíral krvácející ústa. „V celé zemi neexistuje soud, který by za daných okolností uvěřil jejím slovům proti mým.“ Na jeho obličej se však znova objevil strach, když viděl výraz na tváři Laffertyho, který se opatrně vymanil ze Sárina objetí a mířil k němu. „Nepřibližujte se ke mně!“ zavřeštěl.

„Ne, Ryane!“ zvolala Sára, vrhla se k němu a zadržela ho. „Nedělejte to! Prosím!“

Lafferty se zarazil, a když se podíval na Tyndalla, naplnil se jeho pohled opovržením. „Tak takhle vypadá nastávající nositel Nobelovy ceny?“ mumlal. „Ten nejchytřejší a nejlepší produkt celé generace?“

„Ryane, prosím vás, odvezte mě odtud,“ žadonila Sára a stále Laffertyho držela za rameno.

Lafferty se otočil a Sára ho táhla ke dveřím. Už byli skoro nahoře na schodech, když za sebou uslyšeli Tyndallův hlas. „Počkat!“ poručil jim.

Lafferty se obrátil. Tyndall stál u paty schodiště s namířenou brokovnicí.

„Proboha,“ vykřikla Sára. „Tohle už přestává být legrace. Položte tu zbraň, profesore.“

Tyndall začal stoupat po schodech proti nim. Puška, kterou držel v ruce, mu dodala ztracené sebedůvěry. „Pročpak jste sem vlastně dneska večer přišla?“ uhodil na Sárku. „Po čem jste šla? A proč jste tomu faráři řekla, kam jdete?“

„To je...“ Sára ztratila řeč, když zjistila, že Tyndall míří brokovnicí Laffertymu na břicho. „Profesore, nechte toho!“

Vedle Laffertyho stála na stolečku váza s čínským vzorem. Tyndall viděl, že po ní Lafferty střelil pohledem. Okamžitě ho varoval: „Neopovažte se na to ani pomyslet! To je dynastie Ming!“

Lafferty na ni doopravdy pomyslel, i když neuvažoval ani tak o jejím původu a ceně, jako o jejích rozměrech a váze. Sára využila chvíličky, kdy na ni pohlédl i Tyndall, a hodila po něm svou kabelku. Ta se za letu otevřela a na Tyndalla se sypaly klíče, mince, rtěnka a nemocniční pípátko. Způsobil to spíš moment překvapení než ty

předměty samy. Zapotácel se na schodech a řítil se dolů. Puška mu přitom vypadla z ruky a skákala za ním po schodišti, až tiše přistála u jeho nehybných nohou.

„Proboha!“ zvolala Sára a přikryla si rukou ústa. „Stalo se mu něco?“

Lafferty si nebyl jistý, jestli je Tyndall opravdu v bezvědomí, nebo to jenom předstírá. Zbraň měl pořád ještě na dosah. Na chvíličku uvažoval, má-li se vrátit dolů, nebo ne, ale pak nad jeho opatrností zvítězila starost o člověka. Začal sestupovat schod po schodu. Došel až dolů a za hlaveň odtáhl zbraň z Tyndallova dosahu. Ten se stále nehýbal. Lafferty mu položil dlaň na krk, aby nahmatal puls, ale necítil nic. „Sáro,“ řekl tiše, „měla byste se na něj radši podívat.“ Sára přispěchala za ním a poklekla vedle Tyndalla. Za okamžik pohlédla vzhůru na Laffertyho a řekla: „Je mrtvý. Zlomil si vaz.“

17

Lafferty nejdřív dvěma prsty zatlačil Tyndallovi oči a pak posbíral Sářiny drobnosti. Sára vypadala jako v transu; nemohla odtrhnout oči od mrtvého těla. Lafferty jí položil ruku na rameno a lehce je stiskl.

„Je to moje vina,“ řekla tiše. „Kdybych nebyla takový blázen, nic z toho všeho by se nestalo.“

„Nedělejte si výčitky, Sáro,“ uklidňoval ji Lafferty. „Tohle všechno je ruka osudu.“

Zakroutila hlavou, jako by nechtěla vůbec nic slyšet, ale Lafferty mluvil dál. Přinutil ji, aby se na něj podívala. „Tohle jste nezpůsobila vy,“ přesvědčoval ji. „Prostě se to stalo, to je všechno. Jeho smrt byla nešťastná náhoda.“

Sára pohlédla na Tyndallovo bezvládné tělo. „Byl to nadaný člověk,“ pravila. „Ať už se ke mně zachoval jakkoliv.“

„Možná ano,“ řekl chladně Lafferty.

Sára se na něj tázvě zadívala.

„Víte, jak dlouho tady bydlel?“ zajímal se Lafferty.

„Řekl mi, že on a jeho bratr tady vyrůstali. Dům patřil jejich rodině. Proč?“

„Protože tohle místo je Severní Berwick. Sečtělý člověk, který tu bydlel po celý svůj život, musel vědět o zdejších pradávných čarodějnických tradicích i o Mocné ruce.“

„Vy si myslíte, že do toho byl Cyril zapletený?“ vydechla nevěřicně. „Takový vynikající vědec! Proč by se měl dávat do spolku s nějakými zločinci?“

Lafferty potřásl hlavou: „To nevím, ale vy jste taky netušila, že je to násilník.“

Sára mlčky uznala, že má pravdu.

„Ach, Ryane,“ zašeptala a v jejím hlase zazněla všechna beznaděj, kterou cítila. „Tohle je všechno prostě moc...“

Kněz ji k sobě přitiskl a chvíli ji tak držel. Potom jí pomalu vedl po schodech nahoru.

„Co teď budeme dělat?“

„Měli bychom zavolat policii,“ odpověděl Lafferty.

Sára o tom chvíli uvažovala a pak váhavě poznamenala: „Podařilo se mi získat tu vstupní kartu do ústavu...“

Lafferty se na ni podíval. Nemohl uvěřit tomu, co tím snad chtěla naznačit. „To snad nemyslíte vážně — po všem, co jste zažila,“ řekl udiveně.

„Chci, abychom to tam spolu prohledali,“ pravila rozhodně Sára. „Když už jsme se dostali tak daleko.“

„Jen jestli jste si absolutně jistá...“ Jeho hlas prozrazoval pochyby.

„Jsem si jistá,“ odpověděla Sára, ale i z jejího hlasu bylo znát, že její jistota balancuje na Ostrí nože. „Když zavoláme policii, tak ti lidé můžou pořád ještě uniknout. A my odpovídáme Johnovi McKirropovi, O'Donnellovým, Johnu Mainovi a bůhvíkomu všemu za to, že uděláme všechno, aby se jim to nepodařilo...“

Lafferty viděl odhodlanost vyzařující z jejích očí a v srdci se mu pohnul hluboký cit. Trochu se ho polekal, ale nemohl ho popřít. „Tak tedy pojďme,“ řekl. „Musíme jet vaším autem. Moje už mi vypovědělo poslušnost.“

Sára si přála, aby její fiestu řídil na zpáteční cestě Lafferty. Nepromluvili, dokud neopustili území Severního Berwicku. Teprve pak se Sára Laffertyho zeptala, kde se tam vůbec i vzal.

„Prostě jsem o vás měl strach,“ odpověděl. Vylíčil jí také svůj trik s telefonní podložkou.

„Ryane?“

„Ano?“

„Nemohl byste si sundat kolárek?“

Lafferty se podíval stranou a bez dalších otázek ji poslechl. Kolárek hodil za sebe na zadní sedadlo. Sára si opřela hlavu o jeho paži. „Takhle je to lepší,“ zamumlala. „A Ryane?“

„Ano?“

„Teď asi nevíte, co byste měl říct. Odpověď zní — nic. Prostě neříkejte nic.“

Lafferty tedy mlčel.

Sára zůstala po celý zbytek cesty ve stejné pozici s hlavou opřenou o jeho rameno. Nespala, ale oči měla zavřené až do chvíle, kdy ucítila, že otáčky motoru před vjezdem na okruh klesají. Narovнала se a vyhlédla z okénka.

„Jak vám je?“ zeptal se Lafferty.

Sára se zamyslela a odpověděla: „Myslím, že jsem v životě neměla takový strach.“

Když projížděli předměstími, zeptala se Sára: „Co myslíte, nemohli bychom se zastavit v nemocnici? Ráda bych se převlékla.“ Ukázala na svou roztrženou sukni.

„Ale ovšem.“

Lafferty zaparkoval Sárinu fiestu na parkovišti před ubytovnou a byl rád, že pořád ještě prší. Dávalo mu to určitý pocit bezpečí. Asi v tom hrála úlohu psychologie, ale ta temná a vlhká noc venku napovídala, že většina lidí bude teď raději sedět doma. Pravděpodobnost, že by je mohli zahlédnout nějací náhodní chodci, byla menší.

Konečně se objevila Sára v džínsách a kožené bundě. Seběhla dolů ze schodů, vklouzla do vozu a setřásala z vlasů déšť. „Omlouvám se, že to trvalo tak dlouho,“ pravila.

Lafferty na její omluvu nereagoval, ale připomněl jí: „Sáro, uvědomte si, že do toho opravdu nemusíte jít. Můžu se vydat do

ústavu sám. Co kdybyste tady počkala a já bych vám potom dal vědět?“

Zarazil ho rozzlobený výraz, který se mihl v jejím pohledu. A trochu zlosti bylo znát i v hlase, kterým mu nakázala: „Ryane, nezacházejte se mnou jako s nějakou hloupou husičkou. Rozumíte?“

„Jistě,“ odpověděl trochu zaraženě Lafferty.

Sára však ještě neskončila: „Tohle je zrovna tak můj problém jako váš a já mám v tomhle týmu úlohu doktora. Mám daleko lepší předpoklady vyznat se v laboratoři lékařského výzkumu a pochopit, co se tam děje, než vy. Jestli se má někdo držet zpátky, jste to vy. Jste sice muž, ale taky jste kněz, a to znamená, že jste v mém scénáři...“ Sára se zarazila, protože cítila, že moc mluví a málo přemýšlí.

„Asi tolik platný, jako figurka z čokolády?“ navrhl Lafferty.

Sára viděla, že Lafferty žertuje; rozčilení z ní náhle vyprchalo a nahradila je jakási provinilost. Celá se schoulila a obrátila pohled k nebi: „Panebože, co jen to dělám? Co tu vykládám za blbosti člověku, který se vydal v noci zachránit mě z průšvihů horšího než smrt, člověku, který dokázal složit toho bídáka takovou ranou, že by se za ni nemusel stydět ani John Wayne. Tohle všechno udělal, a já si teď před ním hraju na uraženou feministku!“ Sára nad sebou jen vrtěla hlavou.

„Ale ono to nebylo tak úplně od věci,“ přiznal Lafferty. „V něčem jste měla pravdu.“

„Hernajs, proč vy musíte být vždycky tak zatraceně rozumný? vybuchla Sára.

Lafferty se zatvářil zmateně a jí to rozesmálo. „Co si s vámi mám počít?“ zvolala.

A když se Lafferty nepřestával tvářit vyjeveně, řekla tiše: „Víte co, zkrátka jedeme do ústavu oba, ano?“

Když se přestali smát, věděli oba, že teď se zase hned tak nezasmějí.

„Máte baterku?“ zeptal se Lafferty.

„V přihrádce na rukavice,“ odpověděla.

Nastartoval a vyrazili směrem k lékařské fakultě.

Když Lafferty se Sárrou docházeli k ústavu, hodiny na kostele odbíjely jednu. Na lékařské fakultě nebyla žádná pořádná stráž, spíš jen služba, která vyřizovala noční telefonické hovory a vykonávala povšechný dozor. V hlavní budově svítila přes pozdní hodinu řada oken. „Stálé laboratorní služby,“ vysvětlovala Sára.

Když se přiblížili k ústavu, navrhl Lafferty chvíli počkat ve stínu, aby se ujistili, že uvnitř nejsou žádné známky činnosti. Budova byla moderní, samé sklo. Z místa, kde stáli, by viděli i tu nejvzdálenější rozsvícenou lampičku.

Sára si třela ruce, už jí z toho čekání začínalo být zima. Lafferty přikývl a řekl: „Dobrá, jde se.“ Přeběhli ke vchodu a Sára vložila kartu do elektronického zámku. Ozvalo se sotva slyšitelné klapnutí a dveře byly volné. Sára postrčila Laffertyho dovnitř a pak za sebou zase tiše zavřela. Oba si klekli na podlahu, aby měli jistotu, že je zvenku není vidět. Chvilíčku počkali, až se jim uklidní nervy.

Sára ukázala na schodiště za recepční místností a Lafferty přikývl. Ale když k němu došli, zjistili, že schody vedou pouze nahoru. Schodiště do suterénu tam nebylo. Lafferty se rozhlédl a po levé straně spatřil dveře s malou skleněnou výplní. Šel se tam podívat, zatímco Sára prozkoumávala druhou část haly. Když se podíval skleněným okénkem, uviděl schody vedoucí dolů. „Tady je to!“ zašeptal.

Sára k němu přiběhla a on otevřel dveře a pustil ji dovnitř jako první. Sám se ještě ohlédl, jestli je všude klid, pak se přidal k Sáře a začali sestupovat do chodby suterénu. Bylo v ní světlo, sice jen holá žárovka s drátěným krytem, ale Lafferty se Sárrou se po sobě znepokojeně podívali. Na chvilíčku se zastavili a poslouchali, ale žádný zvuk nenasvědčoval, že by tam kromě nich byl ještě někdo jiný.

„Nemůže to být kvůli bezpečnosti?“ zašeptal Lafferty. Pokrčila rameny. Kráčeli chodbou pomalu a pátrali po laboratoři Sigma. Rozhlíželi se na obě strany. Konečně ji Sára našla. Na dveřích měla bílý umělohmotný štítek s nápisem: LABORATOŘ SIGMA. VSTUP POVOLEN POUZE PERSONÁLU. Zkusila otevřít dveře, ale bylo

zamčeno. Podívala se na Laffertyho a ironicky se usmála. S takovou možností nepočítali.

Lafferty ohmatal dveře dlaněmi, aby si udělal představu o jejich nedobytnosti. Trochu zavrtěl hlavou, aby dal najevo, že to s tou bytelností nevypadá tak hrozně. Pak se rozhlédl po něčem, co by se dalo použít jako páčidlo. Nenašel však nic.

„Dobrá,“ povzdechl a ustoupil o krok. „Když už jsme řekli A...“

Lafferty prudce vrazil ramenem do dveří a uspokojilo ho, že uslyšel tříštivý zvuk dřeva. Zkusil to ještě dvakrát a dveře konečně zůstaly docela tiše viset v pantech. „Můžem si dovolit rozsvítit?“ zeptala se Sára. „Žádná okna tu nejsou.“

„Radši ještě ne,“ odpověděl Lafferty. „Tyhle větrací mřížky jdou možná přímo ven.“ Krátce přejel světlem baterky po dvou čtvercích zakrytých drátěným pletivem, a pak ji zase sklonil k zemi.

Místnost byla větší, než si oba zvenčí představovali. Byla vlastně dvojí a také z ní na chodbu vedly dvojce dveře. Polovina, do které vešli, byla zřejmě určena pro práci na mrtvolách. Na centrálním stojanu byl umístěn operační stůl a nad ním chirurgická lampa. Nástroje byly srovnány na kovových podnosech na příručních pultech. Byly tam také dva nerezové dřezy, jeden z nich byl vybaven kohoutky ovladatelnými loktem, aby na ně operatér nemusel sahat rukou.

„Mohly by se ty orgány odebírat tady?“ zeptal se Lafferty.

„Ne,“ odpověděla Sára s jistotou. „Tohle vybavení by na to zdaleka nestačilo. Tady je to zařízení asi jen na odebírání sond Sigma.“

„Nic mimořádného?“ chtěl vědět Lafferty.

Sára zavrtěla hlavou. Prošli tedy centrální přepážkou do druhé poloviny místnosti. Vlevo byl menší chladicí box, do kterého by se vešla dvě těla. Lafferty polkl naprázdno, když viděl, že naproti stojí na podstavci rakev. Když se k ní přiblížili a podívali se na víko, chytila ho Sára za ruku. Na víku byla bronzová destička a na ní nápis MARTIN KEEGAN, RIP. Víko nebylo zatlučené a Lafferty ho trochu nadzvedl. Rakev byla prázdná.

„Tělo tam není,“ řekl.

„Podívejte se do lednice,“ přikázala Sára.

Lafferty uchopil uzávěr a otevřel dveře. Uvnitř žádné světlo nebylo, a tak mu Sára držela baterku, aby mohl nahlédnout dovnitř. Bylo tam jediné tělo oblečené do rubáše, na palci levé nohy mělo visačku Martin Keegan. Lafferty se narovnal a pocítil hluboké zklamání: „Tak to vidíš, ty blázne,“ spílal si. „Všechno je to úplně jinak... vůbec jsme to nepochopili.“

„To není tak jisté,“ brzdila ho Sára. „Když je teď Stubbs pryč, mohli se rozhodnout, že tělo Martina Keegana nepoužijí. Pořád ještě mohli ukrást ty druhé.“

„To je ovšem možné,“ souhlasil Lafferty. „Ale tohle byla naše jediná příležitost, jak to dokázat.“

Už by byl lednici zavřel, ale Sára ho najednou zarazila: „Počkat!“

„Co se děje?“ zeptal se, polekaný tónem jejího hlasu. V odraze světla z baterky viděl, že Sára zírá na něco v lednici, jen nevěděl nač. Trochu se jí třásla ruka a světlo baterky ten pohyb ještě zdůrazňovalo.

„Jeho noha,“ hlesla Sára.

„Co s ní je?“

„Tahle levá noha není poraněná. Martin Keegan měl po havárii ošklivý úraz na levé noze.“

Lafferty uchopil konec plošiny, na které leželo tělo v rubáši, a vytáhl je celé z lednice. Když se dotkl roušky kryjící hlavu, připadala mu studená a vlhká. Stáhl ji s obličeje a Sára zalapala po dechu. „Proboha!“ vykřikla a couvla. „Vždyť to je Derek Stubbs!“

Měla pravdu. Lafferty si Stubbse pamatoval z té noci, kdy je všechny tři nachytl pohromadě na JUH. „Ten nejvíc podezřelý doktor Stubbs,“ řekl zamyšleně.

Sára vypadala naprosto zmateně. „Já tomu nerozumím,“ přiznala se. „Co se to tady děje?“

„Mám dojem, že jsme doktoru Stubbsovi křivdili,“ řekl Lafferty. „Nechali jsme se ve svém úsudku ovlivnit tím, že byl nesnesitelný.“

„Chcete říct, že do krádeží těl nebyl vůbec namočený?“ žasla Sára. „Ale vždyť byl celý posedlý tím, že nejsou k dispozici orgány k transplantacím, a obviňoval Murdocha, že je od příbuzných dost tvrdě nevymáhá!“

„Ale to jsme ještě nevěděli o jeho synovi,“ podotkl Lafferty. „Měli jsme pozorněji naslouchat Stubbsovým stížnostem. Myslím, že Murdoch Tyndall nenaléhal na příbuzné, aby dali svolení... protože prostě nechtěl, aby je dali!“

„Cože?“ vykřikla Sára.

„Teď to všechno pěkně hraje dohromady. John Main řekl, že se ho tenkrát Tyndall zeptal v ten nejnevhodnější okamžik. A vy sama jste přiznala, že to tak bylo i u O'Donnellových. Dělal to proto, že nechtěl, aby příbuzní dali souhlas k transplantaci.“

„Ale proč ne?“

„Protože on a jeho bratr hodlali těla použít na něco jiného,“ hádal Lafferty.

Sára otevřela pusy. „Ale nač?“ Šok jí změnil hlas v přiškrcený šepot.

„Nevím, Sáro.“

„Ale proč Stubbs zabili?“ ptala se Sára, která se zoufale snažila v Laffertyho argumentech najít nějakou mezeru.

„Já si myslím, že když vám Stubbs přišel vynadat, že jste o něm něco napovídala Tyndallovi, uvědomil si najednou, že v celé té věci něco smrdí. Když se s vámi hádal, zřejmě mu náhle došlo, že Tyndall příbuzné vlastně k záporné odpovědi manévruje. Letěl hned k Tyndallovi, aby si to s ním vyřídil. A to byla hádka, kterou jste slyšela. Když z Tyndalla nic nedostal, dospěl zřejmě stejně jako my k závěru, že odstraňování Sigma sond je nejlepší příležitostí, kdy je možné mrtvolám přehodit výhybku. Nějak se sem asi dostal, a tady je výsledek.“ Oba se podívali na Stubbsovu mrtvolu.

„Prokristapána,“ řekla Sára.

Polekal je náhlý vrčivý zvuk. „Co to bylo?“ zeptala se s hrůzou v hlase.

„To byl výtah,“ usoudil Lafferty, který ten zvuk najednou rozeznal. Spatřil záblesk světla, které pronikalo tenkou škvírou mezi panely. Stáhl Sáru stranou a naznačil jí, aby zalezla pod jeden z laboratorních stolů. Když byla schovaná, vlezl tam za ní. Pár vteřin nato slyšeli, že se výtah zastavil a panel ve stěně se odsunul. Lafferty neviděl, kdo vystoupil, viděl jen, že je to muž v bílých chirurgických kalhotách a nízkých bílých galoších. Ten člověk prošel

laboratoří, a když došel až ke dveřím na chodbu a uviděl vyražený zámek, hlasitě zaklel. „Kristepane!“ vykřikl a rozběhl se po chodbě.

„Teď jsme v pasti!“ řekla Sára.

„Pojďte honem!“ vyzval ji Lafferty.

„Ale kam?“

Lafferty ukázal na výtah a táhl Sáru k němu. „Jestli prohledává suterén, můžeme ho předhonorit, než se dostane ke vchodu!“

Otevřel dveře výtahu a oba tam vklouzli. Výtah byl dlouhý a úzký. Lafferty nemusel být génius, aby pochopil, proč má takový tvar. Stiskl knoflík „nahoru“ a nestalo se nic. Stiskl znova a pak čtyřikrát rychle za sebou. Stále nic. Rozhlížel se, jestli tam není nějaká brzda nebo knoflík pro zastavení v případě nouze, který by mohl stroj zadržovat, ale nic takového nenašel. Bylo tam jen tlačítko se šipkou mířící k zemi. V zoufalství ho stiskl. Dveře výtahu se zavřely. S údivem na sebe se Sárou pohlédli, protože cítili, že výtah sjíždí dolů. Předtím byli v suterénu, ale teď evidentně klesali ještě níž!

Sára odevzdaně položila Laffertymu hlavu na prsa a on cítil stejnou depresi.

Odtrhl se od Sáry a postavil se do střehu se sevřenými pěstmi. Neměl ponětí, co je čeká, až se dveře výtahu otevrou, ale byl připraven k boji. Dveře se otevřely a neukázalo se nic tajemnějšího než holá, zeleně natřená stěna. Vystoupili ven a ocitli se v úzké chodbě, která vedla ke dvojím lítačkám. Nemělo význam vracet se k výtahu. Do vyšších pater zřejmě nejezdil. Spojoval pouze laboratoř Sigma s podivným druhým suterénem. Jeho tvar prozrazoval, že se v něm vozí rakve. Ta chybějící těla se nevozila na žádnou záhadnou soukromou kliniku, končila zřejmě právě tady.

Sára se skrze sklo lítaček podívala první a unikl jí tichý hvizd. Po ní tam nahlédl i Lafferty a spatřil sál, který silně připomínal JÚH. Svítlo tam slabé zelené světlo a u každého lůžka byly přístroje udržující tělesné funkce. Pacienti byli obklopeni nafouknutými průsvitnými příkrovy ve tvaru bubliny.

Zdálo se, že tam není žádný ošetrovatelský personál, a tak Lafferty se Sárou vešli dovnitř a opatrně přistoupili k nejbližší

bublině. „Panebože,“ vyjekla Sára s rukou na ústech. „Vždyť je to Johnův chlapec. To je Simon Main!“

„Ten je přece mrtvý!“ vykřikl Lafferty. „Tak co dělá tady?“

„Tady jsou mrtví všichni,“ řekla Sára, když přejela pohledem řadu postelí. „Všichni jsou po mozkové smrti. Ale v tělech se umělou ventilací a výživou stále udržují základní životní funkce.“

Přistoupili k další bublině. Byl to Martin Keegan. Pumpy a relé do něj s klapáním a syčením vháněly život.

„Já tomu pořád nerozumím,“ řekl Lafferty. „Jaký to všechno má význam? Když jsou všichni po mozkové smrti, proč je udržovat pomocí techniky při životě?“

„Nevím to úplně jistě,“ zašeptala Sára. „Možná že se něco dozvíme tady z toho.“ Na stěně mezi dvěma kójemi visel štítek z umělé hmoty. Sundala ho z háčku a četla:

„MAIN, APLIKOVANÁ DÁVKA 5, VARICELLA ZOSTER, 10,7 INFEKČNÍCH JEDNOTEK NA ML.“

„Říká vám to něco?“ zeptal se Lafferty.

Sára zamyšleně přikývla a obrátila stránku. „KEEGAN, IMUNIZACE 1, PRIMÁRNĚ PLNÁ DÁVKA, SEKUNDÁRNĚ +2, INFEKCE 1, APLIKACE +14. H. SIMPLEX.“

„Tak co?“ naléhal Lafferty.

„Tihle lidé jsou vlastně velkými tkáňovými kulturami,“ řekla Sára s neskrývaným odporem. „Jejich těla jsou využívána jako laboratorní zvířata.“

„Co tím chcete říct?“

„Viry nejsou schopny růst mimo živou buňku,“ vysvětlovala Sára. „Abyste s nimi mohl pracovat v laboratoři, potřebujete systém buněčné kultury, která by je držela při životě. Obvykle je to nějaký tkáňový systém — většinou živočišné buňky pěstované ve výživném prostředí ve skleněné nádobě. Není to tak dokonalé, jako kdybyste použil lidské buňky, ale dostupnost lidských buněk je pochopitelně omezená. A také moc dobře nepřežívají v umělých kulturách. Obvyčejně odumírají během několika dnů.“

„Ale když se použije celé lidské tělo...“ řekl Lafferty a díval se přitom na Martina Keegana.

„Přesně tak,“ přisvědčila Sára. „Tady se používají celá lidská těla jako živné tkáňové kultury pro viry.“

„Ale proč?“

„Záznamy na kartách dokazují, že tělo Simona Maina bylo imunizováno vakcínou proti herpesu a pětkrát bylo nakaženo virem, naposledy virem Varicella zoster.“

„A Martin Keegan?“

„Domnívám se, že ten kód znamená, že právě dostal primární dávku vakcíny. Za dva dny má dostat druhou dávku a za čtrnáct dnů pak bude nakažen virem Herpes simplex.“

„Bože,“ vydechl Lafferty a z hlasu mu zaznívala hluboká nechut'. „To je ale odporné.“

„To zřejmě vysvětluje, proč dokázali vakcínu vyvinout a otestovat tak rychle,“ objasnila Sára. „Od začátku používali lidský model, takže nepotřebovali dělat pokusy na malých laboratorních zvířatech, a potom ani dlouhodobé a drahé pokusy na primátech.“

„Ale ministerstvo zdravotnictví se o to přece muselo zajímat?“ chtěl vědět Lafferty. „Když jim poskytl na vakcínu grant, museli přece vědět i to, jak se vyvíjí a testuje.“

„Mělo by to tak být,“ řekla Sára.

„Neměla by o tom existovat nějaká písemná dokumentace?“

Sára tiše připomněla: „Vláda poskytla polovinu prostředků na zřízení Jednotky pro úrazy hlavy.“

„Proboha,“ zašeptal Lafferty, když pochopil, co tím naznačuje. „Oni celou tu dobu vědí, co se s těmi lidmi děje.“

„Další příklad toho, že účel světí prostředky.“

„To je neuvěřitelné!“

„Vzpomínám si, že mi otec vyprávěl, jaké zděšení vypuklo po válce mezi lékařskou veřejností, když vyšel najevo plný dosah rasistických lékařských experimentů. Všechna ta bolest a utrpení lidí v koncentracích, kteří se museli podrobit úděsným pokusům. A to všechno ve jménu pokroku lékařské vědy. Podle něj však na té věci nebyl nejhorší ten fakt, že ti lidé, kteří si říkali lékaři, prováděli taková zvěrstva, ale úděsná skutečnost, že oni opravdu rozšířili lékařské znalosti. Tím, že dělali ty nevýslovné ohavnosti, došli k

poznatkům, k nimž by se normální výzkum dostával desetkrát tak dlouho. Dělal to dojem jako...”

„Triumf zla,“ doplnil ji Lafferty.

„Ano,“ souhlasila Sára.

„Zlo někdy skutečně triumfuje,“ pravil Lafferty. „Důležité je nepřestat je rozeznávat jako zlo a nepřipustit, aby se o jeho podstatě pochybovalo. A tohle,“ řekl a ukázal kolem sebe, „to tedy zlo určité je.“

Zvuk rozčilených hlasů z druhého konce místnosti přerušil jejich úvahy a připomněl jim jejich beznadějnou situaci. Lafferty se rozhlédl a pak ukázal na postel, kde ležel Martin Keegan. „Vlezte si dolů,“ zašeptal.

Sára vklouzla pod postel a Lafferty ji následoval s daleko většími obtížemi. Musel mít obličej přitisknutý těsně ke skleněné nádobě, do níž se odváděly produkty Keeganova těla. Hlasy zesílily a teď už mohli slyšet, o čem se baví.

Murdoch Tyndall se rozčiloval: „Takhle to dál nejde, Sotillo. Uvedení vakcíny budeme muset odložit.“

„Nesmysl,“ odpověděl Sotillo. „Ta reakce má pravděpodobnost jedna k milionu. Nemůžeme připustit, aby jediný případ pokazil celý projekt. V sázce je příliš mnoho.“

„Jenže my nevíme, zda zůstane jen u jednoho případu,“ namítal Tyndall. „Nemáme ještě dost číselných údajů.“

Oba muži se zastavili u lůžka Martina Keegana. Z polohy jejich nohou Lafferty usoudil, že stojí proti sobě.

„Podívejte se!“ řekl Sotillo. „Teď si nemůžeme dovolit mít plné kalhoty. U každého očkování je vždycky určité riziko. Měli jsme zkrátka trošičku smůlu, to je všechno.“

„A co se stane, když to nebude jen trošička smůly?“ oponoval Tyndall. „Říkám vám, že to musíme pozastavit, dokud nebudeme mít jistotu.“

„Ne,“ řekl Sotillo. „Budeme pokračovat podle plánu.“

Lafferty viděl, že se jeden pár nohou obrátil a kráčel směrem k výtahu. Druhý pár ho následoval a Tyndall si stále vedl svou.

„Co to má vlastně znamenat?“ zašeptal Lafferty Sáře.

„Zdá se, že jim s vakcínou něco nevyšlo,“ odpověděla Sára.
„Viděl jste, odkud přišli?“

„Až tam z toho konce,“ odpověděl Lafferty a ukázal hlavou na druhou stranu místnosti.

„Nemohla by tam být cesta nahoru?“ hádala Sára.

„Pojďme se podívat.“

Vyklouzli zpod postele a spěchali do míst, která ležela v hlubokém stínu. Vlevo spatřili úzkou chodbičku, odkud zřejmě přišel Tyndall se Sotillem. Lafferty šel velice opatrně první, zády se tiskl ke zdi, a když dorazili k místu, kde chodba v pravém úhlu zahýbala, obezřetně tam nahlédl. Srdce mu pokleslo, protože chodba končila. Byly tam jen dveře s nápisem IZOLACE. Narovnal se a Sára k němu došla. „Žádný východ,“ řekl jí.

„Zkuste ty dveře,“ navrhla mu Sára.

Lafferty přikývl, protože bylo jasné, že tím nemají co ztratit. Nezbyvala jim úniková cesta krom výtahu. To mu připomnělo, že Tyndall a Sotillo touto dobou už museli zjistit, že se do laboratoře někdo vloupal. Strčil do dveří před sebou a ty se s cvaknutím otevřely. Místnost tonula ve tmě, ale i zde bylo slyšet teď už povědomý zvuk přístrojů. Na kontrolním panelu blikala barevná písmena. Šátral rukou po stěně, dokud nenašel vypínač.

V místnosti byla pouze jediná kóje, podobná těm, které už viděli. Než se však Lafferty se Sárou mohli podívat na pacienta, zaslechli vzrušené hlasy. Lafferty zhasl.

„Vědí, že jsme tady dole!“ zašeptala důrazně Sára.

„Možná že ne,“ odpověděl Lafferty. „Třeba se chtějí přesvědčit jen tak pro jistotu. Rychle pod postel!“

Sára si ve tmě lehla na zem a sunula se do míst, kde podle odhadu postel končila. Lafferty lezl za ní a pobízel ji ke spěchu, protože hlasy se ozývaly blíž.

„Já tam nemůžu! Jsou tam nějaké krabice! Není tam místo!“

„Tak to zkuste ze strany!“ pobízel ji Lafferty.

Sára se odplazila ke straně postele a podařilo se jí pod ni zalézt, ale pro Laffertyho už tam místo nezbylo.

„Ty krabice jsou moc těžké. Nemůžu s nimi hnout!“ vzdychala Sára.

Lafferty se bezradně chytil za hlavu. Křik zvenku už se blížil a nebylo kam se schovat, kromě snad...

Nahmatal okraj plastové bubliny, která obklopovala pacienta, a zjistil, že je volný. Vlezl dovnitř a snažil se uhnízdit v tmavém a vlhkém prostoru uvnitř umělohmotného obalu. Nakonec ležel vedle nehybného těla. Jestli ti pátrači, jak doufal, prostě jen rozsvítí a krátce to tam obhlédnou, snad ho tam neuvidí.

Lafferty ležící stejně nehnutě jako mrtvola cítil, jak se vedle něj zvedá a klesá pacientova hrud'. Sám se snažil dýchat co možná nejmíň, částečně ze strachu, ale hlavně proto, že mu teď uvnitř bubliny pronikal do nosu nasládlé a mdlý pach.

„Tady snad nemůžou být,“ slyšel Tyndalla říkat za dveřmi. „Patrně se sem vloupala nějaká banda chuligánů. Nejspíš jdou po drogách. A i kdyby to byl některý z těch čmuchalů, v laboratoři Sigma není nic k odhalení — a nic nenasvědčuje tomu, že našli výtah.“

„Musíme mít jistotu,“ odpověděl Sotillo.

Lafferty slyšel otvírání dveří a místnost se náhle zalila světlem. Ted' měl možnost poprvé spatřit svého spolunocležníka. Byl to pekelný pohled. Když těsně před sebou spatřil příšerný obličej, nemohl potlačit hlasité zajíknutí. Nejdřív ho napadlo, že je to snad nějaké hrozné zvíře, ale pak si uvědomil, že ta tvář patří člověku. Kůže však byla úplně poseta hnisavými vřidky; právě z nich vycházel nasládlé mdlý pach. Dokonce i oči byly pokryty boláky a na víčkách pokrytých strupy se usazoval slizký žlutý exsudát. Tvář se rytmicky hýbala, jak dýchací přístroj vhaněl do plic vzduch.

Lafferty se bál, že nutkání zvracet už dlouho neovládne. Cítil to už v ústech a musel pevně svírat čelisti a bojovat s dávením v krku. Z nějakého důvodu byl přesvědčen, že nedokáže odtrhnout oči od toho monstra, které měl před sebou. Že musí sledovat ty hrozné rysy tváře, až se nakonec s pocitem odporu začal mísit pocit provinění. Vždyť to byla kdysi lidská bytost, přesvědčoval sám sebe. Měl by k ní cítit jen soucit a lítost, ne strach a hnus. Nepřestával tu hrůzu pozorovat a náhle — do noční můry pronikl záblesk poznání! Způsobil v jeho mozku úplnou explozi. Nešlo jen o to, že to bývalo lidskou bytostí... V linii čela a tváře bylo cosi povědomého. Oči se

mu rozšířily, když zjistil, že se nemýlí. To páchnoucí, mokvající tělo vedle něj — to byla Marie O'Donnellová!

Tohle zjištění už Lafferty nezvládl. Prudce se otočil doleva a začal zvracet. Zároveň se snažil vymotat z plastové bubliny. Skončil na kolenou přímo před Tyndallem, Sotillem a dalšími dvěma muži v bílém. Také Sára vyklouzla ze svého úkrytu pod postelí a položila mu ruku na rameno.

„Tam uvnitř je Marie,“ vydechl a utíral si hřbetem ruky ústa. „Je tam Marie O'Donnellová.“

Sára se postavila a podívala se na tělo uvnitř bubliny. Nejdřív to s ní trhlo, ale pak řekla klidně: „Diseminovaný herpes. Tohle s ní provedla ta nová vakcína, že ano?“ Pohlédla tázavě na Tyndalla a Sotilla.

„To je náhodné nedopatření,“ řekl Sotillo sametovým hlasem. „To se u vakcín někdy stává. Jste lékařka, tak byste to měla vědět.“

„A jaká je pravděpodobnost, že se právě u této vakcíny nebudou takové příhody opakovat, to patrně nevíte?“ zeptala se Sára.

Tyndall a Sotillo se po sobě podívali, protože oba došli k závěru, že Sára musela vyslechnout jejich rozhovor.

„Jak jste se jen mohl zapojit do něčeho takového?“ naléhala Sára na Tyndalla.

„To přece není totéž, jako kdybychom používali živé pacienty,“ bránil se Tyndall. „Copak nevidíte, jaké výhody disponování s takovým systémem kultur přináší?“

„Systém kultur?“ vybuchla Sára. „Tohle byli lidi, proboha, žádný systém kultur!“

„To jsou jen emocionální fráze!“ vyštěkl Sotillo. „Oni byli od začátku mrtví. Copak se nemůžete povznést nad takovou malichernost? Jste přece doktorka!“

„V tom je právě její cena, že nemůže,“ prohlásil Lafferty, který už se také vyškrabal na nohy a postavil se vedle Sáry. „Dokáže možná rozeznat chamtivost a chtivost, i když se maskují za lékařský pokrok. Pro lidi, jako jste vy, má cenu jediná věc: vaše vlastní sláva a postavení. Peníze a ceny! Oto hlavně jde, ne?“

„Od takového anachronismu, jako jste vy, se nedá nic jiného očekávat,“ zasyčel Sotillo posměšně. „Vy a vám podobní jste sto let za opicemi!“

Lafferty vykročil k Sotillovi, ale oba bíle oblečení zřízenci mu zastoupili cestu. „Ale otče! Snad by se služebník církve nesnížil k násilí,“ poškleboval se Sotillo.

„Dívám se do tváře zla, Sotillo,“ odpověděl Lafferty. „Jsem přesvědčen, že moje církev by nenamítala ani to nejmenší, kdybych vám ten váš ksicht rozmlátil na mraky.“

Zdálo se, že Sotillo Laffertyho pohled vyvádí z konceptu. Utrousil k jednomu zřízenci: „Připravte tam další dvě kóje.“

Lafferty se pokojně usmál a řekl: „Takže pro slávu lékařské vědy přibudou další dvě mrtvoly? Je to tak?“

Sotillo neodpověděl a Tyndall se mlčky díval pod nohy. „Tak co, doktore?“ řekla Sára. „Chystáte se nás zavraždit?“

Tyndalla ta otázka přivedla do rozpaků. Na chvíli ztratil řeč.

„Nebude to tak těžké. Konečně, neděláte to poprvé, že?“

„Co tím chcete říct?“

„John McKirrop,“ vypočítávala Sára. „A Main a Stubbs. Ty jste přece všechny zavraždili, ne? Když jsem vám tehdy v noci zatelefonovala, vrátil jste se do nemocnice a vpáčil jste McKirropovu lebku do mozku. A pak se stalo, že i Stubbs věděl příliš mnoho a že Main objevil laboratoř. Tak jste se zbavili i jich.“

„McKirrop byl bezvýznamný pobuda,“ řekl Tyndall. „Do roka by se stejně uchlastal k smrti. Co se týče Maina a Stubbse, ty jsme taky nemohli nechat uniknout. Copak to nechápete? Tahle práce má příliš velký význam, než aby se jí mohlo něco stavět do cesty. Vakcína proti herpesu je jenom začátek. Jsme na prahu objevů, které umožní boj proti virům na molekulární úrovni! To může znamenat konec všech nemocí!“

Sára ani Lafferty nenalézali slova, kterými by na něco takového odpověděli.

„Maříme čas,“ připomněl Sotillo. „Zatím je tu zamkněte a připravte pro ně lůžka!“

Jakmile se Sotillo a Tyndall obrátili, Lafferty se vrhl přes pokoj, aby za každou cenu vybojoval cestu ven. Věděl, že je to prakticky beznadějně, měl však pocit, že má povinnost vůči Sáře i sobě. Musel se o to aspoň pokusit. Sotillo a Tyndall byli tím náhlým výpadem překvapeni, ale Mace, zřízenec, který tam zůstal, zatímco Pallister šel připravovat lůžka, jeho útok zřejmě očekával. Když se Lafferty řítíl dopředu, ustoupil prostě stranou jako matador před nemotorným býkem a zasadil Laffertymu ránu pěstí do hlavy. Kněz se složil na podlahu a zůstal ležet.

„Už žádné hlouposti, prosím,“ řekl Sotillo směrem k Laffertyho zhroucenému tělu.

Sotva Lafferty přišel k sobě, uviděl Sárú, jak postrkuje ke dveřím těžké krabice. Posadil se a zeptal se jí, co to dělá.

Sára se ohlédla a řekla: „Prima. Už jste se vzpamatoval? Není vám nic?“

„Asi ne,“ odpověděl Lafferty, celý zmatený její aktivitou.

„Nemohl byste mi pomoci?“ zeptala se Sára. Lafferty nejistě vstal a ohmatával si hlavu. „Co to pro všechno na světě děláte?“ zeptal se váhavě.

„Snažím se zabarikádovat dveře,“ vysvětlila Sára. „Rozhodla jsem se, že nehodlám jít na porážku pokorně jako jehňátko. Chci se rvát o život tak dlouho, jak to jen půjde. Myslím, že musíme bojovat. Co vy na to?“

Nečekala na odpověď. Lafferty pozoroval, jak manévruje jedním dýchacím přístrojem na vhodné místo s rozhodností, které nemohl odolat. Nemělo zřejmě cenu přesvědčovat ji o bezvýchodnosti celé situace. Obrátil se a spatřil prázdné místo vedle Mariiny postele. „Vy jste ji odpojila?“ zeptal se.

„Marie je mrtvá. Už to nepotřebuje,“ odpověděla Sára. „Ale my ano. Tak pojd'te. Dejte se do toho. Noste sem všechny těžké věci.“

Lafferty se podřídil jejímu velení. Byl ještě stále omámený, ale cítil se mnohem líp, když mohl něco dělat. Setřásl ze sebe zbytky obluzení a dal se do práce. Vytahal zpod postele zbývající těžké

krabice, pečlivě se vyhýbaje nádobě s výkaly. Krabice byly plné náhradních dílů k dýchacím pumpám, membrán, filtrů a válců. Přitáhl je jednu po druhé po podlaze a začal je vršit na sebe. Když naložil poslední, postoupila Sára o krok zpátky a barikádu si prohlížela. Sešpulila rty. „Tahle váha nebude stačit,“ řekla s obavami.

Lafferty se postavil vedle ní a musel s ní souhlasit. Po chvilce přemýšlení vykřikl: „Klíny!“ Strhal ze stojanů hadice a začal je cpát do škvír na spodní straně dveří.

„Dobrý nápad,“ řekla Sára, ale bylo znát, že k tomu ještě pořád nemá moc důvěry.

„A co samotná postel?“ navrhl Lafferty, když skončil.

Sára se rozhlédla a přikývla. „Ale Marii odnesu.“ Strhla plastovou bublinu zavěšenou nad postelí a zabalila do ní mrtvé tělo Marie O'Donnellové.

„Stejně pořád nevím, co se to s ní stalo,“ řekl Lafferty, který ji přitom pozoroval.

„Ta nová vakcína u Marie nezabrala,“ vysvětlila mu Sára. „Měla úplně opačný efekt, než se dalo očekávat. Takže její organismus zůstal zcela bez ochrany. A když jí naočkovali živý virus, začal v jejím těle běsnit.“

„Ale to by se mohlo stát i živým pacientům,“ zhrozil se Lafferty.

„No právě,“ přisvědčila Sára. „O tom se zrovna Sotillo s Tyndallem hádali. Sotillo chtěl Mariin případ ze souboru vyloučit jako náhodu s pravděpodobností jedna k milionu. Ale Tyndall má nahnáno; chce vakcínu stáhnout.“

„Takhle je to tedy,“ řekl Lafferty a přistoupil blíž. Opatrně zvedl Mariino tělo z postele a položil je na podlahu. Když ji nesl, unikl z těla hluboký vzdech. Lafferty ji leknutím málem upustil.

„To nebylo doopravdy,“ ujistila ho Sára a položila mu ruku na rameno, aby ho uklidnila. „To jí jenom zůstalo v plicích trochu vzduchu.“

Lafferty nervózně přikývl a šel Sáře pomoci přetáhnout postel. Když ji opřeli o dveře, ozval se zvenku rámus. Dveře se malinko zachvěly, jak se je někdo snažil otevřít, ale klíny držely, takže

útočníci jejich barikádou nijak zvlášť nepohnuli. Následoval další pokus, ale pak Sotillo uhodl, co se stalo, a zabušil na dveře.

„Jakou má tohle cenu, vy blázni?“ ptal se. „Stejně nikam neutečete.“

Lafferty ani Sára neodpověděli. Oba napírali všechny síly proti rámu dveří. Sára sklopila hlavu, aby se podívala na hodinky. Lafferty se neptal, proč ji to zajímá, ale stejně mu to připadalo divné. Nedovedl si v jejich situaci představit nic bezvýznamnějšího než čas. Hromová rána do dveří mu nadobro vyhnala všechny úvahy z hlavy. Pallister s Macem zřejmě současně naběhli proti dveřím. Ty se o pár centimetrů posunuly, ale přece jen se zarazily o klíny a o těleso barikády.

Když se Lafferty snažil vší silou dveře zase zabouchnout, všiml si ruky Mace nebo Pallistera, jak se pokouší dosáhnout na nějakou páčku na kraji dveří. Měl u nohou krabici se součástkami, popadl tedy jeden z těžších chromovaných předmětů — byl to válec pumpy — a nechal ho dopadnout na ty drzé prsty. Ozvalo se bolestné zavytí a ruka se rychle stáhla ze škvíry. Laffertymu a Sáře se podařilo dveře znovu zavřít, ale klíny už byly posunuté. Lafferty poklekl, aby je znovu nacpal na místo. Když tam strkal poslední, otrásla dveřmi další mocná rána a už podruhé je zarazila o pár centimetrů dovnitř. Zůstal mu pode dveřmi ukazovák. Strhlo mu to kůži u lůžka nehtu a tentokrát zase zařval bolestí on. Vyskočil s poraněným prstem v ústech a poslední ucpávku zakopl pod dveře.

„Nestalo se vám nic?“ zeptala se polekaně Sára.

„Nic moc,“ odpověděl Lafferty a na chvilku vytáhl prst ven, aby vyplívl krev.

„Přineste nějaké nářadí!“ křičel venku Sotillo.

Akce byly na chvíli přerušeny, protože Mace nebo Pallister nebo oba dva šli shánět nějaké nářadí. Pak se ozval Sotillo: „Proč nepřestanete blbnout? Víte dobře, že nemůžete utéct. Proč se prostě nesmíříte s osudem a všechno si to neulehčíte. Neucítíte vůbec žádnou bolest ani utrpení, to vám slibuju. Prostě vám píchne malou injekci neurotoxické látky a bude po všem. Ani nic neucítíte.“

Sára pošeptala Laffertymu: „Já osobně nemám zvláštní slabost pro malé injekce neurotoxických látek. Vy ano?“

Lafferty musel obdivovat Sárinu kuráž a přál si, aby se jí vyrovnal. Ale všechno, nač se za téhle situace zmohl, byl slaboučký úsměv.

„Ale jestli budete trvat na tom nesmyslu, který nás připravuje o čas,“ pokračoval Sotillo teď už hrubším hlasem, „tak si asi nějaké milosrdenství rozmyslím. Než s vámi skoncuju, pohovoříme si ještě o úplně nových dimenzích bolesti!“

Lafferty viděl, že Sára tentokrát nápadně zbledla. To zas jako by dodalo odvahy jemu. „Hlavu vzhůru,“ povzbuzoval ji. „My jim ještě ukážeme, zač je toho loket.“

Sára se usmála a řekla: „Vy jste velice zvláštní člověk, Ryane. Snad mám právo to za těchto okolností prohlásit.“

Lafferty se lehce uklonil.

„Nehodilo by se teď, abychom k sobě byli upřímní?“ zeptala se naléhavě Sára.

Lafferty, opírající se o bariéru, se na ni dlouze zadíval.

„Myslím, Sáro, že by bylo škoda dopustit, aby některé věci zůstaly nevyslovené. Vy dobře víte, kam až se dostaly mé city k vám. Asi dál, než měly, ale já se za to nestydím.“

„To je dobře,“ pravila tiše Sára. „A já jsem šťastná. Je to tedy oboustranné.“

Lafferty zaslechl, že Mace a Pallister už se zase vrátili zpět. Společně se Sárou soustředili tedy svou pozornost na dveře a vzepřeli se proti nim. Z druhé strany do nich začal rytmicky bušit nějaký kovový předmět. Laffertymu se nezdálo, že by to byla sekýra — tak ostře to neznělo. Bylo však slyšet, že už se třísťí dřevo. Pozoroval, že už začíná praskat i vnitřní povrch dveří. Objevil se otvor, stále se rozšiřoval a dlouhý kovový hrot, kterým bušil Pallister, pronikal dřevem. Lafferty napřáhl ruku a zhasl v místnosti světlo, aby protivníci neviděli dírou dovnitř. On je naopak rozšiřujícím se průzorem vidět mohl. Zející otvor už měl průměr tenisového míčku a každou vteřinu se zvětšoval.

Když už byl velký jako kopací míč, Lafferty popadl další těžký válec dýchací pumpy a čekal na svou příležitost. Věděl, že teď už se

každou chvíli některý z těch mužů bude chtít přesvědčit, jak barikáda uvnitř vypadá. Byl to nakonec Pallister. Přestal bušit bodcem a v otvoru se najednou objevila jeho tvář nahlízející dovnitř. Lafferty se rozmáchl a zasáhl Pallistera válcem přímo mezi oči. Ozvalo se příšerné zapraštění a muž se bez hlesu svalil. Lafferty by rád věřil, že už nevstane. Dal do té rány veškerou svou sílu.

Sotillo soptil. Řval na Mace, aby pokračoval s bodákem, a přitom ujišťoval Laffertyho i Sáru, že ještě než s nimi skoncuje, poznají oba, co to znamená opravdu trpět.

Lafferty jen stěží odolával náhlému přívalu beznaděje, která ho zaplavila. To, co dělají, snad opravdu nemá žádnou cenu. Moc dlouho už nemůžou vydržet a všechno, co zatím dokázali, byla pravděpodobná smrt jednoho člověka a vyburcování sadistického vzteku v Sotillovi. Jenomže cesta zpátky neexistovala. Nezbývalo než bojovat až k hořkému konci. Vyzbrojil se dalšími součástkami pumpy a dál jimi bombardoval díru ve dveřích. Mace se však držel z jejich dosahu tím, že bušil spíš ze strany než zepředu. Laffertymu docházela munice. Podíval se dolů, ale v panující tmě nemohl už opravdu nic užitečného najít. Rozsvítit se neodvážil. Jeho pozornost upoutal transformátor, který předtím přisunuli ke dveřím. Světlo, které sem dírou ve dveřích pronikalo, ozářilo na bedně nápis POZOR — NEBEZPECÍ - VYSOKÉ NAPĚTÍ. Dostal nápad.

„Sáro!“ zašeptal. „Pojď sem!“ Přistrčil k ní nohou krabici s náhradními díly a dodal: „Prožeň je trochu!“

Když Sára odpálila svou první petardu, Lafferty vytáhl z transformátoru přívodní kabely a začal z nich zuby strhávat izolaci. Jakmile mu délka holého drátu připadala dostatečná, zastrčil opačné konce, na nichž byly svorkové přípojky, do transformátoru. Pak připevnil jeden volný konec k rámu kovové postele a začal po hmatu hledat na zdi zásuvku. Jednu našel, ale byla dobré dva metry od dveří. Bude kabel stačit? Snažil se transformátor sunout směrem k zásuvce, ale zjistil, že hlavní kabel uvázl pod rámem postele. Chybělo půl metru. Lafferty zvedl oči ke stropu. „Dej mi šanci!“ mumlal mezi sevřenými zuby. Škubal a tahal, až mu na obličej vystoupil pot, ale kabel byl pevně sevřený. „Nejde to!“ vydechl. „Nepohnu s tím!“

„Už mám jen dva kusy,“ šeptala úzkostlivě Sára a vyslala dírou další střelu, která neškodně přistála na protější zdi. „Bože. Ryane! Nebudeme mít dost času!“

Lafferty na ni pohlédl, ale v té tmě ani neviděl její tvář. „Času na co?“

Sára zaváhala, než mu odpověděla: „Nechtěla jsem ti to říkat, ale když jsem se šla domů převléct, zavolala jsem Paddymu Duncanovi. Prozradila jsem mu, kam jdeme a proč. Máme naději, že zavolá policii, až zjistí, že jsem se nevrátila. Čím déle vydržíme, tím větší je šance, že přijde pomoc.“

„Proč jsi mi to neřekla dřív?“ divil se Lafferty.

„Když jsem ti vynadala, že se mnou zacházíš jako s husičkou, nechťelo se mi přiznat, že jsem se samým strachem někomu svěřila s tím, co chceme udělat.“

Lafferty ve tmě zavrtěl hlavou, ale zpráva, že snad přece jen mají slabou naději to všechno přežít, do něho vlila novou energii. Dřepł si u podstavce, na kterém spočívala konstrukce postele, a připravil se na poslední pokus s ním pohnout. Popadł podstavec oběma rukama a opřel se o něj obličejem. Pak začal vzpírat. Na čele mu námahou naběhly žíly, ale on zavřel oči a soustředil se na vidinu blížícího se auta s modrým světlem.

Konstrukce se pohnula jen o malinko, ale on věděl, že kabel už bude volný. Na odpočinek nebył čas. Okamžitě přitáhl transformátor na dosah zásuvky a položil zástrčku na zem.

„Sáro, zpátky!“ zasyčel.

Sára ucouvla ode dveří a Lafferty opatrně umístil zbývající volný drát na zem doprostřed vchodu. Drát nechtěl držet na místě. Zdálo se, že ať s ním dělá co dělá, pořád se stáčí nahoru. Když už nevěděl co jiného, stáhl si botu a postavil ji na drát, aby mu zabránil v pohybu. Teď, když měl jistotu, že je všechno na svém místě, nařídil napětí na maximum a zasunul zástrčku do zásuvky. Zatajil dech a zapnul vypínač. Rozsvítilo se malé červené světýlko na znamení, že vodiče jsou teď pod proudem.

Lafferty se po kolenou a loktech plazil k Sáře a usadil se přímo za skleněnou odpadní nádobou, která byla přimontovaná ke kóji Marie O'Donnellové. Strhl z ní plastový kryt. Sára se dovtípila, co má v

úmyslu udělat. Připravila se k druhému konci nádoby, aby mu s tím pomohla, a pak už jen tiše čekali.

„Už nemají municí!“ křičel Sotillo na Mace. „Tak dělej!“

Sára s Laffertym spatřili, že se Mace objevil přímo před otvorem a rychle ho rozšiřoval, aby konečně viděl, jak vypadá ta překážka přede dveřmi.

Lafferty ve tmě uchopil Sářinu ruku a zašeptal: „Dokážeme to!“ Ucítil, že mu v odpověď lehce stiskla prsty.

Když Mace začal páčit dveře, Lafferty se připravil k poslednímu dějství. Mace rozsvítil v místnosti světlo a ostražitý výraz jeho tváře se pomalu měnil, když spatřil Sáru a Laffertyho krčící se na zemi na druhém konci místnosti, jako by tam se strachem odevzdaně očekávali svůj osud. Dveře se otevřely a vstoupil Sotillo. Zůstal stát a ušklíbl se na ně. Lafferty nespouštěl očí z rukou obou mužů ve dveřích. Konečně Mace uchopil rám postele; chtěl se pokusit zvětšit průchod. Sotillo postoupil o krok dopředu, aby mu pomohl. Lafferty spustil akci. „Teď!“ vykřikl a společně se Sárou převálili na bok odpadní nádobu. Po podlaze se začal ke dveřím řinout proud odporně páchnoucí tekutiny, která postupně zaplavovala nohy obou mužů stojících jí v cestě. A tím se také uzavřel elektrický okruh mezi rámem postele a izolovaným vodičem na podlaze. Sotillo i Mace byli na místě usmrceni vysokým napětím a jejich těla přidala ke smrduté atmosféře ještě odporný zápach spáleniny.

Naživu zůstal pouze Murdoch Tyndall. Tvář se mu zkřivila do masky hrůzy. Když se Lafferty zvedl a blížil se k němu, Tyndall popadl kovový bodák, kterým pracoval Mace, a vrhl ho po něm. Lafferty byl příliš vyčerpaný, takže včas neuhnul, a hrot ho zasáhl do čela. Tyndall se dal na útěk a Lafferty se skácel na zem. Sára vykřikla úzkostí, padla na kolena a vzala Laffertyho hlavu do náruče. Rána nevypadala zle, ale Lafferty byl v bezvědomí.

Sára zjistila, že zůstali s Laffertym sami. Slyšela výtah, který vezl Tyndalla nahoru do laboratoře Sigma, a trochu se jí ulevilo. „Dokázali jsme to,“ zašeptala s pohledem upřeným dolů na Laffertyho. Byla naprosto vyčerpaná, hlava jí padala na prsa. Na chvilku zavřela oči a tiše broukala Laffertymu, že už je po všem.

Najednou si uvědomila, že slyší jakési divoké praskání. Zkratovaný transformátor začal hořet a oheň se rychle šířil.

Vyčerpání ustoupilo panice a Sára vyskočila. Snažila se táhnout Laffertyho bezvládné tělo ke dveřím. Oheň už se přiblížil ke klubku plastových trubíc a vzduch se začal plnit jedovatými výpary.

Sára měla co dělat, aby Laffertym vůbec pohnula. Byl na ni příliš těžký. Přece však se jí podařilo vyklidit cestičku mezi všemi věcmi, které se nahromadily kolem dveří, a vytáhnout ho z místnosti. Snažila se zavřít dveře, aby izolovala oheň, ale ty se zaklínily do konstrukce postele a už je také začaly olizovat plameny. Vrátila se tedy k Laffertym a pokoušela se ho vléct mezi kójemi pacientů k chodbičce s výtahem.

Zmocňovalo se jí zoufalství a zlost, protože po vší té vynaložené námaze už začínala ztrácet síly. Postupovala teď zoufale pomalu a oheň už se z izolace rozšířil i do hlavního oddělení. Už jim byl v patách. Kéž by se jí bylo podařilo zavřít dveře! Poskytlo by jí to pár minut navíc. Ale takhle už plameny zachvátily kóji prvního pacienta. Plastová bublina už hořela.

Sára se musela vzepřít podpatky a vší silou táhnout Laffertyho kousek po kousku pryč. Výpary ji nutily ke kašli, takže ztrácela tempo. Její strach narůstal. Zkrat, který Lafferty způsobil, pravděpodobně vyřadil z provozu i ventilaci. Když k ní začal pronikat pach spálených těl, zachvátila ji panika a všechen adrenalin se jí vylil do oběhu. Podařilo se jí dostat se i s Laffertyho bezvládným tělem k lítacím dveřím. Málem upadla naznak, když za ní povolily. Poslední škubnutí, a byl za nimi i Lafferty. Ted' zbývalo dostat ho k výtahu. Tam konečně budou v bezpečí. Oheň zatím zachvátil polovinu dolní jednotky, ale snad bude dost času přivolat zdviž a také lítací dveře jim v případě nouze poskytnou určitou ochranu před ohněm. Zato se však rychle zhoršovala kvalita vzduchu.

Sára nahmatala Laffertymu puls a zjistila, že je dostatečně silný. „Vzbud' se,“ naléhala na něj. „Už tam budeme!“ Žádné odpovědi se však nedočkala, a tak ho pomalu vlekla chodbou k výtahu. Stiskla přivolávací. Srdce se jí skoro zastavilo, když zjistila, že světýlko nad ním se nerozsvítilo. Zírala na ně a nemohla uvěřit svým očím. Stiskla

je ještě několikrát, ale pořád se nedělo nic. Ne, nebyla to jenom porucha žárovičky. Neozval se ani zvuk výtahového motoru.

Pravda dolehla na Sáru, jako by jí někdo vrazil do žeber nůž. Tyndall vypnul proud k výtahu! Žádná cesta ven pro ně neexistuje. Sáru opustily poslední síly, které v ní ještě zbývaly. Pomalu se sesula na podlahu vedle Laffertyho. Poprvé za celou dobu jí vyhrkly slzy. Všechno to bylo k ničemu. Stejně musí oba zemřít. Lafferty zasténal, jako by přicházel k sobě, ale Sára ho zase ukonejšila. „Pšš,“ zašeptala skrz slzy. „Jen spinkej dál. Ryane.“

Dýchání bylo stále obtížnější. Oheň stravoval všechen dostupný kyslík a vzduch byl naplněný toxickými výpary. Jedinou útěchou jí bylo, že budou oba v bezvědomí, nebo dokonce mrtví, ještě než k nim dosáhnou plameny. Sára zavřela oči a opřela si hlavu o stěnu za sebou. Laffertyho hlavu chovala v klíně.

Sama už pomalu ztrácela vědomí, když náhle uslyšela, že motor zdviže naskočil. Otevřela oči a zamrkala, protože si nebyla jistá, jestli ji nešálí její vlastní fantazie. Lafferty hlasitě zasténal a ona mu ostře přikázala: „Ticho!“ Ne, nezdálo se jí to. Výtah opravdu sjížděl dolů. Vydrápala se na kolena a zpola se obrátila. Dveře se otevřely a vystoupil z nich Paddy Duncan. Za ním dva policisté. „Sáro! Co se to tu prokrista děje?“

„Ach, Paddy, díky Bohu, že jsi dorazil. Už jsem ztrácela poslední naději. Myslela jsem, že musíme umřít,“ vydechla Sára. Zkusila se postavit, ale zhroutila se do jeho nastavené náruče.

Jeden z policistů vnesl do výtahu Laffertyho, zatímco Paddy pomáhal dovnitř Sáře. Druhý policista se šel podívat na oheň. Držel si před nosem kapesník. „Co s těmi pacienty?“ zaječel zpátky na ostatní.

„Ti jsou všichni mrtví,“ řekla Sára skomírajícím hlasem. „Jsou všichni mrtví. Nechte je tam. A pojd'te, ať už jsme venku.“

Čerstvý vzduch nechutnal nikdy tak sladce, jako když Sára a Lafferty leželi venku a čekali, až přijede ambulance.

Hasiči se ze všech sil snažili lokalizovat oheň, ale byla to beznadějná snaha. Sám fakt, že tajný výtah byl jedinou přístupovou cestou do druhého suterénu, znamenal, že ohnisko požáru nemohou

zasáhnout. Přízemí ústavu teď svítilo do dálky a otázkou bylo spíš, zda se podaří zamezit šíření požáru i do ostatních budov, než záchrana ústavu.

„Jak se cítíš?“ zeptala se Sára.

„Zachránilas mi život,“ vydechl Lafferty a vzal ji za ruku.

„To bylo to nejmenší, co jsem pro tebe mohla udělat,“ odpověděla, „po tom všem, co tys dokázal udělat pro mne... Třeba se k sobě přece jen hodíme?“

Lafferty se obrátil a podíval se na její tvář, ozářenou požárem. „Možná že ano,“ přisvědčil a stiskl jí ruku.

Otočil se zase k ohni a začal uvažovat, jak budou vypovídat při výslechu. Bude jim vůbec někdo věřit?

Sotillo a jeho poskoci jsou mrtví. Cyril Tyndall je mrtvý a všechny důkazy proti Murdochovi Tyndallovi právě před jejich očima stravoval oheň. Kromě toho zbýval zneklidňující fakt, jak snadno společnost Gelman Holland získala vládní licenci na novou vakcínu. Sára zdůraznila, že vláda poskytla polovinu prostředků na vybudování Jednotky pro úrazy hlavy. Zbytek zaplatila společnost Gelman Holland. Je možné, že toto partnerství má nějaký hlubší význam? Bylo myslitelné, že by vládní místa skutečně věděla o tom, že pacienti po mozkové smrti jsou využíváni jako lidská morčata pro urychlený vývoj vakcíny?

Najednou zahlédl koutkem oka Murdocha Tyndalla. Stál u vzdáleného konce budovy a hovořil se skupinou policistů. Nijak ho neomezovali. Naopak. Chovali se k němu velmi uctivě a občas s ním pohlíželi do plamenů, jako by s ním a s jeho ztrátou soucítili. Sára a Lafferty je pozorovali. Viděli, jak byl přes policejní bariéru vpuštěn jakýsi pán vybraného zevnějšku a chování, oděný do tmavého převlečníku. Lafferty ho nepoznal, ale Sára ano.

„Toho jsem viděla v televizi,“ řekla. „To je vládní pověřenec pro skotské záležitosti.“

Lafferty přikývl, ale neřekl na to nic. Uvažoval, zda příchod toho muže náhodou nedává odpověď na jeho předchozí otázky. Pozoroval, že když se Tyndall dal do hovoru s vládním činitelem, vrátila se mu zas všechna jeho obvyklá sebedůvěra. „Tyndall netuší, že jsme naživu,“ poznamenal.

„Ten pacholek,“ ulevila si Sára.

„Třeba nakonec dojde k tomu, že jeho slovo bude stát proti našemu,“ uvažoval Lafferty a zmínil se i o svých obavách z nedostatku důkazů.

„Ne, on se z toho nesmí dostat,“ pravila rezolutně. „I kdyby to znamenalo hrabat se celý příští rok v popelu toho baráku a shledávat záznamy o chrupu, aby se prokázala totožnost pacientů.“

Lafferty hned neodpověděl. Uvažoval o překážkách, které jim budou kladeny do cesty, a o tom, že rozhodně nebudou moci počítat se spoluprací vyšších míst. Uvědomil si, že Sára od něho očekává nějakou odpověď.

„Zůstaneš se mnou?“ zeptala se.

Lafferty se na ni podíval a usmál se: „Zůstanu,“ řekl.